ÎNTRU MĂRIREA LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME LĂUDAT,
TATĂL, FIUL ŞI DUHUL SFÂNT

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

S-a tipărit această carte la anul 7533 de la facerea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul, anul 2025, cu binecuvântarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pecetluind 70 de ani de coborâre a cuvântului Său peste pământul român

Editura Ro-Emaus
București 2025
ISBN: 973-97125-6-8

RETROSPECTIVA ANILOR
Încă zece ani de cuvânt din cer

Iată, încă zece ani de cuvânt din cer! De șaptezeci de ani Domnul Se face sul de carte pe vatra neamului român și se dăruiește oamenilor, vestindu-se în cele patru laturi ale pământului. *„Pomul vieții face rod de 12 ori pe an, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor”* (Apocalipsa 22/2).

A sosit vremea să strângem iarăși frunzele pomului vieții, revistele Cuvântul lui Dumnezeu, adăugându-le în cartea cea mai mare de prin vremi. Miile de pagini nu pot cuprinde încă dorul lui Dumnezeu de a grăi cu omul, ci cuprind atât cât poate fi scris și purtat de om. *„Râul vieții izvorăște din Tronul lui Dumnezeu și al Mielului”* (Apocalipsa 22/1) nestăvilit de nimeni și de nimic. Prin bucurii uneori, și prin dureri cel mai ades, îmbrățișat sau părăsit, mărturisit sau defăimat de la aceleași inimi și guri, Domnul grăiește aici, în locul de unde a luat pământ și l-a făcut pe omul cel întâi zidit, locul unde El coboară azi cuvânt de naștere din nou a omului.

Bilanțul celor încă zece ani de cuvânt este același cu bilanțul tuturor stărilor prin care au trecut, atât poporul de ucenici ai cuvântului, cât și biserica neamului român, în vreme de cumpănă pentru duhul credinței. (z180), cât și România, care asemeni unei corăbii pe mare a trecut timp de zece ani prin furtuni și valuri nemiloase, care se luptau să izbească în cârma ei și să clatine locul de veghe al țării.

Aidoma celui de acum două mii de ani, cuvântul Domnului are în el putere și duh dătător de viață, dezvelește rănile nevăzute și pune peste ele tămăduire, dezvăluie încălcări de predanii sfinte și aduce îndreptare. Graiul lui este mereu în duhul adevărului, care îi eliberează pe oameni de minciună și de slavă deșartă, dar ca și atunci pe când era văzut în mijlocul oamenilor, încercările și durerile au însoțit lucrarea de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu, adeverindu-L pe Domnul în mijlocul ei. Loviturile care au venit din afară, de la autoritățile vremii pe când ateismul căuta să pună sub obroc lumina credinței în Dumnezeu, sau împotrivirea autorităților bisericii pe când Domnul a ridicat chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim și a îngrădit cu legea sfințeniei hotarele locului coborârii cuvântului Său, aceste lovituri primite de-a lungul celor șaptezeci de ani (1955-2025) nu au durut atât cât cele care au venit din interior, de la poporul care s-a hrănit și a stat lângă Domnul. Astfel de lovituri au avut loc și în acești zece ani din urmă. Nemulțumirile unora din poporul creștin, vorbirile între ei în ascuns, clevetirile mincinoase, făcute din duh de invidie și, mai vârtos, judecata asupra lucrătorilor Domnului, au săpat în inimile lor împotriva Cuvântului Domnului, care le învedera și îi chema la mărturisire și la lumină, până când ei s-au depărtat de izvorul cuvântului cu care s-au hrănit zeci de ani lângă cei ce n-au plecat de sub greu.

Cei încă zece ani de cuvânt înseamnă tot atâția ani de învățătură pentru cei care o așteaptă fie la gura izvorului, fie în obștile creștine din cadrul Fundației Sfintei Virginia, fie din loc în loc în țară sau peste hotare. Învățătura Sa surprinde prin noutatea și cerescul ei, neîntâlnite în discursurile *„teologilor”* care vorbesc despre Dumnezeu.

Pildele cunoscute ale Sfintei Evanghelii și repetate în fiecare an, devin sursă de învățătură proaspătă, la zi. Citind învățătura cărții Lui de acum două mii de ani, nu poți spune că ea s-a învechit, și nu se mai potrivește pentru ziua de azi sau nu mi se potrivește mie. Domnul este *„Cel ce vede cele dinăuntru ale omului, cele mai ascunse unghere ale inimii”*. De aceea numai El poate învedera fețele mândriei și ale iubirii de sine, ale fățărniciei și ale tuturor patimilor, pe care Se luptă să le scoată din om ca pe cei șapte demoni care erau în Maria Magdalena până când ea L-a aflat pe Domnul.

Din mesajele Domnului coborâte de-a lungul vremii înțelegem că pe oameni virtuțile sfinte ar trebui să-i preocupe mai mult decât taina creației, a pământului, a soarelui și a lunii, iar păstorii de suflete ar fi să inițieze pe oameni în tainele folositoare mântuirii lor mai mult și mai adânc decât în taina căsătoriei, care înaintea Domnului nu se înscrie în rândul tainelor bisericii, aceasta fiind deslușită pe larg în paginile cărții Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul numește taine virtuțile pe care El le însămânțează în inima omului, și pe care le așteaptă să crească udate de apa vie a cuvântului Său. Așadar, vom întâlni că Domnul vorbește despre taina omului-copil, taina duioșiei, taina umilinței de duh, numindu-le taine pentru ca omul să le descopere puterea lor binefăcătoare pentru sănătatea minții, a inimii și a trupului său.

Lucrată în taină de către cei căzuți din trupul bisericii Domnului acum o mie de ani, lepădarea de credință se întinde acum cu grabă mare peste neamul român, stârnind tot cerul de sfinți la lucrul mărturisirii dreptei-credințe și a chemării stăruitoare a bisericii pe calea cea dreaptă. Domnul profețește că biserica, numai cu numele ortodoxă, se va rupe în două, în trei, în zece, și îi cheamă pe cei care se vor alege de partea Domnului din biserica neamului român. Ea este *„mireasa care și-a înșelat mirele și și-a rupt hrișma, fașa de botez, care o ținea strâns legată de Domnul prin predaniile sfinților ca să crească drept”*, iar Domnul o plânge prin cuvântul Său, anunțând un sfârșit: *„Biserica lumii, fecioară neînțeleaptă, a murit fără lumânare”* (z193), dar și un început *„biserica va creşte din rădăcină”*.

Cuvântul lui Dumnezeu este dreptarul vremii noastre. Alături de grija Domnului pentru biserica neamului român putem constata de-a lungul acestor încă zece ani grija pe care El a purtat-o țării noastre în momentele ei de cumpănă. Domnul învață poporul român să-și așeze viața în sfințenie, să mănânce hrană binecuvântată și dată de Dumnezeu la început omului: fructe, semințe și legume, iar în zilele de dezlegare, untdelemn netrecut prin foc; îl îndeamnă să îmbrace strai creștinesc, acesta fiind unul din repetatele îndemnuri pe care Domnul le-a adresat tuturor românilor, și către *„tot omul de pe pământ ca să-și călugărească viața”*.

Sfințenia nu este o alternativă pentru neamul român, cu care Domnul începe înnoirea lumii, ci un imperativ pentru cei care vor să devină moștenitorii patriei cerești, pământul cel nou, lucrat în chip tainic de către îngeri, nevăzut acum de ochii noștri, așa cum în nevăzutele lui Dumnezeu se desfășoară împlinirea proorociilor cele pentru sfârșit de timp: venirea Domnului cu zecile de mii de sfinți, scriptura de cer nou și de pământ nou, pogorârea din cer a cetății sfinte Noul Ierusalim.

Ca și sfântul Agneț pe care preotul îl scoate din prescură, România a fost tăiată în patru părți de vecinii ei mai puternici, care au râvnit-o de-a lungul istoriei ei, dar cei care i-au răpit cu nedreptate din trup, n-au făcut decât să contureze împrejurul ei semnul creștin: forma de pește, cu care primii creștini se legitimau între ei în vremea prigoanei lor. Această formă confirmă că este o țară creștină încă din naștere, născută odată cu Domnul și hărăzită să fie mireasa Lui la sfârșit de timp.

Notă:

Cititorii cuvântului lui Dumnezeu au prilejul să înțeleagă din destul taina lucrării Domnului prin cuvânt, căci vom lăsa și în acest al treilea volum materialul din față al celorlalte două volume, 2006 și 2015, studiul introductiv al părintelui Nicodim și fragmente din discursurile arhiereului Irineu, martorul acestei taine mari: mărturisirea și sfințirea bisericii Noul Ierusalim de la Pucioasa.

Cuvânt introductiv

Continuând cartea Cuvântul lui Dumnezeu cu încă zece ani de cuvânt, poate înțelege oricine vrea să înțeleagă că acest râu care curge din cer din gura Domnului peste pământ ca să-l adape, ca să-l hrănească, iată-l, nu seacă, nu stă din cursul său acest râu de cuvânt.

Alăturăm acum încă o carte lângă cea editată în anul 2006, și în care este așezat Cuvântul lui Dumnezeu din perioada 1955-2005. Trecând de atunci încă zece ani și aducând cu ei pe pământ tot atâția ani de cuvânt din cer, încă o carte zidim acum, și o vom împărți celor ce Îl iubesc pe Domnul, pe Cel ce poartă nume minunat: *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Tot materialul din față al primei cărți de 2000 de pagini, îl așezăm și în cartea aceasta a doua, spre înțelesul cel întreg al proveniență acestui râu de cuvânt, care curge de sus pe vatra neamului român, o poveste de șaizeci de ani împliniți în acest an pe acest tărâm, când, iată, sărbătorim scoțând de sub tipar perioada 2005-2015 a *Cuvântului lui Dumnezeu.* Vom insera apoi în filele cărții prefață pentru acest timp de zece ani de cuvânt, și nu o vom închide până nu vom așeza în ea noi mărturii de credință ale creștinilor care nu sunt cuprinși în capitolul mărturiilor din ediția cărții cea dintâi din anul 2006.

Avem ca îndemn la lucru sfânt cuvântul de binecuvântare al Domnului, prin care ne-a așezat să dăm ființă cărții cea de a doua și să sărbătorim ființa ei ca pe Domnul ei, căci El este această carte.

«E zi de duminică, o, fiilor, şi povaţa Mea este peste voi. O, sculaţi-vă bine ca să lucraţi voi lucrarea Mea, că rostesc peste voi acum binecuvântare mare pentru încă zece ani de carte de cuvânt al Meu, şi pe care trebuie acum s-o ridicăm pe mâini în sus, spre Tatăl, şi apoi s-o împărţim, fiilor. La patruzeci de ani după punerea temeliei cuvântului Meu pe vatra neamului român prin trâmbiţa Mea Verginica am ridicat sus prima carte, în care am aşezat mult cuvânt al gurii Mele, cules în vreme spre a rămâne el scris şi spre a mărturisi peste timp că Domnul a grăit şi grăieşte peste pământ şi că are un staul zidit de El, un popor la care trage cu cuvântul Său când El cuvintează din cer pe pământ, şi aşa în anul 1995, după patruzeci de ani de cuvânt pe pământul român am ridicat în sus spre Tatăl prima carte, mult cuvânt din multa Mea grăire de patruzeci de ani. Au mai trecut apoi zece ani şi iarăşi, fiilor, am scos cu voi mai mult cuvânt din această fântână vie şi am zidit cu el carte mare şi am ridicat-o pe mâini sus spre Tatăl, căci am scos mult din râul Meu de cuvânt şi l-am dat de ştire peste pământ, iar acum, dacă au trecut iarăşi încă zece ani, ridicăm încă o carte şi scriem în ea de acolo de unde am rămas cu scrisul şi până azi, fiilor, iar cărţile cuvântului Meu lucrează peste pământ, căci merge cuvântul, merge pe calea pe care merge omul şi se întâlneşte cu omul, şi nimeni nu va putea spune că n-a ştiut, că nu ştie de Domnul, Care grăieşte din cer pe pământ în mijlocul neamului român, iar proorocul Daniel a spus încă din vremea sa despre cartea aceasta a cuvântului Meu că mulţi o vor cerceta amănunţit şi va creşte ştiinţa în mintea şi în inima omului, şi mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula la auzul cărţii cuvântului Meu şi vor auzi ei glasul Fiului lui Dumnezeu, precum este scris, iar poporul cel credincios va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în această carte.

Iată, este scris în prooroci de acest râu de cuvânt din vremea aceasta de la sfârşit şi iese cartea cuvântului Meu deasupra, iese mereu, aşa cum izvorul unei apei iese din stâncă şi curge volburos şi se arată curgând şi mărturisind, şi mulţi se vor apleca şi se vor spăla în acest râu şi vor fi curăţiţi şi albiţi şi lămuriţi, dar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi în faţa acestui susur de cuvânt, căci toţi cei fără de Domnul, fără de lege, toţi aceştia nu vor pricepe, şi numai cei înţelepţi se vor apleca şi vor înţelege pe Dumnezeu, precum este scris.

Eu, Domnul, binecuvintez acum lucrarea voastră de pregătire a ieşirii cărţii, fiilor, încă o carte de cuvânt, de acolo de unde am rămas cu cartea cea de acum zece ani, şi se va adăuga acum aceasta şi vom fi la zi cu lucrarea de mărturisire şi şaizeci de ani de cuvânt vom scrie acum pe pământ cu cartea cuvântului Meu».

Fragment din Cuvântul Domnului pentru binecuvântarea ființei cărții cea de a doua, 20 aprilie/3 mai 2015

Și iată, zidim acum încă o carte și așezăm în ea de acolo de unde am rămas cu glasul cuvântului Meu, pe care Mi-l scriu pe pământ prin voi, prin cei credincioși, fiilor. O, alte mărturisiri și alți mărturisitori sunt cuprinși acum în cartea Mea cu voi, și vom ridica în sus spre Tatăl cartea și o vom împărți, fiilor, așa cum am împărțit Eu acum două mii de ani pâinea cea înmulțită prin cuvântul Meu de peste pâine și am hrănit mulțimile cu ea.

Mă aplec și vă mulțumesc pentru lucrarea voastră cu Mine ca să zidim cartea, măi fiilor. Iată, cartea a plecat la tipar, iar Eu, Domnul, binecuvintez acum, și trimit spre acolo binecuvântarea Mea pentru lucrul ființei cărții. Binecuvintez lucrul mâinilor celor ce vor lucra la lucrarea aceasta și binecuvintez timpul cel pentru lucrul cărții, iar semnele Mele îi vor însoți pe cei ce Mă sprijinesc acum când dau ființă cărții Mele, ca să Mă împart apoi cu ea, și le vom aduce lor mulțumire pentru sprijin, căci Eu am spus: *«Cine va da un pahar cu apă celor mai mici ai Mei, adevărat spun că nu-și vor pierde plata lor»*.

Iată, găsim sprijin pe pământ, așa cum Eu am căutat să fie lucrul cărții și timpul cel pentru lucru, fiilor. Eu sunt Cel ce îl așez pe om ca să Mă ajute el, și nu voi uita ajutorul cel de la el, și iată, Mă scriu în carte și așez în ea binecuvântare pentru tot ajutorul celor ce Mă ajută, iar voi să-i răsplătiți, fiilor, după cum și Eu, Domnul, le voi ajuta lor, căci sunt plin de recunoștință ca un Dumnezeu.

Fragment din Cuvântul Domnului pentru binecuvântarea ființei cărții cea de a doua, 4/17 mai 2015

De ce trebuie citită această Scrisoare?

Atunci când primeşti o scrisoare semnată de un anume cunoscut, o deschizi şi o citeşti, şi apoi îţi dai seama că ea este sau nu autentică. Aşa se întâmplă şi cu *„Scrisoarea“* de faţă: dacă n-o deschizi nu-i cunoşti conţinutul, și dacă nu-i cunoşti conţinutul nu-i poţi constata autenticitatea.

La o primă lectură *Cartea* se poate structura pe scrisori de cunoaştere (de recomandare), prin care Autorul se prezintă în persoana lui Dumnezeu Fiul dialogând cu omul prin intermediul Duhului Sfânt, păstrând integritatea Sfintei Treimi.

Apoi sunt o serie de scrisori de intenţie, prin care Dumnezeu Îşi anunţă planul Său.

Un alt tip de scrisori sunt acelea prin care Dumnezeu îi semnalează omului anumite scăpări de la legea cea dreaptă. Merită citit!

Sunt, apoi, acele scrisori prin care luăm cunoştinţă despre un popor împlinitor, un popor nou, poporul Noului Ierusalim, prin care vedem că cerinţele legii nu sunt imposibil de împlinit. Merită să cunoaştem aceste lucruri!

Un capitol de luat aminte îl reprezintă disputa dintre Dumnezeu *(Păstorul)* şi preoţii *(ciobanii),* care s-au îndepărtat de la legea adevărului devenind *„călăuze oarbe“* pentru turmele rătăcite, lupi îmbrăcaţi în piei de oaie, care ucid oile, mai degrabă decât să le îngrijească. Aflăm de aici că *„preoţii şi-au făcut trupurile cât butoaiele“*; se duc la sfânta slujbă *„mâncaţi sătui cârnat“*; preotul bate mingea şi *„sare, zici că moare“*; merge la mare, şi până se întoarce bronzat *„diavolul slujeşte în haine preoţeşti“* etc., lucruri cu care cei mai mulţi dintre creştini sunt întru totul de acord. Merită citit!

Implicarea discretă a lui Dumnezeu şi condamnarea *„ingineriilor politice“*, demascarea hoţilor *„cu cravată“* este un alt capitol foarte important. Merită să citim!

Aflăm în acest sens că românul nu a fost niciodată singur şi că de la începutul comunismului Dumnezeu l-a însoţit în suferinţele sale, îndemnându-l să se supună material şi să fie liber spiritual: moartea lui Ceauşescu, căderea comunismului la o dată fixă. Merită citit!

Un loc important îl ocupă regele Mihai, căruia Dumnezeu i-a vestit întoarcerea acasă, lucru care de altfel s-a şi împlinit. Merită citit!

Irineu Pop Bistriţeanul, patriarhul lui Dumnezeu, este un capitol incitant şi o luptă cu o miză capitală. El este persoana prin care Dumnezeu va aşeza la loc calendarul şi legea creştin-ortodoxă a sfinţeniei. Foarte important de ştiut!

De multe ori *Cuvântul* revine la dragostea dintâi a facerii omului, la chipul cel adevărat al omului creat de Dumnezeu. Acest chip îl regăsim restaurat în chipul Maicii Domnului, dar şi al tuturor sfinţilor, dintre care străluceşte Sfânta Virginia, a şasea trâmbiţă apocaliptică, prin care Dumnezeu Şi-a început această lucrare de *Cuvânt* acum cincizeci de ani. Lucru demn de luat în seamă. Lucru care nu poate fi trecut cu vederea!

Tonul discursului teologic este blând şi smerit, dar nu lipsit de acea strălucire paternă şi regală prin care Dumnezeu Se întoarce să-Şi ia în primire împărăţia. Această apropiere de om, pe care *Cuvântul* o realizează prin bocetul purificator al Tatălui pe umărul *„fiului risipitor“*, este o *Baladă* care pe nimeni nu poate lăsa indiferent.

Omul contemporan nu vede faţa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu vede decât spatele omului. Adevărul acesta trebuie să ne înfricoşeze şi să ne dea de gândit. Merită să medităm la acest lucru, parcurgând paginile *Vieţii*. Fiecare om se priveşte în oglindă şi acolo se vede aşa cum este, bun sau rău, mincinos sau iubitor de Dumnezeu, frumos sau urât, slab sau gras, având haine strălucitoare sau ponosite. Cu atât mai mult, *Cartea* este o oglindă a adevărului în care ne vedem mai ales urâţenia şi goliciunea. Merită s-o citim spre a ne vedea adevărata faţă!

Parcurgând paginile acestei cărţi, cititorul onest Îl recunoaşte pe Dumnezeu, cititorul răbdător află tainele vieţii, cititorul indiferent se atinge de izvorul vieţii şi într-o bună zi îşi va da seama de gustul neasemuit al apei din care a băut cu indiferenţă. Cititorul revoltat şi rebel va fi aidoma lui Goliat, care a căzut sub lovitura plecată din praştia lui David.

Tot cititorul va avea de câştigat.

Cel care nu citeşte *Cartea* rămâne un orb rătăcit într-o lume rece, dar acesta n-are dreptul să ridice cuvânt împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu.*

Marian Zidaru

O, copii mărturisitori din zilele acestea când Eu am desfăcut peceţile Cărţii Vieţii, uitaţi-vă cum Mă scriu cu sfinţii şi cu îngerii în cartea aceasta! Mărturisiţi vremea Mea cu voi, cartea Mea cu voi, că lucrare mai mare ca lucrarea Mea cu voi, şi a voastră cu Mine, nu a fost de când sunt veacurile şi nici nu va mai fi, şi trebuie să lucrăm din zi în zi tot mai măreţ, fiindcă sunt zilele venirii Mele cu sfinţii în cartea aceasta, şi toţi mărturisesc în ea pe Dumnezeu şi pe ei şi pe voi. Împărăţia cerurilor este lucrare mare în om, şi apoi ea trebuie să prindă sub ea oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul ca să împărăţească aceştia pe pământ, precum este scris în Scripturi. Iar cartea aceasta este Duhul Meu Cel dătător de viaţă, cuvântul Meu şi al sfinţilor Mei, care au lucrat în veacuri lucrarea mărturisirii Fiului lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul Omului acum două mii de ani, ca să Se facă El apoi Mielul Cel junghiat, Care spală păcatele lumii ca să-i tragă pe toţi la Tatăl, precum este scris cuvântul Meu cel din Scripturi. Amin.

(fragment din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 2004)

NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI

Tainica împărăţie a lui Dumnezeu

Două mii de ani de derivă spirituală

Cândva erau mai mulţi sfinţi pe pământ, iar cărţi sfinte, mai puţine. Strămoşii noştri, cu mâini tremurânde de înfiorare, le răsfoiau şi ziceau: *„O mie şi încă o mie şi gata, vine sfârşitul“*. A rămas aşa, doar o vorbă, căci în Scripturile din vremurile noastre s-a amestecat omul îndrăzneţ, şi acum scrie *„mii de ani“*. Totuşi, tensiunea pe care o inspira anul 2000 a trecut. Zilele se derulează aparent normal, deşi sunt mult mai scurte, ca o clipă. Intrăm în criză de timp, prinşi în realitatea pe care o vedem şi o auzim, iar când mai apucăm, privim cerul ca să vedem cât e de frumos sau să vedem care mai e starea vremii. Absorbiţi de griji, uităm de realitatea netrecătoare în care ne mişcăm şi respirăm; ea, prin care există fiinţa noastră, şi cu care ne vom confrunta fulgerător într-o zi. Poate că ne aşteptăm la ceva spectaculos: trâmbiţe, crucea pe cer... şi iată că semnele sfârşitului vin şi trec pe lângă noi în chip firesc şi riscăm să ne asemănăm cu fata babei, care n-a cunoscut-o pe zâna cea bună ca să-i facă bine şi să-şi ia răsplată bună.

Pentru mulţi, Hristos a rămas un oarecare şi la prima Lui venire. Pentru cei care au crezut atunci a fost sfârşitul lumii şi începutul împărăţiei lui Dumnezeu, iar ei s-au înscris cu trăirea lor în anul întâi, dar noi trăim chiar sfârşitul şi nu ştim să-l vedem, să-l simţim, cum nu simţim aerul viciat cu care ne-am obişnuit şi nu-i mai simţim primejdia. Când a pierit din noi frumuseţea chipului edenic şi am uitat menirea noastră, când am uitat glasul Făcătorului, Care ne-a zidit, şi când chemarea lăuntrică a dimensiunii noastre veşnice a amuţit, ce sfârşit să mai aşteptăm? Ne sfârşim curiozitatea febrilă în ştiri trecătoare, uitând ştirea de ultima oră: vine Domnul! Cu două mii de ani în urmă ucenicii priveau cu dor în zare să li Se arate Domnul şi Învăţătorul lor, iar noi, hărăziţi să trăim vremea glorioasă a capătului operei de mântuire, suntem anesteziaţi de răceala credinţei.

Cel Care i-a însoţit întotdeauna pe ai Săi prin cuvânt proorocesc i-a cuprins pe români în cea mai mare lucrare a tuturor veacurilor: Cuvântul Lui fără capăt, izvorând ca un râu din tronul vieţii şi adăpând pământul, cum stă scris în filele Apocalipsei *(v. Apocalipsa, 22/1).*

«Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu şi am venit să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa cum este scris în cartea Mea», grăia Domnul în anul 1955 prin sfânta Virginia, vasul ales prin care El a povăţuit un popor vreme de 25 de ani. De atunci glasul Lui din cer n-a mai avut odihnă, înfruntând biruitor împotrivirile timpurilor omului. La început se strecura ca un firicel de apă vie printre stânci; astăzi s-a făcut şuvoi de învăţătură, mângâiere şi putere, care curăţă şi sfinţeşte, lămureşte şi albeşte, botează şi înnoieşte. Iar noi un singur răspuns putem da pe placul Lui: voinţa facerii din nou a fiinţei noastre.

«...Şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu...» *(Apocalipsa, 19/13)*

Dar cum şi ce mărturiseşte Domnul despre Sine şi despre venirea Sa?

«...Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, dar nu mai e mult şi voi veni în trup, şi în trup voi despărţi veacurile: pământesc, de cel duhovnicesc. Voi face un veac nou, care nu se va mai schimba şi nici nu se va mai tulbura.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975)

«...Sunt Mirele Cel din cer. Am venit să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească şi să-i pun cununa acestei vremi de glorie.

...Iată vremea aceea când omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, de unde a căzut, în starea cea îngerească, în starea cea fără păcat, în starea cea de duh şi de har.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1991)

«...Eu am scris în carte o mie şi încă o mie până la venirea Mea, dar omul bisericii din lume a scris drum lung, căruia nu i se cunoaşte capătul. A scris „mii de ani“, a adăugat la număr şi a scos venirea Mea. Şi dacă aceia care au scos Mi-au tăiat Mie numărul şi drumul, dacă ei stau în nepăsare, aşa stă şi turma lor.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 1995)

«...Eu sunt Cel ce am fost, şi sunt Cel ce sunt. Tatăl este cuvântul Meu în tot ceea ce împlinesc. Când eram cu trupul văzut pe pământ am dat cuvânt la cei ce M-au întrebat: „Doamne, când va fi venirea Ta şi ziua aceea?“. *Eu le-am spus că* „Despre ziua aceea nu ştiu nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. De aceea, privegheaţi“. *Dacă nu le-aş fi răspuns aşa, nu le-aş fi putut spune:* „Privegheaţi, că nu ştiţi ziua când vine Fiul Omului“.

Am spus că numai Tatăl ştie. O, dacă numai Tatăl ştie Eu nu mai vin? Ce vrea să spună omul care se ascunde de venirea Mea zicând că numai Tatăl ştie? O, Tată al Meu, ce vrea, oare, omul să zică?

O, Tatăl Meu Savaot, Eu sunt cuvântul Tău, şi Tu eşti cuvântul Meu, dar oamenii Mă despart în inima lor de Tine şi zic că numai Tu ştii, şi Eu nu. Omul cel vechi e burduf vechi, şi nu încape vinul nou în burduf vechi. Învăţătura Mea cea nouă e pentru oameni noi, care stau pregătiţi întru venirea Mea în toată vremea, căci Eu sunt în toată vremea şi vin în toată vremea şi vin ca un fur, când nimeni nu se aşteaptă să vin. Amin.

Tată Savaot, Mă fac punte pentru Tine. Scoală-Te în cuvânt pentru Fiul Tău. Eu n-am grăit de la Mine Însumi când am spus: „Nu ştiu nici îngerii, nu ştie nici Fiul, ci numai Tatăl despre venirea acelei zile“. *Tu eşti Dumnezeu Tatăl, iar Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tău, cuvântul Tău, Tată. Amin, amin, amin.*

— O, Fiule Emanuel, Tu eşti Fiul Meu Cel Unul născut din Mine înainte de veci, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut. O, Fiule scump, nimic n-am făcut decât prin Tine, căci Tu eşti cuvântul Meu şi prin Tine se împlinesc toate. Amin, amin, amin. Nu prin Mine, ci prin Tine, Fiule, căci Tu eşti Fiul Meu şi le-am spus oamenilor să asculte de Tine, tată. Aşa le-am spus: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, de El să ascultaţi“. *În toate nu Te ascultă oamenii, dar iată în ce s-au găsit să Te asculte, Fiule durut! Cei ce nu iubesc şi nu doresc venirea Ta au găsit acest cuvânt al Tău şi s-au făcut credincioşi împotriva venirii Tale, dar Eu sunt Tatăl şi ştiu mereu venirea Ta pe pământ. Cuvântul acesta:* „Nu ştie Fiul, ci numai Tatăl“, *acest cuvânt l-ai spus Tu, Fiule. De ce-l spune şi omul? Pentru ce-l spune omul? Ca să-Mi dea Mie mai multă mărire decât Ţie? O, câte cuvinte vii ai spus Tu, Fiule, Cuvântule al Meu! De ce, oare, pe acelea nu le spune omul? Dar cui ai spus Tu cuvântul acela? Tu vorbeai cu ucenicii Tăi ca să rămână vorbirea Ta peste oameni aşa cum vorbeşti Tu pentru oameni, vorbind cu fiii cuvântului Meu, iar cuvântul Meu Tu eşti, Fiule. Amin.*

O, fii ai oamenilor, Eu sunt Tatăl Savaot. Nu aşa trebuie citite Scripturile Fiului Meu. Cine citeşte, să înţeleagă. Amin, amin, amin. Cine citeşte, să nu răstălmăcească, ci să înţeleagă cuvântul Fiului Meu. Ucenicii Fiului Meu L-au întrebat plini de dorul venirii zilei Lui, dar voi nu aveţi dor de această venire.

O, fii ai oamenilor, şi voi, slujitori ai bisericii oamenilor, a spus Fiul Meu că nu ştie nimeni de venirea Lui, în afară de Tatăl. Iată, iau în mâini Scriptura aceasta şi o citesc vouă şi găsesc în ea că Fiul Meu v-a spus toată taina acelei zile ca s-o cunoaşteţi, şi a zis: „Iată, v-am spus de mai înainte; învăţaţi pildă de la smochin, care vesteşte vara“. *Slujitorul cel înţelept şi credincios este pus de Dumnezeu peste slugile Sale ca să le dea hrana din cer la timp, şi pe acela îl găseşte Fiul Meu făcând aşa şi nu este luat pe neştire, ci este gata pentru venirea Stăpânului său. Dar dacă acel slujitor rău fiind, va zice în inima sa:* „Stăpânul întârzie“*, el nu numai că nu va mai da hrană bună, dar va şi începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, forţându-i să mănânce şi să bea cu beţivii şi cu desfrânaţii, şi, atunci, în ziua pe care n-o cunoaşte şi pe care n-o aşteaptă, va veni Stăpânul şi îl va tăia pentru făţărnicie. Furul când vine sparge casa că e fur, şi stăpânul casei nu ştie vremea furului, dar furul o ştie. Diavolul a furat acest cuvânt al Fiului Meu, şi dacă l-a furat l-a făcut pe om să spună aşa:* „Nu ştie Fiul, ci numai Tatăl“. *Dar slujitorul cel înţelept dă hrană la timp peste slugi, şi el nu spune:* „Stăpânul întârzie“*, căci el este cu Stăpânul său în toată vremea.*

O, Fiule Emanuel, o, tată, o, Fiule alungat, Eu, Tatăl Savaot, aşa grăiesc: Eu n-am ascuns în Mine ziua aceea despre care Te-au întrebat îndeosebi ucenicii Tăi de atunci. Nu Eu, ci Tu ai ascuns-o în Mine, ca să întăreşti veghea şi credinţa şi răbdarea ucenicilor Tăi, şi aceasta ai făcut-o înainte de moartea şi de învierea Ta, Fiule scump. Atunci vorbeai pe pământ şi pentru cei de pe pământ, iar acum vorbeşti din cer pentru cei cereşti de pe pământ, care au apucat în trup ziua Ta, venirea Ta cuvânt de viaţă veşnică pentru cei credincioşi care stau de veghe înaintea Ta, Fiule, ziua Mea de odihnă. În Tine Mă odihnesc, în Tine binevoiesc, în Tine lucrez şi din Tine spun peste tot neamul omenesc: Tatăl şi Fiul, una sunt. Amin. Nimeni nu ştie ziua aceea, decât Tatăl. Nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât Tatăl, şi cel care voieşte Fiul să-i descopere. Amin, amin, amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1998)

«O, cine să mai înţeleagă cuvintele Mele dacă omul trufaş se aşează împotriva adevărului lor? Acest cuvânt al Meu: „Mă duc ca să vin“*, ar fi trebuit să umple pământul de glasuri care să strige de atunci şi până acum:* „Vino, Doamne!“*»*

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 iulie/6 august 2000)

«Caută, omule, să înţelegi venirea Mea şi să crezi că am venit după tine ca să te învăţ cu venirea Mea, cu nădejdea în venirea Mea, că iată, pe pământ nu mai are omul nădejde că Eu vin, dar Eu vin, că scrie în Scripturi să vin. Amin. Venirea Mea e nuntă pentru cei ce vin spre ea, iar pentru cei ce fug de ea e zi de beznă, e zi de judecată, căci cine nu ascultă de aceste cuvinte, acela este judecat de ele şi rămâne în întunericul veacului acesta. Amin.

O, ţară a întoarcerii Mele, o, ţară dulce, Mă îndulcesc în tine cu cuvântul venirii Mele şi te fac dulce pentru

cer, ba chiar şi pentru cei de pe pământ. O, ţara Mea frumoasă, M-am întors la începutul tău. Tu eşti începutul pământului, iar Eu stau în vârful tău şi cuvintez peste pământ din vârful lui, din locul cel sfânt al Meu, din muntele Meu cel sfânt din tine. Neamul tău nu-şi cunoaşte obârşia, dar Eu vin să-l vestesc şi să-l fac iar pe om din locul din care l-am făcut pe cel întâi zidit. Iată ieslea cuvântului Meu cu care încep să fac din nou lumea, şi pe om, ca şi la început. La început am început de aici, iar la sfârşit tot de aici am început şi am unit începutul cu sfârşitul ca să întocmesc Scriptura naşterii din nou a lumii.

Să vină românul să ia de la Mine să înveţe ce înseamnă să fie românul român. Să vină românul şi să ia naştere din nou din cuvântul Meu. Să vină! Amin. Şi vine, şi va veni, şi tot mai mult va veni. Amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 august 2000)

Prefaţă la Cartea Cuvântul lui Dumnezeu editată în anul 2006, după cincizeci de ani de Cuvânt

Reeditarea unei biruinţe: Cărticica Albă

Şi iată, acum, acest şuvoi de cuvânt se adună şi se linişteşte şi se aşează într-o nouă carte. De ce această carte acum, când au apărut o mulţime de cărţi „spirituale“, mai mult sau mai puţin sau chiar deloc scrise în tiparele Sfintei Tradiţii ortodoxe? De ce această carte acum? Pentru că aşa a voit Dumnezeu. Această carte nu este un rod al unei minţi omeneşti sau al mai multor persoane, ci este Cuvântul lui Dumnezeu.

În urmă cu zece ani Fundaţia Sfânta Virginia edita cartea „Cuvântul lui Dumnezeu“ marcând împlinirea a patruzeci de ani de pogorâre a cuvântului ceresc pe pământul român, la Pucioasa. Acum, la împlinirea a cincizeci de ani, avem lucru împărţit de la Dumnezeu pentru reeditarea acestei cărţi tipărite în anul 1995, revizuind-o şi adăugând la fiinţa ei cuvântul lui Dumnezeu cuprins în perioada 3 aprilie 1995 – 19 iunie 2005 şi, iarăşi, adăugând în ea cuvântul coborât din cer până la data reeditării ei. În timpul acestor zece ani şi mai bine, cuvântul lui Dumnezeu a fost împărţit oamenilor sub formă de ziar şi prin intermediul site-ului: **www.noul-ierusalim.ro.** Acum însă, această perioadă de cuvânt va fi adăugată cărţii reeditate pentru marcarea praznicului Cincizecimii Cuvântului lui Dumnezeu în România. În fiecare an la Pucioasa zilele Rusaliilor au prilejuit Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, şi atunci cuvântul lui Dumnezeu încerca să se strecoare printre momentele programului artistic, specific unui festival creştin, chemând morţii, dar mai ales viii la înviere. Năzuim că lansarea noii ediţii a cărţii *„Cuvântul lui Dumnezeu“* va fi cel mai propice mod de a sărbători acest praznic jubiliar.

Cei cincizeci de ani de cuvânt înseamnă şi istoria poporului creştin martor al acestei lucrări care se scrie mereu prin cei rămaşi credincioşi. Pentru unii cuvântul lui Dumnezeu care se coboară pe pământ prin firul acestei profeţii a rămas şi astăzi scris numai în pagini; pentru alţii un adevăr incomod, perceput de ei ca un neadevăr zdruncinător; iar pentru alţii a rămas scris pe *«tăbliţele de carne ale inimilor lor»* (v. II Corinteni, 3/3). Pentru a întări însă acest adevăr, am mai adăugat la fiinţa cărţii şi cuvinte adresate în mod special unor creştini sau grupuri de creştini. Mulţi care au păşit în poporul Domnului sau care s-au născut în această lucrare, au ajuns acum să facă pustiire, atât în conduita morală proprie, cât şi în conduita altora, întorcându-se cu totul de la adevărul în care au crezut, denigrând şi lovind în el şi în cei ce au rămas de partea lui.

Duhul lumii a fost întotdeauna o sită care i-a cernut pe creştini. Cei puţini, cei întregi, cei statornici, au rămas. Mulţi însă au ales să se întoarcă şi să-şi continue viaţa în *«întunericul cel mai din afară»* (Ev. Matei, 22/13). Pe cel care a venit la El, Dumnezeu nu l-a scos afară, însă cei slabi s-au tras singuri, mânaţi de pofte, de slăbiciuni sufleteşti, de invidie sau de farmece.

Puţini cunosc adevărul despre greul în care această lucrare de cuvânt ceresc s-a născut pe pământ. În ea s-a aruncat cu pietre nu numai din afară, ci mai vârtos dinăuntru. Credem că în vremea de azi nu este o simplă coincidenţă divulgarea trecutului *„glorios“* al unor persoane proeminente din B.O.R. prin dezvăluirea dosarelor securităţii comuniste, odată cu scoaterea la lumină a celor care L-au lovit pe Dumnezeu în aceşti cincizeci de ani. Deşi mulţi dintre aceştia, după ce *„au muşcat“* mâna care i-a hrănit cu pâine şi vin din cer, se ascund acum sub praful de pe drumul lumii, de Dumnezeu însă nu se pot ascunde.

Nimeni nu a fost forţat să creadă. Dimpotrivă, mulţi credeau în Dumnezeu doar atât cât să le meargă bine, să-şi urmărească interesul personal. Apoi, izbindu-se în pământescul din ei, Îl trădau vorbindu-L de rău la ceilalţi, şi mai ales la autorităţile comuniste, care luau mereu măsuri drastice împotriva celor rămaşi credincioşi.

S-a ajuns să se vorbească pe alocuri în batjocură, cum că ar fi *„produsul Noului Ierusalim“* acei câţiva care sub haină călugărească şi nu numai, au discreditat ţinuta acestei lucrări prin starea lor morală şi spirituală decadentă. Ne vedem obligaţi să precizăm că produsul Noului Ierusalim nu sunt decât cei care prin trăirea lor dovedesc un comportament creştinesc autentic şi demn, plin de rafinament ceresc şi de sfinţenie, după cum şi-au ales modelul, adică pe Hristos. *«După roadele lor îi veţi cunoaşte»*, spune Scriptura, căci aşa şi nu altfel sunt recunoscuţi cei ce după adevăr şi nu declarativ se numesc poporul Domnului.

Dacă unele cuvinte au fost rostite de Dumnezeu, împins fiind de cele ce se întâmplau *„în numele Lui“*, de multe ori cuvinte cu referire directă la anume persoane, aceasta nu înseamnă o implicare preferenţială, ci este un prilej de învăţătură de viaţă pentru toţi. Fără să vrea, cei care I-au făcut rău lui Dumnezeu au făcut şi un potenţial

bine, căci din păţaniile lor fiecare poate să înveţe, dacă voieşte să nu facă la fel.

Cuvântul lui Dumnezeu îi învederează pe cei ascunşi în sine şi scoate la lumină tot ce s-a vrut a fi întuneric. Dacă omul a reuşit de curând să realizeze o hologramă în care Scriptura este cuprinsă pe o pagină A4, acum se scoate la lumină o carte care cuprinde în ea cerul şi pământul, fiind *«scrisă şi pe dinăuntru şi pe dinafară»* (Apocalipsa, 5/1), căci Cuvântul îi cuprinde paginile, şi nu paginile cuprind Cuvântul.

Celor care vor intra pe tărâmul acestei împărăţii le dăruim condiţia să parcurgă mai întâi câteva articole teologice ale părintelui Nicodim, care se constituie într-un studiu introductiv, menit să dea o certificare autorizată cuprinsului acestei cărţi.

Ucenicii

STUDIU INTRODUCTIV

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

«Înălţaţi spre Mine crucea credinţei sfinte, Evanghelia împărăţiei, care se vesteşte pe sine la toate neamurile ca să vină apoi sfârşitul proorocit de Mine, să vină venirea Mea şi împărăţia Mea pentru cei drepţi.»
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 1998)

Chipul veşniciei Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim

Istoria omenirii, consemnată prin împliniri dumnezeieşti care covârşesc ambiţiile omeneşti, stă sub semnul proorociei, acea lucrare de credincioşie a lui Dumnezeu faţă de demnitatea Sa sfântă prin care El îl înştiinţează pe om asupra tuturor celor viitoare, pentru ca omul să nu se îndreptăţească pe sine prin neştiinţă atunci când păcătuieşte. Mărturii stau miile de pagini scrise: Vechiul Testament, pentru pregătirea venirii lui Hristos în lume; Noul Testament, pentru activitatea Sa mântuitoare şi a bisericii apostolice; scrierile sfinţilor pentru cele două milenii de creştinism, în care ele curg ca un izvor.

În cartea profetică Apocalipsa se prooroceşte despre restaurarea profundă, din interior, a vieţii Bisericii lui Hristos şi despre ajungerea ei la sfinţenia apostolică. Ea este numită Cetatea Sfântă Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 3/12; 21/10)*.

Proorocul Isaia dezvăluie chipul veşniciei Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim şi rânduiala pe care Dumnezeu o aşează peste vieţuitorii ei: *«Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi nici noapte nu vor tăcea. Voi, care aduceţi aminte Domnului de făgăduinţele Lui, să nu aveţi odihnă şi să nu-I daţi răgaz până ce nu va aşeza din nou Ierusalimul ca să facă din el lauda pământului!»* (Isaia, 62/6-7).

Sfântul Nil Atonitul localizează în timp, cu exactitate, momentul transfigurării Bisericii, într-un context de o deprimantă degradare a vieţii creştine: *«Pe la anul 1900, mergând spre jumătatea mileniului al 8-lea de la facerea lumii, aceasta se va schimba şi se va face de nerecunoscut. [...] Păstorii creştinilor, arhierei şi preoţi, vor fi oameni cu slavă deşartă, afară de prea puţini, cu totul nerecunoscând calea din dreapta de cea din stânga. [...] Atunci se vor schimba obiceiurile şi tradiţiile creştinilor şi ale Bisericii. Curăţia va pieri de la oameni şi va stăpâni fărădelegea».* Demascând lucrarea lui Antichrist în lume, sfântul Nil Atonitul precizează momentul în care va fi *«refacerea stării dintâi»*, adică redobândirea sfinţeniei Bisericii, la anul 1992: *«Vai, vai, o, părinţilor! Plâng şi mă vait după refacerea stării dintâi a acestui munte. Fiindcă după 1913, trecând 79 de ani, se vor face toate răutăţile despre venirea lui Antichrist, ani de la facerea lumii 7500».*

Despre acest an, 1992 (7500 de la facerea lumii), profeţeşte şi sfântul Nifon al Constanţianei: *«Începutul veacului al şaptelea înseamnă sfârşitul veacurilor. [...] Sfârşitul lui e plin de putoarea păcatului, de lucrurile omeneşti, care sunt toate mincinoase şi întinate: invidie, ură, minciună, hulă, duşmănie, chefuri, beţii, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ţinere de minte a răului. Dar, ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Şi, zicând aceste cuvinte de mânie Domnul a dat arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată».*

Sfântul Calinic de la Cernica este purtat în trup pe insula mănăstirii Cernica de către sfântul ierarh Nicolae şi sfântul mare mucenic Gheorghe, care-i arată ca într-o icoană zugrăvită pe Sfânta Treime, şi sub aceasta un pergament scris cu litere mari: *«7500 leatul de la Adam».* Sfinţii care-l susţineau de braţ, i-au zis: *«Vezi că nu este la 1848 sfârşitul lumii? N-ai citit de ziua a opta, jumătate a veacului acestuia şi jumătate a veacului viitor, şi că sfârşitul lumii văzute va fi când se vor împlini anii de la Adam 7500?»*. Aşadar, sfârşitul puterii absolute a diavolului în lume, pentru câtă vreme a fost dezlegat, s-a proorocit a fi anul 1992 după Hristos: *«Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi îl va nimici cu strălucirea venirii Sale»* (II Tesaloniceni, 2/8). Împlinirea acestei Scripturi este coborârea cuvântului lui Dumnezeu, căci el este *«suflarea gurii Sale»*, care nimiceşte fărădelegea prin venirea lui Dumnezeu cuvânt pe pământ. Ca şi la celelalte proorocii însă, condiţia prin-

cipală a împlinirii ei era încrederea, credinţa unor oameni curaţi că trebuie să se angajeze prin jertfa lor personală în împlinirea ei.

Istoria biblică a consemnat împliniri similare. Potopul nu ar fi putut aduce salvarea creaţiei din decăderea ei fără credinţa lui Noe, care a construit în zeci de ani o corabie într-un vârf de munte, batjocorit fiind de semenii săi, şi care a impus familiei sale o conduită aparte: sfinţenia *(v. Facerea, 6/9).*

Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, Răscumpărătorul făpturii, nu s-ar fi transpus în viaţă, din proorocia arhanghelului Gavriil în peştera Betleemului, fără smerenia şi ascultarea Fecioarei: *«Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău»* (Ev. Luca, 1/38), şi fără ocrotirea jertfelnică a dreptului Iosif.

Tot aşa, coborârea împărăţiei cerurilor pe pământ prin Cetatea Sfântă Noul Ierusalim nu s-ar fi adeverit fără credinţa fierbinte a unor creştini care au împlinit proorociile sfântului Nil, ale sfântului Nifon, ale sfântului Calinic, şi, în timpurile lor, ale sfintei Virginia, trâmbiţa apocaliptică a Domnului. Mai întâi a existat pregătirea: trăirea în viaţa lor de zi cu zi a tuturor învăţăturilor creştine, păstrate în biserica strămoşească, dar care în biserica din lume fuseseră aduse la formalism, superficialitate, şi uneori chiar la nepăsare. Apoi, cu dragoste fierbinte de Dumnezeu ei au primit grăirea lui Dumnezeu cu omul, căci au auzit glasul lui Dumnezeu, despre care de asemenea s-a proorocit în Scripturi: *«Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplăteşte vrăjmaşilor Săi după faptele lor»* (Isaia, 66/6); *«Adevărat, adevărat zic vouă că vine ceasul şi acum este când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce vor auzi vor învia»* (Ev. Ioan, 5/25). Glasul Domnului este cel ce i-a chemat, mai întâi prin sfânta proorociţă Virginia, şi apoi în chip minunat şi direct, ca să ridice ei din temelii Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, ca locaş de odihnă a sfinţeniei Domnului, în care cerul coboară pe pământ, şi ca punct de referinţă pentru poporul lui Dumnezeu, cel adunat cu multă trudă de sfânta Virginia, începând cu anul 1955, ca să se ştie că *«Acolo este Domnul»* (Iezechiel, 48/35).

Începând cu acest an, 1955, cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit şi cunoscut de mulţi creştini, dar nu toţi au păstrat darul credinţei şi, deci, puterea de a mărturisi până la sfârşit. În vremea comunistă prigoana a fost diabolică, mai ales asupra împlinitorilor cuvântului. Abia după anul 1989 schimbările din lume au îngăduit descătuşarea inclusiv în împlinirea întocmai a proorociilor, şi anume începutul de *«cer nou şi pământ nou»* (Isaia, 65/17) în grădinile sfinte ale Domnului şi în inimile credincioşilor.

Împărăţia cerurilor pe pământ

Creştinii Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim, călăuziţi pas cu pas de Cuvântul lui Dumnezeu, împlinesc legea Lui cea sfântă: împărăţia cerurilor pe pământ. Cei care cred cu adevărat sunt cei curaţi, şi aceasta este trăirea celor ce cred. Împlinind întocmai proorociile de peste veacuri ei au zidit în anul bisericesc 1992 în numai trei luni Biserica Noul Ierusalim, îndeplinind toate rânduielile canonice necesare sfinţirii ei ca lăcaş de cult ortodox creştin. Această Biserică s-a impus ca un exemplu singular de promovare a curăţiei absolute în trăire şi simţire creştină, de observare riguroasă a canoanelor Bisericii strămoşeşti şi de excludere a oricăror compromisuri din viaţa de zi cu zi a trăitorilor ei. Domnul Însuşi o numeşte *«piatră de temelie a Bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu», «munte sfânt»*, sugerând în acest fel moartea spirituală a celor ce se amăgesc cu trăire pseudo-creştină, slujind simultan şi lui Dumnezeu şi lui mamona.

Biserica Noul Ierusalim mai este denumită de Dumnezeu: *«Corabie»* (având ca tălmăcire asemănarea cu corabia salvării construită de Noe), *«Piatră»* (pietricica albă a proorocului – *Apocalipsa, 2/17*), *«Munte al binecuvântărilor»* (care se înalţă peste ceilalţi munţi semeţi – lucrările semeţiei oamenilor). *«Şi în zilele cele de apoi muntele templului Domnului se va înălţa peste vârfurile munţilor şi mai sus decât dealurile şi către el vor curge popoarele. Popoare multe se vor îndrepta spre el zicând:* „Veniţi să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, şi El ne va învăţa căile Sale şi să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieşi legea, şi cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim!“*»* (Miheia, 4/1-2).

Prin proorociile rostite de cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Noul Ierusalim a fost înconjurată de o *«salbă de mărgăritare»* (alte zidiri creştine, care desăvârşesc cerinţele vieţii mănăstireşti pentru cei ce prin chemare au fost adăugaţi la poporul Domnului, în acord cu voia lui Dumnezeu şi cu planul Său de mântuire a neamului creştinesc):

– căsuţa din deal;

– casa întâlnirii;

– grădina întâlnirii, cu amfiteatru de festivităţi cultural-creştine;

– cortul întâlnirii;

– zece fântâni, sub ocrotirea Domnului, a Maicii Domnului, a sfintei Virginia, a sfântului Andrei, a sfântului Ilie, a sfântului Pantelimon, a sfintei Maria Samarineanca, a sfintei Ecaterina, a sfântului Nicolae, a sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil.

Piatra de temelie a Bisericii Noul Ierusalim a fost pusă la 22 iulie anul 1991, iar târnosirea Bisericii s-a săvârşit la data de 12 decembrie a aceluiaşi an, prin osârdia arhiereului Irineu Pop Bistriţeanul.

Acest sfânt aşezământ a fost construit după porunca şi planul transmis de Dumnezeu prin cuvânt stătătorilor mănăstirii, servi şi purtători de Dumnezeu, împreună cu alţi iubitori de Hristos creştini. Biserica are treizeci şi trei de cupole, simbolizând anii pământeşti ai Domnului Iisus Hristos, şi are douăsprezece uşi, care simbolizează împlinirea proorociei de reîntoarcere la Dumnezeu a celor douăsprezece seminţii ale lui Israel *(v. Apocalipsa, 21/12)*.

Căsuţa din deal, construită în perioada 1998-1999, este aşezare cu trăire monahală, pentru creştini de parte bărbătească şi care au avut chemare la întregirea poporului Domnului.

Casa întâlnirii, construită în perioada 2000-2001, cuprinde sală de expoziţie şi atelier de creaţie, pentru lucrări de artă creştină.

Grădina întâlnirii, amenajată în perioada 2000-2001, cuprinde un spaţiu artistic, acoperit de un cort alb, cortul întâlnirii, susţinut de o confecţie metalică sub care se află scenă şi amfiteatru. Aici se desfăşoară Sărbătorile Creştinătăţii Româneşti, închinate bianual praznicelor Coborârii Sfântului Duh şi ale Maicii Domnului, întâlniri prin care lucrarea de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu se dăruieşte tuturor oamenilor.

Activitatea publică a Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim se derulează prin Fundaţia Sfânta Virginia, înfiinţată în anul 1995. Tot în acest an, Fundaţia a finalizat prima ediţie a cărţii *„Cuvântul lui Dumnezeu“*, care cuprinde selecţiuni din vorbirea Domnului, în perioada 1955-1995.

Ulterior, Fundaţia a publicat lunar, sub formă de ziar distribuit gratuit, cuvântul lui Dumnezeu, auzit de cei stătători ai mănăstirii Noul Ierusalim.

Alte activităţi ale Fundaţiei Sfânta Virginia din Pucioasa se concretizează în:

– expoziţii de sculptură şi pictură cu specific religios, realizate în atelierul de creaţie creştin-ortodoxă al Fundaţiei;

– expoziţii de aşezări rurale, de interior ţărănesc străvechi, de reîntoarcere la izvoarele strămoşeşti ale culturii şi tradiţiei româneşti, de vestimentaţie românească şi ţesături;

– activităţi artistice, ocazionate de sărbători, printre care: muzica, poezia şi teatrul creştin.

Hrisovul – Cuvânt de mărturie

La intrarea în mănăstirea care adăposteşte biserica se află săpat în piatră textul hrisovului care arată condiţiile de ţinută morală şi trăire creştinească ale celor care ar fi să treacă dincolo de porţi:

Această sfântă mănăstire a fost construită la anul mântuirii 1991, după porunca şi planul transmis de Domnul prin servii Săi prooroci, prin izvorul Cuvântului Său, care curge în România şi din care se vor adăpa toate neamurile. Locaşul sfânt s-a ridicat acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioşi ai Săi şi va fi turn de mărturie, stâlp tare şi piatră de înviere pentru toată făptura lui Dumnezeu. Prin această începătură nouă se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului, cum că România va fi regină aleasă şi binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden şi nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei: «Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit: Iată, noi le fac pe toate. Şi cetatea avea zid mare şi înalt, şi avea douăsprezece porţi, iar la porţi, doisprezece îngeri, şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel. Iar zidul cetăţii avea douăsprezece pietre de temelie, şi în ele douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Şi cetatea este în patru colţuri: lungimea şi lăţimea şi înălţimea ei sunt deopotrivă. Şi neamurile vor umbla întru lumina ei. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului».

Întreitul hram pe care-l poartă acest templu: „Învierea Domnului şi a doua Sa arătare“, „Coborârea Sfântului Duh“ *şi* „Pomenirea sfintei mare proorociţă Virginia, trâmbiţa Domnului“*, va fi cu întreită putere de înviere peste toată creatura lui Dumnezeu.*

Pentru că Însuşi Părintele ceresc Cuvântul voieşte să locuiască în acest dumnezeiesc aşezământ, a rânduit o vieţuire sfântă, şi oricine va dori să aducă în el jertfă duhovnicească de doxologie, adorare şi rugăciune trebuie să îndeplinească următoarea orânduială:

– să păzească şi să păstreze curăţenia trupească dimpreună cu puritatea simţurilor;

– să se oprească de la mâncare a orice fel de carne, în afară de peşte, de la băutură alcoolică de orice fel, în afară de vinul din strugurii viţei de vie, şi de la droguri de orice fel;

– să respecte ţinuta portului creştinesc, după rânduiala sfintei Scripturi;

– să păzească rânduiala celor trei zile de post din săptămână (luni, miercuri şi vineri), în afară de perioadele de post stabilite de biserică, fără untdelemn şi vin, exceptând zilele în care sunt dezlegate acestea;

– să respecte legea canonică bisericească în stilul românesc şi ortodox străvechi;

– să primească sfânta împărtăşanie cât mai des, după cuvenita pregătire.

Pentru ca sfântul templu să fie umbrit de strălucirea cerească şi ca Domnul să-Şi arate puterea desăvârşirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine

ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ţine strict rânduiala arătată în acest nou legământ, coborâtă de la Dumnezeu pentru acest sfârşit de întuneric. Iar cine va intra în acest sfânt aşezământ cu frică cuviincioasă şi cu credinţă tare, păzind cele rânduite, va fi ocrotit şi binecuvântat de Tatăl nostru, Care este în ceruri.

La ridicarea acestui sfânt lăcaş au contribuit servii şi purtătorii de Dumnezeu, dimpreună cu alţi iubitori de Hristos, cu lucrul mâinilor lor, iar unsul lui Dumnezeu Mihail I al României a ctitorit cu numele său.

În numele Tatălui şi al Fiului şi Sfântului Duh s-a pus temelia acestei Biserici la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la naşterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin.

S-a îngropat acest „cuvânt de mărturie“ *sub piatra de temelie, iar la târnosirea Bisericii, praznicul sfântului Andrei anul 1991, s-a îngropat şi sub sfânta masă.*

† Irineu Pop Bistriţeanul

Acesta este legământul cel nou şi, totodată, cuvânt de mărturie a începutului de viaţă autentic creştină, condusă nemijlocit de către Dumnezeu.

Sobornicitatea Bisericii Noul Ierusalim – o dimensiune pnevmatologică

«Biserică adevărată pe pământ înseamnă fii ai lui Dumnezeu adunaţi laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor cele făcute şi iertate prin pocăinţă.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 1997)

De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească

Întemeierea văzută a Bisericii la Cincizecime *(v. Faptele Apostolilor, cap. 2)* a însemnat expresia unităţii în Duhul Sfânt a primilor creştini, ca mădulare ale trupului lui Hristos în integritatea sa, aşa cum a fost prefigurată în comunitatea euharistică a Cinei celei de taină.

Încă de la început, aceste atribute ale desăvârşirii în împlinire şi plenitudinii în acoperire pentru biserică au fost exprimate prin termenul grecesc *„katholiki“* (catolică). Acest termen era, în înţelesul său original, foarte departe de sensul de *„universal“* care se foloseşte astăzi, desemnând mai degrabă *„unitatea eshatologică a tuturor în Hristos“* într-o biserică locală concretă.

Ulterior transformarea conceptuală către *„catolicitate“* în sens de *„universalitate“* s-a produs nu numai în biserica apuseană, evoluând spre ambiţia unei mondializări teritorial-administrative, ci şi în biserica ortodoxă. În teologia rusă a secolului al XIX-lea îşi face apariţia termenul *„sobornost“*, ca derivat al lui *„sobornaia“*, cuvânt ce traduce pe *„katholiki“* în Crezul slavon. Din nefericire în ambele biserici s-a întunecat semnificaţia iniţială a însuşirii de *„catolică“* sau *„sobornicească“* atribuită fiecărei biserici locale. De la o realitate eshatologică, înţeleasă ca lucrare şi comuniune a bisericii locale, care obiectivizează trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a alunecat în interpretare spre ideea de divizare între local şi universal. S-a instaurat în lume trădarea perspectivei sobornicești (în care Hristos era prezent în întregime în fiecare comunitate euharistică) prin îmbrăţişarea unei structuri administrative externe, impusă silnic, cu o autoritate care avea tendinţa de a absorbi sau chiar anihila prin universalitatea sa toate bisericile locale subordonate. Odată cu generalizarea în biserică a metropolelor – bazate pe structurile vechilor provincii romane, apoi bizantine – şi ulterior a patriarhatelor, centrul de greutate al bisericii locale se deplasează spre teritorii mai largi, încorporând diecezele unei provincii sub autoritatea unui singur arhiereu, cel al metropolei. Sistemul metropolitan a reprezentat o modalitate de circumstanţă în localizarea bisericii. Ulterior doctrina modernă a naţiunii şi a statului independent a forţat generalizarea unui alt principiu, cel al autocefaliei, care a accentuat confuzia teologică din Ortodoxie, numind *„biserici locale“* toate bisericile autocefale. S-a creat astfel posibilitatea ca diecezele episcopale să fie absorbite şi înlocuite în reprezentare fie de un sinod permanent, fie de către episcopul care este ales *„pe viaţă“* ca întâistătător al bisericii autocefale, fără ca acesta să reprezinte în chip real toate diecezele sau parohiile, care sunt şi rămân autenticele biserici locale ale teritoriului pe care el teoretic îl controlează. De aceea nici o mitropolie, arhidieceză sau patriarhie nu poate purta titlul propriu-zis de biserică, ci poate fi numită aşa doar prin generalizare, prin simplul motiv că încorporează mai multe biserici locale. Acestea sunt singurele organisme care pot fi numite biserici datorită naturii lor revelată şi percepută în Euharistia episcopală, dar şi în virtutea îndemnului apostolic de a întemeia biserici în cetăţi: *«Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc şi să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ţi-am rânduit»* (Tit, 1/5). Oare, bisericile aşezate de sfântul

apostol Tit prin cetăţi nu erau de sine stătătoare? Principiul autocefaliei extinse la nivelul unei dieceze se instituie oficial în istoria bisericii abia la Sinodul al III-lea Ecumenic (431), şi doar ca o ripostă, ca o necesitate locală stringentă a diecezei din Cipru de a contracara lăcomia episcopului Antiohiei, care năzuia să-şi extindă jurisdicţia şi asupra insulei Cipru. De altfel chemarea la judecată a bisericilor celor şapte cetăţi, în frunte cu episcopii lor *(v. Apocalipsa, cap. 2)*, este ilustrativă şi totodată simbolică. Cifra şapte simbolizează plenitudinea actului judiciar, iar responsabilitatea celor judecaţi este eminamente locală. Ambiţiile teritorial-naţionaliste au conferit în plan teoretic responsabilităţi sporite conducătorului bisericii autocefale, în aceeaşi măsură în care ele de fapt s-au diluat în mod dramatic în planul practic. Instituţia scandalos de necanonică a episcopului-vicar s-a generalizat, printr-o nepermisă uşurinţă, în satisfacerea gustului de a copia unele inovaţii ale bisericii apusene. Este un motiv în plus ca bisericile care se autoconsideră *„universale“* să revizuiască toate concepţiile care promovează ideea de slujire derivată şi să accepte că structura euharistică a Bisericii are prioritate în faţa celei instituţionale: în sfânta Împărtăşanie, fiecare Biserică locală revelează Biserica întreagă, pe Hristos întreg, trecând de la postura de instituţie la cea de *„mod de existenţă“*, ca arvună a vieţii veşnice.

«Aceasta să faceţi spre pomenirea Mea» *(Ev. Luca, 22/19)*

Modul în care biserica primară a abordat această problemă este într-adevăr singurul corect. La Cina cea de taină, petrecută împreună cu ucenicii Săi, Mântuitorul Hristos făcea nu numai o profeţie privind pomenirea Sa peste veacuri, ci şi o ilustrare vie a împărăţiei Sale. Biserica veche a regăsit în sfânta Euharistie imaginea şi structura adevărată a Împărăţiei cerurilor (*v. Faptele Apostolilor, 2/42; I Corinteni, 10/16-17)*, în care poporul lui Dumnezeu se constituie într-o Biserică. Slujirea Bisericii, în diverse chipuri, reflectă şi împlineşte propria slujire a lui Hristos, devenind o proiecţie vie a prezenţei lui Hristos în lume: *«...şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin»* (Ev. Matei, 28/20), iar Hristos este prezent în lume chiar începând de la întruparea Sa *(v. Ev. Luca, 4/13)*, însă mereu în prezenţa şi prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt lucrează unde, cum şi când voieşte *(«Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul»* – Ev. Ioan, 3/8*)*, şi oriunde este El prezent, creştinii sunt chemaţi să intre în comuniune între ei şi, totodată, cu Hristos, în chip de Biserică, stăruind în învăţătura apostolilor şi în comuniune, în frângerea pâinii şi în rugăciuni: *«Şi stăruiau în învăţătura apostolilor şi în împărtăşire, în frângerea pâinii şi în rugăciuni»* (Faptele Apostolilor, 2/42). Lumea exterioară nu este nici ea ignorată, ci este chemată la pocăinţă, la botez şi la primirea darului Duhului Sfânt: *«...să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, şi veţi primi darul Duhului Sfânt»* (Faptele Apostolilor, 2/38).

Slujirea în biserică devine, aşadar, un dar al Duhului Sfânt, Care purcede de la Dumnezeu Tatăl. Acest dar se raportează în mod esenţial la făgăduinţele pregătite de Dumnezeu creaţiei Sale pentru zilele cele din urmă: *«Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, şi fiii şi fiicele voastre vor profeţi, bătrânii voştri visuri vor visa, iar tinerii voştri vedenii vor vedea. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi vărsa Duhul Meu»* (Ioil, 3/1-2). După cum *„misiunea“* implică trimiterea şi lucrarea apostolică până la toate neamurile, *„eshata“* implică chemarea neamurilor evanghelizate într-un singur popor, al celor ce sunt vrednici de a fi numiţi fii ai lui Dumnezeu *(v. Ev. Ioan, 1/12)* şi de a-L întâmpina la a doua venire a Sa *(v. I Tesaloniceni, 4/17)*.

Sfântul Ignatie al Antiohiei percepe permanenţa apostolică şi sobornicească într-o concepţie de continuitate, bazată nu atât pe succesiunea apostolică de la om la om, care este subînţeleasă, cât pe adunarea sistematică a întregii Biserici într-un loc de judecată; aşadar, în strânsă legătură cu comuniunea euharistică *(v. Sf. Ignatie, Magn., 6,1)*. În acest caz, succesiunea apostolică este consecutivă continuităţii de biserici şi se armonizează cu învăţătura sfintei Scripturi, care cheamă Biserica să consume sistematic cina euharistică în acelaşi loc, locul în care se împarte viaţă veşnică din Împărăţia lui Hristos *(v. Apocalipsa, 4/5)*.

Este vorba, aşadar, de o singură Biserică primită la cină, în sala pregătită de nuntă. De altfel, în lume nu poate subzista decât o singură Biserică adevărată. Orice demonstraţie alternativă se bazează obligatoriu pe un sofism. Ideea de unicitate a Bisericii nu îi conferă însă dreptul ca aceasta să se constituie într-o structură piramidală şi să se plaseze deasupra bisericilor locale. Dimpotrivă, orice structură sau lucrare slujitoare a comunităţii bisericeşti universale trebuie să pornească de la o temelie, care este Biserica locală. Este ceea ce impune Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfânt, Care introduce în istorie realităţile eshatonului: *«Încă şi peste slugile Mele şi peste slujnicele Mele voi turna în acele zile din Duhul Meu şi vor prooroci»* (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17-21). Aşadar, Duhul Sfânt lucrează în zilele din urmă nu prin capul văzut al Bisericii, nici prin structurile ei administrativ-sinodale, ci prin cei mai umiliţi, dar mai curaţi slujitori ai săi, dintre care unii – pentru a sublinia că nici măcar nu fac parte din cler – vor fi de parte femeiască.

Suntem contemporani cu aceste evenimente excepţionale.

Un popor de fii, o rămăşiţă: fiica Sionului

În ziua de Paşti a anului 1955, Duhul Sfânt a destupat izvoarele duhovniceşti ale cerului, lăsând cuvântul lui Dumnezeu să se reverse din belşug pentru spălarea ochilor şi urechilor celor care urmau să se strângă în duh de Biserică şi să se nască din nou: *«Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor şi să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări aşa precum este scris în Cartea Mea»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 aprilie 1955);

«Nu vă îndoiţi de glasul Meu, şi credeţi cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh,[...] să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut s-a stricat de tot» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 iunie 1955).

Ce motivează această intervenţie suprafirească? Nimic altceva decât vizibila ineficienţă a celor aproape două mii de ani de propovăduire a bisericilor lumii către lume, răstimp în care lumea s-a degradat în mod exponenţial, până *«s-a stricat de tot»*. De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni vine personal să repare acum ceea ce omul *„a stricat de tot“*.

Când va veni Fiul Omului va mai găsi credinţă pe pământ?

Faptul că Dumnezeu a hotărât după atâta vreme să aleagă un popor de fii, o rămăşiţă pe care s-o proclame fiică a Sionului, sugerează două ipoteze complementare:

1. Bisericile tradiţionale cu pretenţii de universalitate (cea *„catolică“* şi cea *„sobornicească“*) şi-au epuizat capitolul de încredere, iar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu faţă de declinul lor implacabil a ajuns la sfârşit.

Biserica Catolică şi-a risipit energia în cucerirea teritorială. Practicând un misionarism agresiv, ea a împlinit în literă, dar nu neapărat în Duh, cuvântul Scripturii: *«Mergând, învăţaţi toate neamurile [...]»* (Ev. Matei, 28/19). În fapt şi pe fond, neamurile evanghelizate de ea au rămas la fel de necredincioase şi nepăsătoare faţă de mântuirea lor ca şi mai înainte, angajându-se într-o dihotomie supărător de vizibilă:

– o lume laică, angrenată într-o sălbatică luptă pentru îmbogăţire;

– o castă a clericilor care prelungesc peste veacuri o zbatere neputincioasă în a-L propovădui eficient pe Hristos.

Biserica Ortodoxă, ceva mai pragmatică, sau poate mai comodă, nu s-a obosit să facă misionarism cu orice preţ, pretinzând că îşi face ordine în propria casă, dar presupusa comoditate s-a vădit repede a fi, de fapt, o stare de automulţumire, care i-a sugerat dreptul de a se polei de sus până jos cu slavă deşartă. Efectul a fost similar: odată cu trecerea veacurilor credinţa s-a răcit şi s-a diluat în formalism, fast şi conservatorism, detaşându-se şi aici două lumi, care au evoluat paralel:

– vulgul, către o ortodoxie formală, aproape atee, lipsită de orice trăire duhovnicească autentică, mulţumindu-se a călca pragul bisericii *„din An în Paşti“*, sau doar la principalele evenimente ale vieţii (botezul, cununia şi înmormântarea);

– instituţia bisericii, către fastul ostentativ, bazileic, dispreţuitor, dar golit de orice eficienţă harismatică, dovedind adesea obedienţă fără scrupule faţă de autorităţile atee şi de poliţia politică, şi chiar colaboraţionism arogant şi iresponsabil cu acestea.

Cu unele excepţii punctuale al căror merit revine unor sfinţi locali, bisericile s-au golit treptat de harisme şi n-au mai cunoscut asistenţa vie a Duhului Sfânt, Care lucrează în chip suprafiresc, adică nu este despărţit de minuni. În acest fel, de o dureroasă actualitate a ajuns cugetarea Scripturii: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credinţă pe pământ?»* (Ev. Luca, 18/8).

Slujitorii bisericilor s-au simţit atraşi de *„bucuriile vieţii“* şi au ajuns treptat să le recupereze puţin câte puţin de la lume, proclamându-le *„drepturi ale omului“*. Este cunoscută, spre exemplu, polemica dintre clericii apuseni privind renunţarea la *„jugul“* celibatului. Renunţând astfel şi la ideea curăţeniei trupeşti, ei sunt foarte aproape de a generaliza amestecul bisericilor cu lumea, uitând de avertismentul sfintei Scripturi: *«Prietenia cu lumea este vrăjmăşie faţă de Dumnezeu»* (Iacov, 4/4). În acest fel, Bisericile se îndreaptă inexorabil spre secularizare, dezbrăcându-se de puterea şi de dreptul formal de a-i controla duhovniceşte pe creştini. Aceştia la rândul lor profită în a-şi îndreptăţi faptele şi a le diversifica, inclusiv prin întoarcerea pe ascuns şi fără remuşcări la păgânism. Palidele împotriviri *„oficiale“* ale bisericilor sunt privite acum cu amuzament de către structurile sociale laice, care-i îndeamnă făţiş pe oameni spre un trai imoral, îmbibat de un materialism grosolan, care-l desparte cu totul pe om de Dumnezeu.

2. Timpul s-a scurtat *(v. I Corinteni, 7/29)* şi ziua Domnului s-a apropiat *(v. II Tesaloniceni, 2/3)*, căci s-a împlinit lepădarea de credinţă, iar *«potrivnicul lui Dumnezeu, omul, care s-a ascuns sub haină de biserică şi s-a îmbrăcat cu slavă deşartă, dându-se pe sine Dumnezeu»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 august 1997), *«a fost dat pe faţă»* (II Tesaloniceni, 2/4).

«Iată, Mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui!» *(Ev. Matei, 25/6)*

Chemarea pe care Dumnezeu o face neobosit din 1955 încoace este împlinirea pildei fecioarelor *(v. Ev. Matei, 25/1-13).* Cele zece fecioare sunt Bisericile. Este vorba, aşadar, de biserici locale, euharistice, nu de cele două instituţii-biserici care se cred fiecare în parte *„universale“*, cu toate că se autointitulează una *„catolică“*, iar alta, *„sobornicească“*, din dorinţa de a se ascunde sub cuvânt, ca să nu li se dezvăluie goliciunea şi caracterul fantomatic al infatuării. Aşadar, bisericile locale sunt fecioarele (cele care au reuşit să-şi păstreze curăţia feciorelnică, apostolică) şi au candele în mâini (cele care păstrează nealterat tezaurul de credinţă încredinţat de către apostoli). Faptul că pilda le împarte în mod egal în înţelepte şi nebune arată imparţialitatea Celui Care le cheamă: El oferă şanse egale tuturor, cu condiţia ca în clipa chemării, cea primită să aibă haină de nuntă, uleiul aprins în candelă şi roada talanţilor încredinţaţi. Bisericile de azi pot însă ieşi în întâmpinarea Lui ca fecioarele înţelepte, ca mirese ale lui Hristos? Pilda e stimulativă. Ea sugerează că măcar jumătate dintre bisericile locale ar fi putut avea duhul prevederii şi râvna pregătirii. Din păcate, uleiul s-a vărsat cu timpul şi din vasele celor care se pregătiseră cândva. Pilda e deopotrivă profetică. Dacă toate fecioarele au adormit, apoi aceasta este starea de fapt în care au fost găsite toate bisericile la chemarea: *«Iată, Mirele vine!...»* (Ev. Matei, 25/6).

O singură biserică locală – cea românească, născută creştină şi crescută prin jertfe de martiri – mai corespundea întrucâtva. Dar trebuia şi ea trezită, scuturată, spălată, pieptănată, periată şi împodobită, şi apoi dezbrăcată de haina nepotrivită a vremurilor roşii în care a adormit, şi îmbrăcată apoi în albul neprihănirii: *«O, ţară, ţară! A pătruns în tine vremea cea roşie, şi tu nu i-ai ştiut faţa. Nu ai priceput că roşul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am păţit Eu sub învelişul hlamidei roşii. A venit peste tine vremea lui Edom»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995).

Biserica însă, încă nu se trezeşte, ci stă în letargie: *«Preoţii tăi slujesc plăcerilor şi duhului lor şi numelui lor şi n-au putere să împartă înviere peste tine»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995). Atunci, Dumnezeu coboară cuvântul Său peste România şi dezvăluie taina că ea este ţara strălucirilor *(v. Daniel, 11/41-45)*, proorocind din nou, întărind proorocia făcută pentru ea din veşnicie: *«Va fi să învieze pic cu pic acest neam ales»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 4/17 ianuarie 1992).

Cum a răspuns instituţia bisericească a României, odată trezită din somn? Vădit incomodată pentru a i se fi deranjat starea de automulţumire şi dulce amorţeală, nu s-a grăbit să-şi aprindă candela şi să iasă în întâmpinarea Mirelui. Ba mai mult, ea I-a dat peste mână lui Dumnezeu şi n-a voit să îmbrace haina albă şi să intre în slava Noului Ierusalim, proorocit în Scripturi. Întrucât ea n-a primit înnoirea în duh, *„sobornicitatea“* ei a pierdut asistenţa Duhului, căci Duhul lucrează unde şi cum voieşte *(v. Ev. Ioan, 3/8)*. Va mai putea, aşadar, Soborul Bisericii să declame *«Părutu-s-a nouă şi Duhului Sfânt...»* când el însuşi a întors spatele la strigarea Duhului? căci Mirele a venit totuşi cu chemarea Sa, la această biserică. După cum *«La început a fost Cuvântul»* (Ev. Ioan, 1/1), tot aşa şi la sfârşit, Cuvântul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, împlinind porunca Scripturii care-l dezvăluie a fi numele cel nou al lui Iisus Hristos: *«...şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu»* (Apocalipsa, 19/13).

Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămăşiţă se va mântui

Domnul Şi-a păstrat însă o rămăşiţă credincioasă la care a coborât în sfat de cuvânt şi care L-a primit cu bucurie. În acest sfat care uneşte cerul cu pământul, este sobornicitatea în Duh a Bisericii de nou Ierusalim. *«Ea este gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei»* (Apocalipsa, 21/2), căci şi-a aprins candela şi a ţinut-o aprinsă din clipa chemării la proorocie a fiicei neamului ei, sfânta Virginia, a şasea trâmbiţă apocaliptică, înger în trup, care a adus pe pământ glas din cer: *«Şi a trâmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu»* (Apocalipsa, 9/13).

Dar oamenii din lume nu s-au pocăit nici când au auzit că le vorbeşte Dumnezeu din cer, ci şi-au învârtoşat inimile lor: *«Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtişagurile lor»* (Apocalipsa, 9/21).

«Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici!» *(Ev. Matei, 23/13-29)*

Respingerea lui Hristos-Cuvântul de către instituţia bisericii din lume a avut implicaţii asemănătoare respingerii lui Mesia de către cărturari şi farisei. Lucrarea de comuniune a bisericilor locale din lume, care aduc ofrandă trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a întunecat prin stingerea Duhului şi dispreţuirea proorociilor, în pofida avertismentului făcut de sfântul apostol Pavel: *«Duhul să nu-L stingeţi, proorociile să nu le dispreţuiţi»* (I Tesaloniceni, 5/19-20). Biserica lumii pierde caracterul sobornicesc, alegând între Dumnezeu şi lume ca să rămână singură cu lumea şi uitând în mod tragic că slujirea în biserică este un dar al Duhului Sfânt.

Referindu-se la fariseii şi cărturarii care vorbesc în limbaj academic, dar şi-au pierdut cu totul credinţa şi tac

cu subînţeles atunci când cuvântul lui Dumnezeu le dă pe faţă faptele ruşinoase, sfântul Teodor Studitul spune: *«Atunci când Corabia se află în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de credinţă, nimeni nu are dreptul să zică:* „Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu doreşte să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia îşi câştigă existenţa? [...] Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea aceasta". *Dacă voi veţi tăcea şi veţi rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga»* (Epistola II, 81). Din nefericire, preoţii bisericii oficiale, în cazul când nu predică făţiş împotriva cuvântului lui Dumnezeu şi a Noului Ierusalim, păstrează o tăcere vinovată şi infamă, pe care ei au învăţat-o bine la Facultatea de Teologie, ca strategie tipică *„teologiei academice"*: *„Capul plecat, sabia nu-l taie"*.

Domnul a ales pe cei neluaţi în seamă ca să-i facă de ruşine pe cei tari

Pentru că cei chemaţi, preoţi şi arhierei, nu au venit la cină *(v. Ev. Luca, 14/18-24)*, Biserica Noul Ierusalim rămâne singura mireasă înţeleaptă, care arată Mirelui lumina candelei sale: credinţă şi dragoste, ascultare şi supunere. Rămăşiţă aleasă prin har, ea stă în baia naşterii de sus şi nu se mai usucă din curgerea izvorului de cuvânt. Ea naşte popor de sfinţi, fraţi întru Hristos, care se lasă cuprinşi de lucrarea cuvântului, se lasă în lucrarea de ucenici şi de apostoli şi răspândesc sămânţa cuvântului peste cei care voiesc să-L întâmpine pe Hristos. Ei stau în duh de biserică, adevărată biserică sobornicească, în care nu omul, ci Duhul Sfânt lucrează după cum voieşte, dând Bisericii lui Hristos dimensiunea pnevmatologică de care biserica din lume s-a lepădat cu bună ştiinţă ori de câte ori a nesocotit canoanele Sfinţilor Părinţi, care ar fi trebuit să rămână neclintite, şi, iarăşi, când a nesocotit acest cuvânt al lui Dumnezeu. Ei stau credincioşi la masa de cuvânt a Domnului şi se îmbracă în cuvânt şi în Duhul Sfânt, şi vor lua plată de ucenici. Ei se fac pildă vie pentru tot poporul român, pentru tot poporul creştin, ca să se întoarcă el cu întreg trupul, sufletul şi duhul către Dumnezeu, iar Dumnezeu să-l numească noul Israel şi să-l sfinţească, iertându-l de greşale, ca să poată apoi veni pe pământ în chip văzut Fiul lui Dumnezeu, împlinind făgăduinţele de peste veacuri: *«Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţeşte-l pe Israel, sfinţeşte numele Tău în Israel iertându-l de greşale, Tată. Fă, Tată, împărăţie vie de la Tine peste poporul Tău şi învaţă-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie şi în Israel precum este în ceruri, Tată»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea Maicii Domnului, 8/21 septembrie 1996).

Omul creştin, fiu al Bisericii celei adevărate, al cărei cap este Iisus Hristos: Biserica Noul Ierusalim

«O, Ierusalime de azi, spune tu la om ce înseamnă om creştin şi fiu al bisericii, al cărei cap este Iisus Hristos.»
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 17 februarie/2 martie 2003)

«Şi iată, Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârşitul veacului» *(Ev. Matei, 28/20)*

Evanghelia după Matei se încheie cu o invitaţie neechivocă, adresată ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos, de a propovădui prin viu grai şi prin faptă cuvântul lui Dumnezeu *(v. Ev. Matei, 28/19)*. Şi întrucât El le promitea că va fi cu ei în toate zilele *(v. Ev. Matei, 28/20)* dacă vor face ce li s-a cerut, curând ei au îmbrăcat numele lui Hristos şi s-au numit creştini *(v. Faptele Apostolilor, 11/26)*. Aceste realităţi, creştinii şi biserica, au fost şi vor fi până în veac inseparabile, evoluând simultan şi urmărind cu exactitate sinuozităţile mersului înainte al omului prin istorie, văzut prin prisma creaţiei speciale a lui Dumnezeu. În prezent însă există mai multe biserici şi cel puţin tot atâtea familii (obşti) de creştini. Ceea ce în mod dramatic le separă este călăuza, văzută atât în sensul fundamental, de cap (conducător), cât şi în sensul complementar, de învăţătură, ghid, catehism. Evident că toate sau aproape toate vor pretinde că Îl au de cap pe Hristos în chip nevăzut, iar în chip văzut, pe un locţiitor validat al Acestuia. De asemenea, în ceea ce priveşte învăţătura toate bisericile pretind că deţin monopolul adevărului şi că îl promovează cu maximă responsabilitate. Or, acest lucru este imposibil.

Câte biserici sunt adevărate?

Matematic vorbind, cel mult una (sau nici una!) dintre biserici poate deţine adevărul absolut, iar în ceea ce priveşte consecvenţa trăirii învăţăturii creştine, lucrurile stau de-a dreptul dramatic. De asemenea, nu *„trupul"* este

cel care-şi alege *„capul“*, ci *„capul“* îşi alege *„trupul“* şi calea pe care el merge. E uşor a afirma: *„Avem cap pe Hristos“*. Acest lucru îl fac mulţi, pentru că au convingerea că afirmaţia lor e neverificabilă. Mai apoi însă, când sunt confruntaţi cu dovezi care atestă că Hristos Însuşi, Cuvântul lui Dumnezeu, Îşi alege singur un popor pentru a-l creşte şi a-l conduce ca pe o turmă la păşunea care dă viaţă, reacţia acestora este scandaloasă: ei au curajul să *„se ia de piept“* cu Dumnezeu pentru a-şi apăra piedestalul pe care s-au căţărat cu obrăznicie, şi de unde scandează lozinci tocmai pentru că ei, de fapt, nu cred în Dumnezeu, şi aceasta îi determină la convingerea că El nu poate şi nu trebuie să vorbească. De altfel, ştiindu-se impostori, îi suspectează de impostură pe toţi ceilalţi, şi astfel cercul vicios se închide.

Să revenim însă la acea promisiune stenică a Mântuitorului: *«Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor»* (Ev. Matei, 28/20). Cine sunt aceşti *„voi“* din toate zilele? La început au fost ucenicii, şi apoi apostolii, iar apoi episcopii şi preoţii aşezaţi prin cetăţi. Dar mai târziu? Dar astăzi? Ajunşi aici, se cuvine a reaminti un lucru esenţial, care, din păcate, este ignorat cu nonşalanţă sau poate chiar ascuns cu rea intenţie. Dumnezeu a promis prezenţa constantă a proorocilor printre sau peste cei aleşi a-I fi succesori: *«De aceea, Eu trimit la voi prooroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi omorî şi veţi răstigni, dintre ei veţi biciui în sinagogi şi îi veţi urmări din oraş în oraş»* (Ev. Matei, 23/34);

«Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică mai întâi apostoli, al doilea prooroci» (I Corinteni, 12/28)*;*

«Şi proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalţi să judece» (I Corinteni, 14/29)*;*

«Iar duhurile proorocilor se supun proorocilor» (I Corinteni, 14/32)*;*

«Dacă socoteşte cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu, că sunt poruncile Domnului» (I Corinteni, 14/37)*;*

«În zilele cele de apoi, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, şi vor prooroci fiii şi fiicele voastre» (Faptele Apostolilor, 2/17)*;*

«Râvniţi însă cele duhovniceşti, dar mai ales ca să proorociţi» (I Corinteni, 14/1)*;*

«Proorociile să nu le dispreţuiţi» (I Tesaloniceni, 5/20). Or, tocmai aici s-a ajuns, din păcate. Toate proorociile, în loc de a fi cercetate cu mare interes şi cu sporită atenţie pentru a se evita orice eroare sau fals, sunt dispreţuite şi clasate în bloc, ca fiind forma modernă de înşelare născocită de către diavol. *«Proorociile s-au încheiat cu Mântuitorul Iisus Hristos»*, declamă cu infatuată convingere teologii moderni. Sau: *«La moartea ultimului apostol s-a încheiat ciclul revelaţiei dumnezeieşti»* (Pr. Tache Sterea: *„Îndrumător“*, Ed. 1997, pag. 22); *«Nimeni nu mai poate adăuga la revelaţia adusă de Mântuitorul»* (Ibid. pag. 94).

Dincolo de faptul că aceste afirmaţii uşuratice, aproape contradictorii şi întru totul nefundamentate, anihilează tocmai conceptul de *„Sfântă Tradiţie“*, ceea ce constituie, de fapt, o gravă erezie, realitatea însăşi infirmă aceste supoziţii. Prooroci au mai fost şi după Mântuitorul: Agav, împreună cu alţi prooroci, care lucrau prin Duhul *(v. Faptele Apostolilor, 11/27-28; 21/10)*; Barnaba şi Simeon zis Niger, Luciu Cirineul, Manain şi Saul, care prooroceau în biserica din Antiohia *(v. Faptele Apostolilor, 13/1)*; Iuda cel numit Barsaba, şi Sila *(v. Faptele Apostolilor, 15/32)*; cele patru fecioare proorociţe, fiicele lui Filip diaconul *(v. Faptele Apostolilor, 21/9)*. Mântuitorul Însuşi despecetluieşte astăzi, prin cuvântul Său, tainele ascunse din veacuri, arătând continuitatea neîntreruptă a proorociilor, dar şi starea de despărţire tragică de Hristos, adusă de kefalizarea forţată a bisericilor lumii: *«Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei şi este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, şi este descoperită înaintea lui Dumnezeu şi aşa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate aşa, că scris este:* „Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit îşi necinsteşte capul, iar capul femeii este bărbatul“. *Orice biserică ce se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit îşi necinsteşte capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii, dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească şi nu creştinească. Biserica lui Hristos are trăire creştinească şi sărbătoare creştinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei şi şi-a stricat serbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor, şi numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinţi, de vreme ce şi-a sucit zilele sfinte şi nu mai sunt la locul lor şi în dreptul sfinţilor lor, căci fiecare clipă îşi are binecuvântarea ei, şi fiecare zi îşi mărturiseşte pe sfinţii ei»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 12/25 decembrie 1997).

Fisuri în „succesiunea apostolică“

Se vorbeşte adesea despre aşa-zisa *„succesiune apostolică“*. Are ea o continuitate infailibilă? În mod cert, de două mii de ani încoace în lanţul succesiunii s-au produs fisuri. Această ipoteză este singura care explică starea de fapt, actuală, cea a diseminărilor unor elite *„creştine“*, care de mult nu mai sunt nici măcar paralele, ci substanţial divergente în evoluţia lor dogmatică. Bisericile se feresc să recunoască fisurile sau petele albe din propria lor istorie. Or numai sinceritatea absolută are puterea înnoirii, similar cu cea oferită penitentului prin taina spovedaniei. *„Tehnica“* acoperirii unor greşeli sau imprecizii, chiar punctuale, s-a dovedit falimentară, erodând în mod grav încrederea observatorului extern sau chiar a propriilor eparhioţi.

Cuvântul lui Dumnezeu, analizat deocamdată ca sursă de revelaţie complementară, dar oferind spre verificare valenţe potenţiale excepţionale, afirmă net că fisurile apărute în succesiunea zisă *„apostolică“* sunt, în fapt, o crudă realitate. Într-adevăr, referindu-se la ungerea mai presus de fire a arhiereului Irineu, Domnul spune în cuvântul Său: *«L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp s-a rupt firul unşilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). În plus, El reproşează personalului consacrat al bisericilor că a denaturat rânduielile apostolice, simplificând în mod nepermis unele slujbe, abandonând canoane valide şi schimbând rânduieli tradiţionale sau canonice: *«Se uită Sfânta Treime la preoţii şi la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desfiinţat aceştia rânduiala Fiului lui Dumnezeu, cea lăsată peste Biserică, peste cea dintâi Biserică de după întruparea Sa, căci se aduna Biserica şi era în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, că am lăsat prooroci şi am zis să fie aşa, şi nu altfel Biserica; aşa, întreagă, şi nu cu lipsuri ale trupului ei»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992).

De la veşnicie la vremelnicie

În fond, biserica s-a îndepărtat treptat de Hristos, abandonând pe prooroci şi înlocuind călăuzirea hristocentrică prin una antropocentrică şi, respectiv, veşnicia, cu vremelnicia. Omul L-a înlocuit pe Hristos şi s-a numit pe sine *„vicar“* sau *„locţiitor“* sau *„antichrist“* (se are în vedere aici, deocamdată, etimologia greacă pentru *„antichrist“* – în locul lui Hristos, şi nu cea latină – împotriva lui Hristos); apoi s-a îmbrăcat în arhiereu, s-a aşezat în scaunul cel de sus şi a înlocuit spălarea picioarelor, ce se făcea ucenicilor, cu sărutarea cerută ucenicilor săi a mâinii drepte şi a mitrei episcopale.

«Şi iată ce a ajuns Biserica, dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este ca Mine?» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992). Vis-a-vis de această sentinţă atât de gravă adusă bisericii, o neîndoielnică vină o au cărturarii teologi moderni, care politizează (adeseori uzând de şabloanele comuniste pe care le-au învăţat din copilărie) actul sacramental liturgic, inventând teologumene care se armonizează cu cerinţele vremii şi cu mofturile lumii tot mai secularizate. Dumnezeu însă dezvăluie şi acest lucru: *«Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea Bisericii şi care au scris cărţi peste cărţi despre numele Meu şi al legilor Mele, căci nu sunt cărţile acelea. Acelea sunt pământ, şi în pământ se întorc, căci duhul cărţilor acelora nu este duh cu viaţă, din pricina celor fără de viaţă care le-au făcut pe ele, şi nu sunt cărţile acelea, şi stau împotriva lor aceste făptuiri»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). Apare, aşadar, şi explicaţia: cei ce scriu cărţi la comanda ierarhilor lor sau din pur interes mercantil, nu au viaţă personală creştină, ci sunt nişte farisei. Ei îi învaţă pe alţii ceea ce ei nu cred nici măcar în vis. Este cea mai condamnabilă discrepanţă între vorbă şi faptă, căci autorii teologi au grijă să se acopere cu înalte binecuvântări şi cu autorizări pseudo-academice pentru scrierile lor, înşelând cu anticipaţie vigilenţa plebei clientelare.

Una dintre cele mai grave probe de impostură o constituie, aşadar, afirmaţia, directă sau implicită, formulată de liderii religioşi profesionişti, cum că *„avem cap pe Hristos“* şi *„biserica noastră este apostolică“*, acestea pe fondul unei realităţi marcate de despărţirea profundă de cuvântul lui Dumnezeu.

Este cel puţin absurd ca atunci când Dumnezeu vorbeşte direct, împlinind făgăduinţa Sa care zice: *«Iată, Eu sunt cu voi în toată vremea»* (Ev. Matei, 28/20), tocmai atunci cei vizaţi să sară ca arşi şi să strige: *„Nu a vorbit Dumnezeu, ci altcineva în numele Lui!“* sau *„Nu Acesta este Dumnezeu!“*. Bine a zis cel ce a zis: *«Zis-a cel nebun în inima sa: nu este Dumnezeu!»* (Psalmii, 13/1), dar tocmai cei care strigă în gura mare acest lucru se cred înţelepţii pământului. În parte au dreptate, căci aşa nu pot fi şi înţelepţi ai cerului.

Omul creştin: fiu-copil al lui Dumnezeu

Ce îl caracterizează, atunci, pe omul creştin, fiu al Bisericii celei adevărate?

– el are umilinţa de a se lăsa condus de Dumnezeu fără a se teme că Dumnezeu l-ar lăsa atras într-o rătăcire, căci el Îl iubeşte ca un fiu-copil pe Dumnezeu şi aşa crede în El, ca un copil care crede în tatăl său după trup;

– el are dragoste de fraţi, cum nu s-a mai văzut din vremea apostolică, jertfindu-se fraţii unii pentru alţii, căci jertfa este proba dragostei;

– el a înlocuit mila păguboasă, propovăduită cu obstinaţie în scolastica creştină (şi care uită că nu trupul sătul va intra în împărăţia cerurilor, ci sufletul dreptcredincios), cu mila de Dumnezeu, Care suferă şi astăzi, acum, pentru toate erorile omenirii ajunse la apogeu;

– el crede cu adevărat în Hristos Dumnezeu şi în promisiunile Lui, legate de a doua Sa venire în lume ca Împărat;

– el Îl aşteaptă şi îşi pregăteşte pentru această întâlnire haina de nuntă, căci va fi o nuntă cosmică între Mirele Hristos şi Biserica Sa cea una (nu mai multe!) sobornicească (nu condusă de *„capi“* de ocazie) şi apostolească (nu

actualizată cu învăţături cosmetizante);

– el se roagă cu stăruinţă pentru tot neamul omenesc de la Adam încoace, înlocuind clasica preocupare egoistă pentru mântuirea personală, cu lucrarea iubitoare de restaurare a omului prin Biserică, a cărei temelie este jertfa Mântuitorului şi ale cărei ziduri sunt rugăciunile sfinţilor;

– el a luat în serios îndemnul *«Fiţi sfinţi, precum Tatăl vostru sfânt este în ceruri»* (I Petru, 1/16), şi chemarea *«Să luăm aminte, Sfintele [se dau] sfinţilor!»* (Sfânta Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur) şi se zideşte pe sine cărămidă vie în zidul Cetăţii Sfinte a Noului Ierusalim: *«Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei»* (Apocalipsa, 21/2).

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim – Radiografia unei opţiuni demiurgice

«O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie „biserică a lui Hristos“? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul Bisericii.»
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 septembrie/12 octombrie 1997)

Biserica – un spaţiu consacrat sfinţeniei

Dacă observăm cu sinceritate starea actuală de lucruri din biserica ortodoxă constatăm că a dispărut de mult preocuparea credincioşilor de a consacra spaţiul eclezial, adică de a împărţi biserica în Sfânta, şi Sfânta Sfintelor, şi apoi de a observa cu rigurozitate păstrarea acestei împărţiri. Moise când a fost chemat la dialog de către Dumnezeu pe muntele Horeb, a fost somat să-şi scoată încălţămintea din picioare, căci locul pe care stătea era un loc sfânt *(v. Ieşirea, 3/5)*. Acest loc nu era cunoscut ca având o consacrare anterioară, dar el devenea sfânt prin însăşi alegerea lui de către Dumnezeu, întâi ca spaţiu de dialog, şi apoi ca spaţiu de închinare *(v. Ieşirea, 3/12)*.

Biserica, luată ca lăcaş de cult, este însă, prin excelenţă, destinată a fi un spaţiu de comunicare între om şi Dumnezeu. De aceea ea trebuie să fie un loc sfânt încă din faza în care oamenii fac o proiecţie mentală a necesităţii unei permanentizări a slujirii colective.

Cândva, spaţiile interioare ale bisericii îi delimitau riguros pe cei consacraţi, care chiverniseau cu multă sfiiciune altarul; şi apoi pe cei aleşi, care urcau pe solee doar pentru sfânta Euharistie; şi apoi pe cei credincioşi, care populau naosul (bărbaţii) şi pronaosul (femeile); şi apoi pe cei chemaţi, care ocupau temporar pronaosul, dar la momentul oportun (*«Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi!»*) ieşeau aceştia în pridvorul bisericii. Cât îi priveşte pe penitenţi, ei erau privaţi cu anii de dreptul de a ocupa diverse zone ale interiorului bisericii, potrivit cu starea de necurăţie în care fuseseră căzuţi.

Astăzi, din nefericire, aceste obiceiuri sunt o palidă amintire. Uşierii au dispărut, iar biserica s-a transformat lent într-un spaţiu de trecere, un culoar larg spre singura zonă, care sugerează o oarecare sfinţenie: catapeteasma cu uşile şi perdelele ei şi, evident, tot ceea ce ascund ele. Ascunderea a rămas singura formă de a sugera taina, în loc ca aceasta să înflorească şi să se reverse în tot spaţiul eclezial. Preotul a fost tentat să preia acoperirea rituală, taina, ca pe o invitaţie pentru propria sa ascundere de popor. De aceea el îşi ascunde astfel după uşi şi perdele lipsa propriei sale sfinţenii înlocuite cu adorarea chipului cezarului, care a cucerit pe tăcute Sfânta Sfintelor. La rândul lor, credincioşii (amestecaţi, într-o proporţie imposibil de estimat, cu necredincioşii) nu se mai descalţă de mult, la propriu şi la figurat, atunci când intră să se roage. Realizează ei, oare, că nu mai e cazul, îndată ce spaţiul eclezial nu mai este sfânt? Posibil, chiar dacă vom considera acest gest pe care Dumnezeu i l-a cerut cândva lui Moise doar ca o metaforă.

Păcătoşii cuceresc biserica sfinţilor

Sfinţenia în biserică rămâne, aşadar, o stare potenţială, căci nu se mai actualizează prin trăirea autentic creştină, aceea care se cere prin catehism, panegirice, omilii şi predici. Toate aceste rostiri ticluite de către clerici rămân simple acte de virtuozitate retorică atâta vreme cât nu se traduc prin preocupare fermă de sfinţire (la propriu, nu la figurat!) a vieţii enoriaşilor. Mai mult, asistăm de secole la o periculoasă deviere de sens în ceea ce priveşte consacrarea bisericii: majoritatea credincioşilor şi o parte însemnată dintre clerici şi-au luat cu aroganţă dreptul de a proclama că biserica nu mai este a sfinţilor, ci a păcătoşilor. Această afirmaţie obraznică, şi care, probabil, ascunde intenţia unei legitimări, pleacă, din păcate, de la o tristă constatare: cu adevărat frâiele au fost scăpate din mână şi diavolul a reuşit să se strecoare în biserică prin uşile uitate larg deschise. Nimeni nu mai optează pentru atitudinea

tranşantă dictată de duhul lui Ilie sau cuvântul biciuitor al lui Ioan Botezătorul: *«Pui de vipere!»* (Ev. Luca, 3/7). În schimb, auzi cu stupoare, chiar şi la preoţi, afirmaţii lamentabile de genul: *„Toţi suntem păcătoşi“*, care dezvăluie nivelul de subcultură teologică, cultivată în pepinierele de popi, răsărite în ultimii ani ca şi ciupercile după ploaie, în zeci de oraşe şi târguri. Şi asta când Dumnezeu îi îndeamnă cu autoritate pe oameni: *«Fiţi sfinţi, căci şi Eu sunt sfânt!»* (Ieşirea, 22/31; Leviticul, 11/45; I Petru, 1/16).

Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii!

Sfinţenia, aşadar, a rămas şi ea pentru cei mai mulţi o opţiune biblică perimată, proprie şi specifică numai pentru antichitate. Oamenii moderni îşi permit de acum ceea ce strămoşii noştri n-ar fi îndrăznit nici măcar să gândească: să răstălmăcească voia lui Dumnezeu, să maculeze jertfele martirilor, să transforme locaşele de rugăciune în locuri de incantaţie rituală ieftină, în care cabotinismul-conformist se amestecă cu vulgaritatea unor „creştini“ şi *„creştine“* de ocazie, veniţi mai degrabă să-şi expună dezinvolt toaletele indecente cu ocazia vreunei nunţi sau a vreunui botez. Adesea slujba cununiei este transformată deliberat de către preot într-o comedie de o trivialitate greu de suportat. Dincolo de faptul că sfânta Împărtăşanie nu se mai dă de mult tinerilor, înlocuindu-se cu pişcoturi (!!!) înmuiate în aşa-zisul *„pahar de obşte“* (o parodie grotescă a sfântului potir), prilejul este speculat de preot pentru a smulge hohotele de râs ale asistenţei. După un joc repetat de „păcălire“ a miresei, joc în care pişcotul e retras pentru a o lăsa cu gura căscată, preotul acţionează brusc cu o dibăcie care-i demască rutina, şi înfige pe gâtul miresei pişcotul, până o îneacă şi îi dau lacrimile. Este aici nu numai o premeditare gravă a preotului către cabotinism, ci şi un mesaj subliminal prin care el sugerează asistenţei o presupusă insaţietate a miresei spre deviaţionism comportamental şi imoralitate. Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii! În chicoteli vesele de acordeon şi blitz-uri impertinente, circul de paiaţe, îmbrăcate în smokinguri de înmormântare şi combinezoane de celofan, se retrage lăsând în urmă dârele jegului mundan: stalagmite de parafină pe covoare, bomboane, orez, gumă de mestecat şi fursecuri călcate în picioare, rămăşiţe ieftine ale speranţelor lor, aşa cum le-au înţeles ei, către Dumnezeu: *«pofta trupului, pizma ochilor şi trufia vieţii»*.

Să menţionăm aici şi faptul că slujba însăşi a fost oficial amputată, fiind lipsită astăzi de pasajul esenţial în care preotul îi întreabă pe miri despre opţiunea lor, dacă este de bunăvoie şi nesilită de nimeni, şi îi determină, apoi, să mărturisească public hotărârea lor fermă, liberă şi definitivă de a se căsători, pentru a-i declara apoi solemn soţ şi soţie. Probabil acest pasaj al slujbei (care încă se mai păstrează în slujbele omonime din alte biserici ortodoxe autocefale) a fost făcut cadou statului de către mai-marii bisericii în anul 1864, atunci când au acceptat să cedeze primăriei dreptul strămoşesc de asistenţă spiritual-administrativă asupra naşterii, căsătoriei şi înmormântării enoriaşilor, căci îl regăsim aproape neschimbat în ceremonia *„căsătoriei civile“*. Oare, oamenii nu realizează că două căsătorii ale aceluiaşi cuplu, una zisă *„civilă“* şi alta *„religioasă“*, îşi anulează reciproc valenţele, transformând cununia într-un nonsens?

Ridicolul nu e sancţionat de preot nici măcar când acesta constată că la botez (abia acum!?) naşii nu cunosc o iotă din Crezul creştin, motiv ce ar trebui considerat impediment canonic, suficient ca slujba să fie oprită din necesitate, şi temporar suspendată. Dar preotul, fiind mai degrabă un funcţionar public, plătit, citeşte el din carte Crezul în locul lor, preferând să fie din nou umilit Hristos decât să lucreze el cu duhul şi puterea lui Ilie. Şi aşa, pentru a salva aparenţa solemnităţii, slujbele preotului seamănă cu un teatru de doi bani, în care cortina cade dezvăluind trista realitate abia în ziua de Bobotează. Atunci, oricâte precauţii ar lua, oricâte invitaţii anticipate la ordine şi răbdare creştină ar face, *„slujba“* lui se termină sistematic cu un dezastru: oameni îmbrânciţi, haine rupte, înjurături, furturi de portofele, bătăi chiar, apă sfinţită risipită din belşug pe jos, şi apoi călcată cu nesimţire în picioare. E de înţeles că, asistând an de an la acest spectacol până la obişnuinţă, preotul nu mai are tragere de inimă să sancţioneze nici măcar verbal celelalte *„delicte“* mai mici: podoabele, fardurile, îmbrăcămintea necuviincioasă etc.

Poate asista Dumnezeu impasibil la o aşa stare de plâns a creştinătăţii? El nu poate fi păcălit cu discursuri ieftine, triumfaliste (care numără câte lăcaşuri de cult s-au mai zidit în ultimul an, declamate de la amvonul catedralei patriarhale), nici cu articole adulatoare care descriu vizite de lucru sau aniversări pompoase, comandate şi tipărite în periodice care se intitulează emfatic: *„Glasul Bisericii“* sau *„Vestitorul Ortodoxiei“*.

Realitatea oficială rămâne tristă, dar puţini au curajul să-i facă radiografia. Din păcate, ortodoxia nu se mai trăieşte, ci se declamă. Pentru cei mai mulţi, sfinţenia ei a rămas o opţiune ciudată, ancorată undeva în istorie, poate odată cu martiriul lui Brâncoveanu sau cu trecerea în veşnicie a sfântului Calinic de la Cernica.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al viilor, nu al morţilor *(v. Ev. Matei, 22/32)*. Această stare de lucruri nu putea dura la nesfârşit. Despre veacul pe care-l trăim (mileniul al 7-lea de la facerea lumii), Dumnezeu rosteşte cu autoritate printr-o proorocie a sfântului Nifon al Constanţianei: *«Ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului!»*.

Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii

Aşadar, anul 7500 ar trebui să fie anul schimbărilor de fond din biserică. Acest an a fost proorocit întocmai şi de sfântul Nil şi de sfântul Calinic de la Cernica. Şi totuşi, la prima vedere, întrucât anul 7500 de la facerea lumii înseamnă anul 1992 după Hristos, iar starea de lucruri vizibilă din biserica din lume nu s-a ameliorat defel, s-ar părea că proorociile amintite nu s-au împlinit, pur şi simplu. De aceea, unii editori mai noi ai biografiei sfântului Calinic, probabil din dorinţa infantilă de a-i *„proteja“* imaginea, au eliminat pasajele care aminteau despre această proorocie atât de concretă. Realitatea însă, pe care ei n-au cunoscut-o, este cu totul alta.

Aceste proorocii s-au împlinit cu mare exactitate. În anul bisericesc 1992, în viaţa creştinilor ortodocşi a avut loc o schimbare esenţială. Dumnezeu, văzând neputinţa omului de a ridica biserica din ruina spirituală, S-a făcut pe Sine ctitorul propriei Sale Biserici şi a numit-o după cum era proorocit *(v. Apocalipsa, 21/2)*: *«Cetatea Sfântă Noul Ierusalim»*, şi a dăruit-o celor ce iubesc sfinţenia: *«Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului»* (Apocalipsa, 21/24).

Ceea ce n-au reuşit voievozi, domnitori, breslaşi sau târgoveţi mai răsăriţi, şi anume: să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu, zidindu-I apoi lăcaşuri cu adevărat sfinte, nu doar cu numele, a împlinit Dumnezeu cu o uşurinţă care confirmă atotputernicia Sa. În numai trei luni (septembrie-noiembrie 1991), ca într-o răsuflare, un mănunchi de creştini ortodocşi, care au înţeles ce înseamnă adevărata lepădare de sine şi devoţiunea purtării crucii lui Hristos, au ridicat din temelii această piatră de mărturie, care de acum se numeşte Biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor, locul odihnei lui Dumnezeu-Cuvântul: Biserica Noul Ierusalim.

Restaurarea sfinţeniei în biserică: legea sfinţeniei va fi singura lege

După cum Dumnezeu a călăuzit pas cu pas lucrarea sfântă a lui Moise la Cortul sfânt *(v. Ieşirea, cap. 36)*, pe Solomon la lucrul Templului *(v. III Regi, 5/6)* şi pe Zorobabel la rezidirea Templului *(v. I Ezdra, cap. 5)*, tot aşa lucrarea de zidire a Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim a fost povăţuită pas cu pas prin cuvânt viu şi lucrător. Această lucrare pogorâtă prin cuvânt din cer, a fost pecetluită cu legi de sfinţenie, ca să se aşeze tipar de vieţuire sfântă pentru toată creştinătatea:

– curăţenia trupească şi a simţurilor;
– abţinerea de la mâncarea de carne, băuturi alcoolice şi droguri;
– respectarea tradiţiei creştineşti, referitoare la îmbrăcăminte;
– respectarea legilor canonice ortodoxe strămoşeşti;
– grija pentru primirea adecvată a sfintelor Taine.

Creştinii care au înţeles să respecte cu stricteţe aceste reguli, precum şi toate celelalte îndemnuri ale Duhului Sfânt, transmise prin lucrarea de cuvânt, au alcătuit o Biserică vie, un popor împlinitor al lucrării de pregătire a celei de a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Ei slujesc necontenit Celui Atotputernic, în curăţie şi veghe, şi de aceea se numesc Biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor. Aceasta este Biserica Noul Ierusalim.

Domnul îl învaţă pe poporul Său desăvârşirea în sfinţenie: *«Domnul iarăşi vine, şi vine cu legea sfinţeniei [...], că în afară de legea sfinţeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec şi se şterg, şi se aştern în locul lor cer nou şi pământ nou, şi nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi, şi va fi hrană îngerească, aşa cum a fost la început, şi sfârşitul merge să se apropie de începutul cel dintâi»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

După cum am văzut, în biserica din lume sfinţenia s-a pierdut în parte, odată cu amestecarea bisericii cu lumea, dar s-a risipit cu totul din clipa împotrivirii făţişe şi violente la cuvântul lui Dumnezeu. Atunci s-a aşezat *«urâciunea pustiitorului»* (v. Daniel, 11/31, Biblia, ediţia 1944) în locul cel sfânt, după cum a proorocit Daniel, iar cuvântul lui Dumnezeu confirmă în zilele noastre: *«Iată, arhiereii şi preoţii nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate şi au spus că nu sunt Eu şi au spus că am demon. Au spus şi acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele şi legea sfinţeniei în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt. A ajuns vremea cea grea, când s-a aşezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Dar poporul care cunoaşte pe Dumnezeul său va rămâne statornic şi Îl va urma *(v. Daniel, 11/32)* şi se va umple de trăire cerească. Atunci, taina lui Dumnezeu va fi pricepută de toate neamurile: *«Mă voi slăvi în faţa neamurilor de pe pământ şi va înţelege făptura Mea taina Ierusalimului nou, care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic şi care se întocmeşte la cuvântul lui Dumnezeu»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Privegheaţi şi vă rugaţi!

În afară de modelul autocorectiv pe care-l oferă bisericii din lume, Biserica Noul Ierusalim propune un model

profetic. Este cunoscut faptul că toate evenimentele religioase, descrise de catehismul ortodox, aparţin trecutului, sau cel mult prezentului continuu. Există o singură excepţie proiectată spre viitor: cea de a doua venire a Domnului, cu consecinţele ei. De aceea, pentru cei care ignoră importanţa şi mai ales proximitatea reîntâlnirii cu Hristos la vedere, Biblia şi învăţăturile ei nici nu prezintă prea mare interes, nearmonizându-se cu idealurile lor grosiere, materialiste de zi cu zi. Puţini sunt cei care mai dau substanţă cuvintelor rostite prin Crezul creştin: *«şi iarăşi va să vină să judece viii şi morţii»*, şi pe care ceilalţi mulţi le repetă mecanic, cu nesinceritate. Chiar şi preoţi din biserica din lume, obosiţi parcă de atâta aşteptare a iminentei veniri a Domnului, au căpătat îndrăzneală în a se îndoi făţiş: *„Cine zice că vine? Ehei! Mai e până atunci!“*, străduindu-se din răsputeri să demonstreze cât de multe semne ale sfârşitului nu s-au împlinit încă.

Dar ce îndemnuri face sfânta Scriptură pentru aceste vremuri? *«Dacă ar şti stăpânul casei în care ceas are să vină furul, ar priveghea. [...] De aceea, privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi când va fi acea vreme»* (Ev. Matei, 24/42-44; Ev. Marcu, 13/33-37). Este adevărat că nimeni nu ştie nici ziua, nici ceasul, dar aceste îmbingeri voluntare ale proorociilor către viitorul îndepărtat au *„darul“* de a slăbi vigilenţa faţă de păcat. De aceea biserica din lume dă impresia că tratează cu teamă sau cu dezinteres acest subiect. Nici un text din cartea Apocalipsei, niciunul măcar nu este citit în mod oficial printre textele pilduitoare alese, care se repetă în biserici în fiecare duminică până la a deveni banale şi plictisitoare. Cartea Apocalipsei nu este pentru creştini? Cine o propovăduieşte? Cine o tălmăceşte? Sau este ea, oare, necanonică? Atunci ce mai caută în canonul sfintei Scripturi? De ce este în totalitate ignorată? În ea se dezvăluie multe lucruri grave, a căror limpezire l-ar ajuta pe omul responsabil să-şi corecteze atitudinea faţă de agresiunile lumii moderne. Câţi au aflat, oare, de pecetea lui antichrist (care-i pândeşte), pentru a se feri de ea? Este acest lucru atât de neimportant pentru a fi tratat cu nepăsare? Ce înseamnă 666? Biserica oficială din lume dă un răspuns? Oferă o recomandare mădularelor ei?

Biserica Noul Ierusalim propune, dimpotrivă, o pregătire asiduă şi temeinică a creştinului pentru reîntâlnirea cu Hristos, căci aceasta a rămas singura proorocie fundamentală a cărei împlinire aparţine viitorului. Deci abordarea şi tratarea ei cu seriozitate oferă încă şansele unor eventuale corecţii.

Poate de aceea nu întâmplător unul din hramurile Bisericii Noul Ierusalim – ales, de altfel, cu asistenţa directă a Duhului Sfânt – este: *«Învierea Domnului şi a doua Sa venire»*. Aceasta arată strânsa legătură între aceste evenimente, căci de la Înviere deja au trecut două zile cosmice şi am intrat într-a treia, întrucât la Dumnezeu o mie de ani sunt ca o zi, şi o zi ca o mie de ani *(v. II Petru, 3/8)*. Intuim că aşa cum Învierea Domnului a avut loc a treia zi, tot aşa va fi şi cu învierea făpturii: în cea de a treia zi cosmică, la ceasul în care straja va fi adormit deplin, Împăratul lumii va împlini cele din urmă făgăduinţe.

Aici apare motivaţia principală a alegerii acestui popor al Noului Ierusalim şi a pregătirii lui întru sfinţenie. Ca orice împărat, Hristos Îşi pregăteşte dreptul şi bucuria cinstirii Sale în felul în care va fi primit şi aclamat de supuşii Săi. Pentru aceasta El trebuie să aibă supuşi care să-L aştepte şi să-L primească cu bucurie, îmbrăcaţi în haine de nuntă la a doua Sa apropiată venire.

Biserica Noul Ierusalim – o biserică a sfinţilor

«Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii, care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuieşti în case făcute de oameni! Tu locuieşti în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul şi pământul sunt tronul şi aşternutul Tău. Ce casă să-Ţi mai zidească Ţie omul? Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i înveţe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne!»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu,
vorbirea sfântului Ioan Botezătorul, 7/20 ianuarie 1997)

A fost Dumnezeu înţeles vreodată de om?

Din toate timpurile Dumnezeu S-a manifestat antinomic, adesea chiar paradoxal în aparenţă, şi de aceea omul, cu mici excepţii, nu L-a înţeles niciodată; şi pentru că nu L-a înţeles, mereu I-a stat împotrivă. Lucrările Sale sunt simultan şi simple (lucrate cu iconomie şi ergonomie), şi complexe (legile interacţiunii universale, similitudinea organizatorică dintre macrocosmos şi microcosmos, întrepătrunderea dintre lumea văzută şi cea nevăzută, şi legăturile tainice dintre ele: corpuscul-undă, foton-energie-materie, electricitate-magnetism etc.). Învăţăturile Sale sunt şi uşoare, dar şi grele: uşoare, pentru că promovează firescul iubirii, al moralităţii, al traiului sănătos şi simplu; şi grele, pentru că apasă pe conştiinţele trufaşe, individualiste ale oamenilor. Legile Sale sunt simultan imuabile, dar

şi într-o continuă perfecţionare (plinire); sunt neschimbate pentru că sunt zidite pe adevăruri fundamentale, dar sunt perfectibile pentru că sunt deslușite treptat, de fiecare dată într-o formă adaptată puterii de asimilare şi înţelegere a omului (aceasta fiind ea însăşi într-o lentă evoluţie pozitivă).

Dumnezeu nu este niciodată absent, iar reprezentanţii Săi (îngerii de pe pământ şi din ceruri) nu au libertăţi absolute. El nu a murit, aşa cum credea Nietzche, nu doarme, nu oboseşte, dar Se odihneşte în om, dacă acesta Îi oferă locaş iubitor în inima sa. El lucrează mereu: *«Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez»* (Ev. Ioan, 5/17). Dumnezeu are duşmani:

– pe diavol şi pe slugile lui;

– pe omul indiferent şi dispreţuitor;

– pe omul care I se substituie (Antichrist) pe pământ.

Dumnezeu promite o finalitate acestei stări de lucruri în care binele şi răul coexistă, după cum a voit omul la început. Realizarea acesteia a început îndată după căderea omului şi s-a desfăşurat în etape:

– promisiunea *(v. Facerea, 3/15)*;

– alegerea unui popor al făgăduinţei cea care a fost dată lui Avraam *(v. Facerea, 22/17)*;

– aducerea Legii pe pământ *(v. Ieşirea, 20/1-17)*;

– proorocii, care trebuiau să întreţină vie flacăra credinţei curate;

– Mesia şi jertfa Sa, Care aduce mântuirea obiectivă în lume şi goleşte iadul de sufletele celor drepţi, care aşteptau de veacuri venirea lui Hristos; balaurul cel vechi, care este diavolul şi satana, a fost legat pentru o mie de ani *(v. Apocalipsa, 20/2)*;

– Duhul Sfânt şi înfiinţarea Bisericii la Cincizecime;

– înălţarea la cer şi aşezarea Fiului de-a dreapta Tatălui: premisa celei de a doua veniri întru slavă împărătească;

– o mie de ani de mărturisire a celor muceniciţi, *«tăiaţi pentru mărturia lui Iisus şi pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei»* (Apocalipsa, 20/4). În acest răstimp s-au înlănţuit atât evenimente tragice, care au rămas înscrise în istorie: calvarul Bisericii primare, persecuţiile, martirajele; cât şi biruinţele Bisericii lui Hristos prin cele 7 Sinoade Ecumenice (între anii 325-787, era creştină);

– anul 1054, când a avut loc marea schismă în Biserică, atunci când diavolul a fost dezlegat câtăva vreme *(v. Apocalipsa, 20/3)*;

– împărăţia de o mie de ani a sfinţilor: *«şi ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani»* (Apocalipsa, 20/4), dar şi o mie de ani de întuneric pentru lume, urmare a schismei din anul 1054: protestantismul, ofensiva islamului, inchiziţia, ghilotina, iluminismul, dictatura proletară, fascismul, masoneria, neo-protestantismul, curentele demonice, războaiele mondiale, holocausturi, genocide etc.;

– sfârşitul celor o mie de ani ai împărăţiei sfinţilor, când satana *«va ieşi să amăgească neamurile [...] şi să înconjoare tabăra sfinţilor şi cetatea cea iubită. Dar s-a coborât foc din cer şi i-a mistuit»* (Apocalipsa, 20/8,9);

– a doua venire a Domnului *(v. Ev. Matei, 24/30), (v. Apocalipsa, 22/12)*, care aduce pe pământ plata fiecăruia, după cum este fapta lui, dar care aduce şi izbăvirea celor drepţi;

– învierea morţilor *(v. Apocalipsa, 20/12,13)*;

– întâmpinarea Lui de către un popor curat (*«Fericiţi cei care-şi spală veşmintele lor...»* – Apocalipsa, 22/14);

– chemarea Lui de către cei credincioşi (*«Duhul şi mireasa zic:* „Vino!“*» – Apocalipsa, 22/17*);

– *«şi cărţile au fost deschise [...] şi morţii au fost judecaţi [...] potrivit cu faptele lor»* (Apocalipsa, 20/12,13)*;*

– *«şi slugile Lui Îi vor sluji Lui»* (Apocalipsa, 22/3).

De aceea, omul trebuie să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Hristos. Fiecare individ responsabil trebuie să-şi răspundă sieşi cu sinceritate la câteva întrebări fundamentale:

1. Cine sunt eu?
2. Unde sunt? (localizare în spaţiu, dar şi în timp)
3. Cărei biserici aparţin? (dacă aparţin vreuneia)
4. Ce ştiu? (şi ce nu ştiu)
5. Ce fac? (şi ce nu fac)
6. Cum trăiesc? (şi dacă mai trăiesc)
7. Ce voi fi? (şi unde şi cu cine voi fi)
8. Voi fi?

Întrebările pot fi urmate de răspunsuri negative sau pozitive. Cele negative invită nu numai la meditaţie profundă, dar şi la acţiune. De exemplu, un răspuns de genul *„Aparţin de Biserica Ortodoxă“*, la întrebarea 3, este doar o premisă necesară, dar insuficientă pentru mântuire atâta timp cât răspunsul la întrebarea 8 rămâne incert. Abia răspunsul la întrebarea 6 demonstrează că dacă *„trăiesc conform voinţei lui Dumnezeu“*, am siguranţa mântuirii. Alt exemplu: răspunsul *„Fac binele şi mă feresc de rău“*, la întrebarea 5, nu cantonează obligatoriu binele în sfera necesarului. Binele este folositor numai dacă se face în numele lui Hristos şi pentru Hristos, chiar dacă este aplicabil – aparent – creaţiei.

În urma cercetării de sine urmează, aşadar, acţiunea, care presupune o schimbare calitativă substanţială: *„Nu pot rămâne aşa; trebuie să fac ceva“*. Cine nu este în duh de biserică trebuie să intre şi să stea în duh de biserică, deoarece biserica are Duhul lui Dumnezeu, căci biserica este a sfinţilor, despre care zice Domnul: *«Sfinţii au Duhul lui Dumnezeu şi toţi trăiesc în Mine şi sunt asemenea Mie şi Mă aşteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea şi a lor, ziua plinirii vremii, ziua Domnului»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 20 iulie/2 august 2001). Iar dacă biserica nu mai are Duhul lui Dumnezeu, trebuie cercetat ce anume a alungat Duhul. Cine nu trăieşte în voia lui Dumnezeu, ci în voia lui, trebuie atunci să lucreze la modelarea voinţei lui; cine are doi împăraţi (pe Dumnezeu şi pe mamona – duhul lumii acesteia), trebuie să renunţe la cel care aduce moarte, căci nu poate sluji la doi domni (dintre care unul aduce moarte) şi să rămână viu. Aşadar:

– va alege slujirea exclusivă a lui Dumnezeu;

– va chema numele Lui *(«Vino, Doamne Iisuse!»* – Apocalipsa, 22/17);

– va căuta pe poporul Domnului, cel curat (care-L aşteaptă pe Dumnezeu), ca să-l ia de model.

Dar ce înseamnă popor curat? Cum va fi el recunoscut dintre toţi care se numesc pe sine creştini?

Poporul curat trăieşte deja pentru şi în împărăţia lui Dumnezeu, căci creştinii Lui o poartă pe ea în inima lor:

– trăiesc ca îngerii din ceruri, care nici nu se însoară, nici nu se mărită *(v. 1 Corinteni, 7/29)*;

– *„fug“* de lume şi de ispitele ei, căci prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu, iar stăpânitorul lumii acesteia este diavolul *(v. Ev. Ioan, 14/30; 16/8);*

– împlinesc voia lui Dumnezeu privitoare la hrană *(v. Facerea, 1/29)*, portul de zi cu zi *(v. 1 Corinteni, 11/6)* şi conduită *(v. 1 Corinteni, 5/9-11)*.

Dar cine îi învaţă pe aceşti creştini aşa? Sfânta Scriptură, în primul rând, aşa cum am arătat mai sus prin temeiurile biblice menţionate, şi apoi Cuvântul lui Dumnezeu, prin grija sa pentru cei care-l primesc cu credinţă şi cu dragoste.

Somnul raţiunii naşte păcatul

Încă din anul 1834, atribuindu-şi titlul de *„sfinţi ai ultimelor zile“* (deşi în mod gratuit, datorită învăţăturilor lor rătăcite), mormonii au intuit o cerinţă imperioasă: sfinţenia, care lipsea în bisericile creştine ale vremii, numite de ei *„apostate“*. Este vorba aici nu doar de o etichetă adusă cuminţeniei sfioase, îngrijorată în a nu da prilejuri de pedepsire, ci de acea curăţenie de trup, de suflet şi de duh, care face casă luminoasă Duhului Sfânt în om. Ideea de sfinţenie, veche cât omenirea, deşi ilustra singura cale de împăcare cu Dumnezeu, căzuse în desuetudine îndată ce bisericile lumii au început să cocheteze cu părerea că păcatul este o manifestare naturală, inevitabilă a vieţii împotriva căruia lupta se duce neîntrerupt, fiecare victorie însemnând începutul unei noi înfrângeri. Ineficienţa acestei lupte duse de biserici fără tragere de inimă şi mai mult pe cont propriu, ignorându-se uneori deliberat posibilul aport al oştirilor cereşti, a învins entuziasmul celor puţini care gustaseră dulceaţa împărăţiei cerurilor, aducând în schimb delăsare, dezamăgire şi refulări.

Curând, teologii creştini au început a se întreba retoric: *„Oare, mai este cineva fără păcat?“*, aducând în acest scop şi argumente din sfânta Scriptură *(v. I Ioan, 1/8-10; Iacov, 4/17)*, şi îndată oferind spre degustare mărul otrăvit al defetismului: *«Oare, Hristos a venit pentru cei drepţi? sau pentru cei păcătoşi, ca să-i cheme la pocăinţă?»* (Ev. Matei, 9/13). Deci, au concluzionat ei, biserica nu e formată numai din sfinţi, ci neapărat şi din păcătoşi. Din nefericire, realităţile vieţii păreau a le confirma pe deplin raţionamentul, deşi nu le dezvăluiau totodată, şi care era partea lor de vină: superficialitatea, delăsarea, suficienţa de sine şi mai ales propria înclinaţie spre păcat, care duce la despărţirea de Dumnezeu şi la întunecarea minţii. Or, această întunecare a minţii odrăslea un raţionament vicios în care păcatul apărea ca un atribut inevitabil şi veşnic pentru omenire.

În realitate păcatul nu are un caracter inevitabil decât până la venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, *«Care S-a dat pentru păcatele noastre şi a înviat pentru îndreptarea noastră»* (Romani, 5/12), făcând ca *«harul să împărăţească prin dreptate»* (Romani, 5/21). Faţă de această jertfă omul trebuie să se încline şi să se hotărască: *«Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulţească harul?»* (Romani, 6/1). Sfântul apostol Pavel răspunde prompt, trasând opţiunea detaşării nete de păcat ca fiind atât posibilă cât şi ireversibilă: *«Nicidecum! Noi, care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?»* (Romani, 6/2).

Sfântul Chiril din Alexandria arată că *«numai însuşindu-ne starea de jertfă a lui Hristos putem şi noi intra la Tatăl. [...] Hristos este ardere de tot, adică întreg, şi nu în parte, oferindu-Se spre miros de bună mireasmă lui Dumnezeu şi Tatăl. Prin aceasta este cu adevărat Sfântul Sfinţilor, dar ne-am sfinţit şi noi în El»* (Glaphyra. P. G., 69, col. 545-552).

Biserica devine nu numai un obiectiv al sfinţirii care se revarsă din ceruri de la Dumnezeu, ci şi locul unde creştinii îşi pot cultiva virtuţile: *«Jertfa noastră ca renunţare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuţilor. De aceea Biserica este şi locul în care se cultivă virtuţile cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este* „fiinţa virtuţilor“*»* (Pr. D. Stăniloae, „Teologia dogmatică ortodoxă“, Ed. I.B.M. al

B.O.R., Bucureşti, 1978, vol. II, pag. 221).

Pe acest fundal apologeţii trăirilor împărţite (şi cu lumea şi cu Dumnezeu; şi, altfel spus, atât cu păcatul, cât şi cu aspiraţia continuă, dar ineficientă, spre sfinţenie), cei ce propovăduiesc o biserică de *„căldicei“*, uitând plata amară a acesteia *(v. Apocalipsa, 3/15-16)*, vor susţine că biserica este o pepinieră de *„aspiranţi spre sfinţenie“*, de *„bolnavi care au nevoie de doctor“*, şi vor întreba: *„Oare, este nevoie de a crea o biserică separată de lume, o biserică de* «sfinţi»*? Cine ne-a pus pe noi judecători peste alţii ca să-i clasificăm pe oameni în sfinţi şi păcătoşi? Oare, cei ce se cred pe sine* «sfinţi» *nu cad automat din sfinţenie prin simpla lor părere, de fapt o opţiune clară spre păcatul trufiei în care, căzuţi fiind, se autoproclamă* «aleşi»*?“*.

Este adevărat că Hristos a venit pentru păcătoşi, dar nu ca ei să rămână păcătoşi, ci să se învrednicească de baia naşterii din nou, care-i face fii, iar în calitate de fii pot participa la Cina Euharistică, adică sunt vii în biserică. Cine din nevrednicie nu ia Trupul şi Sângele Domnului, este mort în biserică, deşi se crede viu *(v. Ev. Ioan, 6/53-58)*. Cine cu nevrednicie ia Trupul şi Sângele Domnului, o face spre osândă şi spre moarte *(v. I Corinteni, 11/27-30).* Hristos a propovăduit tuturor cuvântul Său, dar i-a împărtăşit numai pe ucenici, iar Iuda Iscarioteanul, având păcatul lăcomiei, a luat fărâmiţa spre moarte. Şi, iarăşi, toţi primiseră cuvântul prin care au fost spălaţi, dar nu toţi erau curaţi *(v. Ev. Ioan, 13/11).* Paradoxal, până şi rugăciunea „Tatăl nostru“, atât de cunoscută încât o invocă şi hoţii de buzunare înainte de a-şi *„aranja“* victimele, este o rugăciune destinată doar ucenicilor lui Iisus Hristos. Numai cei ce sunt cu adevărat ucenici ajung la înălţimea Învăţătorului lor şi capătă astfel calitatea de fii şi abia în această calitate şi numai aşa au dreptul de a rosti rugăciunea *„Tatăl nostru“*.

Biserica, trup al lui Hristos

Biserica este Trup al lui Hristos atâta vreme cât primeşte cu curăţie Trupul şi Sângele Lui prin sfânta Împărtăşanie, dar dacă primeşte Sfintele Taine ca Iuda, va avea, inevitabil, destinul acestuia: atunci mădularele ei sunt mlădiţe uscate, care se taie şi se aruncă în foc *(v. Ev. Ioan, 15/5-6).*

Dar Dumnezeu are întotdeauna păstrată o Biserică formată din mlădiţe care au rămas în viţă, căci El a făgăduit că va rămâne cu cei sfinţi până la sfârşitul veacurilor *(v. Ev. Matei, 28/20)*.

Sfinţenia nu este, deci, o pretenţie exagerată şi imposibilă. Ea este o necesitate formulată de Dumnezeu încă de la începutul lumii văzute: *«Adam a fost pus în grădina din Eden ca s-o lucreze şi s-o păzească»* (Facerea, 2/15). De cine s-o păzească, de vreme ce nu avea duşmani? Trebuia s-o păzească de căderea lui din sfinţenie, de întinarea cu păcatul neascultării.

Sfinţiţi-vă, şi veţi fi sfinţi!

Apoi, la primirea Legii Moise a reînnoit îndemnul lui Dumnezeu la sfinţenie: *«Să-Mi fiţi popor sfânt!»* (Ieşirea, 22/31); *«Sfinţiţi-vă, şi veţi fi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt»* (Leviticul, 11/44; I Petru, 1/16).

Dar cum se face sfinţirea? Ea se face prin cuvântul lui Dumnezeu: *«Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. [...] Pentru ei Eu Mă sfinţesc pe Mine Însumi ca şi ei să fie sfinţiţi întru adevăr»* (Ev. Ioan, 17/17-19). Sfinţenia nu este, deci, o opţiune a unei elite, şi în nici un caz un privilegiu rezervat castei preoţilor. Tot poporul primeşte cuvântul lui Dumnezeu şi toţi sunt chemaţi la sfinţenie: *«Deci, de se va curăţi cineva pe sine de acestea va fi vas de cinste, sfinţit, de bună trebuinţă Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun»* (II Timotei, 2/21).

Sfinţirea omului este împlinirea voii lui Dumnezeu: *«Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfinţirea voastră; ca să vă feriţi de desfrânare, ca să ştie fiecare din voi să-şi stăpânească vasul său întru sfinţenie şi cinste. [...] Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţire»* (I Tesaloniceni, 4/3,4,7).

Aşadar, pentru că sfinţii nu aparţin altei lumi, ei nu trebuie detaşaţi de viaţa noastră, căci în acest caz ar exista tentaţia unei cinstiri superficiale, care s-ar manifesta neapărat de la distanţă, o distanţă care ar separa pentru veşnicie lumea văzută de cea nevăzută. Ei sunt o realitate vie şi sunt cu noi şi sunt printre noi, cu condiţia ca noi să avem curăţia simţurilor şi a vieţii pentru a-i putea descoperi şi mai ales a nu-i alunga de la noi. Biserica sfinţilor devine o realitate dacă păstrăm peste noi lucrarea sfinţitoare a lui Dumnezeu: *«Şi Însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească pe voi desăvârşit; şi duhul vostru şi sufletul şi trupul păzească-se în întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos»* (I Tesaloniceni, 5/23). Aşadar, sfinţirea nu este lipsită de motivaţie, de orientare şi de finalitate. Perspectiva sfinţeniei este întâlnirea cu Hristos la a doua Sa venire. Biserica sfinţilor este, deci, mireasa care se pregăteşte cu untdelemn sfinţit în candelă şi cu haine neprihănite pentru a ieşi în întâmpinarea Mirelui *(v. Ev. Matei, cap. 25).*

Totodată sfinţirea este o lucrare proprie Duhului Sfânt. Omul este chemat doar să-şi pregătească ogorul, să-l facă primitor şi cald pentru sămânţa cuvântului lui Dumnezeu: *«Vine vremea Scripturii care spune că toţi vor fi plini atunci de cunoştinţa Duhului Sfânt şi nu se va mai întreba frate pe frate:* „Ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu?“*, căci tot trupul va fi plin de cunoştinţa Duhului Sfânt, şi toate cele ascunse se vor învedera atunci»* (citat din Cuvântul

lui Dumnezeu, 10/23 iulie 1991), (Ieremia, 31/34); căci cuvântul lui Dumnezeu este pentru cei duhovniceşti, nu pentru cei nepăsători şi fireşti: *«Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovniceşti, care au pe Duhul Sfânt, coborât de la Dumnezeu înăuntrul lor; care stau învăluiţi cu Duhul Sfânt şi lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 mai/6 iunie 1993).

O dilemă existenţială: între păcat şi sfinţenie

Cum a primit biserica din lume chemarea Duhului spre sfinţenie? Am văzut, deja, cum unii au considerat despărţirea de păcat ca fiind imposibilă. *„S-a mântuit el tâlharul de pe cruce, care a făcut atâtea blestemăţii, darămite noi, care n-am omorât pe nimeni, că mare e mila lui Dumnezeu!“* – vor încerca ei să se încurajeze. Drept este că Dumnezeu este milostiv, dar şi că va judeca după dreptate. Tâlharul de pe cruce s-a pocăit, dar nici n-a mai făcut păcate, căci a rămas răstignit pe cruce. Or, păcătoşii, indulgenţi cu sine, nu vor să rămână pe cruce şi să răstignească astfel păcatele lor. Zaheu vameşul a fost iertat, dar n-a mai păcătuit. Tot aşa şi Maria Magdalena. Condiţia iertării este, aşadar, moartea faţă de păcat. Alţii au încercat să arate că s-ar putea face o împăcare între păcat şi sfinţenie, ca şi cum s-ar putea păstra netulburată lumina, punând-o, împreună cu întunericul, sub obroc. Alţii sunt mai farisei, declamând cu demagogie că aparţin de o biserică zisă *„una sfântă, sobornicească şi apostolească“* şi care automat îi sfinţeşte. Ei uită deliberat că:

– biserica nu mai este de mult una, ci mai multe, chiar dacă se dezmiardă (incorect!) unele pe altele cu apelativul *„surori“*;

– biserica sfântă de pe pământ a fost cucerită de tagma păcătoşilor, care au ocupat-o şi i-au alungat pe sfinţi în Biserica din ceruri, la locul (zic ei) *„ce li se cuvine“*;

– apostolicitatea a fost şi ea mutată odată cu apostolii şi proorocii în lumea cea nevăzută;

– sobornicitatea mai este doar ocazională, şi, oricum, ea a fost furată de la bisericile locale ale lui Hristos şi însuşită de bisericile instituţionalizate, organisme-fantomă, care, după ce au *„cucerit“* lumea şi s-au amestecat cu totul cu ea, au devenit *„universale“*, adică ale lumii.

Chemarea la Cina Domnului

Dumnezeu însă nu Se lasă nesocotit la nesfârşit *(v. Galateni, 6/7)*. La plinirea vremii şi a proorociilor El a suflat în trâmbiţele Sale apocaliptice pentru a trezi lumea din confuzie şi nepăsare. Cuvântul Său se aude acum până la marginile lumii şi cheamă la cina Fiului de Împărat pe toţi cei risipiţi pe la răspântii, îi cheamă să se îmbrace în sfinţenie şi în haină de nuntă şi să vină la cină: *«O, copii ai Ierusalimului coborât cu Mine prin această lucrare, iată-Mă cu voi prin cuvânt. [...] Iată, am sunat şi v-am cules de la locurile voastre ca să stăm şi să cinăm din nou. [...] Eu sunt Mirele, voi sunteţi mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înţeleaptă, care ştie de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace şi cine s-o îmbrace»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Chemarea găseşte, aşadar, ecou doar în cea aleasă, mireasa lui Hristos, Biserica Noul Ierusalim, care trăieşte credinţa pe care o propovăduieşte, şi de aceea ea este însăşi mireasa cea adevărată, care ţine aprinsă candela iubirii, care este învăţată şi învaţă să vegheze (să aştepte pe Hristos), cum să se îmbrace în Domnul Iisus Hristos *(v. Romani, 14/14)* (luând coiful izbăvirii şi platoşa dreptăţii) şi cine s-o îmbrace (preoţia nou aşezată prin har). În schimb, nepăsarea preoţilor din bisericile din lume i-a îndepărtat pe oameni de sfinţenie şi de adevăr: *«Şi am început să strig şi să Mă uit şi să văd venind săracii şi şchiopii şi muţii şi rătăciţii şi leproşii, dar ei nu ştiau cum să vină, nu mai ştiau cărarea dacă cei ce îi învăţau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu şi nu mai ştiau că trebuie să vină Mirele»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Într-adevăr, unii păstori ai bisericilor din lume propovăduiesc o atitudine de indiferenţă faţă de clipa întâlnirii cu Hristos, pe care *«n-o ştie nimeni, decât Tatăl»*, zic ei, citând corect din Scripturi, dar interpretând tendenţios, căci tot Scripturile spun: *«Eu şi Tatăl, una suntem»* (Ev. Ioan, 10/30). Motivaţia lor ar putea fi cu totul alta: nu atât de a observa scrupulos cuvântul Scripturii – şi mai ales litera sa – cât teama de a nu fi surprinşi într-o stare de vinovată nepregătire pentru a doua venire a Domnului. S-ar mai putea crede că atitudinea de distanţare este influenţată de anumite proorocii hazardate, făcute de unele secte care de-a lungul istoriei au *„prevăzut“*, succesiv, noi *„date precise“* privind *„sfârşitul lumii“*, şi care mereu nu s-au împlinit. Este aici o tragică consecinţă a despărţirii de Dumnezeu a omului bisericii, până la a nu-L mai recunoaşte atunci când El vine şi Se prezintă personal. Câtă distanţă faţă de disponibilitatea imediată şi totală a lui Avraam: *«Doamne, de am aflat har înaintea Ta nu ocoli pe robul Tău»* (Facerea, 18/3); a lui Moise: *«Iată-mă, Doamne!»* (Ieşirea, 3/4); sau cea copleşită de smerenie, a lui David: *«Cine sunt eu, Doamne Dumnezeul meu, şi ce este casa mea de m-ai mărit aşa?»* (II Regi, 7/18); a lui Ieremia: *«O, Doamne, Dumnezeule, eu nu ştiu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr»* (Ieremia, 1/6); a lui Saul din Tars: *«Doamne, ce voieşti să fac?»* (Faptele Apostolilor, 9/6); a sfintei Virginia: *«Doamne, iată, Îţi dau un ochi, întoarce-Te să-l iei»* (citat din Viaţa sfintei Virginia). Nepăsarea preoţilor i-a încurajat la nepăsare şi pe cei obişnuiţi deja să se îndemne unii pe alţii

cu zicala: *„mănâncă şi bea bine, că nu se ştie ziua de mâine!“*

Ca şi în vremea lui Noe oamenii de azi mănâncă, beau, se însoară şi se mărită, nepăsători la reîntoarcerea lui Hristos, acum, ca Judecător al lumii. Lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu loveşte în pregătirea biruinţei cereşti pe pământ prin slugile lui antichrist, care aduc amăgirea pe pământ şi îndeamnă omul la întinare: *«Nu-i place lui antichrist sfinţenia; nu-i place, că nu-l lasă sfinţenia să fie în pofte şi în măriri şi în desfătări»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Antichrist, îmbrăcat în haină de biserică şi deghizat în slujitor al lui Dumnezeu, a săvârşit împlinirea proorociilor privind păcatul lepădării de credinţă, *«vrând să împlinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer şi pământ. Dar el e orb şi fără minte şi nu ştie că Scripturile sunt pentru cei sfinţi, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemele Scripturilor»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 septembrie/11 octombrie 1998).

Nepăsarea alungă sfinţenia

Slujitorii din bisericile lumii s-au dezobişnuit să sancţioneze lipsa sfinţeniei. Altădată, până şi cei chemaţi, catehumenii (care, oricum, urmau o *„cură de dezintoxicare“* de păcate), erau scoşi afară din slujbe atunci când se apropiau momente solemne, de mare sfinţenie: *«Cei chemaţi, ieşiţi! Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi, ca nimeni din cei chemaţi să nu rămână!»* (din sfânta Liturghie a sfântului Ioan Gură de Aur), şi rămâneau doar cei credincioşi, adică cei sfinţi. Pentru ei se pregătea chemarea *«Să luăm aminte, Sfintele se dau sfinţilor!»*, ceea ce însemna că sfânta Euharistie se administra sfinţilor, nu păcătoşilor. De aceea, în prezent, culmea desfigurării în responsabilitatea preoţească o atinge nepăsarea şi uşurătatea cu care se distribuie sfânta Împărtăşanie de-a valma, fără o minimă cercetare, turmei de creştini conformişti-ritualişti, obişnuiţi a călca pragul bisericii din An în Paşti. Nepăsarea a dus la cucerirea teritorială, pe care necurăţia lumii a făcut-o în interiorul bisericii prin nedestoinicia preoţilor aşezaţi peste turma lui Hristos: *«...au lăsat pe cezarul să intre peste toate ale Domnului, până ce a nimicit curăţenia şi sfinţenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine aşezat de părinţi, şi slujitorii bisericii s-au lăsat cumpăraţi de cele de pe pământ, şi apoi s-au lăsat înghiţiţi de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înşelat»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Este aici, în cuvântul lui Dumnezeu, o dezvăluire a decăderii treptate a slujitorilor bisericii, mai întâi în gustarea tentaţiilor, zise *„nevinovate“*, ale lumii, apoi în compromisuri cu lumea şi, în fine, în trădarea lui Hristos, vânzându-L şi ei ca şi Iuda. Degradarea tainei spovedaniei (care a ajuns cea mai vândută taină sub toate aspectele posibile), înrolarea în slujba poliţiei politice comuniste atee, cumpărarea cu bani a demnităţilor bisericeşti, sau însăşi vinderea slujbelor – care ar trebui să fie gratuite, chiar dacă preotul rămâne în grija enoriaşilor săi – sunt câteva din formele pe care le-a îmbrăcat această trădare.

Dar Domnul Şi-a ales un popor sfânt, noul Israel, ca să fie unealta Lui cu care *«va însămânţa din nou ca la început, şi se va arăta din nou Edenul cel sfânt şi curat şi nestricăcios»*. Poporul Noului Ierusalim este popor cu pecete cerească, popor chemat să intre în *«corabia sfinţeniei de duh şi de trup»*, chemat la înţelepciune, la lucrarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Sfinţenia acestui popor este o stare care trebuie ocrotită cu grijă: *«Fii înţelept, şi nu-ţi murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, şi pune mânuţa la lucru şi fă-ţi cu munca ta şi îndeletniceşte-te să te dezlipeşti de duşmanii Duhului Sfânt»* (citate din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

O biserică a sfinţilor

Sfinţenia aduce asemănarea cu Dumnezeu: *«Căutaţi şi semănaţi cu Mine şi veţi vedea apoi cu cine semănaţi şi vă veţi bucura»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Sfinţenia lucrează în creştin după cuvântul Domnului: prin sfărâmarea idolilor lui, prin sfărâmarea poftei şi a fărădelegii. Sfinţenia nu este egoistă, ci se lucrează în sfat de trezvie cu toată obştea creştină. Creştinul nu mai mănâncă şi nu mai bea la masa lumii şi pe la răspântii şi pe la toate colţurile făcând pe plac lui satana. El nu mai ia din mâna celor fără de Dumnezeu, nu mai primeşte spre hrană mortăciuni şi nu mai ia spre băutură licori îmbătătoare. El se fereşte ca de foc de orice spurcăciune; el fuge de învăţătura lumii luată de pe drum în amestecare cu limbi străine de Dumnezeu; el fuge de ştiinţa lui antichrist, care-l îndepărtează de înţelegerea cuvântului lui Dumnezeu izvorât din cer; el fuge de învăţătura de la oameni cu faţa ascunsă, căci aceştia sunt slugile iadului. Creştinul îşi lucrează cu mâinile sale pe cele trebuincioase şi nu iubeşte luxul, bogăţia şi poftele veacului acestuia. El îşi fereşte copiii de învăţătura care vine prin fereastra lui antichrist (televizorul) şi prin deşertăciunile lumii, ca să-i poată da curaţi lui Dumnezeu. Creştinul se pregăteşte de vremurile de încercare, când cezarul va căuta să subjuge pe orice om prin puterea banilor săi. Creştinul înţelept se lasă lucrat de cuvântul lui Dumnezeu, care-i deschide mintea şi înţelepciunea şi ochii cereşti ca să vadă primejdiile din jurul său şi din jurul casei sale. El nu se cheltuieşte pe sine pe deşertăciuni, ci se adună de pe drum şi se aşează la priveghere şi la rugăciune, împlinind cu bucurie îndemnul Domnului: *«...stai în căsuţa ta, şi să lucrezi sfinţenie peste tine, că nu mai e vremea să ieşi şi să treci printre morţi [...] şi tu vei fi aşezat pe pământ nou şi în cer nou,*

după cum Domnul ţi-a făgăduit» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993; Apocalipsa, 20/11; II Petru, 3/10). Domnul pecetluieşte cu pace sfântă aceste făgăduinţe făcute poporului Său, care-L iubeşte: *«...tu eşti popor binecuvântat. [...] Să fie pace între tine şi Dumnezeu, şi aşa să trăieşti în veci. [...] Pace şi răbdare sfântă, pace sfântă peste voi, fiilor! [...] Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi şi să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfinţeniei. [...] Pace şi Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic de numele tău nou, care vine din ceruri, că slava Mea te va însoţi şi vor cunoaşte noroadele pe poporul Meu cel binecuvântat»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Toate bisericile din lume Îl au pe Hristos, pentru că Îl mărturisesc prin viu grai, dar ele Îl cinstesc şi Îl arată lumii aşa cum Îl au din faptele lor: Hristos mort, răstignit pe cruce şi aşezat aşa în faţa scaunului cel de sus, în Sfântul Altar, trup şi sânge, Care veşnic tace, pironit pe cruce şi cu faţa întoarsă de la oameni. Aşa Îl au şi aşa Îl cinstesc şi aşa Îl arată şi Îl dau spre împărtăşire enoriaşilor lor.

Biserica Noul Ierusalim Îl are pe Hristos viu şi lucrător prin cuvânt, şi aşa Îl primeşte şi aşa Îl mărturiseşte oamenilor: Dreptul Judecător stând viu pe tronul crucii şi mereu vorbindu-le şi pregătindu-i cu Trup şi Sânge şi Cuvânt viu pentru a doua Sa venire.

Dumnezeu prin binecuvântările şi proorociile Sale face din Biserica Noul Ierusalim o Biserică nouă, o Biserică vie, care este şi va fi o Biserică a sfinţilor.

Cine vorbea prin Sfânta Virginia?

«Israele, poporul Meu, nu schimba credinţa ta! Credinţa curată şi nepătată este credinţa ortodoxă şi religia ortodoxă. Amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1974)

Vocea contestatarilor

O obiecţie minuţios argumentată împotriva autenticităţii duhului proorociei, întâlnit la sfânta Virginia, speculează tocmai maniera neobişnuită de comunicare pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a vorbi prin „vasul“ Său ales, sfânta proorociţă Virginia: întotdeauna ea proorocea aflată în somn adânc. Să reproducem, mai întâi, argumentele detaliate aduse de un profesor al Facultăţii de Teologie, contestatar al sfintei Virginia:

«În Ortodoxie nimic nu îngrădeşte libertatea omului. Somnul în care cădea Virginia încalcă voinţa liberă a omului. Lucrarea de mântuire presupune sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului. Fecioara Maria când L-a primit pe Mântuitorul în ea, a fost perfect conştientă şi şi-a exprimat liber consimţământul, prin cuvintele: „Iată roaba Domnului“. *Virginia pare a fi posedată de un duh care încalcă libera ei voinţă şi gândire, aşa cum se întâmplă cu demonizaţii. Nici aceştia nu ştiu ce fac şi ce zic, iar când îi slăbeşte diavolul nu-şi amintesc ce s-a întâmplat cu ei. Numai acest semn, şi ar fi suficient să nu mai dai credibilitate cuvintelor acestei femei, oricare ar fi ele. Aşa se povesteşte în Pateric despre un călugăr pe care-l scula diavolul noaptea la rugăciune, până când l-a epuizat fizic. Abia apoi a mărturisit duhovnicului că un* „înger“ *nu-l lasă noaptea să se odihnească suficient.*

În concluzie, dacă această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu, voinţa liberă şi conştienţa proorociţei Virginia nu ar fi fost alterate».

Dumnezeu nu este oficial

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple din care rezultă că maniera de comunicare dintre Dumnezeu şi om nu a fost niciodată stereotipă şi convenţională, iar voinţa liberă a omului n-a fost nicicând încălcată. Însăşi căldura paternă cu care vorbeşte astăzi Tatăl ceresc elimină orice suspiciune de acest gen: *«Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăşi, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutaţi de toţi cei de atunci ca să fie stârpiţi pentru că nu erau trecuţi în rândul celor cu drepturi după lege. Şi iată, aceştia mai mici dintre ei, care sunt scrişi în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, şi cele cereşti nu pot fi înţelese de oficialii vremurilor, cei cereşti nu sunt promovaţi de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voieşte, şi Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 iulie 1992).

Pe parcursul descoperirilor pe care le primea de la Dumnezeu în insula Patmos, sfântul Ioan Evanghelistul afirma despre sine că:

1. Scrie ceea ce a primit prin înger *(v. Apocalipsa, 1/1)*, de la cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu *(v. Apocalipsa, 1/4)* şi de la Domnul Iisus Hristos *(v. Apocalipsa, 1/5).* Aşadar, scrierea, ca act fizic, este posterioară descoperirii, şi nu concomitentă cu ea. Deşi în timpul revelaţiei apar îndemnuri imperative: *«Scrie!»* (Apocalipsa, 19/9; 21/6), acestea au, mai degrabă, scopul de a întări responsabilitatea şi angajamentul proorocului Ioan de a scrie întocmai şi îndată ce revelaţia va lua sfârşit. Deci Ioan nu scria concomitent cu primirea descoperirii, ci ulterior acesteia, pentru a fi eliberat pe durata revelaţiei de riscul participării conştiente active a trupului prin simţurile sale fragile şi limitate.

2. Afirmă că era *«în duh»* (v. Apocalipsa, 1/10). Deci, nu era *«în trup».* Această stare specială substituie porţile simţurilor trupului cu altele corespondente ale duhului. Ioan *«vede»*, dar nu cu ochii *(v. Apocalipsa, 1/12)*; Ioan *«aude»*, dar nu cu urechile *(Apocalipsa, 1/10).*

3. Văzând pe Dumnezeu, cade la picioarele Lui ca un mort *(v. Apocalipsa, 1/17 – sublin. ns.)*. O confirmare în plus a detaşării de trup şi a percepţiei speciale, extrasenzoriale, *„scrierea"* rămânând ca obligaţie posterioară.

4. Este chemat la cer şi răspunde chemării, dar nu în trup, ci în duh *(v. Apocalipsa, 4/1-2).* Unde rămâne trupul lui? Fără îndoială, pe pământ, într-o stare asemănătoare cu cea prin care trecea sfânta Virginia când primea cuvântul lui Dumnezeu.

5. A plâns mult *(v. Apocalipsa, 5/4)*, dar în duh, căci era cu duhul în ceruri.

6. A văzut şi a auzit *(v. Apocalipsa, 5/11; 6/1; 7/4; 8/2; 10/1)*, dar tot în duhul.

7. A vorbit cu îngerul *(v. Apocalipsa, 10/9)*.

8. *«A mâncat»* o cărticică, cu gura şi cu pântecul (deşi, era în duhul!). Viziunea aceasta este pur simbolică, arătând darul proorociei speciale pe care l-a primit *(v. Apocalipsa, 10/10-11).*

9. A primit trestia de măsurat *(v. Apocalipsa, 11/1)* Biserica lui Dumnezeu, din cer *(v. Apocalipsa, 11/19).*

După toate acestea apare o schimbare radicală în plan temporal, duhul lui Ioan fiind transportat într-un viitor ales cu precizie de către înger.

10. A privit din cer desfăşurarea urgiilor aduse pe pământ de cei şapte îngeri ai mâniei *(v. Apocalipsa, cap.16).*

11. A căzut cu faţa la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar a fost oprit de două ori *(v. Apocalipsa, 19/10; 22/9).*

12. A fost ridicat cu duhul pe un munte mare şi înalt, de unde i s-a arătat Cetatea Sfântă Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 21/10)*, pogorâtă de la Dumnezeu din cer.

13. A fost purtat (plimbat) cu duhul pe uliţele cetăţii *(v. Apocalipsa, 22/1-2)* şi i s-a arătat strălucirea ei.

14. A fost îndemnat să nu pecetluiască cuvintele proorociei cărţii Apocalipsei, arătându-i-se că proorociile rămân deschise *(v. Apocalipsa, 22/10).*

Aşadar, nici o indicaţie despre aşa-zisa *„conştiinţă trează"* a proorocului, care devine vas al proorociei. Mai degrabă, totul s-a petrecut în extaz, în transă, într-o disociere temporară, dar profundă, între trup şi duh. A simţit Ioan cu trupul ceva din lumea materială pe perioada revelaţiei? Desigur că nu. Am văzut că simţurile lui transfigurate operau într-o lume transcendentală, cea nevăzută, unele planuri fiind plasate temporal la mai mult de două mii de ani depărtare.

Alterarea, chiar şi parţială, a facultăţilor senzoriale, în prezenţa Fiinţei divine, este întâlnită şi în alte ocazii.

Glasul care vine din cer

Saul, pe calea Damascului, a auzit glas din cer, dar nu vedea pe nimeni *(v. Faptele Apostolilor, 9/8)*; asemenea şi ceilalţi oameni care mergeau împreună cu el. Această stare de orbire temporară s-a păstrat în continuare la Saul, dar nu şi la ceilalţi.

Petru, rugându-se în cetatea Iope, a avut viziunea *„în extaz"* (aceste cuvinte arată o stare specială, diferită de luciditatea obişnuită, cotidiană) *(v. Faptele Apostolilor, 11/5)*, primind îndemnuri care de la prima vedere îi stârneau împotriviri.

Pavel primeşte vedenie în vis: un macedonean îl solicită să treacă în Macedonia să-i ajute *(v. Faptele Apostolilor, 16/9)*, şi înţelege cu inima că îi vorbeşte Domnul (deşi nu avea nici un criteriu raţional de discernământ pentru a fi sigur că mesajul vine de la Dumnezeu, şi nu de la diavol).

Petru este scos din închisoare de un înger, într-o stare care s-ar putea numi *„hipnotică" – «nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede o vedenie»* (Faptele Apostolilor, 12/9). Abia după eliberare Petru, *«venindu-şi în sine»* (Faptele Apostolilor, 12/11), înţelege cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-l scoată din mâna lui Irod. Situaţia era atât de incredibilă încât s-a prelungit şi la întâlnirea cu ucenicii, care credeau mai degrabă că este *«îngerul lui»* (v. Faptele Apostolilor, 12/15).

Este un caz tipic în care conştiinţa de sine a alesului lui Dumnezeu trece pe plan secund. El execută maşinal toate ordinele îngerului fără a-şi pune problema unei „înşelări" posibile din partea duhurilor vrăjmaşe. Ce s-ar fi întâmplat dacă se îndoia sau dacă s-ar fi opus?

Vorbind cu smerenie despre sine, fără a-şi dezvălui identitatea, Sfântul Apostol Pavel afirmă în Epistola a II-a

către Corinteni că a fost răpit până la al treilea cer în urmă cu paisprezece ani, dar nu ştie de a fost în trup sau fără trup *(v. II Corinteni, 12/2-4).* O atât de flagrantă neconcordanţă între importanţa descoperirilor (despre care zice că *«nu este îngăduit omului să le rostească»*) şi starea de incertitudine a facultăţilor spirituale proprii nu se justifică decât într-un singur mod: Dumnezeu a modificat radical simţirea lui Pavel, astfel ca percepţiile sale extrasenzoriale să poată fi asimilate fără şocuri, fără violentarea porţilor simţurilor, obişnuite să lucreze în parametri normali, biologici, cu limitările de rigoare. De aceea el afirmă că *„a auzit"* cuvinte care nu se pot rosti! Până şi intensitatea mesajelor auditive sau vizuale trebuia modelată spre a nu distruge fizic receptorii biologici. Când nu s-a procedat aşa din motive speciale, efectele au fost impresionante: Saul din Tars orbeşte (temporar) atunci când Dumnezeu în mod intenţionat vrea s-o facă pentru a-l scutura din starea sa de orbire spirituală *(v. Faptele Apostolilor, 9/8)*; străjerii mormântului lui Iisus, văzându-l pe înger, s-au cutremurat şi au căzut ca nişte morţi (v. Ev. Matei, 28/4); la Schimbarea la Faţă, ucenicii, auzind glas din cer, *«au căzut cu feţele la pământ şi s-au înspăimântat foarte tare»* (Ev. Matei, 17/6).

Iezechiel este dus cu duhul în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti şi este purtat împrejurul lor. Ele erau *«foarte multe pe faţa pământului»* (Iezechiel, 37/2). El proroceşte, la îndemnul Domnului, şi oasele se alătură şi se încheagă, alcătuind trupuri *(v. Iezechiel, 37/8).* Apoi proroceşte şi cheamă Duhul din cele patru vânturi, şi trupurile înviază *(v. Iezechiel, 37/10)*. Acest scenariu este imaginar, sau Iezechiel a trăit (în duhul) o realitate vie? Este aceasta o repetiţie generală, sau, cumva, un salt peste timp? Ce se poate spune cu certitudine este că *„ieşirea din trup"* arată că simţurile lui Iezechiel sunt amorţite sau adormite sau suspendate temporar. Altminteri, Iezechiel n-ar fi putut percepe cu toată forţa duhului lui realitatea vie a viziunii şi mesajul ei.

Vise de noapte şi tălmăcirea lor

O modalitate uzuală prin care Dumnezeu comunică omului voinţa Sa, şi pe care o întâlnim consemnată atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, este visul. Avraam primeşte cuvântul lui Dumnezeu în vis: *«...fost-a cuvântul Domnului către Avram noaptea, în vis, şi a zis:* „Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău, şi răsplata ta va fi foarte mare"*»* (Facerea, 15/1). *«Şi a crezut Avram pe Domnul şi i s-a socotit aceasta ca dreptate»* (Facerea, 15/6). Şi tot în vis, în somn greu, însoţit de întuneric şi frică mare *(v. Facerea, 15/12)*, primeşte Avraam de la Dumnezeu proorocie asupra urmaşilor săi.

Iacov visează o scară sprijinită de pământ şi cu vârful atingând cerul. Domnul Însuşi, aşezat la capătul scării, îl binecuvintează pe el şi pe urmaşii lui, şi prin aceştia toate neamurile pământului (v. Facerea, 28/12-15). Iacov a crezut. El nu şi-a pus problema să-L legitimeze pe Cel Care îl binecuvânta pentru a evita astfel o eventuală înşelare. Tot Iacov visează un înger care-l îndeamnă să se scoale, să părăsească ţinutul în care se afla şi să meargă în pământul său de naştere *(v. Facerea, 31/11-13)*. Din nou Iacov a crezut. El a ascultat necondiţionat de înger.

Samuel este chemat pe nume în vedenie de noapte de glasul Domnului *(v. I Regi, 3/4),* dar Samuel *«nu cunoştea atunci glasul Domnului, şi cuvântul Domnului nu i se descoperise încă»* (I Regi, 3/7). Cu toate acestea pentru Samuel această „necunoaştere" nu a reprezentat un impediment. El a crezut că i-a vorbit Dumnezeu şi i-a povestit şi preotului Eli vedenia cu de-amănuntul *(v. I Regi, 3/18).*

Saul împotrivindu-se cu tenacitate lui Dumnezeu, ajunge la mare strâmtorare, înspăimântându-se şi tulburându-se inima lui *(v. I Regi, 28/5).* Abia atunci s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, *«dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci»* (I Regi, 28/6).

Bătrânul Iosif primeşte în vis pe îngerul Domnului, care i se arată şi îl îndeamnă să fugă în Egipt cu Maria şi cu Fiul său *(v. Ev. Matei, 1/20-25).* Şi iar i s-a arătat în vis îngerul, îndemnându-l să se întoarcă în pământul lui Israel *(v. Ev. Matei, 2/19-21).* E lesne de presupus ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi îndoit că îngerul i-a vorbit în vis în numele lui Dumnezeu. Credinţa lui Iosif a fost mai presus de îndoiala că ar putea fi o înşelare de la diavolul.

O situaţie aparte o întâlnim când visele care vin de la Dumnezeu au ca destinaţie persoane oarecare, care nu sunt prooroci şi nici măcar nu au vreo tangenţă cu sfinţenia. Sunt aceste vise mai puţin credibile?

Iosif tâlcuieşte două vise primite concomitent de mai-marele pitar şi de mai-marele paharnic, sfetnici de seamă ai regelui Egiptului, arătându-le indirect prin tâlcuirea lor că ele reprezintă mesaje de la Dumnezeu: *«Oare, tâlcuirile, nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneţi-mi, dar, visele voastre!»* (Facerea, 40/8).

Faraon visează un vis pe care Iosif i-l tâlcuieşte, arătându-i că este de la Dumnezeu: *«Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniştirea lui Faraon»* (Facerea, 41/16).

Proorocul Daniel, în afară de visele sale proprii *(v. Daniel, cap. 7)*, tălmăceşte şi două vise ale lui Nabucodonosor *(v. Daniel, cap. 2 şi 4)* ca pe nişte proorocii autentice, venite de la Dumnezeu.

Ghedeon este îndemnat de către Domnul să asculte dialogul dintre doi oşteni oarecare, aflaţi de strajă în tabără, prin care unul povesteşte un vis, iar celălalt îl tălmăceşte: *«Auzind povestirea visului şi tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului»* (Judecătorii, 7/15).

Solomon Îl primeşte în vis pe Dumnezeu, de la Care cere în dar *«minte pricepută ca să asculte şi să judece poporul şi să deosebească ce este bine şi ce este rău»* (III Regi, 3/9), iar Dumnezeu îi dă nu numai înţelepciune

cerească, ci şi bogăţie, slavă şi viaţă îndelungată, ca răsplată pentru smerenia sa *(v. III Regi, 3/12-14).*

Demonul îndoielii promovează înşelarea demonicească

Visele, aşadar, sunt o modalitate curentă de comunicare între Dumnezeu şi om. În mod firesc, se pun însă două întrebări:

1. Care vise sunt de la Dumnezeu, şi care nu?
2. Este încălcată prin această modalitate de comunicare voinţa conştientă şi liberă a omului?

La prima întrebare s-a răspuns deja parţial când s-a arătat cum credinţa lui Avraam, a lui Iacov, a lui Samuel şi a lui Iosif au fost mai presus de îndoiala lor, privind eventuala înşelare de la diavolul. S-ar mai putea adăuga că, fiind vorba de o lucrare dumnezeiască, în mod sigur Dumnezeu adaugă la credinţa din fire a omului darul credinţei şi puterea de a nu se îndoi. Altminteri, omul nu ar putea niciodată doar cu propriile sale puteri şi cu credinţa din fire să se raporteze în mod corect la Adevăr. Dimpotrivă, Dumnezeu deschide mintea celor ce primesc proorociile şi le sporeşte darul credinţei. Astfel, despre proorocul Daniel se relatează că, urmare rugăciunilor sale fierbinţi, este întâmpinat de îngerul Gavriil, care i-a grăit zicând: *«Daniele, chiar acum am sosit ca să-ţi deschid mintea»* (Daniel, 9/22).

A doua întrebare se leagă de argumentele formulate de necredincioşi pentru întărirea obiecţiilor privind *«încălcarea voinţei libere a sfintei Virginia»*, *«sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului»* şi presupusele *«sfaturi bune pe care le-ar da diavolul».* Dacă am accepta aceste ipoteze, va trebui să admitem că toate visele prezentate mai sus, culese din sfânta Scriptură, sunt mostre de încălcare flagrantă a voinţei libere a omului de către Dumnezeu, şi, eventual, de înşelare demonică. Apelând la starea onirică a omului şi folosind-o, Dumnezeu Se lasă acuzat în mod conştient, de atitudine dictatorială şi de sperjur. În aceste circumstanţe omul pare a fi manevrat ca o marionetă care urmează să execute orbeşte nişte îndemnuri primite în stare de transă hipnotică şi cărora nu li se poate împotrivi. Ar reieşi totodată că Dumnezeu alege în mod special această cale, când omul este doborât de somn, pentru ca să-Şi impună fără replică voinţa Sa. Cei care confundă libertatea cu libertinajul se vor întreba retoric: *„unde mai este voinţa liberă, promisă de Dumnezeu?“.* Ei se tem că vor pierde partea ce le revine din *«sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului»* fără a se întreba mai întâi dacă şi-au dobândit demnitatea de a colabora direct cu Dumnezeu, căci *«Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har»* (I Petru, 5/5).

Dacă se tem, pot fi liniştiţi.

Întâi, Dumnezeu are şi alte metode de comunicare, în care voinţa liberă a omului nu poate fi pusă la îndoială. Dimpotrivă, Dumnezeu e nespus de cooperant şi de concesiv cu cei drepţi. Avraam, spre exemplu, reuşeşte să obţină de la Dumnezeu prin dialog o micşorare tenace şi consistentă a numărului de oameni drepţi prin care s-ar fi putut salva condiţionat cetatea Sodomei: de la 50 la 45, apoi la 40, apoi la 30, apoi la 20 şi, în fine, la 10. Dar, din păcate, nu s-au găsit nici măcar zece drepţi prin care să se salveze cetatea Sodomei *(v. Facerea, 18/23-33).*

Apoi, Dumnezeu propune, nu impune. Cei care au primit visele puteau foarte bine să creadă în ele sau nu. Tot aşa este şi în ce priveşte comunicările primite de oameni prin sfânta Virginia: nimeni nu impune cu forţa ca ele să fie crezute. Însă dacă tot pretindem că sfânta Scriptură este de la Dumnezeu şi dacă, citind în ea, găsim că Dumnezeu comunică omului şi prin starea de somn, nu numai prin cea de veghe, va trebui să admitem că argumentele de genul: *«Somnul în care cădea Virginia încalcă voinţa liberă a omului»*, sunt infantile, tendenţioase şi, până la urmă, false.

Denigratorii sfintei Virginia au atacat cu precădere starea ei de neparticipare activă la comunicările Domnului, numind-o *„posedare“* şi afirmând că este nefiresc ca Dumnezeu să adoarmă – fie şi temporar – conştiinţa unui prooroc. Demonul îndoielii nu ezită s-o acuze pe sfânta Virginia că promovează chiar şi indirect *„înşelarea demonicească“*.

Sfânta Scriptură consemnează însă exemple întru totul similare. Sfântul prooroc Iezechiel afirmă despre sine că, fiind căzut cu faţa la pământ şi auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh *(v. Iezechiel, 2/2; 3/24)* care l-a sculat în picioare şi l-a avertizat să-l asculte şi să nu fie îndărătnic. Apoi, duhul l-a obligat să mănânce o hârtie *(v. Iezechiel, 3/3)*, l-a ridicat *(v. Iezechiel, 3/12)*, l-a luat şi l-a dus la Tel-Aviv *(v. Iezechiel, 3/14)*, unde a rămas şapte zile în extaz. Şi aceasta a fost o *„posedare“* de la acel duh?

Filip este purtat cu trupul de Duhul Domnului şi mutat din faţa famenului etiopian până la Azot *(v. Faptele Apostolilor, 8/39-40).* O altă *„posedare“*? A fost Filip rugat să-şi dea acordul pentru această *„mutare“*?

Tot sfânta Scriptură ne arată că diverse alterări ale simţurilor, şi în particular pierderea conştiinţei de sine, sunt stări fiziologice fireşti, care apar şi însoţesc evenimente exterioare suprafireşti, cum ar fi apropierea fizică de Dumnezeu, vederea strălucirii Sale sau simpla auzire a vocii Sale.

Proorocul Daniel mărturiseşte *(v. Daniel, 10/8)* cum o vedenie dumnezeiască îl slăbeşte de puteri. Tot Daniel, relatând despre o vedenie cu înger îşi descrie emoţia puternică ce însoţeşte propriile simţiri, astfel: *«Şi când vorbea cu mine, stam înmărmurit cu faţa la pământ»* (Daniel, 8/18, Biblia, ediţia 1998);

«Şi când vorbea cu mine, stam aiurit, cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia, ediţia 1944);

«Şi când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia T.O.B., ediţia LE CERF, 1992);

«Şi pe când el vorbea cu mine, eram într-un somn adânc, cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia Holy Bible,

ediţia 1901);

«Şi pe când vorbea cu mine, stam uluit, cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia, ediţia IL CERCHIO, 1990).

Toate versiunile de mai sus, deşi prezintă diferenţe de nuanţă substanţiale, sugerează că proorocul intra într-o neobişnuită detaşare care trece, în interpretarea traducătorilor, de la registrul minor (uluire) la disponibilizarea totală (somn adânc, letargie). Proorocul devine de-a dreptul un simplu *„vas“* care se oferă spre a fi umplut cu hrana duhovnicească, ce va fi apoi dăruită oamenilor. Poate fi atunci imputată starea sa de participare pasivă, cu termeni tendenţioşi, precum *„încălcare a voinţei libere“* sau, de-a dreptul, cu *„posedare“*? Până la urmă adevăraţii prooroci îşi exprimau voinţa liberă printr-o totală disponibilizare anticipată, expresie a dăruirii şi a dragostei lor de Dumnezeu. Acest gest unic devenea expresia acceptării perene, definitive chiar, de a fi servi ascultători întru totul faţă de Dumnezeu. A le cere mai mult înseamnă a propune cu îndrăzneală imixtiunea lor în cuvântul lui Dumnezeu şi, în consecinţă, alterarea acestuia. Această alternativă este însă întru totul inacceptabilă, căci proorocul care şi-ar permite aşa ceva ar fi automat decăzut din drepturi în categoria proorocilor mincinoşi. Despre ce *„voinţă liberă“* poate fi vorba atunci când urmează a se vesti poporului o proorocie? Atât ea, cât şi sus-amintita *„sinergie de voinţă“* rămân simple juxtapuneri de cuvinte, care exprimă retorica ieftină, speculativă şi sforăitoare a celor care au curajul de a se război cu Însuşi Dumnezeu.

Responsabilitatea primirii mesajelor de către prooroci este atât de mare încât lasă uneori urme adânci în starea firească de echilibru a primitorului: *«Şi eu, Daniel, am fost istovit de puteri şi am căzut bolnav câteva zile»* (Daniel, 8/27). Slăbiciunile acestea sunt, aşadar, interioare, intrinseci firii omeneşti. Ele nu vin din exterior, ci se constituie ca o formă reflexă de apărare faţă de impresia adâncă, produsă de măreţia Persoanei dumnezeieşti, Care aduce mesajul. Dimpotrivă, tocmai această Persoană este Cea Care întăreşte şi reabilitează psihic şi fizic pe cel afectat. Dumnezeu lucrează asupra proorocilor Săi ştergând slăbiciunile lor şi împlinindu-le cu tărie lipsurile trupeşti.

Spre exemplu, un caz tipic de afazie, întâlnit la proorocul Daniel (*«Şi pe când grăia cu mine astfel de cuvinte mi-am întors privirea spre pământ şi am rămas ca un mut»*), este vindecat îndată de către înger: *«Acela Care avea înfăţişarea Fiului Omului S-a atins de buzele mele; atunci am deschis gura mea şi am grăit. [...] S-a atins iarăşi de mine [...] şi mi-a dat tărie»* (Daniel, 10/15-19).

Proorocul Isaia se crede pierdut pentru că L-a văzut cu ochii pe Domnul Savaot, dar primeşte în templu curăţirea păcatelor sale şi este întărit de unul din serafimi, care-i apropie de buze un cărbune aprins, luat cu cleştele de pe jertfelnic *(v. Isaia, 6/7)*.

Preotul Zaharia rămâne mut, ca o consecinţă directă a propriilor sale slăbiciuni: frica *(v. Ev. Luca, 1/12)* şi puţinătatea credinţei *(v. Ev. Luca, 1/18)*. El continuă însă să proorocească mai departe prin semne *(v. Ev. Luca, 1/22)*, şi abia după ce scrie pe tăbliţă numele fiului său Ioan, *«îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea binecuvântând pe Dumnezeu»* (Ev. Luca, 1/63). Sfânta Scriptură arată prin cuvintele: *«toţi s-au mirat»* (Ev. Luca, 1/63) şi *«frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor»* (Ev. Luca, 1/65) că starea particulară de pierdere a integrităţii psihice la Zaharia (afazie, vindecată apoi din exterior prin voia Domnului) se constituie ea însăşi într-un mesaj ceresc de avertisment, care ilustrează nu numai puterea lui Dumnezeu şi pedeapsa pe care El o îngăduie pentru necredinţă, dar mai ales fragilitatea *„vaselor“* alese de Dumnezeu, adică a proorocilor prin care Domnul Îşi comunică voinţa Sa. Nu prin demnitatea preoţească a primitorului se legitimează mesajele transmise de către Dumnezeu, şi nici prin elocvenţa de limbaj a proorocului care vesteşte poporului cuvântul lui Dumnezeu, ci prin însăşi puterea lui Dumnezeu, care se evidenţiază prin contrast cu slăbiciunile şi stângăciile *„vaselor“* Sale proorocești. În cazul de faţă, amuţirea şi apoi tăcerea prelungită, impusă preotului Zaharia ca o consecinţă firească a propriilor sale îndoieli, este mai convingătoare decât orice strigăt de bucurie sau de uimire.

Moise, care era gângav, vorbea poporului prin gura fratelui său Aaron, aşa cum hotărâse Domnul: *«Va grăi el poporului în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu»* (Ieşirea, 4/16).

Proorocul Ieremia, fiind încă tânăr, încearcă să fugă de chemarea la proorocie: *«O, Doamne Dumnezeule, eu nu ştiu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr»* (Ieremia, 1/6). Domnul însă îl întăreşte investindu-l cu darul proorociei: *«Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. [...] Şi Domnul mi-a atins gura şi mi-a zis:* „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!“*»* (Ieremia, 1/8-9).

Despre ce *„participare conştientă“* mai poate fi vorba chiar treaz fiind, când proorocului i se pune în gura sa hrana din cer, cuvântul Domnului? El trebuie doar s-o primească şi s-o împartă proaspătă şi fierbinte oamenilor. Ca şi în starea de vis, contribuţia personală a proorocului aflat în trezie (exceptând dăruirea sa anticipată, totală şi fără rezerve de îndoială în suflet) este irelevantă.

A dat vreodată diavolul sfaturi bune?

S-a mai adus aici ca argument, în eventualitatea admiterii (ca ipoteză posibilă) posedării de către diavol a celor ce nu sunt în stare de veghe, că diavolul ar putea *„da sfaturi bune, în aparenţă, până l-a făcut pe om să aibă încredere în el“*. Apoi, pentru a ilustra caracterul înşelător al acestei conduite de circumstanţă s-a amintit o povestire din

Pateric, care susţine această teză.

Să observăm însă că dacă acceptăm această paradigmă, atunci disimularea din comportamentul diavolului va fi în mod obligatoriu o manevră temporară. Până la urmă, pentru a culege roadele ostenelii sale, diavolul tot *„îşi va da arama pe faţă“*. Mai devreme sau mai târziu el va exploata în mod vizibil şi nemilos roadele înşelăciunii sale. Spre exemplu, diavolul mândriei se dezlănţuie crunt asupra celor şapte fii ai arhiereului Scheva, care cutreierau lumea şi care au încercat fără trimitere să scoată demoni în numele Domnului: *«Şi sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău şi biruindu-i, s-a întărâtat asupra lor încât ei au fugit goi şi răniţi din casa aceea»* (Faptele Apostolilor, 19/13-16).

Dacă ar fi altfel, adică dacă diavolul s-ar limita la a da sfaturi bune în mod perpetuu, atunci el s-ar transforma fără voie în cel mai longeviv şi mai neobosit apostol al lui Hristos. Acest lucru este însă inacceptabil: *«Dacă satana scoate pe satana s-a dezbinat în sine; dar atunci cum va dăinui împărăţia lui?»* (Ev. Matei, 12/26). Or, în cazul proorociei de la Pucioasa (în cei cincizeci de ani de propovăduire neîntreruptă a cuvântului lui Dumnezeu, prin care se promovează roadele pocăinţei şi ale umilinţei, lepădarea de sine, sfintele Taine, duhul de biserică, preacinstirea Maicii Domnului, cinstirea sfinţilor, a sfintei cruci şi a sfintelor icoane, respectul faţă de preoţie, iubirea de Dumnezeu şi de aproapele, împărăţia cerurilor şi a doua venire a lui Hristos) nu apare nici cel mai mic accent reverberant, nici o inflexiune în linia neabătută pe care merge lucrarea de propovăduire tenace a adevărurilor creştine fundamentale, în versiunea lor genuină, prin trăirea autentic creştină a celor care împlinesc cuvântul lui Dumnezeu: *«îi veţi cunoaşte după roadele lor»* (Ev. Matei, 7/16).

Să mai aşteptăm câţiva ani? Detractorii pretind că nu e nevoie, ei afirmând fără să demonstreze că înşelarea diavolului e cât se poate de evidentă. Cu ce ochi pizmaşi au văzut ei acest lucru? Este aici dezvăluită mai degrabă neputinţa celor ce se simt părăsiţi de către Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Ei nu admit că Duhul lui Dumnezeu suflă unde voieşte alegând temple curate şi împodobite, oameni sfinţi în care să Se sălăşluiască. Pentru ei se potriveşte acel proverb: *„Vulpea care nu ajunge la struguri zice că sunt acri“*.

Cât să mai aşteptăm, aşadar, până ce presupusa înşelăciune a diavolului îşi va arăta concret şi la vedere *„roadele“*, pentru ca să le putem da, în sfârşit, dreptate celor care astăzi calomniază gratuit cuvântul lui Dumnezeu şi pe sfânta Virginia?

Proorocii vor lua plată de prooroci

În mod sigur, proorocii din toate timpurile au fost mereu neînţeleşi, marginalizaţi, prigoniţi, dar au rămas în acelaşi timp de nestăvilit, căci ei nu lucrau singuri, ci Duhul lui Dumnezeu lucra peste ei şi prin ei: *«Cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine şi în batjocură zilnică [...], dar iată, era în inima mea ceva ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, şi eu mă sileam să-l înfrânez, şi n-am putut»* (Ieremia, 20/9);

«Iată, vasul Meu (sfânta proorociţă Virginia – n.r.) *are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula, şi are să plângă amar de durerea ce o suferă din cauza loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos şi au băgat-o într-o cameră la gară, şi acum o duc la doctori, dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăţia Mea când voi veni, căci va fi printre proorocii Mei»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 aprilie/4 mai 1958).

Dar proorocii vor lua plată de prooroci: *«Cine primeşte prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, şi cine primeşte un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua»* (Ev. Matei, 10/41).

Din exemplele date mai înainte reiese cu prisosinţă că Dumnezeu îngăduie ca aleşii Săi proorocii să treacă prin stări speciale, suprafireşti sau chiar nefireşti dacă e cazul, pentru a-i transforma din vase fragile în vase trainice, nevulnerabile, capabile să împlinească exact şi deplin misiunea de vestire a cuvântului lui Dumnezeu.

În ceea ce o priveşte pe sfânta Virginia, ţinând seama şi de împrejurările istorice şi politice în care s-a dăruit Domnului ca vas de proorocie, era necesar să se facă o distincţie netă între duhul omului şi Duhul lui Dumnezeu. Chiar şi aşa, mulţi neîncrezători se îndepărtau clătinând din cap. Dacă proorociile rostite prin sfântaVirginia s-ar fi făcut în stare de veghe, vasul lui Dumnezeu ar fi fost sfărâmat în bucăţi, cu furie revoluţionară. Dar aşa, curiozitatea, neîncrederea şi misterul i-au temporizat pe călăi, care au ales calea experimentului. Aici ei au excelat prin ingeniozitate malefică, supunând-o pe sfânta Virginia la teste dureroase şi înjositoare; dar Dumnezeu a întărit vasul Său în aceste încercări tocmai prin detaşarea lui în extrasenzorial. A fost soluţia unică pentru a o păstra pe sfânta Virginia în viaţă atunci şi acolo unde imaginaţia diabolică a călăilor securişti se desfăşura în voie, dezlănţuită.

Aşadar, unicitatea soluţiei a impus o cale neobişnuită pentru a se ajunge la ea: vasul ales pentru proorocie a fost scos complet din mocirla lumii pentru a străluci ca soarele. Deşi „vas de cinste“, ales din pântecele maicii sale, el a lăsat cinstea întreagă *„Olarului“*, neoprindu-şi nimic pentru sine. Pe noi însă nu ne împiedică nimic ca să apreciem jertfelnicia ei şi roadele lucrării ei profetice. Mai mult chiar, să o cinstim fără rezerve, aşa cum o facem şi cu ceilalţi prooroci amintiţi în argumentaţia de mai sus.

Adevărul, demonstrat matematic

1. Întotdeauna când Domnul proorocea prin sfânta Virginia ea avea capacitatea senzorială protejată prin pronia dumnezeiască primind un somn adânc, asemănător celui pe care-l primise Adam atunci când Dumnezeu a făcut-o din el pe Eva. Ca fiinţă umană sfânta Virginia era detaşată senzorial de lumea materială. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea omul!

2. Diavolul nu s-a putut folosi din roadele vorbirii prooroceşti a sfintei Virginia, deoarece această vorbire purta în sine atributele dumnezeirii:

a. Învăţătura cerească (adâncă, consistentă, coerentă şi canonică): *«Asemenea este împărăţia cerurilor, omului care a semănat sămânţă bună în ţarina sa»* (Ev. Matei, 13/24);

«Iubiţii mei copilaşi, cu dragoste sfântă vă împărtăşesc cuvinte de la Duhul Sfânt şi învăţături spre folosul mântuirii sufletelor voastre» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

b. Iubirea paternă (blândă, caldă, plină de dor pentru mântuirea omului): *«Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun Îşi pune sufletul pentru oile Sale»* (Ev. Ioan, 10/11);

«Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

c. Spiritul profetic (înălţător, transcedental, eshatologic): *«Drept aceea, privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului»* (Ev. Matei, 25/13);

«Îndreptaţi-vă spre voile Domnului şi spre sfinţenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus şi să-Şi poată Domnul împlini planul Său cu voi» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

d. Iconomia suprafirească (precisă, înţeleaptă, echilibrată): *«Cine este iconomul credincios şi înţelept, pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale ca să le dea la vreme partea lor de grâu? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând aşa»* (Ev. Luca, 12/42-43);

«Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia slujiţi cu dragoste, ca să aveţi parte de truda voastră» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

e. Cuminţenia îngerească (precaută, dulce, diafană): *«păziţi-vă de aluatul fariseilor»* (Ev. Marcu, 8/15);

«Iar tu, copil cuminte, ce stai cu luare-aminte şi cu frică în faţa Domnului, de ce nu ajuţi pe fratele tău care şade nepăsător?» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

f. Dăruirea jertfelnică (altruistă, universală): *«Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer şi care dă viaţă lumii»* (Ev. Ioan, 6/33);

«Tot ce faceţi, să faceţi ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veţi primi plata» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

g. Ineditul atemporal (original, constructiv): *«N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc»* (Ev. Matei, 5/17);

«Viaţa pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă veşnică pentru aceasta. Tu singur îţi poţi pregăti locul în cer cât de frumos vrei să-ţi fie» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Dacă prin absurd am admite că diavolul a hrănit creştinătatea timp de cincizeci de ani cu atâtea învăţături cereşti, de mult împărăţia lui s-ar fi dezbinat întru sine. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea diavolul!

3. Din proorociile sfintei Virginia s-au folosit însă doar omul sfânt şi Dumnezeu. Omul curat a primit o nouă confirmare a existenţei lui Dumnezeu şi a iubirii nemărginite, pe care El o nutreşte faţă de creaţia Sa. Dumnezeu a chemat prin cuvânt, a primit, şi apoi a pecetluit cu darul credinţei un popor nou, de fii credincioşi, pe care l-a numit Noul Israel. Prin acesta El Şi-a zidit Biserica-mireasă, Noul Ierusalim, care se pregăteşte asiduu prin ascultare şi curăţie sfântă, de întâmpinare întru slavă a Împăratului Hristos, la cea de a doua Sa venire pe pământ: *«Şi iarăşi va să vină cu slavă să judece viii şi morţii, a Cărui Împărăţie nu va avea sfârşit»* (fragment din Crezul creştin). De aceea:

Prin sfânta Virginia vorbea Dumnezeu!

Cuvântul lui Dumnezeu este, aşadar, al lui Dumnezeu, şi este de la Dumnezeu, şi este Dumnezeu, şi Dumnezeu este Cuvântul: *«Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Cel ce era, Cel ce este şi Cel ce vine»* (Apocalipsa, 1/8).

«O, vino, Doamne Iisuse!» (Apocalipsa, 22/20)

„Fenomenul de la Pucioasa nu este o erezie“

Sfântul apostol Pavel a spus: *«Dacă e Duhul lui Dumnezeu, să nu-L stingeţi!»*. Eu studiez fenomenul de la Pucioasa de opt ani şi nu-l pot considera o erezie. Dacă Dumnezeu suflă acolo Duhul Său, eu nu-I pot spune Domnului: „Taci!“. M-aş bucura dacă membrii Sfântului Sinod ar cerceta acest fenomen cum l-am cercetat eu, cu prudenţă, cu discernământ şi cu râvnă sinceră de a descoperi adevărul adevărat.

Sunt viziuni şi viziuni. Vedenii şi proorociri au fost şi vor fi întotdeauna, până la capătul istoriei, în mijlocul căreia lucrează Duhul Sfânt, Care suflă unde vrea, cum spune sfânta Evanghelie.

Prin mesajul de la Pucioasa suntem învăţaţi să trăim la nivelul exigenţei evanghelice, să consonăm întru totul cu adevărul credinţei revelate. Noul Ierusalim din România nu este un pericol nici pentru biserică, aşa cum am constatat eu până acum, nici pentru neamul românesc, care e atât de frumos glorificat în mesaje. Din contră, dacă fenomenul e adevărat, atunci va fi o sursă de reîmprospătare pentru biserica străbună şi de înnoire pentru neamul nostru, care e numit ales şi binecuvântat de Dumnezeu. Nu ştiu de ce episcopul Vasile Târgovişteanul vrea să *„termine odată cu Pucioasa“*, să-i sporească gravitatea şi să aţâţe autorităţile civile. Erezie înseamnă răstălmăcirea unui adevăr dogmatic, or, la Pucioasa nici o dogmă n-a fost ştirbită, nici un canon n-a fost lezat sau încălcat. Că există acolo avertismente şi mesaje din altă lume, persoane prin care se comunică ele, aceasta e cu totul altceva, dar nu e vorba de erezie. Nu se poate dovedi că sunt abateri de pe linia doctrinară a bisericii răsăritului. În biserica noastră au fost, într-adevăr, multe erezii, şi de aceea toţi sunt prudenţi. Noi avem o rânduială canonică. Se tem să nu ne rătăcim, din grija prea mare pentru unitatea canonică şi dogmatică a Bisericii Ortodoxe, dar nu în două-trei zile califici un fenomen ca fiind sectar. Asta cere timp şi bună-credinţă.

Toţi iau în considerare ponegrelile care mi s-au adus, dar nu mă cred pe mine, care sunt arhiereu. Cercetez fenomenul de opt ani cu toată grija. Sunt teolog scrupulos în cercetare şi nu pot să calific fenomenul ca venind de la cel rău. Rămân pe poziţie, indiferent care va fi hotărârea Sfântului Sinod, întrucât conştiinţa mea nu-mi spune că trebuie să mă lepăd, şi nu sunt convins că sunt înşelat, chiar dacă privesc fenomenul cu prudenţă şi cu frică sfântă până când se va face cunoscut într-un chip văzut de toată lumea ca o manifestare cu putere dumnezeiască.

Dacă se vor lua măsuri împotriva mea voi primi totul cu bucurie, chiar şi sancţiunea extremă a caterisirii *(excomunicării, n.r.)*. Mă voi retrage împăcat într-un loc de meditaţie, mă voi ruga şi voi aştepta ca toţi, inclusiv eu, să vedem adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Nu voi cârti, nu voi critica pe nimeni. Îi înţeleg pe cei ce nu înţeleg. N-am pretenţia să creadă cum cred eu. Ei n-au văzut ce am văzut eu de opt ani de zile. Dar cum să iei nişte măsuri dacă fenomenul n-a fost temeinic studiat şi analizat, iar eu n-am fost ascultat?

Majoritatea şi-au format o opinie pe baza a ceea ce a apărut până acum în presă despre Pucioasa. Interesul lor a fost ca eu să mă lepăd de Pucioasa, să spun: „am fost înşelat“, şi nu să vadă cu adevărat ce este la Pucioasa. Trebuie să se ia în considerare ce cred eu, şi nu să mă considere naiv, nici ştirbit la judecată. Să se întrebe măcar: *„Ce e cu omul acesta care crede în ceea ce se întâmplă la Pucioasa şi nu cedează? Poate n-o fi el chiar atât de lipsit de minte!“*.

S-a dorit din răsputeri să mă lepăd de Pucioasa, dar de dragul tronului de la Cluj sau al altor funcţii, prefer să îndur ruşinea. Dacă se dovedeşte că fenomenul de la Pucioasa e o erezie mă pocăiesc. Hristos a venit în lume pentru păcătoşii care se căiesc pentru fărădelegile lor. Dacă aş renunţa acum, n-ar fi pentru că aşa aş simţi, ci aş face-o din laşitate, ca să astup gurile rele, să scap de acuzaţii şi să mă menţin în tronul de la Cluj. Nu o fac, ca să nu fiu un Iudă şi un trădător. Dacă Dumnezeu e cu adevărat acolo la Pucioasa, atunci m-aş dovedi un om care sfidează Duhul Sfânt. Dar sfântul apostol Pavel a spus: *«Duhul să nu-L stingeţi, proorociile să nu le disprețuiţi!»* (I Tesaloniceni, 5/19-20).

Prefer să fiu denigrat acum, ca Dumnezeu să ne ajute să vedem în timp, ce este cu adevărat acolo la Pucioasa!

† Irineu Bistriţeanul

Articol publicat în ziarul „Evenimentul Zilei“ (18 ianuarie 1993), înainte de şedinţa Sinodului B.O.R.

• Prefaţa cărţii „Cuvântul lui Dumnezeu“, editată în anul 1995

• Viaţa Sfintei Virginia

• Mărturisiri ale creştinilor, la 25 martie, anul 1995

ÎNAINTEA CUVÂNTULUI

(Prefaţa cărţii editate în anul 1995)

Este prea frumoasă tradiţia credinţei ortodoxe şi faptele ei cele mântuitoare şi liniştitoare de suflet ca să nu fie trăită această vieţuire, ca să nu fie gustată din plin spre mângâierea sufletului cel necăjit al omului veacului acesta şi spre lucrarea mântuirii întru Hristos. Şi este prea frumoasă, prea cerească şi prea înaltă chemarea lui Dumnezeu, coborâtă pe pământul României prin cuvântul Său, care se lasă din cer de patruzeci de ani în chip atât de minunat, mai minunat decât oricând, căci în istoria poporului român stă, deja, înscrisă coborârea din cer a cuvântului lui Dumnezeu începând din anul 1955 şi până astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu cuvântul despre Dumnezeu.

A existat şi există în România un popor luat din ea, cu care a vorbit şi cu care vorbeşte din cer Dumnezeu. Noi nu am dat de un neadevăr sau de nişte închipuiri sau de nişte speculaţii ale istoriei acestui timp în care trăim, ci suntem martori ai Adevărului care se coboară din cer şi care se numeşte: ***Cuvântul lui Dumnezeu în România.***

Nu suntem teologi, nu vorbim din cunoaşterea teologiei speculative şi ai termenilor ei filozofici şi moderni. Vorbim ajutaţi de cuvintele teologiei cereşti, şi iată, le dăm oamenilor. Suntem hotărâţi să înţelegem că teologie înseamnă cuvântul lui Dumnezeu, prin cele două părţi ale cuvântului: Theos şi Logos; înseamnă cuvântul rostit de Dumnezeu în orice vreme. Suntem hotărâţi să înţelegem că Dumnezeu a vorbit, ca în toate vremurile şi în vremea noastră. Dumnezeu are vremea sub supunere şi lucrează în toată vremea şi grăieşte din cer în toată vremea. Dacă Fiul lui Dumnezeu, Care este Cuvântul lui Dumnezeu, S-a coborât şi S-a întrupat acum două mii de ani, şi dacă Luca evanghelistul a scris preaputernicului Teofil istoria Cuvântului Iisus Hristos, astăzi noi dăm oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta.

La început, poporul lui Dumnezeu a fost scos din robia Egiptului şi a fost purtat prin pustie vreme de patruzeci de ani înspre ţara Canaan. La sfârşit iarăşi a fost aşa. A fost în România un popor ales din ea, un popor călăuzit de lumina şi de stâlpul Cuvântului lui Dumnezeu, un popor care împlineşte în duminica învierii din acest an vârsta de patruzeci de ani. Din capitolul întâi al cărţii, «Sfânta Virginia, Trâmbiţa lui Dumnezeu»*, se va putea lua de la capăt înţelesul cel bun al începutului cuvântului lui Dumnezeu şi al cursului său până azi. Cuvântul lui Dumnezeu, mare parte din el, a putut fi scris de fiii acestui popor. În primii ani de după 1955 a fost cules mai greu cuvântul. Au fost apoi perioade de prigoană, şi cuvântul se scria şi mai cu anevoie şi se păstra foarte greu. Oamenii legii urmăreau poporul Domnului şi de peste tot căutau şi confiscau cuvântul scris. Dar după ce Dumnezeu a dat cu palma în prigonitorii din satul cuvântului lui Dumnezeu (satul Maluri), s-a putut apoi scrie şi păstra mai mult cuvânt, şi apoi majoritatea paginilor s-au adunat la un loc şi există această istorie, există mii de pagini.*

Am fost cuprinşi de Dumnezeu ca să facem parte din poporul Său, din lucrarea Sa. Suntem acum luaţi la lucru de înnoire, în numele Cuvântului. Poate chiar aceasta a fost chemarea şi misiunea noastră: scoaterea la lumină a cuvântului lui Dumnezeu. Am luat din cuvântul cules din vremea trupului sfintei Virginia (1955–1980). Am luat, iarăşi, din cuvântul coborât din cer când prin sora Virginiei a lucrat în acelaşi fel Dumnezeu (1980–1994). Cuvântul auzit şi cules de creştini are în el simplitatea lor, şi este frumos în exprimare, simplu şi frumos, căci Dumnezeu grăia după nivelul înţelegerii lor. Şi am luat apoi extrase şi foarte multe mesaje întregi ale cuvântului lui Dumnezeu din perioada 1990–1995. Pe acestea le-am luat de la Mănăstirea Noul Ierusalim din Pucioasa, unde acum cuvântul se lasă de deasupra aşezământului sfânt şi unde cei veghetori înaintea glasului Domnului scriu cuvântul.

La ultima coborâre de cuvânt prin sfânta Virginia, în 3 septembrie 1980, Dumnezeu cuvânta aşa: «Fiilor, va veni timpul şi vine, când voi sta în faţa voastră mereu cu cuvinte sfinte». *Asemenea mărturii de glas din cer, de glasul Domnului, de glasul sfinţilor, sunt multe în tradiţia credinţei noastre ortodoxe, dar cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta înseamnă mărturie cu mult mai mult decât în orice vreme de până acum. Dumnezeu aduce prin cuvânt osândirea şi judecata păcatului, vestirea şi pregătirea pământului pentru întoarcerea Sa, primirea cuvântului vieţii şi recuperarea omului căzut, reîntoarcerea omului în viaţă de Eden.*

Am stat de vorbă cu foarte mulţi creştini care sunt cuprinşi de acest izvor ceresc pe pământ. Le-am cules mărturiile la o parte din ei. Se putea mult mai mult, că toţi voiau să mărturisească despre cuvântul lui Dumnezeu şi al trâmbiţei lui Dumnezeu, sfânta Virginia. Dar sărbătoarea cea de patruzeci de ani (Paştele, 1995) se apropie, şi noi avem de dat poporului român această carte. S-a coborât din cer cuvântul care spune să scoatem cartea aceasta.

Multe cuvinte luate de securitatea politică a vremii se găsesc astăzi circulând sub altă identitate. Când ai material, de ce nu ai face-o? Iată, şi noi facem tot aşa, dar vorbim oamenilor de lângă rădăcina izvorului de profeţie

al Noului Ierusalim în România. Noi am găsit pomul din care sunt luate aceste roade. Aşa-zisa lucrare a indianului Sundhar Singh am găsit-o vestită de Dumnezeu în mijlocul acestui izvor, iar cei de la securitate care au avut materialul au schimbat multe cuvinte şi le-au dat mai departe sub altă identitate. Nu ştim, este posibil ca Dumnezeu să mai fi transmis şi în alt loc, dar cuvântul acesta este coborât din cer în cadrul acestui izvor.

Găsim necesar să mărturisim că vorbeşte Tatăl, că vorbeşte Fiul întru Duhul Sfânt. Domnul Iisus Hristos face cale cuvântului Preasfintei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu, alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfintei Virginia alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfinţilor alături de cuvântul Său. Cuvântul lui Dumnezeu cel mai proaspăt transmis este deja citit în mijlocul mulţimilor care înconjoară poporul cel martor al cuvântului.

Am luat pentru această carte din mesajele Domnului către preoţii şi arhiereii care cred în coborârea cuvântului, nespecificând nici un nume, pentru a nu aduce peste ei pericolul caterisirii. Am luat din mesajele către oamenii de cultură, către oamenii vremii din diferite domenii, după cum trimite cuvântul lui Dumnezeu. Sunt prinse în carte mesaje şi extrase din cuvântul lui Dumnezeu către regele nostru, Mihail I al României, care a ctitorit cu numele său aşezământul mănăstiresc de la Pucioasa. Sunt mesaje şi extrase din cuvântul lui Dumnezeu către arhiereul cel martor şi întemeietor cu numele său al aşezământului sfânt de la Pucioasa. Oamenii, şi mai cu seamă românii, vor hotărî singuri ce este acest cuvânt, vor hotărî dacă este Dumnezeu sau dacă nu este Dumnezeu prin cuvântul coborât din cer, vor hotărî dacă vor crede sau dacă nu vor crede în cuvântul lui Dumnezeu dat de noi poporului român, care poartă, scrisă în el, această filă minunată de istorie cerească pe pământ, vreme de patruzeci de ani.

Vom sta la datorie dacă vom fi solicitaţi şi vom lucra pe cât vom reuşi la cerinţa celor ce vor să înţeleagă nedumeririle care ar fi. Spunem aşa pentru că deja de trei ani oamenii presei au scris în necunoştinţă de cauză despre acest ceresc mesaj al vremii şi despre locul grădinii cuvântului. Poporul Domnului şi cei mai mici de la Pucioasa nu fac decât să asculte şi să lucreze tot ce aduce cuvântul lui Dumnezeu, care înnoieşte totul şi face totul curat. Puţini din oamenii presei au luat din cele adevărate, iar cei mai mulţi au folosit chiar minciuna, chiar răutatea, chiar pizma, dar nici aşa nu a fost rău, ci, dimpotrivă, oamenii au fost ajutaţi să se întrebe: „Ce este acolo, la Pucioasa?“, şi adevărul s-a subliniat şi mai bine. Propovăduind un adevăr chiar din duh de pizmă, nu faci decât să-l subliniezi cu două linii şi cu litere groase, căci adevărul se luptă singur pentru sine.

Mulţumim şi celor cu inimă curată şi celor iritaţi, care au scris despre cuvântul lui Dumnezeu şi despre locul său de coborâre şi chiar despre noi, purtătorii de cuvânt ai acestui mesaj ceresc. Aceştia au făcut publicitate, şi le mulţumim, căci oamenii au înţeles, în sfârşit, că cineva a încurcat bunăvoinţa Sinodului B.O.R. şi, lucrându-se din lături, noi am fost lăsaţi în lături. Toate acestea au picat pe placul arhiereului de Târgovişte (Vasile Costin), care a pus la lucru toată împotrivirea sa prin oamenii presei ce aveau drept sarcină denigrarea arhiereului Irineu Bistriţeanul, cel ce a avut menirea de la Dumnezeu să cunoască din vreme lucrarea cuvântului, să o studieze conştiincios, ca un teolog, să o creadă apoi şi să o împlinească aşa cum venea ea din cer spre împlinire. Preoţi ai eparhiei Târgovişte, şi mai cu seamă cei vecini cu Mănăstirea Noul Ierusalim, au lucrat multe feluri de mărturii mincinoase, cum că sunt culese de la lume, dar lumea nu cunoştea adevărul acesta, căci adevărul a fost ţinut ascuns de Dumnezeu. Cei ce s-au luptat să pună văl peste această fântână cerească poate vor mai lupta şi de acum, dar cartea aceasta va sta faţă în faţă cu ei.

Nu îndrăznim să comentăm asupra cuvântului. Ne este teamă. Cuvântului lui Dumnezeu nu-i trebuie comentarii. Şi pentru că vremea de acum a cuvântului s-a însemnat pe pământ prin ridicarea Sfintei Sfintelor Bisericii României (Mănăstirea Noul Ierusalim), după cum este profeţit din cer în 17 iunie 1977: «Vine vremea să ridicăm case de închinare»*, şi pentru că aşa de anevoios se înţelege adevărul despre acest loc al grădinii cuvântului, alăturăm aici cuvântul arhieresc de la slujba de sfinţire a pietrei de temelie a locului ales de Dumnezeu, şi o parte din predica arhierească de la sfinţirea lăcaşului sfânt:*

Rep.: — Părinte Irineu, suntem toţi sub impresia acestei taine care reprezintă sfinţirea acestui loc. Am urmărit slujba pe care aţi ţinut-o aici, şi unii dintre cei care sunt aici sunt înlănţuiţi de mai multă vreme de această taină. Aş vrea să ne mărturisiţi acum (pentru că tot ce se întâmplă aici este o mărturie), de ce acest loc? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, de fapt, în acest loc? Care sunt misterele deocamdată cunoscute ale acestui loc şi ale oamenilor care-l locuiesc?

P.S. Irineu: *— Da. Dumnezeu întotdeauna a lucrat miraculos atunci când a pregătit pentru poporul Său cel credincios taine mari. Acesta este un loc în spatele căruia se ascunde o mare taină, acum parţial înţeleasă şi de puţini înţeleasă, însă când vremea marilor împliniri se va arăta, atunci toţi vor înţelege misterul şi nu le va veni să creadă cum Dumnezeu Se revelează în atâta simplitate şi umilinţă. Acesta este locul în care am pus astăzi piatră de temelie unui templu: templul lui Dumnezeu, templu în care Dumnezeu Îşi va arăta slava Sa şi majestatea Sa până la palpabil şi vizibil, templu în care Se va coborî cu tot cerul.*

— Cum s-a ales acest loc? pentru că în aparenţă, spun, numai în aparenţă, el este, să spunem, un loc banal. Tainele lui şi virtuţile lui sunt cu totul altele, şi ele, probabil, aşa cum spuneţi, se vor arăta mai mult, şi s-au arătat deja astăzi când s-a putut pune această piatră de temelie.

— Ascultând o astfel de întrebare a dumneavoastră mă gândesc la cetatea Nazaretului, despre care locuitorii lui, ai acelor vremi în care Hristos a apărut în Nazaret, spuneau: «Poate din Nazaret să iasă ceva bun?». Dumnezeu are aici un izvor de apă vie. Este poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din tronul Sfintei Treimi, râul vieţii, din care acum se adapă puţini, şi credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulţi. Şi pentru că aici este sursa sau izvorul divin, nu contează cât de simplu şi cât de necunoscut este acest spaţiu geografic. Aici Dumnezeu vrea să-Şi reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal şi neluat în seamă Nazaret.

— Aş vrea să explicaţi un alt lucru miraculos. Ştiu că oamenii care trăiesc pe aceste locuri aud glasul Domnului. Şi dumneavoastră ştiţi. Cum s-a întâmplat acest lucru şi cum se întâmplă? Că se întâmplă, se pare, această minune continuu.

— Acest lucru s-a întâmplat chiar în epoca vechiului legământ când încă nu sosise vremea harului şi când Dumnezeu prin aleşii Săi a pregătit venirea Fiului Său în lume şi a grăit prin gura lor. Cuvântul pus în gura lor era, de fapt, cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, după ce Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat, răstignit, înviat din morţi şi înălţat la Tatăl, L-a trimis din ceruri, de atunci, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt lucrează şi mai minunat. Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să Mă duc, că dacă nu Mă voi duce Duhul nu va veni la voi». Hristos S-a aşezat de-a dreapta tronului ceresc, L-a trimis pe Duhul Sfânt în istorie, şi de atunci prin Duhul Sfânt grăieşte şi lucrează minunat. Duhul Sfânt este Cel ce aduce cuvântul în gura unor aleşi. Şi din cartea sfântului apostol Pavel adresată corintenilor ştim că unii dintre creştinii botezaţi primesc anumite harisme, alţii primesc altele, alte harisme sau daruri speciale, şi printre aceste harisme una este şi aceea a vederii înainte, una este cea a profeţiei, despre care se poate vorbi în acest loc. Duhul este Cel ce suflă unde vrea, şi când suflă, cuvintele pe care le grăieşte vasul ales sunt minunate şi nu sunt de la el; sunt de la Dumnezeu puse în gura lui.

— Și ce a profeţit Duhul în acest loc?

— În acest loc Duhul a profeţit că istoria se apropie de acel moment al coacerii, că opera salvatoare a lui Hristos trebuie să fie ajunsă în deplinătatea ei, că timpurile trebuie să fie încoronate, şi această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales şi în cadrul acestui izvor miraculos, o numeşte cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovniceşti, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Şi aşeze diadema slavei Sale. Şi în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creştetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume. Atunci România va fi pământul regenerării mondiale; atunci din România, după cuvântul Domnului aici grăit, din România va răsări cântare nouă, cântare de pace şi imn de slavă veşnică peste naţiunile Terrei.

— E minunat ceea ce spuneţi dacă lucrurile se vor împlini atât de grabnic, pentru că am înţeles, termenul pe care Dumnezeu l-a dat zidirii acestui lăcaş este foarte scurt, de numai trei luni.

— Da, într-adevăr, vremea s-a apropiat, şi când Dumnezeu lucrează în istorie – şi lucrează în mod miraculos, cum este cazul de faţă – atunci se suspendă şi legile timpului şi legile spaţiului, şi ce se poate face într-o zi, nu se pot face de către oameni obişnuiţi în zece ani sau într-un secol. Credem că vremea s-a apropiat; noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu este dat nouă să ştim aceasta, dar din ceea ce se grăieşte, din ceea ce simţim, credem că timpul este foarte aproape, că plinirea vremii este la uşă, şi ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moşii şi strămoşii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei şi au pregătit ei prin suferinţă, prin lacrimi şi sudori, noi putem să gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit, şi noi intrăm în holda lor.

— Nu ne rămâne decât să credem în puterea miracolelor, pentru că, bineînţeles, ele vor avea puterea să ne pună credinţa în locul credinţei, istoria în locul istoriei şi viaţa adevărată în locul vieţii adevărate.

— Da, într-adevăr, atunci când acele vremuri de glorie şi de plinătate se vor instaura pe plaiurile româneşti, toate structurile societăţii noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, ştiinţa, literatura şi tot ce este de folos pentru o vieţuire paşnică şi prosperă vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta care acoperă faţa cea adevărată a realităţii şi spiritualităţii româneşti, şi totul va străluci şi totul se va descoperi în frumuseţea primordială, aşa cum era în paradisul edenic când omul nu cunoscuse ce este păcatul şi când atât fauna, cât şi flora, cât şi perechea primordială era în stare curată. Atunci toate revelau splendori dumnezeieşti, prin toate Dumnezeu grăia, şi prin păsările şi prin flori şi prin oameni, şi credem că aceasta va fi faţa Ierusalimului cel nou inaugurat pe pământul românesc: o restaurare a paradisului edenic.

— Vă mulţumesc, părinte Irineu, vă mulţumesc pentru că prin tot ceea ce faceţi, întăriţi gândul acesta că Dumnezeu nu Şi-a întors faţa de la noi, ci, dimpotrivă, este în permanenţă cu noi în gândurile şi în faptele noastre.

Aş vrea să vă rog să-i prezentaţi pe cei de lângă dumneavoastră, care sunt doar o parte din oamenii acestui loc.

— Cei doi din dreapta şi fratele din stânga mea sunt apostoli şi slujitori ai lui Hristos, ce aparţin de acest templu, şi care sunt aleşi şi unşi de Dumnezeu în chip providenţial şi într-un mod cu totul excepţional, depăşind legile firii. Ceilalţi sunt toţi creştini binecredincioşi, care au contact îndelungat cu această sfântă lucrare şi care, am putea spune, sunt pietrele duhovniceşti ale Noului Ierusalim.

22 iulie 1991

... Dacă vrem să luăm logica omenească în considerare sau să judecăm după criterii raţionale sau chiar după unele stipulaţii canonice, am putea să comentăm şi să găsim pricină de sminteală. Însă în domeniul credinţei sunt întotdeauna lucruri care ne depăşesc, şi revelaţia nu s-a închis odată cu închiderea ciclului de scrieri evanghelice (Biblia a fost scrisă prin anii 98–101: Evanghelia lui Ioan şi Apocalipsa). Revelaţia a rămas deschisă. În clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, în foişorul de sus, la Rusalii, cerurile au rămas deşirate, deschise, nu s-au mai închis. Câtă vreme timpul istoric nu s-a oprit din circuit, Duhul Sfânt lucrează în istorie şi revarsă efluvii de har; depinde de receptivitatea umană de a primi bogăţia de slavă şi de energie necreată din ceruri. Aşa că mereu, mereu ne putem aştepta să avem surprize; surprize formidabile şi admirabile, pentru că Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să plec, că dacă Eu nu voi pleca Duhul nu va veni la voi, iar dacă Eu Mă voi duce la Tatăl voi trimite alt Mângâietor, Care va fi cu voi în veac».

Dacă lumea a fost creată de Dumnezeu, a fost răscumpărată de Fiul lui Dumnezeu, ea este dusă spre desăvârşire, spre culmea sau apogeul sfinţirii, de Duhul Sfânt. Deci persoana a treia a Sfintei Treimi este în lucrare acum în lume: Duhul Sfânt. Or, Duhul Sfânt poate să aducă revelaţii şi nişte surprize la care nu ne aşteptăm. Aşa că nu avem motiv să spunem: mă smintesc, şi mă smintesc. Într-o bună zi vom vedea o dezlănţuire de energii dumnezeieşti şi de miracole şi de harisme pe pământul acesta, încât să putem spune că nu mai suntem pe pământ; că pământul a devenit un Tabor generalizat sau o Cincizecime sau Rusalii cosmice, şi aceasta este starea finală a omenirii. Aşa că dacă noi credem că Dumnezeu a ales-o pe România să fie pământul strălucirilor şi «regina Mea», «mireasa Mea»*, cum o numeşte în lucrare, atunci El Se va revela cu totul şi cu totul misterios, şi multe lucruri ale trecutului vor fi suspendate, şi surprize nemaiîntâlnite se vor derula în faţa ochilor noştri, căci acum noi suntem angajaţi într-un marş triumfător spre starea finală a istoriei, când opera lui Hristos trebuie să fie încoronată şi istoria, coaptă. Adică, tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălţat la Tatăl sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminaţia, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternităţii, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potenţă, virtual. Şi din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajaţi în mod neobosit agenţii iadului şi puterile întunericului, şi din cauza pasiunilor biologice care colcăie în fiinţa omenească şi în viaţa lumii, opera lui Hristos nu poate să-şi arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ (nu numai în împărăţia cerurilor, dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă, şi lumea să se bucure şi să-L aştepte cu aclamaţii şi cu ovaţii ca la intrarea în Ierusalim pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran şi ca Împărat atotputernic al universului, şi credem că aceste vremuri se apropie, şi dacă se apropie e firesc să înceapă şi surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos (şi din păcate încă sunt foarte mulţi care nu-L ştiu pe Hristos), se vor converti (şi evreii şi budiştii şi hinduiştii şi musulmanii) şi Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn şi Mântuitor al întregii omeniri şi al întregului univers şi cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtaşi la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat şi pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune: „Da“, şi vor spune: „Da“ pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Şi atunci bisericile se vor uni, pentru că lui Hristos nu-I place ca biserica Sa, simbolizată acum două mii de ani de cămaşa pentru care s-a tras la sorţi pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâşiată. Şi atunci se vor uni, şi va fi o turmă şi un Păstor, şi toate popoarele lumii, convertite; şi de abia atunci se va dezlănţui gloria cea mare, şi va fi pe pământ, şi trebuie pregătită această epocă. Şi în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-Şi aleagă locuri cum Şi-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv şi într-un mod cu totul supranatural. Aşadar, cu smerenie o spunem, de ce să nu fie şi la noi în România? Dacă încă în veacuri apuse vechii călugări de la Athos spuneau despre România că este* «Grădina Maicii Domnului» *şi apoi de-a lungul veacurilor mulţi alţii, şi acum, aici, în mod cu totul deosebit şi cu nimb de strălucire pascală sau penticostală se petrece, credem că România aceasta este marcată. Şi dacă am analiza bine cursul istoric, să-i zicem de două ori milenar al acestui popor, am vedea că este un popor de excepţie, este un popor cu o nobleţe rară, chiar dacă acum, după cincizeci de ani de opresiune ateistă şi comunistă ne-am pervertit şi ne purtăm ca ţiganii, dar în firea noastră, în fiinţa noastră avem nişte calităţi unice, suntem un popor ales, un popor binecuvântat şi cu valenţe şi cu nişte virtuţi dumnezeieşti, angelice, dar ele nu s-au putut declanşa din cauza greutăţilor prin care am trecut şi a valurilor de migraţii, de asupriri şi nedreptăţi. Însă poporul ăsta, dacă îi studiem istoria, niciodată nu a asuprit pe nimeni, niciodată nu a dus război de cotropire, totdeauna el s-a apărat, săracul, şi şi-a tras carul istoriei până la capătul celui de al doilea mileniu; uite că trecem pragul celui de al treilea şi, aşa cum spunea poetul:* «Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul»; *şi atâta sânge şi atâtea lacrimi şi atâtea sudori care s-au scurs din trupul României, născută, iar nu făcută creştină, cum spunea Domnul aici în lucrare, că* «Acest popor este ortodox de la naşterea lui» *şi că* «Biserica este veche cât Fiul» *(vorbeşte de Fiul lui Dumnezeu ca Om, ca Nazarinean, ca Omul din Nazaretul Galileii); deci s-a născut odată cu Fiul Său Cel Unul născut. Ce frumuseţe! Pot să spună aceasta sârbii, croaţii, bulgarii, cehii,*

slovacii, ruşii, ungurii, care toţi au primit creştinismul prin anii 800, 900, 1000, de la misionarii creştini, veniţi pe aceste plaiuri est-europene? Pe când, poporul nostru s-a născut creştin. Sfântul Andrei a propovăduit Evanghelia pe tărâmurile noastre, şi apoi negustorii greci, ucenici ai sfântului apostol Pavel, care au predicat Evanghelia în Peninsula Balcanică, au venit şi au completat ce a semănat Andrei, pescarul din Betsaida Galileii, primul chemat la apostolat; şi apoi au venit coloniştii romani, când Traian a cucerit Dacia şi a transformat-o în provincie romană. Atunci foarte mulţi colonişti, pentru colonizarea acestei Dacii, au adus pe alţii, care erau creştini, şi aşa s-a completat, încât noi de la început am avut un creştinism tare şi de excepţie, astfel că prin secolul al patrulea când s-a dat edictul de libertate de către împăratul Constantin cel Mare pentru creştinătatea universală şi a avut loc Sinodul de la Niceea în Asia Mică în anul 325, printre episcopii cei 318, participanţi la Sinod, unde s-a formulat Crezul şi a fost semnat simbolul de credinţă (Cred întru Unul Dumnezeu…), a participat şi episcopul Teofil din Dacia. Cine mai poate să se mândrească cu aşa ceva? Deci noi, oricât de smeriţi am fi, cu şi mai profundă smerenie trebuie să declarăm sus şi tare că acest popor este un popor de excepţie. Şi pentru că nu am avut parte de fericire niciodată, ci numai de lacrimi şi de dureri, Dumnezeu ne va pregăti pentru aceste vremuri şi ne va da acum, cum spune apostolul neamurilor: «Nu pot să pun în cumpănă durerile acestui veac cu bucuriile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc pe El».

Deci cred că ne aşteaptă surprize şi pare-se că sunt la uşă, deja putem să folosim termenul: „Veni-va vremea şi a şi venit“*, şi trebuie să fim foarte corespunzători. Cel puţin dacă nu lucrăm pentru împlinirea planului lui Dumnezeu cu lumea şi cu istoria acestei naţii binecuvântate, măcar să nu-L împiedicăm prin păcatele noastre. Dar Dumnezeu ne vrea împreună lucrători, aşa cum spune în lucrare:* «Voi sunteţi mâinile Mele şi picioarele Mele, voi sunteţi gura Mea»*, căci Dumnezeu Se foloseşte de noi, slăbănogii, dar noi suntem instrumente, pentru că Hristos, din clipa înălţării nu mai umblă pe tărâmurile noastre văzut cu trupul, cum umbla pe uliţele Ierusalimului sau pe ţărmurile Tiberiadei sau prin lanurile de grâu ale Galileii. El este dincolo de această lume. El este într-un plan (mă exprim teologic, ca să mă exprim desăvârşit), deplin pnevmatizat, sau transparent, spiritualizat, pentru că trupul Lui e trup, dar e un trup care poate să treacă prin uşile încuiate, cum a trecut în ziua Învierii, că El lucrează tot atât de eficient ca atunci, El este tot atât de contemporan cu noi cum a fost cu ucenicii Lui şi cu poporul ales din vremea petrecerii Lui cu trupul pe pământ. Ba mai mult, că atunci avea trup şi îi mângâia şi îi alinta şi le răspundea nevoilor lor, dar acum El, înălţat fiind la Tatăl şi în planul deplin spiritualizat, s-a umplut trupul Lui de Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt a fost trimis peste creaţie, peste istorie din trupul Lui, şi acum Hristos ni Se poate interioriza nouă, adică acum Hristos poate să pătrundă prin Duhul Sfânt în noi, încât să nu mai ştim până unde suntem noi şi până unde este Duhul Sfânt, ca şi în cazul lucrării miraculoase care se petrece aici, sau a vaselor alese, când Dumnezeu ici şi colo grăieşte şi a grăit prin veacuri. Şi atunci, cum apostolul Pavel spunea:* «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine» *sau Duhul strigă din tine:* «Avva! Părinte!». *Cine Îl numeşte pe Tatăl Părinte? Hristos. Deci Hristos este în tine prin Duhul Său Cel Sfânt. Duhul din tine, Hristos strigă:* «Avva! Părinte!». *Deci nu mai eşti tu. Poţi să fii hristificat.*

De aceea noi în teologia noastră ortodoxă vorbim de îndumnezeirea omului, adică omul poate să devină dumnezeu prin har. Acum suntem slăbănogi, dar aici se apropie vremea. Acestea vor fi trupurile cereşti, pentru că Hristos este Omul la capătul istoriei. Hristos nu a venit în lume numai să Se dea în spectacol, să arate ce poate El. El Şi-a asumat toată condiţia căzută a omului şi firea omenească cu slăbiciunile ei, cu durerile ei şi cu amărurile ei, şi a dus-o la maximum de desăvârşire şi a zis: Aici vei ajunge tu, omule; toată posibilitatea o ai; dacă vei crede în Mine, lucruri mai mari decât Mine vei face.

Asta este calea, asta este traiectoria, şi de aceea Hristos Cel înviat este numit pârga sau începutul învierii celor adormiţi. Asta este calea omului. Hristos a făcut tot ce va putea să facă omul care vrea să trăiască în Hristos. Care nu, se exclude singur din împărăţie, şi la sfârşit toţi vom avea trupuri transparente, toţi vom putea trece prin uşi închise şi prin ziduri şi vom fi totuşi oameni, nu ne vom pierde identitatea fiinţială de chipuri ale lui Dumnezeu, cu frumuseţe şi cu înţelepciune şi cu simţământ sfânt, dar vom spiritualiza materia din noi. Asta este calea. E o cale firească. Nouă ne pare greu acum, pentru că noi judecăm ca oameni şi ca pământeni, dar acesta este destinul omului: cetăţenie veşnică, transparenţă, frumuseţe de disten, pnevmatizare, subţirime spirituală. Aşa că, să nu ne mirăm dacă aici vedem o lucrare în care se spun nişte lucruri cu totul ieşite din comun. Nu sunt ieşite din comun; sunt pe linia sfintei Scripturi şi pe linia sfinţilor Părinţi, dar omul, îngroşat de materie, omul care, în loc să-şi spiritualizeze materia din el şi să devină transparent, cum au devenit unii sfinţi care umblau prin aer, care cunoşteau gândurile oamenilor, care vindecau (sfinţi: şi în secolul trecut, sfântul Serafim de Sarov), omul ajunge până acolo încât şi spiritul şi-l materializează. Acesta e materialismul diabolic pe care-l experimentează epoca modernă şi secularismul; că zicea sfântul Andrei Criteanul: «Mintea mea cu totul ţărână mi-am făcut». *Mintea este expresia Duhului, dar în loc ca prin mintea ta, ca prin duhul tău să spiritualizezi materia din tine şi corpul ăsta pornit spre rele, ai ajuns tocmai la procesul invers, să-ţi materializezi, să-ţi faci ţărână sufletul tău, şi atunci te îngroşi şi nu mai simţi. Şi dacă atâţia oameni sunt astăzi ţărână, păi e firesc că te fac praf şi pulbere şi râd când le spui lucruri tainice, lucruri fine, subţiri, lucruri de destin suprafiresc al omenirii, lucruri care aparţin cetăţeniei*

noastre cereşti – că toţi o avem – şi care aparţin statutului nostru de candidaţi la nemurire; şi râd, pentru că nu le convine, nu pot să priceapă sau îi împiedici, nu-i laşi să-şi trăiască viaţa în plenul ei aşa cum o simt ei, la nivel de plăceri epidermice şi de pasiuni lumeşti, şi îi împiedici, şi zic: „Dar ce vrei acum, să mă fac sfânt? Ce vrei cu mine?“. Şi de multe ori chiar şi clerici ai bisericii, preoţi şi ierarhi spun aşa, şi asta este o notă a lumii degradate, a lumii deşirate de la sfârşitul mileniului doi.

Aşa că să ne bucurăm, că nu avem de pierdut noi, care credem lucrarea. Avem numai de câştigat. Această lucrare nu ne împiedică deloc, nu ne sustrage de la scopurile şi datoriile noastre de cetăţeni buni, de oameni buni, de fiinţe sociale. E drept că unele lucruri sunt cam aspre, e cam greu, dar întrucât credem că e aproape împlinirea, trebuie să ne supunem acestei asceze aspre. Dacă regele vine acasă... în termeni duhovniceşti nu există bătrâneţe, sufletul nu îmbătrâneşte. Dacă acest corp fragil sau ambalaj de lut, carnea, se mai zbârceşte, dincolo de el este spiritul, şi spiritul primează şi spiritul rămâne, şi când vom fi oameni duhovniceşti în lumea sau Eonul sau veacul cel nou, atunci toate aceste slăbiciuni dispar, atunci nu mai este bătrâneţe şi nici moarte, toate acestea sunt reminiscenţa păcatului adamic. Aşa că regele dacă vine, Dumnezeu poate să-l umple de har şi să-i sporească înţelepciunea pe care o are şi evlavia pe care o are şi frumuseţea fizică pe care o are. Deci, Dumnezeu să facă întorsătura, şi apoi Dumnezeu ştie cum va conduce acest popor, însă Îi trebuie om, Îi trebuie omul acela care, tot după expresia lucrării, să facă un pas smerit sub sceptrul Împăratului sau Regelui regilor şi Dumnezeu va face zece paşi. Însă câtă vreme nu te pleci, Dumnezeu nu poate lucra să aducă acest popor la lumină. Păi cum să aducă la lumină pe aceşti libercugetători care nu-L acceptă? Să se facă toate eforturile omeneşti posibile, nu poate această ţară să se bucure de lumină şi de pace şi sufletele cetăţenilor ei să fie pline de bucurie şi de fericire firească, pentru că noi am fost creaţi pe pământ nu să stăm numai în exil, mai ales din clipa în care Hristos ne-a răscumpărat. Deci nu se poate câtă vreme ei conduc şi nu-L acceptă pe Hristos; orice efort ar face, nu se poate să fie bine. Aşa că numai în comuniune cu cerul pământeanul află împlinirea.

Oricum, noi avem speranţa, şi speranţa este visul celor treji. Noi nu suntem nici naivi, cum ne consideră unii, nici habotnici, cum ne consideră alţii, dar totuşi cred că avem acea virtute care se cheamă „beţia celor treji“ (cum o numesc părinţii filocalici), sau acea nebunie absolut necesară şi calificată drept virtute pentru cetăţeanul împărăţiei lui Hristos. Trebuie să ai o nebunie sacră, care te face să te detaşezi de acest firesc, care în ochii lumii înseamnă virtute, dar în ochii lui Dumnezeu înseamnă nebunie, aşa, în sensul ei literal.

*12 decembrie 1991 † **Irineu Bistriţeanul***

Am inserat aici fragmente din cuvântările arhiereului Irineu pentru ca să ştie omul cum trebuie înţeleasă această coborâre de cuvânt din cer, a cărui istorie este scrisă pe pământ în vremea noastră.

Dumnezeu grăieşte din cer în limba română. Mărturiile multor creştini pot confirma aceasta. Ar fi o mare bucurie dacă oamenii bisericii, cărturarii şi filozofii României ar folosi această frumoasă limbă.

Dumnezeu grăieşte în limba română.

25 martie 1995

Mănăstirea Noul Ierusalim

VIAŢA SFINTEI VIRGINIA

Era în ziua de 27 mai a anului 1923, sărbătoarea Duminicii tuturor sfinţilor. În dimineaţa aceea mama Verginicăi se pregătea să meargă la biserică, dar nu s-a mai dus, căci a stat şi a primit-o pe Verginica. Era atunci ultimul an al bisericii strămoşeşti, al sărbătorilor strămoşeşti, şi a venit apoi vremea cea roşie şi a strămutat de la locul lor serbările cereşti ale sfinţilor. Creştinii acelei vremi plângeau strămutarea serbărilor sfinţilor, văzând împlinirea proorociei Scripturilor care spun: *«Se vor încumeta să schimbe până şi vremurile»*.

Părinţii copilei, Nicolae şi Andreiana, erau creştini săraci şi le creşteau din greu pe cele două copile, Verginica fiind cea mai mică. În anul 1924, când Verginica împlinise un an, s-a îmbolnăvit de o boală care-i mânca pântecele pe dinăuntru, dar prin această suferinţă prunca avea să se arate încă de pe atunci vas ales de Dumnezeu, căci mare şi minunat este Domnul în lucrările Sale. Părinţii ei plângeau şi se rugau la Dumnezeu pentru vindecarea copilei. Mare taină a însemnat suferinţa ei în acel an, căci mai târziu Domnul avea să anunţe prin ea rana suferită de biserică în vremea aceea.

Părinţii se duceau şi dădeau la biserică slujbe de însănătoşire, fiindcă singura lor mângâiere şi nădejde era de la Dumnezeu. Se nevoiau şi ţineau pe lângă casă o capră pentru lapte, şi dacă Verginica s-a îmbolnăvit, ei foloseau numai pentru ea laptele, căci erau lipsiţi de toate cele. Zilele de post erau sfinte pentru toată familia, iar în zilele de dulce Verginica se hrănea cu laptele de la capră.

Boala copilei ajunsese în stare grea. Părinţii plângeau uitându-se la ea cum i se învineţiseră pielea şi unghiile, şi le pierise speranţa pentru viaţa ei. Pe lângă această durere grea, se mai aşezase apoi peste ei încă una, căci un câine mare, al sanitarului din sat, le-a sfâşiat capra, şi s-a dus atunci tatăl ei şi a plâns la poarta sanitarului. Sanitarul fu cuprins de milă şi s-a dus să o vadă pe copila care zăcea aproape pe moarte, şi apoi a adus medicamente pentru vindecarea ei. Dumnezeu a cercetat durerea şi jalea acestei case şi a întins mâna spre vindecare.

Treptat, copila s-a făcut bine. Suferise cerul în trupul ei, suferise pentru biserica lui Iisus Hristos, căci Dumnezeu avea în planul Său să lucreze prin cuvânt şi să aducă prin ea reparare peste rana bisericii. Verginica avea să se arate apoi biserică sfinţită în care a locuit apoi Mielul lui Dumnezeu şi a vorbit cu poporul creştin care s-a născut treptat prin lucrarea de cuvânt a Duhului Sfânt.

Când Verginica împlinise patru ani, tatăl ei a murit, iar viaţa acestei familii a ajuns mult prea anevoioasă. Mama şi cu cele două copile îşi lăsaseră nădejdea în ajutorul de la Dumnezeu şi mergeau în toate sărbătorile la sfânta biserică, singura lor mângâiere.

Se făcuse Verginica de nouă ani. Sora ei cea mare, Maria, făcea treburile în casa lor săracă, iar Verginica s-a gândit să meargă în sat să se roage pe la porţi ca să strângă vite să le pască şi să câştige câte un pic de hrană. Mama lor, Andreiana, zăcea în pat, bolnavă de pelagră. Câţiva oameni mai miloşi au dat acestei copile să le pască vitele, iar seara, după ce ea primea puţină hrană pentru plata muncii ei, se întorcea spre casă şi ducea hrană mamei şi surorii sale.

Verginica avea numai o rochiţă şi umbla atentă când alerga după vite, să nu se agaţe prin spini şi să-şi rupă îmbrăcămintea. În zilele de lucru îşi îmbrăca rochiţa pe dos, iar seara, înainte de fiecare sărbătoare, şi-o spăla şi se îmbrăca a doua zi cu ea pe faţă ca să meargă la biserică.

Păştea zi de zi vitele şi plângea mereu. Copiii cei mai înstăriţi din sat o luau mereu în bătaie de joc şi o înjoseau ca pe o copilă săracă şi prostuţă, aruncând după ea cu pietre şi luând-o în râs. Toată ziua ea aştepta cu sufletul plin de milă şi de dor să se apropie seara şi să meargă acasă cu cele căpătate de la stăpânii vitelor ca să ducă hrană mamei sale. În poieniţa în care ea mergea cu vitele era un măr pădureţ, dar din fructele lui, fiind acre, nimeni nu lua să mănânce. Verginica mânca mere din pom, iar seara ducea şi acasă, dar mama şi sora ei nu le puteau mânca de acre ce erau. Ea se mira cu durere şi nu înţelegea de ce pentru ea merele aveau gustul dulce. Era fericită că avea merele ca hrană, căci din hrana ce o căpăta de la oameni nu se îndura să mănânce, ca să aibă să ducă acasă.

Toată ziua se ruga plângând şi zicea:

— Maica Domnului, care eşti în cer, fă-o şi pe mămica mea sănătoasă, că noi suntem mici şi fără tată; nu lăsa să rămânem şi fără mămica!

Într-una din zile, printre crenguţele copacilor, Verginica a văzut o lumină mare şi albă, şi pe Maica Domnului cu Pruncul Iisus în braţe, şi şi-a zis: *„Uite, este Maica Domnului cu Domnul nostru Iisus Hristos în braţe, aşa cum este în icoana noastră de acasă!“*.

Apoi ea a auzit:

— Verginico, eu sunt Măicuţa Domnului, şi sunt şi măicuţa ta. Nu mai plânge, căci Fiul meu, Iisus Hristos, o va însănătoşi pe mama ta ca să vă poată îngriji.

Verginica plângea acum şi mai tare de bucuria care-i cuprinsese nădejdea însănătoşirii mamei. Când a mers seara acasă, a povestit mamei sale, care şi-a dat seama că Verginica a avut o vedenie cerească. A doua zi ea a plecat iarăşi cu vitele la păscut, şi spre seară a văzut din nou lumina cerească şi o rază de la cer până la pământ, pe care s-a coborât până la o palmă de pământ un sfânt cu barbă, înconjurat de raze şi cu o cruce strălucitoare în mâna dreaptă, şi a strigat-o pe nume:

— Verginico, Eu sunt Fiul Maicii lui Dumnezeu, şi am venit s-o fac bine pe mama ta. Nu mai plânge. Eu voi veni de acum mereu în calea ta şi nu te voi mai părăsi niciodată, dar iată, îţi cer şi Eu ceva pentru vindecarea mamei tale. Dă-Mi să am de la tine părul tău.

Ea, ştiind că e păcat mare să-şi taie părul, căci aşa o învăţase mama ei, I-a răspuns Domnului:

— Doamne, mi-a spus mămica mea că e mare păcat la cer să-mi tai părul. Cere-mi altceva. Poate pot să-Ţi dau.

— Dă-Mi o mânuţă, s-o am de la tine.

— Doamne, dacă rămân numai cu o mânuţă, nu mai pot singură să mă pieptăn, să mă îmbrac, să mă spăl, să lucrez. Cere-mi altceva.

— Să-Mi dai atunci un picior, să-l am de la tine.

— O, Doamne, mai cere-mi. Poate va fi altceva să-ţi pot da, că nu pot alerga după vite numai cu un picior, nu mai pot să mă ajut, şi fac altora durere să mă poarte. Mai cere-mi. Nu pleca! Vreau s-o faci bine pe mămica mea.

— O, ce să-ţi mai cer? Iată, îţi cer un ochi, să-Mi fie Mie spre slujire prin tine, să Mă uit cu ochiul Meu prin ochiul tău, că Eu vreau să-Mi fii Mie cort pe pământ.

Verginica s-a mai alinat, că nu i s-a părut aşa de greu cu un singur ochi, şi, punând mâna pe ochiul stâng ca să vadă cum vede cu un ochi, s-a hotărât şi, bucuroasă, s-a întors cu privirea să-I spună Domnului să-i ia un ochi pentru vindecarea mamei sale. Dar când ea s-a uitat spre locul unde apăruse lumina, Domnul Îşi luase drumul în sus, spre cer, iar ea a strigat cu amar:

— Doamne, iată, Îţi dau un ochi. Întoarce-Te să-l iei!

Atunci, Domnul a rostit din nori:

— Fii cuminte, Verginico! Eu voi veni de acum mereu la tine. Când vei împlini paisprezece ani, atunci voi lua ochiul tău. Mergi acasă acum, căci mama ta s-a ridicat din pat. Eu voi fi mereu de acum cu tine.

Verginica, de bucurie, n-a mai stat cu vitele, şi s-a dus cu ele spre casele de unde le lua dimineaţa. Şi, pe când ea mergea spre casă cu cele căpătate pentru hrană, a văzut-o pe mama ei pe drum venindu-i înainte şi a strigat:

— Mămico, te-ai făcut sănătoasă?

— M-am făcut, că iată, un tânăr sfânt, cu o cruce luminoasă în mână, mi s-a arătat lângă pat şi mi-a spus să mă ridic şi să fiu vindecată pentru plânsul tău. M-a ridicat, şi eu am venit înaintea ta.

Verginica i-a povestit mamei sale despre întâlnirea ei cu Domnul Iisus Hristos în poieniţa unde era cu vitele. Mama ei a început să-şi dea seama că darul Duhului Sfânt cuprinsese copila. O fericire cerească s-a coborât peste căsuţa lor săracă.

Verginica tot creştea, iar Domnul Iisus Hristos a făcut din ea vas al Duhului Sfânt, ca mai apoi să înceapă prin ea săvârşirea unei mari lucrări cereşti pentru pregătirea unui popor creştin, care avea să asculte şi să lucreze legile Domnului.

Când Verginica a împlinit paisprezece ani, Domnul Iisus Hristos Şi-a împlinit cuvântul Său şi a ridicat vederea ochiului stâng al copilei, ca mai târziu acest ochi să fie acoperit de albeaţă. Vorbirea ei cu Domnul Iisus Hristos, cu Măicuţa Domnului, cu sfinţii şi cu arhanghelii cerului devenise o continuă lucrare cerească coborâtă pe pământ, şi pe care ea o împărţea la toţi cei care auzeau şi veneau spre sătucul din care răsărise această mlădiţă binecuvântată şi aleasă de cer.

Prin puterea lui Dumnezeu, Verginica avea darul postirii îndelungi, mai ales că în casa lor era sărăcie de cele pentru hrană. Dumnezeu o pregătea pentru ceea ce avea să poată mai târziu purta, căci avea să poarte darul marii trâmbiţări apocaliptice prin care se anunţa misiunea poporului român pentru lucrarea de redresare spirituală a făpturii lui Dumnezeu. Astfel, la vârsta de treizeci şi doi de ani, în primăvara anului 1955, înainte de începutul postului patimilor Domnului, Verginica a primit cuvânt ceresc să înceapă post de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, timp în care să primească anafură şi agheasmă, dar ea a răspuns:

— Doamne, nu voi putea atât de mult.

— Vei putea, Verginico. Duhul Sfânt te va umbri ca să aşez apoi peste tine mare dar dumnezeiesc, o lucrare cerească aşa cum n-a mai fost pe pământ şi despre care scrie în cartea cea coborâtă din cer, fiindcă Eu voiesc să-Mi pregătesc calea celei de a doua arătări şi să-Mi luminez un popor şi să-l deosebesc şi să-l curăţesc de toată întinarea trupului şi a duhului, ca să lucreze sfinţenie pe pământ, întru frica lui Dumnezeu.

Verginica avea duhul plin de umilinţă faţă de cele ce veneau de la cer, şi, în simplitatea ei, îşi închipuise că îi va da Domnul un dar peste marea lor sărăcie, şi a zis:

— Doamne, Doamne, ajută-mă cu tot cerul sfânt, ajută-mă să Te ascult şi să împlinesc vremea postului.

În această vreme a avut lângă ea pe o soră creştină cu numele Elena Gurău din satul Valea Lungă, Dâmboviţa, care, deşi era căsătorită, trăia în feciorie cu soţul ei, pentru că şi ea avea darul proorociei, după măsura împărţită ei de la Domnul. Această creştină fecioară a stat toată vremea postului lângă Verginica şi stătea de vorbă cu toţi creştinii care veneau la ea. Verginica a dus cu mare slăbiciune trupească această vreme de post, că uneori cei ce erau pe lângă ea, şi mama ei, Andreiana, mai aveau prea puţină speranţă pentru ea că va ajunge vie până la împlinirea postului, dar nimeni nu a avut îndrăzneala să calce porunca Domnului şi să-i dea să mănânce. Toată nădejdea lor era în cuvântul lui Dumnezeu, care a adus această veste de pregătire pentru Verginica.

Trecuse vremea postului mare şi se apropiaseră zorii dimineţii sâmbetei de dinaintea Învierii Domnului. Verginica se înseninase la faţă în ziua aceea şi începuse să stea de vorbă cu creştinii, iar când clopotele bisericii au început să sune vestind Învierea Domnului, Verginica s-a ridicat şi a vorbit celor de lângă ea, spunându-le că au venit din cer sfinţii trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan, îmbrăcaţi în haine albe de arhierei, şi toţi trei şi-au atins crucile de creştetul ei, iar ea s-a ridicat şi a primit de la ei sfintele Taine. Cei trei sfinţi ierarhi au fost văzuţi în acelaşi timp şi de sora Elena, cea care a vegheat peste postul lui Verginica. O înseninare cerească s-a aşezat peste fiinţa Verginicăi, adormind într-un somn liniştit şi plin de pace. Deodată, cei ce erau în jurul ei au auzit glasul ei de care Se folosea Domnul Iisus Hristos. Şi Domnul a grăit:

«Pace vouă! Hristos a înviat, Hristos a înviat, Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor şi să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa precum este scris în cartea Mea. Nu acest trup sunt Eu. Aceasta este o trâmbiţă din care Eu trâmbiţez în vremea aceasta ca să vestesc peste voi toate câte vor fi în zilele ce vin».

Din clipa aceea Verginica s-a arătat vas purtător de cuvânt dumnezeiesc, cuvânt care a curs prin gura ei ca un izvor viu, până ce Domnul a ridicat-o întru cele cereşti. Ea nu simţea nimic în vremea vorbirii Domnului, iar când se trezea, îi întreba pe cei din jur dacă a vorbit Domnul şi ce a vorbit.

Aşa a început în ziua de Paşti a anului 1955 lucrarea de profeţie a Duhului Sfânt prin fecioara Verginica, şi mulţime mare de creştini stăteau şi ascultau cuvintele Domnului, mulţi din ei îndreptându-se apoi spre biserică şi spre împlinirile poruncilor dumnezeieşti. Era trimisă de Domnul peste tot pe unde avea cerul să lucreze şi să-şi culeagă din spini şi din mărăcini oile turmei, care aveau să se ridice spre mântuire şi să bea din râul care izvora din tronul lui Dumnezeu Cuvântul.

Şi dacă s-au ridicat şi vânzători şi trădători, a început apoi prigoana peste turma Domnului. Preotul din sat, Ilie Mirică, văzând amploarea acestei lucrări dumnezeieşti şi temându-se că va fi tras la răspundere de conducerea bisericii şi de autorităţi, a căutat să înăbuşe această coborâre cerească, folosindu-se de motivul că Verginica este bolnavă, aşa încât autorităţile securităţii comuniste au dus-o în spitale de psihiatrie, unde era chinuită şi brutalizată, căci nici acolo cuvântul Domnului nu se oprea din lucrarea sa. Iar când Domnul vorbea prin ea cuvântul Său, chinuitorii o înţepau cu ace, o ardeau cu ţigara aprinsă, îi băgau în gură lucruri spurcate, îi puneau bile de fier fierbinţi la subţiori şi nu ţineau seama de lipsa ei de sănătate. După ce era ţinută o perioadă de timp şi supusă la felurite torturi, o dădeau să plece acasă, iar poporul creştin care se hrănea pe ascuns din această mană cerească suferea alături de această lucrare de Duh Sfânt, urmărită pe toate căile ca să fie înăbuşită.

A găsit Domnul o scăpare şi o acoperire în faţa urmăritorilor, şi a vestit hotărâre cerească. Sfântul arhanghel Mihail, care era însoţitorul ei în vremea vedeniilor cereşti, i-a arătat Verginicăi planul lui Dumnezeu, cu care s-o acopere de prigonitori. A luat-o şi a mers cu ea pe o pajişte verde, şi, ajungând la o apă cu pod peste ea, trecând împreună podul, pe la jumătate, a apărut un tânăr; mult mai tânăr decât ea. În acel moment sfântul arhanghel Mihail a spus:

— Vezi, Verginico, acest tânăr? În curând ţi-l va scoate Domnul în cale, şi el mult te va ocroti de urmărirea celor necredincioşi.

Verginica s-a întristat şi nu înţelegea, crezând că este vorba de căsătorie, şi, gândindu-se la fecioria ei, i-a spus cu lacrimi sfântului arhanghel Mihail:

— Cum, sfinte Mihaile, vrei să mă părăseşti şi să rămân în grija unui pământean?!

— Nu te întrista, Verginico! Nu te teme! Eu nu te părăsesc niciodată, căci Domnul m-a dat să-ţi fiu însoţitor în toată vremea, dar acest tânăr va fi ca un văl peste lucrarea ce o lucrează Domnul prin tine. În multele tale suferinţe trupeşti, de acum el te va sprijini precum bătrânul Iosif a ocrotit-o pe Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul te va îngrădi pe tine cu focul Duhului Sfânt, căci trupul tău este tron lui Dumnezeu şi iesle în care coboară Duhul Lui şi grăieşte către Israel cel din vremea din urmă.

Această vedenie s-a împlinit curând, căci Domnul o trimisese pe ea în comuna Măneşti, şi la acea coborâre cerească venise şi tânărul Stoica Nicolae, care s-a alipit de această lucrare de mântuire, şi cu dragoste duhovnicească a iubit şi a preţuit vasul prin care se scurgea mirul cuvântului Duhului Sfânt, căci toate vorbirile cereşti erau însoţite de mireasmă plăcut mirositoare, care-i făcea pe mulţi să apuce pe cărările lui Dumnezeu. Aşa a pregătit Domnul inima acestui tânăr, şi în vara anului 1960 s-a săvârşit în biserica din comuna Măneşti slujba de cununie, urmată de nuntă creştinească, împreună cu lucrarea cuvântului ceresc. Din clipa aceea el devenise sprijinul casei, răspunzând în locul ei în faţa autorităţilor care veneau mereu s-o ia şi s-o chinuiască fără milă.

Închisorile prin care Verginica a trecut între anii 1956 – 1960, la Jilava, la Sibiu, şi internările forţate în care a suferit torturi nemiloase, au adus-o pe Verginica la mare neputinţă trupească, iar după căsătoria ei cu acel tânăr, deşi nu mai era luată de acasă, ea era bolnavă în toată vremea. Până în anul 1967, cînd au început din nou vânzarea şi prigoana, Verginica s-a adăpostit sub scutul acestui tânăr, ca apoi, împreună cu alţi creştini, să fie dus la închisoare şi ocrotitorul ei. Verginica a rămas în grija creştinilor şi a celor doi copii care erau înfiaţi în urma cununiei de la sora ei, care avea şase copii. După eliberarea din închisoare, tânărul a purtat mai departe grijă de vasul Domnului şi de toate grijile casei, mergând cu lucrul Domnului oriunde era trimis, iar în anul 1973, după constatările medicale ale spitalului din Plătăreşti, prin care se certifica fecioria Verginicăi, sub ameninţările securităţii, care voia din nou să-l aresteze, a fost forţat să se despartă de ea, iar el, crezând că salvează libertatea ei, a plecat. Nemaifiind în legătură cu lucrul lui Dumnezeu, cu îndemnul lui Dumnezeu, a slăbit cu duhul şi s-a căsătorit cu o femeie din lume, de la care a avut doi copii, întemeindu-şi astfel familie, dar fără carte de despărţire între el şi Verginica.

Rămânând în grija lui Dumnezeu, suferindă în toată vremea, Verginica a purtat pe Dumnezeu Cuvântul în lucrarea Sa, până la trecerea ei spre viaţa cea fără de moarte, săvârşindu-se în ziua de 14 decembrie a anului 1980. Poporul care s-a născut din această lucrare cerească o cheamă acum prin rugăciuni în toate nevoile, iar ea lucrează din ceata sfinţilor şi ajută pe tot sufletul care o strigă.

Verginica era numită de Domnul trâmbiţă cerească, era numită fluieraşul Păstorului Cel bun şi vas ceresc pe pământ. Stau mărturie mii şi mii de pagini care au fost scrise în vremea vorbirii Domnului prin acest vas, şi care au fost hrană vie pentru tot poporul creştin iubitor de Dumnezeu. Mulţi creştini ai acestui popor au mărturisit minunile şi vindecările şi binecuvântările şi puterile care au lucrat prin acest vas ales, dar adăugăm în carte doar o parte din mărturiile lor.

Iată, s-a adeverit cuvântul Evangheliei care spune: *«Cel ce este cu Mine, chiar de va muri, viu va fi în veci»,* căci Verginica n-a părăsit pe poporul ei, şi este şi astăzi, din cer, păstoriţa turmei dăruite ei de Dumnezeu. Aşa a spus Domnul prin ea, cu trei luni înainte să treacă spre cer: *«Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată, rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârşit. Iată, îţi profeţesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt. Unii din voi se vor face oi grase şi vor prăsi miei şi mieluşele, iar alţii din voi se vor face vânzători şi vor sfâşia. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine şi nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârşi. Voi trece prin moarte acest vas şi îl voi căli şi îl voi trimite ca să pregătească frumos calea Mea spre tine şi calea ta spre Mine, poporule creştin, poporule român, căci aşa am grăit: aceasta este lucrarea întru care binevoiesc».*

Din multele vorbiri dumnezeieşti ale vremii de după începutul din anul 1955, au fost selectate paginile care stau mărturie vie a izvorului care a curs din tronul lui Dumnezeu în zilele de întuneric ale asupririi bisericii creştine, izvor care este spre învierea poporului român, declarat prin această proorocie poporul Noului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, aşa cum este scris în prooroci: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul»*. Şi pentru că sfânta şi marea proorociţă Virginia a avut şi a lăsat ucenici pe pământ, Dumnezeul puterilor cereşti a lucrat dar din dar, aşa precum sfântul prooroc Ilie a lăsat lucrul spre înaintare peste sfântul prooroc Elisei, aşa precum proorocul Moise l-a uns pe Iosua ca să ajungă cu poporul sfânt în ţara Canaanului, pământul făgăduit poporului Israel, căci prin această proorocie Domnul a rostit peste România nume nou, de nou Ierusalim, de nou Canaan, de nou Eden şi de grădină a binecuvântărilor, spre întâmpinarea slavei Domnului Iisus Hristos, Care iarăşi Se va arăta, precum este scris. Amin.

Ucenicii

MĂRTURISIRILE CREŞTINILOR, LA 25 MARTIE 1995

Mă numesc **Ivan I. Petre.** Sunt născut la 25 iunie 1937, în satul Moroieni, judeţul Dâmboviţa, din părinţi români, creştini ortodocşi, şi crescut în frica lui Dumnezeu şi în respectul pentru sfânta biserică ortodoxă. De mic copil mi-a plăcut calea bisericii şi liniştea sufletească, şi de aceea m-am ataşat mereu de oamenii credincioşi mai în vârstă decît mine, oameni de nădejde pentru biserică prin viaţa lor morală. Unul din aceşti oameni a fost Torcică Alexandru, care în postul Paştelui din anul 1955 mi-a zis mie şi mai multor creştini să mergem la Maluri, un sat subordonat oraşului Pucioasa, ca să vedem o fiinţă bolnavă şi s-o cercetăm în suferinţa ei. Aşa am cunoscut-o pe sora în suferinţă, care până când a chemat-o Domnul la El, pentru mine a rămas sora Verginica, fiinţa care a contribuit din plin la schimbarea în bine a vieţii mele. Când am văzut-o, era o fiinţă slabă, firavă, neputincioasă, pentru că se afla la primul ei post de patruzeci de zile, post poruncit de Dumnezeu, după spusele ei, ca să se facă sănătoasă. M-a surprins din primele clipe privirea ei blândă, luminoasă, zâmbitoare şi plină de bunătate. Nu pot uita prima întâlnire. M-a chemat aproape de patul ei de suferinţă, m-a mângâiat şi m-a strigat pe numele cel mic: Petrică. Acest lucru m-a surprins şi m-a înfricoşat totodată, fiindcă gândeam că nu are de unde să-mi ştie numele. Apoi a continuat: *„Petrică, stai lângă mine, şi Domnul o să-ţi dea un dar frumos“.* În acea clipă am simţit cum în sufletul meu a pătruns o rază de lumină şi de speranţă, rază care şi azi, după 37 de ani, simt cum mă călăuzeşte.

În ziua Sfintelor Paşti ale aceluiaşi an, într-adevăr, Domnul a făcut-o sănătoasă, căci am găsit-o afară stând pe picioarele ei, însănătoşite. Odată cu redarea sănătăţii, Dumnezeu i-a dat şi darul proorociei şi al apostoliei, precum şi sarcina de a merge din comună în comună pentru a vesti cuvintele lui Dumnezeu.

Datorită prigoanei la care au fost supuşi creştinii şi biserica în perioada ateismului instalat de puterea comunistă, mai exact între anii 1955 – 1975, sora noastră Verginica a avut de suferit foarte mult, căci a fost persecutată. Îmi amintesc cu nostalgie de vremurile când în casa ei sau la casele creştinilor o lua Domnul printr-un somn adânc, iar din gura ei ieşea cuvânt de învăţătură creştină, de curaj şi îmbărbătare, cuvântul Domnului.

Ştia foarte puţină carte, după cum mărturisea. Abia ştia să scrie. Niciodată nu a citit sfânta Scriptură, fiindcă nu a avut timp, dar în timpul vorbirii ieşeau cuvinte minunate din gura ei, cu citate din sfânta Scriptură, de parcă ea ar fi fost un mare învăţat, un mare orator sau un mare teolog al sfintei noastre biserici. Prin cuvintele acelea pline de învăţături duhovniceşti, învăţături ale sfintei biserici, eu m-am hrănit şi m-am zidit sufleteşte.

În anul 1956 am primit acel frumos dar, de care am pomenit, o copilă creştină cu care m-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă, ca pe vremea primilor creştini. Toată nunta a fost coordonată de această soră, Verginica. În anul acela, 1956, a fost o vară foarte ploioasă, timp în care urma să aibă loc nunta. Ploile nu mai conteneau. Data nunţii se apropia, iar eu am intrat în grijă. Sora Verginica m-a încurajat mereu şi mi-a spus că la nuntă Domnul o să facă o minune. Şi aşa a fost, căci vineri dimineaţa au stat ploile şi a fost o duminică însorită în care mesele au fost aşezate afară. Au venit foarte mulţi creştini. A fost o nuntă foarte mare, care l-a încântat şi pe preotul satului, preot care a doua zi a fost chemat la miliţie să dea socoteală pentru faptul că nunta *„nu respectase“* canoanele sfintei biserici (spuneau miliţienii), bazându-se pe informaţiile că nimeni nu s-a îmbătat, nimeni nu a făcut scandal, aşa cum se mai obişnuieşte pe la unele nunţi. A doua minune a fost cu mâncarea. Eu nu m-am aşteptat să vină atâta popor şi nu am făcut pregătire suficientă. Văzând aşa, m-am dus la sora Verginica să-i spun mâhnirea mea, dar n-am apucat să-i comunic nimic, că mi-a făcut semn să rămân liniştit, căci Domnul va înmulţi mâncarea. Şi aşa a fost. Nu s-a sculat nici un mesean flămând.

Văzând satana că acest vas ales de Dumnezeu aduce sute de suflete la mântuire, a pornit război contra ei. Primul om care a dat-o pe mâna securităţii a fost preotul ei din sat, fostul protopop, Ilie Mirică, cel care a ajutat la întocmirea actelor de internare a ei într-un spital de nebuni. În toamna anului 1956 a fost dusă la Ploieşti şi internată acolo o perioadă de timp. După aceea, a fost internată de două ori la spitalele de nebuni din Plătăreşti şi Bălăceanca. Dumnezeu a lucrat prin ea şi acolo şi a ocrotit-o, căci putea să fie de multe ori omorâtă de nebuni. A cunoscut teroarea cămăşii forţate, dar Domnul lucrează prin oameni, şi a luminat mintea şefului spitalului de acolo, căci el a văzut şi a înţeles felul cum vorbeşte Dumnezeu prin ea, asistând la o vorbire a Domnului, şi şi-a dat seama că nu este nebună şi a eliberat-o din spital.

Am fost martor la multe minuni pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Odată am plecat cu ea spre comuna Sudiţi-Ilfov. În trenul spre Bucureşti, aproape de gara Nucet, sora Verginica şi-a aplecat capul pe braţele soţiei mele,

şi Domnul a început să vorbească prin ea. În compartiment eram numai noi trei. Mie şi soţiei ne-a fost teamă că intră între timp cineva de pe culoar în compartimentul nostru şi ne va cere să-i spunem ce anume se întâmpla. Dar de la Nucet până la Săbăreni, cât timp a ţinut vorbirea Domnului, deşi culoarul era arhiplin, nimeni nu a deschis uşa. Cum ea s-a deşteptat, a năvălit lumea peste noi şi a ocupat locurile goale.

De lipsurile ei familiale este greu de vorbit. A trăit într-o sărăcie lucie. Mama ei, văduvă, cu doi copii, a trăit dintr-o pensioară de a Verginicăi, căci ea a lucrat la întreprinderea de bumbac Trainica, unde s-a şi îmbolnăvit.

Îmi amintesc de un fapt petrecut în armată. În timpul cătăniei am urmat şcoala de şoferi. La această şcoală instructorii care făceau conducere cu noi s-au purtat urât cu mine. În şase luni n-am făcut decât cel mult şase ore de conducere. La teorie nu-mi făceam probleme, căci o învăţam, dar cu conducerea stăteam foarte prost. Într-o scrisoare am povestit sorei Verginica necazul meu. Am primit răspuns de la ea şi mi-a zis să nu fiu îngrijorat, căci: *„Domnul mi-a spus că vei lua carnetul. În plicul acesta vei găsi o bucăţică de vată înmuiată în sfântul mir. Păstreaz-o cu grijă, şi în ziua examenului caută şi unge pe furiş volanul maşinii cu care dai examen, şi ai să reuşeşti“.* Aşa am făcut. În ziua examenului am uns volanul maşinii cu sfântul mir fără să vadă miliţianul, am făcut semnul sfintei cruci de faţă cu examinatorii, care au început să râdă de mine, dar eu n-am zis nimic, şi am plecat cu maşina. M-am dus pe unde au vrut ei şi am condus fără nici o greşeală. Din doisprezece inşi câţi am fost într-o grupă, doar doi au luat examenul. Dumnezeu a făcut această minune cu mine spre folosul meu, căci de atunci îmi câştig existenţa mea şi a familiei mele cu acest carnet. De când am luat acest carnet şi până azi, nu am avut niciun necaz pe linie de circulaţie.

Liniştea sufletească, sporul duhovnicesc şi toate realizările mele le datorez învăţăturilor primite de la sora Verginica, învăţături care accentuează creşterea şi desăvârşirea sufletească, lupta şi biruinţa binelui asupra răului, mântuirea întregii omeniri, în spiritul şi învăţătura bisericii noastre creştineşti. Din respect pentru viaţa, lupta şi biruinţa ei, o numesc mamă: mama Verginica.

*

Sunt **Dumitra Constantin,** din comuna Măneşti, judeţul Dâmboviţa. Am cunoscut-o pe mama Verginica la biserică în satul nostru, în anul 1959. Cât timp a ţinut vorbirea Domnului prin ea în biserică, am văzut cum o lumină puternică a stat pe catapeteasma bisericii şi a durat tot timpul cât a fost vorbirea Domnului. Văzându-i lumina şi ascultându-i cuvintele pline de înţelepciune, am rămas încredinţat că Dumnezeu vorbea prin gura ei.

Altă dată am fost de faţă când o femeie din Măneşti, Dimovici Maria, a fost vindecată de cancer prin cuvântul Domnului, după ce fusese pe la mulţi doctori.

În satul Măneşti nu este nici un sectant datorită învăţăturilor pe care Domnul le-a spus prin gura mamei Verginica, învăţături pe care le-a auzit mai mult de jumătate de sat. Multe şi minunate sunt lucrările pe care le-a lucrat Dumnezeu prin această proorocie, şi dacă va să fie nevoie, voi mărturisi şi cel mai mic amănunt, spre slava lui Dumnezeu.

*

Noi, **Jaravete Vasile şi Victoria,** din Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa, mărturisim că Dumnezeu, prin mama Verginica, i-a vindecat pe cei patru copii ai noştri: primul avea malformaţii; al doilea, encefalită; al treilea, astm, şi al patrulea, o mână sucită şi moale. Cu primii trei am fost prin multe spitale, şi apoi, disperaţi, am apelat la ultima şansă: mama Verginica. Domnul ne-a încurajat, ne-a sfătuit să mergem pe calea împlinirii voii Sale, a credinţei şi a bisericii; ne-a binecuvântat şi ne-a însănătoşit pe rând copiii.

*

Am cunoscut-o pe sora Virginia la mitropolie la Târgovişte în anul 1959, cu ajutorul unui prieten pe care l-am întâlnit acolo. Când m-a văzut, sora Verginica mi-a spus să merg la Maluri, lângă Pucioasa, dacă vreau să stau de vorbă cu Domnul. Am fost de multe ori acolo. Am luat parte la multe convorbiri cu Dumnezeu. Începusem să-mi schimb în bine viaţa: să ţin post, să nu mai beau alte băuturi alcoolice, în afară de vin. Într-un post n-am mai respectat porunca lui Dumnezeu, şi am mâncat de dulce. După acel post mi-a murit un copil. Când L-am întrebat pe Dumnezeu despre această moarte, mi-a răspuns că m-a pedepsit pentru neascultarea mea.

Au trecut nişte ani, m-am depărtat de Dumnezeu, am început să beau peste măsură şi iar m-a certat Dumnezeu luându-mi alt copil. M-am speriat, mi-am dat seama că de nu voi respecta în continuare poruncile lui Dumnezeu şi ale bisericii, voi mai avea şi alte pagube.

După plecarea sorei Verginica la ceruri, la şapte ani, am luat şi eu parte la dezgroparea ei şi m-am minunat, căci am văzut-o întreagă, neputrezită, cu trupul de culoare maroniu deschis, iar din ea ieşea un miros de mireasmă foarte puternic. M-am încredinţat definitiv că această soră este o sfântă şi că prin gura ei a vorbit Dumnezeu.

Didă Ştefan, comuna Tătărani, sat Gheboieni, judeţul Dâmboviţa

*

Sunt **Neacşu I. Petre,** născut în comuna Lucieni, sat Viişoara, judeţul Dâmboviţa, cu domiciliul în oraşul Pucioasa. Părinţii mei, creştini ortodocşi, au urmat *„Oastea Domnului“.*

Am cunoscut lucrarea Domnului prin proorociţa Verginica în anul 1960, la o nuntă de Oastea Domnului, unde era şi ea. Când am împlinit vârsta de 17 ani (în anul 1962), am plecat din casa părintească şi m-am căsătorit cu Lăzărescu Viorica, din Valea Lungă-Dâmboviţa. Căsătoria mea la această vârstă s-a datorat faptului că tatăl meu s-a răzvrătit împotriva acestei lucrări. În anul 1972 mi s-a născut primul băiat, care prin lucrare a primit numele: Pavel-David.

Aici unde locuiesc, am fost vecin cu mama Verginica şi participam de multe ori când cobora Duhul lui Dumnezeu să vorbească prin ea. Când se trezea, ne întreba pe noi ce a mai spus Dumnezeu.

A suferit foarte mult prin închisori şi arestul securităţii. A fost internată în numeroase rânduri. A suferit şi de la lume şi de la poporul cel necredincios. A mijlocit în faţa lui Dumnezeu pentru poporul său, iar vina poporului se răsfrângea asupra ei. Eu, un păcătos, am ascultat această coborâre dumnezeiască de multe ori, şi primeam binecuvântare în călătorii şi în toate acţiunile noastre.

Duhul lui Dumnezeu era permanent cu proorociţa, şi ea întreba la Domnul despre tot ce avea să facă şi primea binecuvântare în tot ce era bine.

Acest popor a fost dirijat de Dumnezeu mai mult decât poporul cel călăuzit prin sfântul prooroc Moise, pentru că acum Dumnezeu a vorbit şi a fost auzit de întregul popor. Ne-a învăţat Dumnezeu ce să mâncăm, când să mâncăm, să nu bem alte băuturi alcoolice, în afară de vin, să fim deosebiţi de lume.

După cum a spus Domnul odată, aceasta a fost cea mai înaltă facultate de pe pământ. Ni s-a vorbit despre trecut, prezent şi viitor. Dirijorul suprem al acestui popor a fost Dumnezeu, iar preoţimea ne numea sectanţi. Mergeam la bisericuţă, pentru că ştiam că acolo coboară cerul, şi de acolo luam sfintele Taine.

Nu sunt vrednic să mulţumesc Preasfintei Treimi că m-a chemat să iau parte la această mare lucrare de redresare spirituală a poporului pentru încheierea veacului. Nu mă tem de nimeni, dar mi-ar fi frică de mânia lui Dumnezeu să spun minciuni. Am călătorit cu această proorociţă unde ne dădea Dumnezeu binecuvântare. A vorbit Dumnezeu cu poporul Său oriunde era însoţit acest vas: în maşină, în tren, în casele creştinilor, numai cuvânt de întărire în viaţa duhovnicească. S-au rânduit trei zile de post în săptămână, iar rugăciunile, ca şi în mănăstiri.

Această coborâre dumnezeiască a fost ascultată de mulţi creştini din ţară, dar când Dumnezeu ne-a învăţat să ne abţinem de la poftele trupeşti, mulţi s-au despărţit, s-au retras de lângă lucrarea lui Dumnezeu, iar cei ce au împlinit, L-au urmat în tot locul.

Odată ni s-a spus: *«Iată, măi copilaşi, dintre voi se vor despărţi în două tabere: unii se vor face oi şi vor naşte miei; alţii se vor face căi şi vor pune capăt veacului acesta».* Şi iată, mulţi din cei ce au ascultat, acum sunt împotrivitori.

În anul 1980 poporul a suferit greaua încercare prin mutarea la cer a proorociţei, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit, şi a continuat lucrarea Sa prin sora proorociţei. Cât timp a vorbit Domnul prin sora Verginica, sora sa, Maria nu a luat parte niciodată la coborârea Duhului, pentru a nu se motiva de către popor că are cunoştinţă de cuvântul Domnului, dar o parte din popor s-a răzvrătit şi nu a vrut să creadă în această reaşezare dumnezeiască. Dumnezeu a adus aşezământ pentru oprirea întinării, oprirea de la carne, pentru a se putea intra pe *„portiţa cea strâmtă“*, precum zice Scriptura: *«Nimic întinat, nimic spurcat nu va intra în împărăţia cerurilor»,* şi nimeni din cei ce au ură şi invidie pe aproapele lor.

Sora Maria, prin care Domnul Şi-a continuat lucrarea Sa, a avut în anul 1991 această vedenie: a văzut o mare de sânge, şi popor mult înota în acel sânge. Şi s-a ivit pe mare o barcă în care era Domnul Iisus Hristos, iar poporul înota spre barcă, şi Domnul îi lua pe fiecare, îi scutura de sânge şi îi suia în barcă.

Dumnezeu ne doreşte curaţi, şi pentru aceasta a venit să-Şi desăvârşească lucrarea prin aşezământ de viaţă curată.

*

Sunt **Nedelea Maria,** din Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa. Am luat parte de multe ori acolo unde Dumnezeu a vorbit prin gura sorei Verginica. Redau mai jos doar câteva fraze din câte îmi amintesc: *«Copiii Mei, dacă voi Mă veţi asculta, vă voi arăta acestei lumi ca pe un buchet de flori. Gustaţi puţin amar acum, că în curând se va face dulce. [...] România este o ţară binecuvântată; ea va rămâne ca o insulă verde în mijlocul mâniei lui Dumnezeu, care va veni peste popoare. [...] În România va fi scaunul de judecată. [...] În România va fi Noul Ierusalim».*

*

Eu, **Băjan Octavian,** din comuna Măneşti, judeţul Dâmboviţa, am fost de faţă de multe ori când Dumnezeu vorbea prin gura sorei Verginica şi când au fost vindecate de cancer Cârlan Maria, din Moreni, şi Maria lui Viorel Şerban, din Valea Lungă, iar de epilepsie: Didă Maria, din Gheboieni.

În timpul lucrărilor am văzut deasupra capului sorei Verginica o lumină care dispărea când se termina lucrarea. Chiar în poza pe care o am de la nunta mea se vede o lumină deasupra capului sorei (naşei) Verginica.

Am luat parte la dezgroparea ei după şapte ani şi am văzut trupul ei întreg, pielea de culoare maronie, iar în jurul ei plutea o mireasmă nemaiîntâlnită.

*

Sunt născută din părinţi creştin-ortodocşi, în satul Siliştea-Snagov, judeţul Ilfov, şi mă numesc **Costache Vasilica.**

În iarna anului 1961, luna februarie, am cunoscut-o pe mama Verginica în casa unui creştin din satul nostru. Aveam atunci şapte ani, dar în mintea mea de copil a pătruns ceva ce mi-a stârnit dorinţa de a afla cât mai mult de la această persoană blândă şi smerită. Îmi amintesc cum ne-a povestit toată viaţa ei: suferinţele şi chinurile îndurate prin spitale şi închisori; cum i S-a arătat Domnul când ea avea 9 ani, fiind cu vitele la păscut; în nenumărate rânduri a fost cercetată de Domnul, de Maica Domnului şi de sfinţi; ne-a spus cum a primit dar de la Dumnezeu; fiind orfană de tată, cu o mamă bolnavă, de multe ori nu aveau hrană şi se hrănea cu mere pădureţe din poieniţa unde păştea vitele, mere pe care nimeni nu le putea mânca, dar pentru ea le făcea Domnul dulci. După ce ne-a povestit, s-a culcat şi a vorbit Domnul prin gura ei, zicând: *«Amin, amin, amin. Pace vouă, copiii Mei! Am coborât din cerul sfânt pe pământ, nu cu trupul ca la început, ci cu duhul, ca la sfârşit».* A vorbit cuvinte minunate, ca din cer. Multe poveţe şi învăţături de zidire sufletească am auzit atunci. Aşa am cunoscut-o pe mama Gigi, cum i-am spus mai târziu, şi am urmat-o în tot locul, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, transmis prin gura ei.

Mergeam adesea la Maluri, lângă Pucioasa, ca să mai aud de la Domnul; întâi mergeam cu părinţii, apoi mă duceam şi singură. Nu am părăsit niciodată această legătură cu cerul prin mama Verginica. Am văzut cu adevărat puterea şi prezenţa lui Dumnezeu aici. Prin această gură ne-a învăţat Domnul să nu ne depărtăm de biserică, să respectăm preoţii, să ne împărtăşim cu sfintele Taine cât mai des la preoţi cu viaţă curată, plăcută Domnului, să postim luni, miercuri, vineri şi posturile rânduite de biserică. În câteva rânduri a rânduit Domnul post de trei zile pentru a se nimici puterea satanei, care ridicase autorităţile şi chiar preoţimea împotriva acestui vas şi a poporului creştin care o urma. Chiar preotul din sat, care era atunci, părintele Ilie Mirică, a solicitat oamenii legii spunând că ea este sectă.

Mă aflam odată în casa de la Maluri. Era dimineaţă, şi noi eram la rugăciune. Am auzit bătăi în uşă şi am deschis. Erau patru bărbaţi furioşi, doi în uniformă militară şi doi în haine civile. A fost răscolită casa, s-au adunat cărţile de rugăciune; ne batjocoreau spunând că mama Verginica se preface bolnavă. Aşa a fost torturată de comunişti şi de necredincioşii atei, dar ea a rămas ca o stâncă neclintită şi nu a ieşit cu nimic din cuvântul Domnului şi din aşezările bisericii.

Am luat parte la multe lucrări, şi îmi amintesc cum ne spunea Domnul despre Noul Ierusalim care va fi în România, iar despre vas: *«Aceasta este trâmbiţa a şasea, prin care Îmi închei veacul».*

În vremea de stăpânire comunistă ne tăinuiam să nu fim descoperiţi când ne întâlneam cu alţi creştini, dar Domnul ne spunea: *«Copilaşii Mei, acum e vreme de strâmtorare pentru voi, şi trebuie să acoperiţi acest vas. Dar va veni o vreme când vei fi întrebat, creştine, dacă urmezi această lucrare, şi trebuie să spui, căci chiar dacă nu spui, vei fi vădit, că pe poarta ta şi pe casa ta şi pe fruntea ta va fi un semn care te va descoperi că eşti al Meu, şi va fi vai de tine dacă vei tăgădui atunci, că Eu îţi voi socoti lepădare».*

Altădată ne spunea: *«Copilaşii Mei, ieşiţi din lume cu viaţa voastră, cu portul vostru, că vine diavolul şi Îmi spune:* „Uite ce fac creştinii Tăi!“. *Vreau să vă deosebiţi de lume, să se vadă că sunteţi copiii cerului; femeia să-şi poarte năframa, să nu-şi taie părul, să nu omoare copiii în pântece; casele şi mesele voastre să fie curate, să nu se scârbească sfinţii privind la voi».*

După îndelungate suferinţe, starea sănătăţii ei a devenit critică, şi Domnul cobora mai rar. Ni s-a spus: *«Vor veni oameni de la mari depărtări să bea apă din acest izvor şi vor pune şi în film această lucrare».* Odată ne-a spus: *«Am să ridic acest vas de la voi, dar pentru cei ce vor dori cuvântul Meu, voi vorbi prin rămurele şi prin frunze, şi tot voi hrăni acest popor».*

Mama Verginica, şi după plecare a dat dovada sfinţeniei ei, căci la şapte ani, când s-a deschis mormântul, trupul ei s-a aflat întreg şi răspândea o mireasmă plăcută, uimind pe toţi care au fost de faţă.

Multe ar fi de spus despre acest vas şi de lucrarea ce s-a desfăşurat prin el, dar cum nisipul mării nu-l poate număra nimeni, aşa nici cuvântul Domnului nu-l poate cuprinde cineva.

Din cuvântul dumnezeiesc am înţeles că trebuie să ne păstrăm curăţenia trupească, şi Domnul ne spunea: *«Creştine, aş vrea ca femeia ta să-ţi fie ţie soră».* Analizând aceste învăţături, am fost pătrunşi de justeţea lor, căci le întâlnim şi în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Şi aceasta v-o spun, fraţilor, că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei, să fie ca şi cum nu ar avea»* (cap. 7/29). Aceleaşi învăţături, şi în epistola către Galateni: *«Iar cei ce sunt ai lui Hristos şi-au răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele»* (cap. 5/24). Toate aceste îndrumări cereşti ne-au întărit şi ne-au alăturat şi mai mult de această sfântă coborâre şi de vasul de care S-a folosit Domnul.

*

La înmormântarea naşei Verginica am luat şi eu parte. Aveam cu mine un coş cu colivă, şi când sicriul ei a trecut peste pragul bisericii, am văzut lumină mare cum a ţâşnit din el şi am simţit cu toţii multă mireasmă. M-am uitat repede prin jur, să văd pe cineva cu vreun aparat de fotografiat, că lumina părea făcută de un blitz, dar n-am zărit nimic. Mi-am dat seama că totul a fost pentru ca Domnul să ne încredinţeze că fiinţa aceea din sicriu este o sfântă.

Ioniţă Niculina, sat Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa

*

Mă numesc **Bănescu Maria,** din localitatea Moroieni, judeţul Dâmboviţa, şi vreau să relatez cum am cunoscut-o pe sora Verginica din satul Maluri. Fiind născută în satul Ştubee, în apropiere de Maluri-Pucioasa, am auzit din copilărie că în acest sat este o fecioară prin care vorbeşte Dumnezeu. De mic copil am mers la biserică şi am ascultat de cuvântul lui Dumnezeu care se citea, dar aflând că Însuşi Dumnezeu vorbeşte prin sora Verginica, am devenit nerăbdătoare să ascult şi eu.

În anul 1970, când aveam 17 ani, am mers cu mătuşa mea, Cârlan Mioara, în satul Sudiţi, care ne era necunoscut, dar am aflat că va merge acolo sora Verginica. Această zi nu o voi uita niciodată. Era o zi geroasă de iarnă, în postul Crăciunului. Am mers 15 km pe jos pentru a ajunge în acest sat din judeţul Ilfov, şi ajungând, nu cunoşteam casa în care trebuia să intrăm. Apropiindu-se seara, intenţionam să ne întoarcem acasă, dar a apărut la o poartă gazda la care era sora Verginica şi ne-a chemat în casă. Când Dumnezeu a vorbit prin vasul Său, am fost chemate pe nume, şi Domnul a spus: *„Măi tată, au venit două oiţe de departe şi le-am ţinut în drum să le încerc răbdarea şi dragostea pe care o au“*. Am rămas uimită, pentru că sora Verginica nu ne cunoştea, şi am rămas convinsă că era Dumnezeu Care vorbea, căci numai El ne cunoştea inimile. Am luat parte apoi şi la alte lucrări în care vorbea Domnul, iar sora Verginica nu ştia ce se vorbea. Sora Verginica era blândă şi iubitoare ca o mamă, şi noi îi spuneam mama Verginica. Cuvântul Domnului care se vorbea prin ea era pătrunzător; ne învăţa cum trebuie trăită o viaţă de creştin.

M-am căsătorit cu Bănescu Romel, şi doi dintre fiii noştri au fost vindecaţi de puterea lui Dumnezeu prin mama Verginica. Primul copil, Florin-Emanuel, a fost vindecat la vârsta de trei ani şi jumătate, iar cel de al doilea avea doar două luni când ea era plecată din trup, şi l-am atins de corpul ei şi s-a vindecat. Acestea au fost minuni pe care le-am văzut, şi nu pot tăgădui că nu a existat puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin mama Verginica. Tot ce ne-a vorbit s-a împlinit şi se împlineşte şi acum. Se pot spune multe despre acest vas înnobilat de măreţia lui Dumnezeu, Care a lucrat prin el.

*

Mă numesc **Şerban Maria,** din comuna Valea Lungă, de credinţă ortodoxă. Am crescut într-o casă cu zece fraţi, iar părinţii mei nu erau amândoi credincioşi. Tatăl meu era necredincios, astfel încât eu m-am ataşat de o mătuşă a mea, care se nevoia mult în post şi rugăciune şi avea viaţa curată, plăcută lui Dumnezeu. Mi-a inspirat şi mie credinţa lui Dumnezeu şi mă îndemna cu ea la rugăciune.

La vârsta de cinci ani, am cunoscut-o pe sora Verginica de la Maluri. Eram la mătuşa mea, şi a venit sora Verginica. Atunci am auzit prima dată cuvântul Domnului prin gura ei. M-a chemat pe nume şi mi-a zis: *„Dacă ai să-Mi slujeşti Mie, am să-ţi fiu de ajutor“*. Când a fost la căsătorie, mătuşa mea mi-a spus cu doi ani înainte cu cine am să mă căsătoresc, pentru că ştia din proorocie.

După ce am dat naştere la cinci copii, am avut o boală foarte grea. Am fost internată la spitalul din Moreni, însă medicii mi-au spus că nu mă pot salva. Am venit acasă, şi, deznădăjduită, m-am rugat Maicii Domnului şi către toţi sfinţii. Într-o seară m-am rugat cu mai multă stăruinţă, iar noaptea am avut un vis: eram în pat, bolnavă, şi a venit sora Verginica şi m-a mângâiat şi mi-a spus: *„Ai să fii vindecată. Du-te la biserica ce s-a făcut la Pucioasa“*. Am venit şi am spus visul şi mi s-a dat mir din candelă. Mi s-a spus să mă ung cu el şi să-l folosesc şi în mâncare. La scurt timp nu mai aveam durerile pe care le-am avut. Acum nu am putere să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru că m-a vindecat. Am avut o fată care era plină de bube, şi medicii nu au putut-o vindeca. Am uns-o cu mir de care am folosit şi eu, şi s-a vindecat.

Într-o noapte am avut un vis: a apărut mătuşa mea, Gurău Elena, care e adormită de cinci ani, şi mi-a arătat un copac pe care eu îl vedeam încărcat de zăpadă, însă mătuşa mea îmi spunea că e încărcat cu flori de tei. Eu aş fi vrut să văd, şi spuneam la cei câţiva martori care mai erau, că noi nu avem ochi duhovniceşti, iar mătuşa le vede pentru că e la adormiţi. A spus că sunt atâtea flori, câte vorbe a spus sora Verginica. Şi mi-a zis: *„Dacă voi, o mână de creştini, veţi avea credinţă, veţi reînvia Duhul Sfânt în România“*.

Mătuşa mea a fost căsătorită cu Gurău Constantin, dar au trăit feciorelnici. În anul 1955, în postul sfintelor Paşti, sora Verginica a primit cuvânt de la Domnul să postească patruzeci de zile, post la care au fost martori mătuşa mea, socrul meu, Şerban Florian, şi tatăl meu. De multe ori era în agonie, dar îşi revenea. În noaptea învierii, la sora Verginica au venit sfinţii Trei Ierarhi şi au împărtăşit-o, iar ea a cerut agheasmă şi a spus: *„Hristos a înviat!“*. Mătuşa mea a văzut şi ea acelaşi lucru.

Când s-au împlinit şapte ani de la plecarea mamei Verginica, mătuşa mea a fost anunţată cu două săptămâni înainte că are să plece la Domnul când va fi dezgropată sora Verginica. La ora când a fost ridicat capacul sicriului ei, mătuşa mea a plecat.

Socrul meu a luat parte de nenumărate ori la proorocie prin sora Verginica. Cu o lună de zile înainte de a adormi, el ne-a spus: *„În România va fi Noul Ierusalim şi se va zidi biserica neadormiţilor şi a neprihăniţilor; voi aveţi să trăiţi şi să vedeţi“*. Într-adevăr, am văzut, căci la această biserică m-am vindecat.

*

Mă numesc **Halău Gheorghe,** cu domiciliul în comuna Răzvad, satul Valea Voievozilor, şi pot să afirm că sunt pe deplin încredinţat de coborârea dumnezeiască prin vasul ales şi pregătit de Dumnezeu, fecioara Virginia din Maluri, Pucioasa. Când am auzit pentru prima dată cuvântul rostit de Domnul prin ea, aveam nouă ani, fiind în casa părintească din comuna Mănești. În afară de pregătirea pe care i-a dat-o Domnul prin postiri desăvârşite, pe parcursul vieţii a întâmpinat multe alte greutăţi, cauzate de cei fără gând de mântuire a sufletului, care, fără să caute adevărul, se bazau pe învinuiri vrăjmaşe. Dar nu este de mirare, căci aşa s-a întâmplat cu toţi înaintaşii plăcuţi Domnului: apostolii, proorocii şi toţi sfinţii prin care Dumnezeu S-a desăvârşit în decursul veacurilor.

După cum era cuvântul Domnului prin mama Verginica, am frecventat bisericile, în mod special pe cele din Bucureşti cu mari posibilităţi de catehizare, ca mănăstirea Antim, biserica Silvestru, Sapienţii. Dar prin cuvântul către poporul ales al Domnului, călăuzit prin proorociţa Virginia, am înţeles că se împlineşte ceea ce Domnul a grăit prin regele-prooroc David *: «Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta»* (Psalmii, 118/126).

Şi a adunat Domnul în jurul acestei lucrări mulţime de popor, şi iată numai câteva din învăţăturile Domnului pentru pregătirea unui popor nou cu care să-Şi poată împlini Domnul planul Său, popor căruia i se cere să fie împlinitor: posturile de luni, miercuri şi vineri, din cursul anului, să fie împlinite după rânduiala dată în Ceaslov. Domnul rânduieşte împlinirea celor şapte laude, a împărtăşirii cât mai dese, a curăţeniei trupeşti, care devine o condiţie definitivă în ultima perioadă, aşa cum Domnul i-a pregătit pe cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham şi Iafet, care erau căsătoriţi înainte de a intra în corabie. De asemeni, Domnul îndeamnă oprirea consumului de alcool şi orice fel de carne. Cei care s-au lăsat conduşi şi au fost încrezători în conducerea dumnezeiască, nu împlinesc cu greutate aceste învăţături, dar, ca în toate timpurile, s-au ridicat şi împotrivitori şi chiar hulitori ai acestui plan de pregătire pentru o viaţă plăcută Domnului.

În simplitate Se naşte Domnul în trup în peştera din Betleem, iar acum Îşi alege un sat neînsemnat, de unde Îşi pregăteşte vas ales pentru trâmbiţarea cuvântului de învăţătură.

Este o trezire nouă în cer şi pe pământ, acum, când mai e un pas de viaţă pământească.

*

M-am născut în satul Sudiţi, judeţul Ilfov, mă numesc **Costache Cristea** şi urmez credinţa creştin-ortodoxă.

În anul 1955, martie 25, de praznicul Buneivestiri, mă aflam la mănăstirea Vladimireşti cu câţiva creştini din satul meu; am asistat la sfânta Liturghie, ne-am spovedit şi ne-am împărtăşit cu sfintele Taine, iar la predică, părintele Ioan, care era duhovnicul mănăstirii, a privit spre latura în care ne aflam şi a spus: *„Ilfovule, aşteaptă şi în curând vei vedea minune!“*. Ne-am privit cu uimire, căci nu înţelegeam nimic din ce ni s-a spus, dar aşteptam un răspuns. Acolo am aflat de la alţi creştini că lângă Pucioasa, într-un sat, se află o tânără bolnavă, căreia i S-a arătat Domnul şi i-a spus să postească 40 de zile şi 40 de nopţi, că i se va da un dar. Dornici să aflăm mai multe lucruri, am mers cu consătenii mei în satul Maluri, la căsuţa săracă în care locuia ea împreună cu sora şi mama sa. Mama ei ne-a povestit cum Domnul i S-a arătat copilei cerându-i ca în schimbul vindecării mamei să-I dăruiască ceva Domnului. Copila a hotărât să renunţe la un ochi, iar când a vrut să-I vorbească Domnului, nu mai era nimeni, şi Domnul i-a vorbit din nori spunându-i că nu-i ia acum darul.

I S-a arătat Domnul de nenumărate ori şi i-a vorbit. Apoi s-a petrecut minunata tămăduire a mamei sale, de pelagră. În timp ce copila, pe islaz, vorbea cu Domnul, un tânăr a venit la mama sa şi i-a spus: *„Scoală-te! De acum nu vei mai suferi, pentru darul fiicei tale“*. La vârsta de paisprezece ani, copila şi-a pierdut ochiul drept, promis Domnului. Aşa am cunoscut-o pe Verginica, fiind martor la acest post în care a gustat doar agheasmă şi anafură.

Am mers mai des acolo, dornic să văd rezultatul promisiunii Domnului. În noaptea sfintelor Paşti 1955, când preotul în biserică a zis: *„Hristos a înviat!“*, s-a ridicat şi ea zicând: *„Hristos a înviat!“*. Mama ei s-a înspăimântat, dar s-a liniştit când a văzut că se aşează pe pat, adoarme şi continuă să vorbească. Când s-a trezit, a cerut să mănânce, şi, fiind întrebată, nu ştia nimic din ce s-a vorbit. Vorbise Domnul prin gura ei lucruri minunate. De atunci a vorbit Domnul prin gura ei, aducând din cer învăţături vrednice de urmat şi de crezut, învăţându-ne cum să trăim, să postim, să ne rugăm, să nu lipsim de la sfânta Liturghie.

Am rămas alipit de această sfântă coborâre, martor fiind la multe semne şi minuni. O fată de şaptesprezece ani, care avea duh necurat, s-a vindecat, pentru că Domnul i-a spus lui Verginica să se atingă de ea. O femeie bolnavă de cancer, pe nume Cârlan Maria, din Moreni, fiind internată în spital la Bucureşti, Domnul a trimis pe unul din credincioşii Săi să o ungă cu sfântul mir, şi sunt martorul vindecării ei, iar ea poate să mărturisească.

Altă dată călătoream cu Verginica în tren cu alţi doi creştini, şi mai erau în compartiment patru călători, dintre care doi miliţieni. Ea a adormit, şi Domnul a vorbit de la Buzău până la Ploieşti, iar călătorii au dormit şi nu au auzit nimic.

A suferit foarte multe chinuri de la autorităţi. A fost în spitale, în închisoare, şi s-au încercat multe experienţe cu ea, dar nu a putut nimeni opri cursul acestui izvor. S-a încercat să fie arsă cu fier înroşit; i s-au introdus în gură lucruri necurate; a fost aruncată, în timp ce vorbea, într-un butoi cu apă, dar nu s-a înecat; a fost injectată cu otravă în inimă, dar s-a rupt acul în ea, din care pricină a suferit toată viaţa. A fost chemată la Gheorghiu-Dej şi a întrebat-o cum vede pe Domnul, şi ea i-a istorisit viaţa ei. El a ascultat-o cu atenţie şi, fiind arestată, a eliberat-o.

În anul 1978, am fost anunţat de Domnul prin acest cuvânt, să mă mut cu domiciliul în Valea Voievozilor, lângă Târgovişte, unde locuiesc acum. Am doisprezece copii, dintre care cinci sunt călugări. Multe sunt de spus despre această proorociţă de care am fost foarte apropiat şi am fost martor la multe coborâri. Odată, în timp ce Domnul vorbea, am văzut un stâlp de foc de la cer până la gura ei.

Am fost martor la dezgroparea ei după şapte ani şi am văzut că trupul ei era întreg şi răspândea mireasmă ca sfintele moaşte. Chiar şi după plecarea ei dintre noi a fost văzută şi simţită de mulţi, şi cine se roagă ei cu credinţă, primeşte izbânda cererii.

*

Mă numesc **Nedelcu Constanţa,** din Bucureşti.

În vara anului 1985, luna mai, ziua 15, am avut un vis: pe norii cerului am văzut o icoană minunată din care radiau raze strălucitoare. Încercând să privesc icoana, am desluşit chipul unei femei şi am auzit şi o voce care mi-a spus să privesc şi am văzut o mână ce ţinea o cruce din lemn. Am privit atentă în sus. În partea dreaptă a icoanei sta scris cu litere de aur: *„Sfânta şi marea proorociţă Virginia“*, iar în partea de jos scria cu aceleaşi litere de aur: *„Donată regelui Mihai“*. Cercetând calendarul creştin-ortodox, nu am găsit-o pe această sfântă Virginia. Am mers mai târziu la mănăstirea Plumbuita şi i-am povestit visul meu unei credincioase pe care am întâlnit-o acolo. Ea a rămas foarte surprinsă, căci a cunoscut-o pe mămica Verginica. Mi-a spus că a locuit în apropiere de Pucioasa şi a fost vasul prin care Dumnezeu a vorbit poporului timp de 25 de ani, din 1955 până în 1980 când a plecat la cele veşnice. Prin această credincioasă am cunoscut eu dumnezeiasca lucrare, şi, fiind convinsă de adevărul ce se spune aici, am rămas ataşată lângă ea.

*

Sunt din Pucioasa, şi numele meu este **Achim Nicolae**. Acum când privesc în urmă peste ani şi constat că tot ce s-a zis prin gura sorei Verginica s-a împlinit, nu pot decât să mă bucur. Îmi amintesc de o profeţie: *«Creştine, acum ţine ascunsă această profeţie, că va veni vremea când vei fi întrebat de această lucrare, şi dacă vei tăgădui, va fi vai de tine».* Mi-e frică să tac, pentru că am luat parte la multe profeţii ale Duhului Sfânt, spuse prin acest vas, Verginica.

Când am auzit prima vorbire a Domnului, locuiam în comuna Siliştea-Snagov, şi am venit la Pucioasa însoţit de un creştin. În noaptea aceea a vorbit Domnul prin acest vas şi a început aşa: «*Amin. Amin. Amin. Pace vouă! Eu sunt Iisus Hristos, nu ca la început, cu trupul, ci ca la sfârşit, cu Duhul. Crezi? Nicolae cel nou, crezi tu că Eu sunt? Fericit e cel ce nu M-a văzut şi a crezut!».*

A trecut un timp, şi la o altă lucrare Domnul i-a spus soţiei mele: *„Maria, vei avea un fiu şi îl vei chema Antonie“.* Ne-am bucurat nespus de mult, că aveam patru fete, şi ne doream şi un băiat. La un an de zile am căpătat un băiat şi i-am pus numele Antonie. Când a avut băiatul trei ani, într-o zi a găsit pe masă nişte pastile pentru inimă, de ale soţiei, 10-12 bucăţi, pe care le-a înghiţit, şi după puţin timp a început să tremure, a căzut şi a murit. În acele clipe de disperare am luat copilul în braţe şi am plecat cu el la mama Verginica. Când m-a văzut cu copilul în braţe şi a constatat că e mort, a strigat: *„Doamne, Doamne, vezi această durere!“.* Şi Domnul i-a zis: *„Ia-l în braţe!“.* Mama Verginica l-a luat în braţe. A văzut cum copilul rămâne neclintit şi mi l-a dat înapoi. Domnul i-a spus şi a doua şi a treia oară să-l ia în braţe. A treia oară copilul a deschis ochii şi a zis încet: *„mamă!“.*

De circa douăzeci de ani Domnul ne-a zis: *«Măi copilaşii Mei, măi floricelele Mele! Uite ce vă spun Eu, Domnul. De acum înainte să trăiţi în curăţie soţ şi soţie».* Unora dintre creştini şi creştine nu le-a plăcut această povaţă şi au cârtit împotriva Domnului. Printre aceste creştine se află şi soţia mea. Eu am înţeles că această povaţă are darul să ne înalţe sufleteşte. Şi pentru că de-a lungul anilor foarte multe proorocii adresate acestor creştini s-au împlinit, eu rămân cu frică şi cu bucurie lângă această stâncă duhovnicească, maica Verginica.

*

Am cunoscut din anul 1974 această coborâre când locuiam în oraşul Târgovişte. Am fost chemaţi prin lucrare. Mama Verginica a trimis să ne cheme prin sora soţului meu. Mergeam foarte des la Pucioasa, unde cobora Domnul

şi vorbea prin mama Verginica. Prin acest glas primeam învăţăturile Domnului nostru Iisus Hristos: cum să ne purtăm, cum să ne fie îmbrăcămintea, să mergem în toate sfintele sărbători la biserică, să postim, să ne rugăm, să păzim cele zece porunci, să le purtăm cu noi în orice loc, să fim buni creştini ortodocşi, să păzim învăţăturile preoţilor. Mama Verginica era foarte evlavioasă şi de o blândeţe cum n-am mai întâlnit.

În anul 1976, în luna august, am fost internată prin poruncă, împreună cu mama Verginica, la spitalul judeţean din Târgovişte, unde i se spunea *„femeia cu inima cât roata carului“*. Aici, mama Verginica era urmărită de securitate. Aici am văzut foarte multe semne şi minuni.

Mi s-a spus că am o boală foarte grea şi, fiind internată, au spus şi medicii la fel. După aceea, în anul 1978, în luna ianuarie, am fost internată din nou, spunându-mi-se că am cancer. Am mers la spitalul Filantropia din Bucureşti, unde am stat timp îndelungat. În acel an, în vinerea patimilor Domnului Iisus Hristos, prin mama Verginica a fost trimis la mine unul din credincioşii din acest popor, care a pus mâinile peste mine şi mi-a spus că este trimis să mă vindece, ceea ce s-a întâmplat. După ieşirea mea din spital, am mers la mama Verginica, de unde am primit noi învăţături prin lucrările pe care le ascultam, şi din sfânta Scriptură. Ceea ce medicii nu au crezut vreodată, ca eu să capăt vindecare, s-a împlinit prin cuvântul acestei lucrări.

Odată a fost chemat pe nume soţul meu şi i s-a spus să nu mai fie însoţit pe motocicletă de cineva din afara lucrării, iar dacă o va face, nu va mai putea circula, ceea ce s-a şi întâmplat. O altă minune a lui Dumnezeu a fost vindecarea mea pentru a doua oară, de durere de stomac, la doi ani după ieşirea mea din spital, în ziua Înălţării Domnului, tot prin acel credincios care mai fusese trimis la mine.

De mai multe ori am căzut pe cale, dar am fost ajutată, şi nicăieri nu am găsit pace şi linişte decât lângă acest popor şi lângă lucrarea Domnului. Dar bunul Dumnezeu nu m-a lăsat niciodată. Mărturisesc cu toată convingerea că această lucrare sfântă este de la Dumnezeu, şi cred că Dumnezeu a vorbit şi a lucrat prin aleşii Săi.

Mă numesc **Cârlan Maria,** şi locuiesc în oraşul Moreni, judeţul Dâmboviţa; aparţin de parohia Moreni.

*

Sunt **Didă Maria,** din comuna Tătărani, satul Gheboieni, judeţul Dâmboviţa, şi mărturisesc că sănătatea mea o datorez lui Dumnezeu, Care a lucrat în chip minunat prin persoana mamei Verginica.

Am fost bolnavă de epilepsie şi mi-am căutat sănătatea mergând din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire şi din doctor în doctor. Am fost la mănăstirea Vladimireşti, unde am stat o săptămână la rugăciuni şi privegheri şi m-am împărtăşit în fiecare zi. Am fost şi la Ciorogârla şi am făcut la fel, dar boala nu se ameliora deloc. Când am venit acasă, mama mi-a zis să merg la Maluri, fiindcă a auzit dânsa că acolo e o fecioară prin care vorbeşte Dumnezeu şi prin care se fac multe tămăduiri. Era ultima speranţă. Am plecat cu mama la Maluri, şi la o căsuţă mică şi sărăcăcioasă mi-a ieşit în întâmpinare o fată slăbuţă, cu o privire caldă şi blândă. I-am spus necazul meu, m-a mângâiat, şi când s-a coborât cuvântul Domnului, Dumnezeu mi-a spus să mă rog mereu la sfintele icoane. Am plecat de acolo tămăduită.

*

Mă numesc **Cristache Gh. Ion,** originar din Siliştea-Snagov, şi împreună cu soţia, Cristache Teodora, am luat cunoştinţă de această lucrare a Duhului Sfânt prin proorociţa Virginia în anul 1961, pe când aveam două fiice: Veronica şi Maria. Am mai dat naştere la trei fiice, care au primit numele: Anisia, Teodora şi Paraschiva, prin glasul proorociţei. Anisia şi Teodora, care sunt gemene, au îmbrăţişat viaţa monahală intrând la mănăstirea Ghighiu. În anul 1979, prin cuvântul lucrării, am mers să locuim în satul Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa, servind biserica din sat în postul de cântăreţ. O frecventez împreună cu familia în toate sărbătorile şi duminicile din an, urmând întocmai învăţăturile acestei lucrări.

Am luat parte de multe ori la coborârea Duhului Sfânt prin acest vas şi am fost chemat pe nume spunându-mi-se că am fost aduşi lângă această lucrare prin rugăciunile sfântului Ioan Gură de Aur, al cărui nume îl port. Am ascultat cuvântul Domnului şi învăţăturile lui, întrucât nu m-a abătut cu nimic de la cele bisericeşti şi de la sfintele Scripturi. Glasul Domnului spune prin sfântul prooroc Isaia: *«Întrebaţi legea şi descoperirea: de nu vă vor vorbi asemeni cuvântului acesta, atunci nu e lumină în ei»* (Isaia, 8/20).

Această lucrare de mântuire, coborâtă în anul 1955, este mai mult decât o operă de redresare spirituală, este un aşezământ de trăire curată şi neîntinată, în post şi rugăciune. În acest popor condus de Domnul prin proorociţa Virginia, predominantă a fost pătura oamenilor simpli, dar Dumnezeu, întru lucrurile mici şi neînsemnate S-a desăvârşit: *«Iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne şi minuni în Israel, din partea Domnului Savaot, Care locuieşte în muntele Sionului»* (Isaia, 8/18).

Înainte de ridicarea acestui vas din mijlocul poporului Său, Domnul a aşezat lege pentru păstrarea curăţeniei trupeşti şi abţinerea de la carne. Mulţi dintre cei ce au ascultat cuvântul Domnului s-au poticnit şi, ca şi poporul israelit, condus de proorocul Moise prin pustie, au cârtit împotriva manei cereşti şi au râvnit la fiii şi fiicele acestui

veac. Cei ce s-au supus acestor reguli, au remarcat prezenţa lor şi în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Eu voiesc ca toţi oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul aşa, altul într-altfel. Celor care sunt necăsătoriţi, şi văduvelor, le spun: bine este pentru ei să rămână ca şi mine»* (I Corinteni, 7/7-8). *«Şi aceasta v-o spun fraţilor: că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei care au femei, să fie ca şi cum n-ar avea»* (I Corinteni, 7/29). *«Ci eu aş vrea ca voi să fiţi fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijeşte de ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel care s-a căsătorit se îngrijeşte de ale lumii, cum să placă femeii. Femeia măritată se deosebeşte de fecioară; cea nemăritată poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul şi cu duhul, iar cea care s-a măritat poartă grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. Şi aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laţ, ci spre bunacuviinţă şi alipire neclintită de Domnul»* (I Corinteni, 7/32-35).

*

Tatălui meu i-a apărut pe piept o pată care se accentua. A mers la mulţi doctori şi toţi i-au spus că nu au ce-i face, că nu au nişte medicamente sau tratamente anume pentru această pată. Disperat, a arătat pata şi sorei Verginica. Aceasta l-a sfătuit să respecte postul de luni, miercuri şi vineri, şi celelalte posturi de peste an; să facă rugăciuni dimineaţa, la orele 16, şi la miezul nopţii, să se spovedească şi să se împărtăşească mai des. A trecut puţină vreme şi pata a dispărut.

Andrei Constantin, comuna Lucieni, judeţul Dâmboviţa

*

Subsemnata **Mihalache Dobriţa,** din comuna Gruiu, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că o cunosc pe sora Verginica din 1965. Am luat parte la foarte multe lucrări, şi în timpul vorbirii lui Dumnezeu prin ea, casa se umplea de mireasmă, iar batista cu care o ştergeam pe frunte rămânea cu parfum pe ea. Aceste lucruri mă încredinţau că Dumnezeu e Cel ce face minunile, pentru că aceste miresme rămâneau mult timp imprimate în batiste.

Sfaturile şi învăţăturile primite erau aşa de frumos şi de clar explicate, că din 1965 şi până astăzi eu n-am mai lipsit de la biserică, de la sfintele slujbe care s-au făcut în satul nostru.

În anul 1967, soţul meu, Mihalache Ion, a paralizat grav. L-am dus la spital la Bucureşti, dar boala nu s-a ameliorat. Disperată, am alergat la sora Verginica. Am plâns şi i-am spus că vreau ca soţul meu să nu moară, şi să se facă bine. Sora Verginica m-a privit, m-a mângâiat, a tăcut o clipă, apoi mi-a zis: *„Domnul a zis că soţul tău nu moare, şi se face bine“*. Am venit acasă, încredinţată că soţul meu se va face bine, şi aşa s-a întâmplat la scurt timp, şi trăieşte şi astăzi.

Ştiu de asemenea că sora Verginica fecioara s-a căsătorit cu Stoica Nicolae pentru a o proteja şi că a rămas fecioară, căsătoria făcându-se pentru acoperirea acestei taine. Sora Verginica a înfiat de la sora ei, Maria, doi copii, o fată şi un băiat. Mai târziu, cu această fată înfiată s-a căsătorit fiul meu, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, binecuvântare rostită prin sora Verginica.

Am crezut şi cred că Dumnezeu a grăit prin gura sorei Verginica toate învăţăturile de curăţire a sufletului şi a trupului, şi pentru mântuirea omenirii. Amin.

*

Mă numesc **Stoica Gheorghe,** din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, am vârsta de 48 de ani, lucrez la aeroportul Otopeni ca maşinist. Sunt căsătorit şi am cinci copii, dintre care, unul este student la facultatea de teologie din Bucureşti. Sunt de religie creştin-ortodox. Dau prezenta mărturisire în faţa Preasfintei Treimi şi a tot cerul sfânt, cu mare frică şi smerenie de cele ce am văzut şi am auzit şi cunosc.

O cunosc pe proorociţa Virginia, fiica văduvei Tudorache Andreiana, din anul 1956 când i-am făcut prima vizită la domiciliul său din Maluri. Îmi spunea toate greşelile mele şi toate păcatele ascunse pe care le-am făcut. Din punct de vedere material, era foarte săracă. Avea o căsuţă mică şi foarte sărăcăcioasă. Nu avea decât două clase primare.

În anul 1957 a fost arestată de securitate şi în 1958 a fost pusă în libertate direct de Gh. Gheorghiu-Dej, care şi el credea în această sfântă şi dumnezeiască lucrare.

În anul 1958 am continuat să o vizitez, şi de multe ori când vorbea Domnul prin ea, i se umplea trupul de mireasmă care se menţinea de multe ori chiar luni de zile.

Era urmărită şi supravegheată în mod permanent de securitate, miliţie şi agenţi, precum eram şi noi, cei care o vizitam şi credeam în această lucrare. Pentru ca să fie oarecum mai ocrotită şi cât de cât asigurată, în anul 1960, în casa părinţilor mei, Stoica Dumitru, din comuna Mănești, judeţul Dâmboviţa, într-o coborâre dumnezeiască ce s-a făcut prin ea, i-a dat Domnul poruncă cu binecuvântare să se căsătorească cu fratele meu, Stoica D. Nicolae, să facă şi căsătoria civilă şi la biserică, şi astfel să fie ocrotită de ameninţările securităţii şi ale comuniştilor. Dar zisul ei soţ nu îi era ei soţ, ci era un protector, la fel cum bătrânul Iosif îi era Fecioarei Maria, iar această taină a fost acoperită de lume şi de securitate. Dar, totuşi, la una dintre arestările care i s-au făcut, a fost dusă la spitalul Suler din Ploieşti,

şi în prezenţa organelor de securitate a fost supusă de către medicul legist la un examen de control, unde s-a confirmat că ea este fecioară. Atunci prigoana i s-a dublat, şi din ce în ce mai intensiv a fost torturată şi ameninţată. În anul 1967 ocrotitorul ei şi fratele meu, Stoica Nicolae, a fost arestat de organele de securitate pentru motivul că este soţul ei, şi a fost judecat. A fost condamnat la şase ani închisoare. În anul 1968 a fost graţiat, dar organele de cruntă teroare l-au ameninţat că îl vor omorî dacă nu se va despărţi de ea, şi astfel, fiind speriat şi constrâns din toate punctele de vedere, în anul 1973 a părăsit-o şi s-a depărtat şi de oraşul Pucioasa, refugiindu-se în comuna Teiş, judeţul Dâmboviţa, unde trăieşte în prezent. În condiţiile acestea şi numai aşa, organele securităţii i-au garantat libertatea vieţii lui.

Printre multele torturi la care a fost supusă, se mai numără şi acestea: în anul 1957, securitatea de la Sibiu a băgat-o în luna ianuarie într-un butoi cu apă şi a legat-o de mâini şi de picioare. Aşa a ţinut-o o noapte întreagă de iarnă, dar ea a rămas vie. În timp ce Domnul vorbea prin ea, i s-a administrat în gură sticlă pisată, otravă, precum şi diferite virusuri de boli periculoase, şi nu s-a lipit nimic de ea. I s-au administrat sub subţiori fiare fierbinţi în formă de ou, ca să vadă dacă simte. A fost înţepată cu sula în timp ce vorbea Domnul prin ea, şi nu s-a mişcat. A fost băgată în camere încuiate, unde erau nebunii cei mai periculoşi, atât la spitalul nr. 9 din Bucureşti, cât şi la Plătăreşti, şi nebunii nu au omorât-o, ba o mângâiau. La închisoarea Jilava, a fost băgată în lacul cu şerpi veninoşi, şi şerpii o lingeau pe picioare.

Pe 9 iulie 1976 am fost anunţaţi prin ea de către Domnul că în anul 1990 Ceauşescu va fi omorât, şi comunismul va fi desfiinţat. În anul 1976 am fost anunţaţi că în anul următor va veni un cutremur mare şi că mii de morţi vor rămâne sub dărâmăturile blocurilor.

De multe ori când intra ea în case de creştini sau în biserici, se umplea totul de mireasmă. A vindecat de epilepsie multe fiinţe, cum ar fi şi Didă Maria din comuna Gheboieni, Dâmboviţa. A vindecat-o de cancer pe Maria Dimovici, din comuna Măneşti-Dâmboviţa; pe Maria Cârlan, din Moreni; pe Mariana lui Florian Şerban, din Valea Lungă.

Patul unde vorbea Domnul prin ea, în nenumărate rânduri rămânea cu mireasmă care se păstra chiar şi ani de zile.

Multe învăţături sfinte au ieşit prin gura acestei proorociţe. Ne-a oprit cu desăvârşire de a avea contact cu vreo sectă, fiind mare păcat. Cine nu respectă posturile aşezate de sfinţii părinţi, săvârşeşte un mare păcat; cine nu respectă preoţia aşezată în sfintele biserici, săvârşeşte un mare păcat. Au fost îndrumaţi mulţi creştini să meargă la mănăstire spre a trăi o viaţă curată.

În comuna Măneşti, cel puţin o treime din populaţie a auzit cuvântul lui Dumnezeu prin această proorociţă.

Mărturisesc că multe minuni s-au făcut prin această proorociţă şi socotesc că la nivelul ei a fost primul dintre marii prooroci ai lui Dumnezeu. Prezenta mărturisire o fac cu frică de Dumnezeu şi cu credinţa că vom fi crezuţi noi, cei ce am cunoscut această sfântă şi mare proorociţă.

*

Mă numesc **Nicolae Lăzărescu,** născut în comuna Valea Lungă-Gorgota, actualmente domiciliat în oraşul Pucioasa, strada Nufărului, nr. 56. Am cunoscut-o pe mama Verginica pe când aveam 17 ani. În anul 1955, într-o zi am plecat de acasă la Pucioasa după cumpărături. În drum spre Pucioasa am trecut prin satul Maluri, satul în care locuia mama Verginica. Cum mergeam, pe partea dreaptă am văzut o casă bătrânească în faţa căreia erau multe persoane adunate. Cineva citea ceva. M-am apropiat de acele persoane şi am întrebat ce este acolo. Unul dintre acei oameni mi-a spus: *„Stai şi ascultă, şi vei vedea“*. Se citeau multe vedenii şi descoperiri ce le avea mama Verginica pe vremea aceea. Tot ce o înştiinţa Dumnezeu, ea le scria pe hârtie, şi apoi le dădea creştinilor să le citească. Apoi am aflat că ea începuse un post de patruzeci de zile pe care-l poruncise Dumnezeu să-l ţină pentru a-i da un dar. În timpul postului a stat lângă ea ca martor o soră pe nume Gurău Elena, de la Valea Lungă, care o ajuta şi o întărea. După terminarea postului, bunul Dumnezeu i-a dat darul proorociei. Dumnezeu ne-a hrănit pe noi, acest popor mic şi neînsemnat, cu învăţăturile cele mai curate şi adevărate, prin gura ei, douăzeci şi cinci de ani.

În anul 1957 m-am îmbolnăvit grav. Am fost la spital, am făcut tratament, dar nu mai speram să mă fac bine. Mi-am adus aminte de mama Verginica şi am plecat să-L întreb pe Domnul dacă mai este vreo salvare pentru mine. I-am spus lui mama Verginica toată suferinţa mea. Ea m-a ascultat cu dragoste şi blândeţe şi s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi pentru însănătoşirea mea; apoi m-a uns cu sfântul mir din candelă. Pe loc am simţit o uşurare, o ameliorare a bolii. Am plecat acasă sănătos.

În primăvara anului 1961 mama mea s-a îmbolnăvit grav, de inimă. Am dus-o de urgenţă la spital, şi doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, doar dacă Dumnezeu va interveni cu ceva. Am plâns şi m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute iarăşi. Am plecat din nou la mama Verginica, să-I spun Domnului situaţia gravă a mamei mele. Domnul m-a întrebat aşa:

„Fiule Nicolae, copilaşul Meu! Crezi tu în momentul de faţă că vorbeşti cu Mine, Domnul? «Da». *Aşa, tată, crede, şi te vei mântui“.*

După un moment de aşteptare, Domnul m-a strigat din nou şi mi-a zis că însănătoşirea mamei mele depinde de mine şi de sora mea, Viorica: *„Dacă voi veţi ieşi din lume şi vă veţi întoarce la calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, Eu voi face o minune cu mama voastră. Îi voi da o inimă tare ca de piatră şi îi voi lungi zilele, iar vouă vă voi da*

o cale bună". Eu am crezut în cuvântul lui Dumnezeu şi am pornit pe calea cea bună. Peste câtva timp, mama s-a făcut sănătoasă, şi trăieşte şi astăzi printre noi.

M-am căsătorit cu o fată creştină. Am făcut o nuntă creştinească.

De-a lungul acestor ani Dumnezeu a vorbit cu noi de nenumărate ori prin mama Verginica şi ne-a învăţat cum să ne purtăm, cum să ne rugăm, cum să postim, cum să mâncăm, cu ce să ne îmbrăcăm ca să fim deosebiţi de lume în toate, să mergem la bisericuţă în toate zilele de sărbătoare şi duminicile de peste an, să ne rugăm şi să ne ajutăm unii pe alţii, să ne împărtăşim cât mai des cu sfintele Taine. Ne-a poruncit Dumnezeu să trăim în curăţenie, că Dumnezeu vrea să-Şi aleagă un popor prin care să-Şi arate puterea Sa. Eu am crezut în această lucrare, şi voi crede până la sfârşit, că Dumnezeu este şi ne vorbeşte, precum odinioară, proorocilor.

*

Subsemnatul **Tache Gavrilă,** domiciliat în comuna Gruiu, satul Siliştea-Snagovului, Sectorul Agricol Ilfov, fiind creştin-ortodox, îmi asum răspunderea de a declara următoarele:

În anul 1944 am fost încorporat în front, iar în poziţia în care am fost, populaţia a fost evacuată. În biserică se afla doar preotul singur, şi l-am rugat să primească de la mine zece lei şi să se roage pentru mine ca să scap cu viaţă de pe front. Şi aşa mi-a ajutat Dumnezeu de am scăpat cu viaţă, crezând cu adevărat că există Dumnezeu. Apoi, peste câţiva ani, mai exact prin 1955-1956, setea mea de cunoaştere a lui Hristos creştea.

Am aflat că undeva, în localitatea Maluri, o persoană cu numele de Verginica prooroceşte de la Dumnezeu. Din curiozitate, eu şi cu Marin Ion am plecat să o vedem pe proorociţa Virginia. În drum spre Maluri, de pe un munte au apărut nişte câini. Crezând că sunt lupi, ne-am înspăimântat. În cele din urmă, ajungând la destinaţie, am aşteptat puţin, şi deodată a început să vorbească Dumnezeu prin această proorociţă strigându-mă: *„Gavrilă, Gavrilă! Cum aţi ajuns aici?".* Eu m-am minunat cum de ştia cum mă cheamă. Apoi mi-a spus că acei câini erau diavoli care încercau să mă înlăture. După ce a început lucrarea, casa s-a umplut de mireasmă, şi aşa de mult m-am bucurat, şi am fost şi sunt convins că acest lucru nu poate fi decât dumnezeiesc. De atunci şi până în ziua de astăzi am păstrat legătura cu acest loc în care am crezut.

M-a învăţat să merg la biserică, să cinstesc feţele bisericeşti; într-un cuvânt, să cred în bunul Dumnezeu. Crezând de cuviinţă că eu, ca bărbat, sunt cap de familie, am dat această declaraţie şi în numele soţiei mele, Tache Elena, cu care am cunoscut şi binele şi răul, slăvind pe Dumnezeu. Amin.

*

Mă numesc **Şerban Spiridon,** din satul Fundeni, Sectorul Agricol Ilfov, şi am 35 de ani.

În anul 1978, la sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov, am mers la slujba de serbare a sfântului, şi acolo am cunoscut un preot pustnic din judeţul Neamţ, care a fost prigonit în timpul comunismului. A stat de vorbă cu mine şi am înţeles că preotul are proorocie şi descoperiri de la Dumnezeu. După puţină vreme iar l-am întâlnit, şi mi-a zis că a avut descoperire de la Domnul că eu trebuie să duc de acum viaţă curată cu soţia şi că Domnul ne-a dat numele de Ciprian şi Iustina, fiindcă peste puţin timp voi merge cu Domnul Iisus Hristos pe un munte înalt, unde se va face o biserică, numită Biserica Noului Ierusalim, iar eu, de atunci, am făcut aşa cum mi-a spus preotul acela.

Am continuat să merg la mănăstiri, să mă apropii de creştinii care-L iubeau mult pe Dumnezeu. Odată eram la mănăstirea Plumbuita şi acolo am cunoscut o creştină de la Târgovişte, care mi-a spus că Dumnezeu vorbeşte prin lucrare de proorocie la Pucioasa. Am mers acolo să văd, în anul 1983, deci la cinci ani după ce mi-a spus preotul acela. Am auzit cuvântul Domnului, căci Domnul Iisus Hristos vorbea prin această lucrare de proorocie, şi de atunci am mers mai des, dar cu mare atenţie, că acolo era mereu urmărire din partea organelor de securitate, căci proorociţa Virginia, prin care vorbea Domnul, mai înainte a fost prigonită de securitate, iar acum, după ce Domnul a luat-o la El, proorocia se făcea prin sora ei, Maria.

În anul 1988 Domnul mi-a spus prin această proorocie să merg la Pucioasa, că are de lucru cu mine, dar eu nu mă înduram să-mi las casa şi să merg unde mă chema Domnul. Îmi plăcea pescuitul foarte mult. Îmi făceam scule de pescuit şi prindeam peşte din lacul Fundeni. Îmi făcusem atunci scule noi de pescuit şi n-aş fi voit să plec, de dragul pescuitului. Dar am văzut mâna lui Dumnezeu peste mine, căci timp de două-trei săptămâni n-am mai prins nici un peşte. Văzând că nu prind nimic, mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, am rupt sculele şi le-am lăsat, cum odinioară şi sfinţii apostoli le-au lăsat, urmând pe Domnul. Am plecat la serviciu, dar tot nehotărât în a împlini planul Domnului. M-am urcat într-un tei, ca să culeg flori, şi am căzut cam de la şapte metri înălţime, dar m-am oprit într-o cracă fără să păţesc nimic. Am simţit că Dumnezeu m-a ocrotit. Când m-am dezmeticit, am auzit o voce: *„Cipriane, urmează-Mă!".* M-am hotărât, mi-am luat transferul, am părăsit locuinţa venind la Pucioasa, neştiind ce plan are Dumnezeu cu mine. Aici, în anul 1991 am primit poruncă de la Domnul prin proorociţa Maria, sora sfintei Virginia, să construim biserică, fiind dat termenul de trei luni, ceea ce părea imposibil de realizat. Dar pe timp ce lucram, vedeam minuni, parcă ieşea din pământ; nici oboseală nu simţeam. Atunci mi-am adus aminte de acel preot

pustnic, care cu ani în urmă îmi spusese de această biserică numită Biserica Noului Ierusalim. Mă bucur că Dumnezeu m-a pus şi pe mine să lucrez la această biserică.

Am văzut şi văd zilnic minuni, şi ne bucurăm că sub ochii noştri se împlinesc toate cuvintele Domnului.

*

Sunt **Gherasim,** preot la Piatra Neamţ, şi sunt cuprins de vederea celor ce nu se văd. Pe 25 mai 1990, în ziua celei de a treia aflări a capului sfântului Ioan Botezătorul, după ce am citit acatistul sfântului Ioan Botezătorul şi al sfântului Nicolae, am avut deodată o mare pace sufletească, apoi am început să plâng şi să mă rog în taină pentru pacea creştinilor pe care i-am cunoscut prin proorociţa Maria (sora proorociţei Verginica), căci am văzut neînţelegere între ei. Şi am văzut un munte înalt, căruia nu i se vedea vârful, care părea să străpungă cerul. Pe acel munte era un castel de aur curat, în forma unei migdale. Acest castel era păzit de patru heruvimi cu săbii de foc. Un alt heruvim, al cincilea, era la intrare în castel, tot cu o sabie de foc în mână. Acesta nu dădea voie nimănui să intre în castel dacă nu era pregătit. Le spunea tuturor ce au de îndeplinit şi, dacă ascultau şi împlineau, puteau intra în castel. La acest castel veneau încolonaţi ca la armată, în rânduri de câte cinci, mulţi oameni, dar ca să poată ajunge la castel, trebuiau să treacă pe un drum foarte îngust, numai pentru cinci persoane lăţime, drum care şerpuia paralel cu o prăpastie. Unii dintre ei mergeau pe partea dreaptă a drumului, aveau în mână câte o sabie de foc şi intrau în castel. Pe ceilalţi, o mână neagră îi împingea în prăpastie, dar li se spunea la fiecare ce anume are de împlinit. Deasupra castelului era Sfânta Treime în felul acesta: trei ochi şi trei bărbi, adică Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Părea un om cu trei ochi şi cu trei bărbi, totul pe acelaşi chip. O voce se auzea: *„Hristos a înviat!“;* alta: *„Cuvine-se cu adevărat!“;* alta: *„Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot!“.* Acest castel era învăluit de o pară de foc, ce se învârtea continuu, iar de castel nu se putea apropia nimeni, că ar fi fost ars. Focul acela mergea şi prin faţa uşii de la intrare, dar pe cei pregătiţi nu-i ardea, căci erau din acel foc. Am înţeles atunci neînţelegerea dintre creştinii hrăniţi de Dumnezeu prin mama Verginica şi mama Maria, şi mulţumesc lui Dumnezeu şi la tot cerul sfânt de această taină.

Pe 10 iulie, anul 1990, eram la Bucureşti, la sfântul Dumitru. Deodată, am avut o vedenie: în mijlocul celor trei cruci de piatră de la Patriarhie a apărut un domn care mi-a spus să iau în spate crucea cea mare de piatră. Atunci am spus acelui domn că mi se pare grea, că doar o macara o poate ridica, dar domnul acela mi-a zis că nu e grea, şi atunci am luat-o şi am plecat cu ea în spate spre Pucioasa. Când am ajuns acolo, creştinii m-au primit cu toată dragostea, şi m-am uşurat de greutatea din spate. Acolo, în curte, am zărit trei găuri în pământ, ca nişte fântâni cu apă. Pe acele găuri ieşeau foi scrise cu vedenii şi proorocii de la mama Verginica şi mama Maria. Mi-a apărut apoi acelaşi domn de la Bucureşti, care mi-a zis că a sosit vremea ca aceste proorocii să fie cunoscute şi explicate. Tot în acea zi, cum stăteam în curte la acei creştini, am simţit cum mă cuprindeau nişte curenţi de aer şi am început să plâng, şi deodată îmi apare în faţă acel domn care avea cu el mii de lumânări cu lumini strălucitoare. Apoi au apărut nişte blocuri cu trei etaje, şi alături de ele, chilii în diferite culori. M-a întrebat domnul acela unde mă aflu, şi i-am răspuns că sunt la Pucioasa. *„Nu“*, mi s-a răspuns. *„Nu. Eşti în oraşul vedeniilor. Adu-ţi aminte că în 1967 când erai preot la Dorohoi, ţi-am arătat oraşul vedeniilor Noului Ierusalim. Tu mi-ai zis că te simţi în ceruri, iar Eu ţi-am spus că şi pe pământ va fi ca în ceruri, şi că vei ajunge vremea şi vei vedea cu ochii aceasta“.*

La 19 februarie 1991 am văzut-o pe mama Maria că era în convorbire cu Dumnezeu prin rugăciune, şi am văzut doi porumbei albi, unul la gura mamei Maria, şi unul aducea grâu din ceruri. Domnul Iisus Hristos era viu în mama Maria. O rază de lumină ieşea din gura ei, şi îngerii cântau: *„Hristos a înviat!“.* Apoi am văzut-o pe cel mai înalt munte din lume, dar un diavol, cu o caţă, voia să o tragă de pe munte în prăpastie. Am strigat la sfântul Mihail să vină în ajutor, şi o sabie de foc a apărut ca un fulger şi a topit diavolul. Am văzut-o apoi pe maica Verginica cu oraşul Noului Ierusalim în braţe, şi mii de îngeri îl păzeau cu săbii de foc. După aceea l-am văzut pe sfântul Ioan Botezătorul, supărat, cu o sabie de foc în mână, spunând că i-a sosit vremea să omoare pe irozii şi irodiadele care i-au tăiat capul fiindcă spunea adevărul.

*

Sunt din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, şi mă numesc **Bălan Maria,** creştină ortodoxă, din mila lui Dumnezeu. Urmând credinţa creştină, am avut fericirea să cunosc şi eu, împreună cu alţi creştini, pe sora Verginica, o fecioară prin care vorbea Dumnezeu. Am fost martoră la multe convorbiri dumnezeieşti; am ascultat cu frică mare cuvintele Domnului, care ne spuneau să fim corecţi, să dăm lumină lumii prin viaţa noastră. Era prin anul 1964 când am auzit pentru prima oară cuvântul Domnului, care m-a făcut să nu mă mai despart de acest izvor dumnezeiesc, pentru că am văzut multe minuni.

Fiind odată în casa sorei Verginica, de la Maluri, şi stând cu sfială într-un colţ, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, pentru că mă ştiam cu nişte păcate ascunse pe care nu mi le ştia nimeni, Domnul mi le-a spus pe faţă întocmai cum le făcusem, fapt care m-a făcut să mă încredinţez că Dumnezeu vorbeşte acolo, că nu avea de unde să ştie ea aceste lucruri pe care nici bărbatul meu nu le ştia.

Altădată, stând la masă, tot în casa de la Maluri a sorei Verginica, am simţit un curent care a venit din tavan, de deasupra capului ei, şi s-a făcut o flamă ca o săgeată, care m-a înfricoşat ca să înţeleg că era Duhul Sfânt, Care Se cobora peste ea. De foarte multe ori se umplea casa de mireasmă sau batistele când le atingeam de fruntea ei sau

de corpul ei. Multe ar fi de spus despre câte am văzut şi auzit din această proorocie sfântă, care mi-a îndreptat viaţa pe drumul cel adevărat al bisericii ortodoxe.

În anul 1991 am visat-o pe sora Verginica. Parcă mă aflam într-o gară cu lume multă, şi văd că se coboară de sus, din văzduh, sora Verginica, îmbrăcată în alb, ca o mireasă cu cunună pe cap, care strălucea mai puternic decât soarele. S-a îndreptat spre mine cu mâinile întinse, dar văzând alături pe fiica mea, care stătea jos că se simţea bolnavă, dar şi foarte murdară, a atins-o cu mâna şi i-a spus să se scoale. Şi fiica mea, de atunci s-a însănătoşit.

Am urmat aceste învăţături cu toată încrederea că sunt de la Dumnezeu, pentru că toate erau legate de legea bisericii. În continuare, rog pe Dumnezeu să mă ajute să pot să împlinesc tot ce Domnul ne cere, ca să mă mântuiesc eu, şi casa mea.

*

Mă numesc **Nicolae Ioana,** sunt din satul Căprioru, comuna Tătărani, judeţul Dâmboviţa, şi am cunoscut-o pe Stoica Virginia în anul 1962, cu ocazia vindecării miraculoase a copilului meu, Emil. Acest copil, la vârsta de un an a căzut din pat şi şi-a fracturat coloana vertebrală, şi în acel loc, cu timpul, s-a format o gâlmă, şi copilul a căpătat cocoaşă. Am fost internată prin multe spitale cu acest copil: la Târgovişte, la Voineşti. Toţi doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, fiindcă are tuberculoză osoasă. Eram disperată. O verişoară de a mea, văzând starea mea, m-a luat, împreună cu copilul, şi m-a dus la Maluri, la sora Verginica. I-am arătat copilul şi mi-a spus să fac rugăciuni fierbinţi către Preasfânta Treime. În timp ce mă rugam, Stoica Virginia a adormit, şi a început să vorbească Duhul lui Dumnezeu prin ea, în numele Preasfintei Treimi, al sfintei Cruci şi al sfintei Născătoare de Dumnezeu. M-a chemat aproape de ea, şi Domnul mi-a zis că boala copilului meu se datorează păcatului pe care am vrut să-l fac renunţând la copil, fiindcă mai aveam şase, şi mă gândeam tot timpul cum să fac ca să nu-l mai am şi pe ăsta. Am plâns, mi-am cerut iertare, şi Domnul m-a binecuvântat, şi am plecat acasă cu copilul sănătos.

*

Sunt creştină ortodoxă, din satul Siliştea, Sectorul Agricol Ilfov, şi mă numesc **Gruian Anica,** crescută în frica de Dumnezeu. Din copilărie am cunoscut-o pe sora Verginica, în casa unchiului meu, împreună cu mai mulţi creştini auzind cuvinte deosebite, cuvinte de învăţătură, de o mare însemnătate duhovnicească. Ne-a povestit viaţa ei, prin câte încercări a trecut, povestind cum a primit darul de la Dumnezeu după un post de patruzeci de zile. Ea întotdeauna ne-a îndemnat să mergem la biserică şi să respectăm posturile cu stricteţe. Întotdeauna ne-a sfătuit să nu ne ducem la distracţii lumeşti, ci să fim mereu cu gândul la Dumnezeu. După ce m-am căsătorit, a mers şi soţul meu cu mine, şi îi spunea în lucrare: *„Dacă Mă vei asculta, nu vei simţi această boală“.* Şi acesta a fost adevărul; nu a simţit durerea bolii pe care a avut-o. El a avut o ciroză hepatică, şi singur cerea să mănânce mâncare de post, că se simţea mai bine. În ultimele clipe ale vieţii, soţul meu a sfătuit copiii să păstreze cu sfinţenie aceste cuvinte duhovniceşti, pe care le preţuia foarte mult, fiindcă în timpul vieţii lui, ori de câte ori avea vreo durere, se ungea cu sfântul mir, şi durerea se ameliora.

*

Noi, locuitori ai comunei Micşuneşti, Sectorul Agricol Ilfov, declarăm că o cunoaştem pe maica Verginica din Pucioasa, din anul 1957. Am luat parte la foarte multe lucrări, unde casa se umplea de mireasmă plăcut mirositoare, şi am auzit foarte multe învăţături duhovniceşti, care ne-au hrănit sufletul şi ne-au ţinut strânşi de sfânta biserică creştin-ortodoxă până astăzi. Credem că Dumnezeu a fost cu aceste învăţături şi că maica Verginica este o mare proorociţă. Rămânem credincioşi acestei lucrări de luminare şi mântuire a sufletului. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Coman Gherghina, Scarlat Margareta, Ghiţă Maria, Rîcu Maria, Negoiţă Ioniţă

*

Mă numesc **Dobre I. Nicolae,** din comuna Nuci, Sectorul Agricol Ilfov. Eu am fost un om păcătos. În anul 1957 am cunoscut o fecioară pe nume Virginia, prin care vorbea Dumnezeu. Soţia mea era bolnavă, nu putea naşte copii. Pierduse până atunci trei copii. În prima lucrare pe care am auzit-o, Dumnezeu ne-a strigat pe nume şi i-a spus soţiei mele că Măicuţa Domnului i-a vindecat rana şi că va avea un băiat, şi aşa s-a întâmplat. Soţia mea a născut şase copii, fără nici un tratament. Am urmat cu încredere sfaturile şi învăţăturile date de Domnul prin această proorociţă şi niciodată nu lipseam de la biserică. Ne spunea tot ce greşeam şi ne învăţa cum să ne îndreptăm. Era o fire bună şi blândă.

Mă durea odată foarte tare un picior. Am fost la Pucioasa la ea şi, punându-şi mâna pe genunchiul meu, a zis: *„Dumnezeu să te binecuvinteze“*, şi a doua zi n-am mai simţit durerea. Ne vedea cu duhul, şi când eram supăraţi ne mângâia şi ne încuraja. Multe minuni am văzut prin această proorociţă. Odată, fiind la ea acasă, am mers împreună prin grădină. S-a aşezat pe o buturugă şi ne povestea ce vedea ea de la Domnul. În locul acela a rămas mireasmă câţiva ani.

*

Subsemnatul **Nicolae D. Nicolae,** din comuna Tătărani, satul Căprioru, Dâmboviţa, o cunosc pe proorociţa Verginica din anul 1968, când, la o revelaţie de cuvânt ceresc, din cele multe la care am luat parte, i s-a adus la cunoştinţă lui Dincă Nicolae faptul că slujeşte la cal mai mult decât lui Dumnezeu şi că dacă în scurt timp nu se va îndrepta, îi va muri şi vaca şi calul în grajd, fapt care la două săptămâni s-a împlinit, zguduindu-ne conştiinţa, căci cu adevărat Dumnezeu Se pogora prin dânsa.

Altă minune am văzut la Mihalache Ion, din Bucureşti, când în anul 1976 la o altă revelaţie Dumnezeu striga: *«Bucureşti, oraş frumos, cum am să te întorc pe dos! Cât de frumoase sunt aceste blocuri, atât de repede se vor sfărâma»,* fapt împlinit în anul 1977, luna martie.

O altă minune am văzut întâmplându-se cu mine. După câţiva ani de când cunoscusem această revelaţie dumnezeiască, m-am depărtat de Dumnezeu şi am fost avertizat pentru faptul că beau ţuică şi că în scurt timp o să plătesc. Astfel, pe data de 25 aprilie 1991, făcând o călătorie cu autoturismul meu, am fost accidentat, fiind aproape opt ore fără cunoştinţă. Cum aş putea să nu recunosc că Dumnezeu Se cobora prin Verginica dacă am fost martor la zeci de minuni împlinite? Şi dacă voi fi întrebat, voi relata multe minuni la care am fost martor.

De asemeni, cunosc cum că Stoica Nicolae i se dăduse din porunca lui Dumnezeu, lui Verginica, pentru ca să o apere, căsătorindu-se doar scriptic, trăind ca doi fraţi, deoarece era urmărită de securitate. Cei doi copii pe care-i aveau, au fost adoptaţi de la sora ei.

*

Subsemnatul **Radu Petre,** creştin-ortodox, din satul Micşuneşti, S.A. Ilfov, mărturisesc că în anul 1956 am cunoscut-o pe proorociţa Verginica în biserica din Micşuneşti. Când s-a miruit, am văzut o cruce luminoasă, care a coborât peste ea. Atunci mi-a spus să mă întorc la Dumnezeu şi să arunc pachetul de ţigări din buzunar. Am rămas surprins auzind că ştie că am ţigări în buzunar. Mi-a spus relele ce am făcut în viaţă. Am crezut că este lucrare de la Dumnezeu, că nimeni nu ştia ce este în inima mea.

Am fost bolnav de nu puteam să merg, şi m-a făcut sănătos. Am avut un copil bolnav, şi doctorii mi-au spus să mă pregătesc, că nu au ce-i face, şi că va muri. Dumnezeu l-a făcut sănătos prin această proorociţă. Cred cu adevărat că este puterea lui Dumnezeu.

*

Subsemnatul **Ivan Nicolae,** în etate de 51 de ani, căsătorit, am şapte copii, şi mărturisesc următoarele: prin anul 1959 am cunoscut-o pe proorociţa Verginica la o biserică din Călăraşi. Am ascultat cu luare-aminte cuvintele dumnezeieşti care ieşeau din gura ei, şi ne-au cutremurat minunile care ne-au făcut să ne încredinţăm că este o mare proorociţă.

Una din minunile pe care le-am văzut, a fost în anul 1964 când am vrut să-mi cumpăr o casă şi nu aveam bani. Am cerut de la părinţii mei să mă împrumute şi mi-au spus că nu au. După câteva zile au venit la mine, din porunca Domnului prin proorociţa Verginica, Costache Cristea şi Dănciucă Gheorghe. Ei au fost trimişi de Domnul să meargă la părinţii mei şi să caute sub saltea, că acolo sunt 11.000 lei, şi aşa a fost.

Odată, când Domnul a vorbit prin această proorociţă, ne-a spus că în 1990 comunismul se va sfârşi şi Ceauşescu va fi omorât, iar la televiziune şi la radio vor fi date slujbe religioase, lucruri care s-au întâmplat.

Odată, mergând cu un cumnat de al meu la Maluri, ne-a ieşit în cale o haită de lupi, şi când am ajuns la proorociţa Verginica, ne-a spus Dumnezeu că de ce ne-am înspăimântat, că ne-a trimis îngeri păzitori în calea noastră, pentru pază.

A fost căsătorită cu Stoica Nicolae numai scriptic, ca să-i fie apărător şi ajutător. În timp ce Domnul vorbea prin ea, trupul ei revărsa mireasmă plăcută.

*

Mă numesc **Nicolae Elena.** Sunt din satul Căprioru, judeţul Dâmboviţa, şi am cunoscut-o pe mămica Verginica din fragedă copilărie. Pe 14 decembrie 1980, când a plecat dintre noi mămica Verginica, am fost şi eu la înmormântare. Am mers înaintea sicriului cu o coroană de flori în mână şi îmi amintesc că tot drumul, de acasă şi până la cimitir, am respirat o mireasmă deosebită, pe care nu am simţit-o până atunci, şi nici după înmormântare.

Pe 14 decembrie 1989 am avut un vis. Pe o piatră era un sicriu strălucitor în care se afla mămica Verginica. Era acoperită cu o pânză albă pe care am dat-o la o parte şi am stat de vorbă cu ea. Mi-a spus că nu e timpul să fie descoperită, fiindcă împrejurul sicriului se aflau nişte căţei. Mi-a spus să leg căţeii de şapte candele. Aşa am făcut, şi căţeii au ars. După două zile a început revoluţia.

Pe 26 ianuarie 1992 am avut alt vis. Erau o mulţime de creştini împreună cu mămica Verginica şi erau îmbrăcaţi în veşminte albe. La un moment dat au fost ridicaţi în sus, şi lumea de afară zicea: *„Uite pe cine am hulit noi!“.*

În 15 noiembrie 1991, fiind la Pucioasa, am asistat la ridicarea crucii pe această biserică. A doua zi, când am mers acasă, mama mi-a spus că a văzut cu o seară în urmă, la ora 10 (timp în care a fost ridicată crucea pe biserică), pe cer, o cruce mare, strălucitoare.

*

Subsemnata **Tache Steliana,** din Siliştea-Snagovului, S.A. Ilfov, de credinţă ortodoxă, am cunoscut această lucrare, din mila lui Dumnezeu, în anul 1960 când cu mai mulţi creştini am ascultat cuvântul Domnului prin sora Verginica. Era o tânără cu înfăţişare smerită şi cu multă blândeţe şi milă de toţi. Ne-a povestit din viaţa ei, cum a suferit în închisoare şi în spitale pentru numele lui Dumnezeu. La un moment dat, ea a adormit, şi după puţin timp a început să vorbească Dumnezeu: *«Amin! Amin! Amin! Pace vouă, copiii Mei, florile Mele! Am venit din cerul sfânt să vă adun la un loc. Staţi lângă Mine, că mai e puţin, şi vin să vă adun»,* şi mai multe cuvinte sfinte şi învăţături bune. Băiatul meu, anume Tache Vasile, a fost martor la o taină pe care a spus-o Domnul într-o lucrare mai târziu, când a spus: *«Această taină să nu se spună nimănui, iar cine o va spune, să i se verse maţele ca lui Arie»,* şi el nu a păstrat taina şi după câţiva ani s-a împlinit cuvântul Domnului, că familia lui s-a destrămat. Am ascultat de acest cuvânt şi până azi Dumnezeu ne-a ajutat să nu ne despărţim de sfânta biserică şi de legile creştineşti.

*

Era în anul 1955 când în satul Maluri, între Valea Lungă şi Pucioasa, am fost martorul unei minuni săvârşite în persoana Virginiei Tudorache. Am venit şi eu la această lucrare de care grăieşte sfântul prooroc Ioil în sfânta Scriptură. Tânăra aceasta ne-a grăit cuvinte şi întâmplări din sfânta Scriptură şi din vieţile sfinţilor, pe care nu le-am auzit nicăieri, oricât de pregătit ar fi fost acel vorbitor. Dumnezeu i-a dat poruncă să împlinească un post de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, după care i-a spus că îi va da un dar.

Prin anul 1956 am auzit grăindu-mi: *„Viorele, copil iubit de familia ta! Iată, eşti iubit şi de Mine. Eu sunt Dumnezeu, şi am părăsit tronul Meu cel sfânt, pe Tatăl Meu, pe Maica Mea, puterile cereşti, şi am venit pe pământ să vă grăiesc vouă gură către gură. O, măi copilaşule, păzeşte poruncile Mele, fereşte-te de prietenia cu lumea, de jocuri, de hore, de beţii, de tot vicleşugul. Poartă-te în haine închise, nu negre. Urmează-Mă, căci vreau să fii copilul Meu. Ascultă de părinţii tăi, nu părăsi biserica. Fereşte-te de meciuri, de filme şi de tot ce nu-Mi slujeşte Mie, ca să intri în împărăţia veşnică“.*

Multe cuvinte de mare valoare vorbea Domnul prin acest vas. Ne-a vorbit despre prezenţa la biserică a femeilor, că se duc la biserică aşa ca la parada modei, fardate, cu capul descoperit, certate între ele, sărutând fără sfială sfintele icoane şi murdărindu-le cu rujul de pe buze. Altă dată ne-a spus: *«Iată, voi ziceţi:* „Copilul, până la şapte ani, nu are păcat“. *Iată, e aici un puţ adânc, cu păcură, şi în fundul lui e un copil. Ce credeţi că a făcut acest copil, măi copilaşi? A înjurat pe Hristos, numele cel mai frumos. Vai de părinţii care învaţă copiii să înjure, bucurându-se de cuvintele lor».* Tatălui meu i-a zis Domnul: *„Floriene, până când ai de gând să te mai ciopleşti? Nu Mă vezi pe Mine şi pe sfinţii Mei cum arătăm? Renovaţi crucile care sunt căzute; curăţaţi puţurile care sunt părăsite, căci plânge îngeraşul când le vede. Ajutaţi şi gospodăriţi bisericile; împodobiţi-le. Împărtăşiţi-vă des; cereţi mereu hrană de la preoţi“.*

Odată, călătorind cu trenul de la Târgovişte la Pucioasa, Verginica a adormit, şi a vorbit Domnul. Mulţi călători au auzit şi s-au înspăimântat, şi văzând-o ceferiştii, au dat-o jos în gara Lăculeţe. Au bătut-o şi au lăsat-o acolo. Altă dată, Domnul, referindu-Se la această întâmplare, a zis: *«Era să avariez trenul, dar am lăsat să fie lovit vasul Meu».* Referindu-Se la tren, Domnul ne-a zis: *«Oh, măi copii, iată şarpele de fier, propovăduit de proorocul, care călătoreşte şi duce fel de fel de lume, cu fel de fel de deşertăciuni, ca şi păsările cu cioc de fier».*

Altă dată a vorbit în prezenţa a trei persoane pe care le-a încredinţat că le-a pus trandafiri la cunună că au avut prilejul să călătorească împreună cu ea. În apropierea lor, în tot timpul vorbirii au păscut nişte vaci. Domnul a zis atunci că şi acele vaci vor pune mărturie că au fost de faţă la vorbire.

A fost închisă. După ce s-a întors, îmi era trecerea pe lângă casa ei când mergeam la şcoală, şi ascultam deseori cuvintele pline de sănătate duhovnicească: *„Iată, măi Viorele, ţi-am ascultat glasul când te rugai. Roagă-te, că Eu sunt cu tine şi te ascult în orice pas, că ai să pleci departe, departe, dar să cugeţi la cuvintele Mele“.* A venit timpul să plec militar: *„Iată, Viorele, pleci militar şi te duci departe, departe, unde nu mai auzi de cuvintele Mele. Păstrează-le şi cugetă mereu la ele. Pe unde poţi, fă rugăciuni. Când treci pe lângă biserică, închină-te cu limba în gură“.* În armată, la infirmerie, am întâlnit un medic care, aflând din ce loc sunt, mi-a spus că în timpul practicii lui la spitalul Gh. Marinescu (Nr. 9) din Bucureşti a văzut o fată de lângă Pucioasa, care vorbea întruna de Dumnezeu. Spunea că au încercat medicii să o facă să tacă, dar n-au reuşit, cu toate metodele lor, şi erau uimiţi de puterea supranaturală cu care era învăluită această fată, care când se trezea nu ştia nimic din câte vorbea. I-au pus căluş în gură, i-au înfipt ace în picioare, dar n-au reuşit să-i oprească vorbirea.

Îmi amintesc cum ne învăţa să cinstim duminicile şi sfintele sărbători. Ne sfătuia să nu amestecăm banii pe care-i câştigăm atunci când suntem obligaţi să lucrăm duminica sau în zi de sărbătoare, cu banii câştigaţi în zilele

lucrătoare, că vom pierde sporul muncii noastre; ci mai bine cu acei bani să facem milostenie, căci milă are Dumnezeu şi de noi, că unde e lucru în duminici şi sărbători, e pagubă.

Într-una din vorbiri Domnul i-a cerut tatii să mă aducă jertfă ca pe Isaac. La mulţi ani după aceea am avut un accident la Piteşti şi am avut cinci fracturi la cap. M-au transportat la Bucureşti cu avionul. Acolo la spital, în agonia somnului, mi-a apărut această fată care m-a încurajat şi mi-a spus că mă voi face bine. După cinci luni m-am vindecat complet.

Acest vas mi-a spus că la căsătorie au venit îngerii să ne ţină cununiile pe cap, iar dacă vom păzi vasele curate, vom ajunge departe. *«Măi, copilaşilor* (zicea Domnul odată), *iată, am ales o mânuşiţă de copii, ca să-Mi slujească Mie. M-am pogorât din cer întrupându-Mă din Fecioară, şi când a fost să Mă nasc, n-am găsit pe pământ alt loc decât staulul necuvântătoarelor. Iată, acum vin nu la cei înţelepţi, la care nici voi nu puteţi intra, ci la voi, măi copilaşilor, Mă pogor».*

«...Iată, râde dracul şi Îmi dă cu sâc că a umplut iadul cu frământătura Mea, cu chipul Meu. Iată, am lăsat iadul gol când am înviat, şi acum l-aţi umplut. Zice dracul: „Doamne, eu nu m-am răstignit şi n-am pătimit ca Tine, dar am mai mulţi decât Tine“. *O, copilaşii Mei, cu ce Îmi răsplătiţi voi rănile de pe trupul Meu şi rănile de la genunchii Maicii Mele, care se roagă neîncetat pentru voi? O, măi copilaşi, aţi lăsat bisericuţele goale şi v-aţi lipit de cârciumi în timpul sfintei Liturghii, bând ţuică şi băuturi alcoolice ameţitoare, şi de aceea îngeraşul vostru păzitor plânge şi stă departe de voi şapte zile. Iată, dracul stă pe butoi, dându-vă poftă. Vinul este sângele Meu, şi trebuie lăsat curat, şi băut până la trei pahare. Vai de cel ce bea vin cu lăutari! Înainte de potop fiecare om avea un corn plin cu apă, din care sorbea mereu şi vestea venirea potopului».*

«...Iată, acum, oamenii au dat mâncarea pe ţigara cu tutun. Iată, un om n-a mâncat două zile, căci ţigara i-a luat pofta de mâncare. O, blestemată buruiană, cum ai amăgit poporul, fumând-o copiii, femeile, bărbaţii, preoţii! Şi prin aceasta, toţi vestesc venirea unui cataclism. Iată, văd oameni cu pachetul de ţigări în biserică. Mare păcat este acesta».

Altă dată, aflându-ne la o vorbire, a zis Domnul: *«Iată, vă fac o minune!».* Şi ne-a dat un fir de busuioc verde, de care ne-am bucurat şi ne-am minunat, căci era iarnă şi nu se găsea busuioc verde prin apropiere.

Am fost bolnav. Piciorul stâng era plin, plin de infecţie, căci am călcat în argint viu, descântat, iar doctorul nu-mi mai garanta sănătatea. Am avut dureri îngrozitoare, dar am făcut rugăciuni fierbinţi şi cereri la sfinţi şi la mama Verginica, şi mi-am aflat sănătatea piciorului.

La o altă vorbire Domnul ne-a spus: *«Iată, măi, copilaşilor, înşelătorul veacului acestuia a suflat la urechea mai-marilor bisericii cum că Maica Mea nu mântuieşte, ci doar miluieşte. De unde am primit trupul? Nu din Maică fără ispită bărbătească şi nu din acelaşi trup şi sânge vă împărtăşiţi şi voi şi vă mântuiţi? Oare, cum să nu primesc rugăciunile Maicii Mele când se roagă pentru voi ca să fiţi mântuiţi?».*

Ne mai zicea: *«O, Românie, Românie, popor binecuvântat, popor iubit unde Îmi plec capul! Cum v-aţi depărtat de Mine! Iată, acum sunt în haina milei, şi vă primesc şi vă iert vouă tot ce aţi făcut rău, dar Mă voi îmbrăca în haina de judecată şi nu Mă veţi mai cunoaşte. Iată, măi copilaşi, pe vatra României sunt moaştele a 1028 de sfinţi».*

Odată, Verginica a avut poruncă de la Dumnezeu să meargă la mănăstirea Curtea de Argeş, unde a vorbit cinului monahal şi i-a spus însemnătatea ce o are, de a păzi sfintele moaşte şi de a pune orânduială celor ce vin să se închine lor, căci sunt duhuri rele, care vor să ia câte o părticică din sfântă *(sfânta Filoteea, n.r.)* şi să facă farmece. A binecuvântat acolo locurile legendare, pe Ana şi pe toţi care au lucrat la acel sfânt locaş.

Şerban Mihai Viorel, Valea Lungă, Dâmboviţa

*

Eu, **Marin T. Ion,** din comuna Turbaţi, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că am cunoscut-o şi am respectat-o pe mămica Verginica, din anul 1956. Atunci am auzit de o tânără fecioară de pe lângă Pucioasa, care vorbeşte lucruri minunate despre Dumnezeu, şi am mers să o cunosc, împreună cu consăteanul meu, Tache Gavrilă. Amândoi am rămas de atunci uimiţi de câte spunea Dumnezeu prin gura acestei fete şi am rămas încrezători până azi că Dumnezeu e Cel Care vorbeşte, explică şi învaţă.

Încă de la prima întâlnire cu această surioară, în timpul vorbirii Dumnezeu m-a întrebat de ce în timpul sfintei Liturghii stau cu genunchii pe pernă şi nu-i ţin pe podea, că e păcat să folosesc perna la genunchi. Am rămas încredinţat din capul locului că numai Dumnezeu cunoaşte toate faptele şi gândurile oamenilor. În timpul unei alte vorbiri Dumnezeu mi-a spus să am grijă să dau prin casă cu tămâie şi să nu mai primesc şarpele în casă. În scurt timp am înţeles că şarpele era un sectant vecin, care venea mereu pe la mine cu scopul de a mă convinge să mă lepăd de învăţătura creştin-ortodoxă şi să merg cu el la adunarea lui. De atunci nu l-am mai primit pe la mine, şi Dumnezeu m-a salvat de la rătăcire.

Odată, noaptea, mi s-a arătat la răsărit, între icoane, aproape de tavan, mama Verginica, îmbrăcată în negru, şi mi-a spus de trei ori: *„Vine focul!“.* Altă dată, iar a apărut mama Verginica şi a strigat de mai multe ori: *„Vine regele Mihai!“.* De curând, într-o noapte, am văzut în dreptul sfintelor icoane o rază foarte luminoasă şi am auzit

un glas care m-a strigat pe nume, glas care semăna leit cu cel al mamei Verginica. M-am uitat cu atenţie; raza a dispărut, şi a apărut o rachetă care lăsa în urmă un val mare de fum, iar în fum am văzut clădiri care se dărâmau şi pământuri care se cutremurau. M-am speriat, m-am închinat, şi am înţeles că maica Verginica a vrut să-mi arate sfârşitul lumii fără Dumnezeu.

Îmi amintesc foarte bine că la o vorbire de la începutul lunii martie 1977, Domnul ne spunea că va veni foarte curând un cutremur mare, şi Se adresa bucureştenilor din grupul de creştini, spunând: *«Bucureşti, oraş frumos, cum am să te întorc pe dos!».* Ţin minte că atunci ne-a mai zis: *«Copiii Mei, veţi vedea mulţi oameni vii, care vor fi scoşi de sub dărâmături».* Aşa s-a întâmplat.

Nu m-am îndoit nici o clipă că această proorocie n-ar fi de la Dumnezeu. Am analizat de fiecare dată învăţăturile primite şi m-am minunat de mila şi ajutorul lui Dumnezeu, dat oamenilor prin gura acestei fecioare. Auzind numai lucruri frumoase despre viaţa curată a acestei fiinţe, eu cred că maica Verginica este o sfântă şi o proorociţă. Amin.

*

Am cunoscut-o pe sora Verginica în anul 1979. Am auzit deseori cuvântul lui Dumnezeu spus prin gura ei. La prima vedere ne-a strigat pe nume (pe mine şi pe soţia mea) şi ne-a chemat din Moldova, aici, în judeţul Dâmboviţa. Am stat aproape de ea tot timpul, până când a plecat la cer.

Dumnezeu ne învăţa prin ea să luăm aminte la învăţătura creştin-ortodoxă, cum să ne purtăm în biserică, să nu lipsim de la sfintele slujbe că pierdem mântuirea, să ne spovedim şi să ne împărtăşim des, să citim sfânta Scriptură şi vieţile sfinţilor, să nu vorbim de rău preoţii; ne învăţa ce şi când să mâncăm şi cum să ne îmbrăcăm.

Am fost de faţă la dezgroparea ei la şapte ani de la plecarea spre cer, şi am văzut-o întreagă, moaşte. M-am încredinţat şi mai mult de sfinţenia ei şi am înţeles că viaţa, lupta cu greutăţile, închisoarea, prigoanele, râvna după desăvârşire sufletească au înălţat-o în rândul marilor sfinţi ai bisericii ortodoxe, şi că prin dragostea ei, Dumnezeu a hotărât îndreptarea oamenilor, redresarea lor morală, acum, la sfârşit de veacuri de trăire lipsită de sfinţenie.

Tărcuţă Emilian, Pucioasa, Dâmboviţa

*

Mă numesc **Păun Gheorghe,** din Siliştea Snagovului, comuna Gruiu. Cunosc pe proorociţa Virginia din anul 1958, de la părinţii mei, care au cunoscut-o la o biserică în Bucureşti. Fiind copii, auzeam cum ea ne învăţa să ascultăm de părinţi, să mergem la biserică şi să respectăm rânduiala bisericească. Când am ajuns mare, mi-am luat servici şi m-am cam depărtat de învăţăturile pe care le primeam în copilărie, şi am întâmpinat multe greutăţi. După ce m-am căsătorit, am luat parte la o coborâre a lui Dumnezeu prin această proorociţă, în casa lui Stoica Gheorghe. Din trupul ei ieşea o mireasmă plăcută. Cum mă îndepărtam cu viaţa de această proorocie, iarăşi aveam necazuri. Am avut accidente cu maşina.

Proorociţa Virginia a fost căsătorită cu Stoica Nicolae, ca acesta să-i fie ocrotitor, şi nicidecum soţ. Ei au dus o viaţă duhovnicească.

*

Mă numesc **Dănciucă Elena,** sunt din Măneşti-Dâmboviţa şi o cunosc pe maica Verginica din anul 1959.

Am fost bolnavă grav, am avut o hepatită cronică, pe care n-am tratat-o la timp, iar ficatul mai era sănătos doar în proporţie de 10%. În situaţia asta, medicii spuneau că n-am să mai trăiesc decât 4-5 luni. Am alergat disperată la maica Verginica şi i-am spus necazul. După ce m-a ascultat, mi-a spus să nu mai calc poruncile lui Dumnezeu, mi-a pus mâinile pe cap, în formă de cruce (era în timpul grăirii dumnezeieşti), şi Domnul m-a întrebat dacă eu cred că voi fi sănătoasă. *„Cred“* am răspuns, şi am fost vindecată. Medicii s-au mirat când au constatat însănătoşirea mea şi m-au întrebat ce medicamente am luat.

La toate întâlnirile cu maica Verginica, de câte ori vorbea Dumnezeu prin ea, am văzut deasupra capului ei o lumină, iar camera se umplea de un parfum, de o mireasmă greu de descris în cuvinte. În timpul vorbirii dumnezeieşti îi ştergeam transpiraţia de pe frunte, şi batista se umplea de o mireasmă care se păstra câteodată luni de zile.

În februarie 1964, într-una din zile, mă aflam la maica Verginica şi m-am sculat la rugăciune la miezul nopţii împreună cu ea. Era întuneric în cameră şi deodată am văzut o lumină care a apărut şi a dispărut imediat, ca lumina făcută de un blitz de la aparatul de fotografiat. Am întrebat-o pe maica Verginica ce se întâmplă şi mi-a spus că a coborât în camera noastră Domnul Iisus Hristos, împreună cu sfântul apostol Luca, iar acesta L-a fotografiat pe Domnul împreună cu ea. Această fotografie mi-a fost apoi încredinţată mie spre păstrare, şi o am şi astăzi. În fotografie se vede maica Verginica şi Domnul şi crucile de pe Golgota, iar în locul covorului din cameră se află pietre de pe muntele Golgotei. Dimineaţa am plecat acasă la Măneşti şi mi-a dat şi fotografia spre păstrare, ca să nu fie găsită de securitate şi să fie luată din dreptul mărturiilor.

*

Eu, subsemnatul **Nae Niculae** din comuna Moara Micşuneşti, Ilfov, o cunosc pe această proorociţă Virginia, din anii l960. Eu am fost cel mai rău om, toate patimile avându-le, şi nu puteam suporta preoţimea şi biserica, dar când am auzit această vorbire şi aceste sfaturi cereşti despre preoţime şi biserică, am mers cu toată casa la biserică şi am ţinut cu sfinţenie posturile şi viaţa creştină. Am luat de multe ori parte la această proorocie şi am rămas foarte impresionat de sfaturile pe care ni le dădea. În timpul când vorbea, se făceau şi minuni, căci tot trupul ei împrăştia mireasmă în jur, şi Măicuţa Domnului ne spunea că sfinţia sa culege flori din rai, în coş, şi venea ca să mirosim şi noi, şi nu era numai un miros, ci erau diferite mirosuri; şi mulţi erau bolnavi de diferite boli, şi toţi care credeau se vindecau. Când vorbea Domnul, simţeam multă mângâiere şi bucurie, pe care nu le putem uita în veci.

*

Mă numesc **Ivan Maria,** născută în comuna Moroieni, în anul 1933, din părinţi creştin-ortodocşi, botezată şi crescută în frica de Dumnezeu. Primind educaţia şi învăţătura creştină de la părinţi, m-am ataşat cu tot sufletul de biserică şi de poruncile dumnezeieşti.

Într-una din zile a venit pe la părinţii mei vărul mamei mele, pe nume Torcică Alexandru, şi ne-a spus: *„Venind din comuna Valea Lungă, am trecut prin satul Maluri şi am auzit şi am văzut o fată cu darul lui Dumnezeu, cu numele de Verginica“*. Acest lucru a fost în anul 1955, în postul sfintelor Paşti. Auzind aceste lucruri, am mers cu mai mulţi consăteni şi am cunoscut-o pe sora Verginica. Am mers în modesta ei casă din Maluri, unde erau mulţi vizitatori. Înduioşată de starea în care era, am dorit să o apropii de sufletul meu. Am aflat că Domnul prin vedenie i-a spus să postească patruzeci de zile că i se va da un dar. A postit patruzeci de zile crezând că Domnul o va face sănătoasă. Dar bucuria a fost mai mare, primind şi sănătatea şi darul proorociei. Acest dar a fost primit în noaptea de Paşti, strigând Domnul prin gura ei: *„Hristos a înviat!“*, ea fiind adormită. Din clipa aceea Domnul a lucrat douăzeci şi cinci de ani prin vasul Său, până în anul 1980 când s-a mutat dintre noi.

Din mila lui Dumnezeu, am fost, poate, cea mai ataşată sufleteşte de ea, şi am luat parte la proorociile pe care le vorbea Domnul, ţinându-mă strâns legată de acest izvor haric.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu mi-a fost şi căsătoria cu un fiu de creştin, ce era şi el legat de acest izvor, ziua nunţii fiind în data de 1 iulie 1956. A fost o nuntă creştinească, ce este mărturie pentru comuna noastră, înlocuind fanfara cu cântece creştineşti, şi fără alte băuturi alcoolice decât numai vin. Părinţii mei erau oameni săraci şi nu au putut pregăti hrană prea multă, dar sora Verginica, fiind prezentă, ne-a spus să nu ne temem, că Domnul va înmulţi hrana. De atunci noi nu ne-am despărţit de sora Verginica, cu toate că viaţa ei a fost numai în suferinţe şi prigoană, căci mulţi din consătenii ei, împreună cu preotul care era atunci în comuna Glodeni, Ilie Mirică, au sesizat organele de stat, spunând că este nebună.

A fost internată forţat la spitalul psihiatric din Ploieşti. A suferit mult de la bolnavii de acolo. După multe insistenţe ale mamei sale i s-a dat drumul. Nu mult după aceea a fost din nou ridicată şi internată la spitale de lângă Bucureşti: Plătăreşti şi Bălăceanca. Acolo a suferit multe chinuri. A fost îmbrăcată în cămaşă de forţă, i s-au introdus în gură lucruri spurcate. Dar mila lui Dumnezeu fiind cu ea, a scăpat şi de acolo prin cei ce erau atunci conducătorii ţării. A fost chemată de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, şi el a cercetat-o. La plecare i-a dat bani pentru tren şi a întrebat-o dacă are nevoie de însoţitor, iar ea a spus că are o cunoştinţă şi va merge acolo. I-a vizitat pe acei creştini, şi s-au oferit şi ei s-o însoţească, însă Domnul i-a spus să meargă singură, deoarece în gara Târgovişte o aşteaptă Ricuţa, adică eu (cu numele meu mic). În Târgovişte a coborât, dar eu nu eram. Verginica, văzându-se singură, s-a mâhnit şi sta nedumerită de spusele Domnului, însă în cele din urmă am apărut. Întrebând-o unde mergem, a spus că vrea să meargă la fratele Ion Neacşu din Viișoara. Pe drum am vorbit din sfânta Scriptură, despre minuni ce s-au săvârşit atunci, despre proorociile din Noul şi Vechiul Testament. La aceste vorbe ale mele ea mult se uimea, căci niciodată nu i-am vorbit aşa. O rugam să ne mai odihnim pentru a vorbi mai mult, dar ea a dorit să ajungem mai repede, că era obosită şi bolnavă. Când am sosit la câţiva metri de casă, eu i-am spus: *„Acum, Verginica, ne despărţim“,* şi uitându-se la mine, am dispărut, iar ea, văzând acest lucru, a rămas uimită, şi în jale mare a auzit din văzduh: *„Nu mai plânge, Verginica! Nu a fost Ricuţa. Am fost eu, Maica Domnului“.* Atunci şi mai mare i-a fost durerea, văzând cu cine a călătorit şi n-a ştiut. Udând cu lacrimi locul, l-a sărutat şi a mers în casa fratelui numit mai sus, spunându-i şi lui această minune. Nenumărate minuni s-au petrecut în viaţa ei, care, parte din ele, sunt cunoscute şi de alţi creştini.

În anul 1959 am fost martora unei grele încercări pentru sora Verginica. Vestea despre sora Verginica s-a răspândit în multe laturi ale ţării. Astfel au auzit şi nişte creştini din Întorsura Buzăului. A coborât Domnul acolo. Au participat mulţi creştini, dar au fost printre ei şi inimi împietrite, care au mers şi au sesizat autorităţile. Venind acolo, au fost arestaţi. Sora Verginica era însoţită de cumnatul ei, Gheorghe Eftimie. După cercetări, au fost eliberaţi din închisoare şi au fost încredinţaţi tribunalului militar din Sibiu. La a treia înfăţişare am fost şi eu de faţă. Plecând de acasă împreună cu ea, mama şi sora ei au rămas plângând de teamă că nu se vor mai întoarce. În drum spre Sibiu

ne-am oprit la Întorsura Buzăului, unde a coborât Domnul, şi printre alte învăţături dumnezeieşti, a spus: *«Aveţi un prag de trecut».* În drum spre tribunal, am intrat în catedrala ortodoxă din Sibiu, unde sora Verginica s-a spovedit şi s-a împărtăşit. După judecarea procesului, s-a dat sentinţa. Sora Verginica şi cumnatul ei au primit câte doi ani de închisoare. Pentru mine a fost o zi foarte grea. Eram în stare să o răscumpăr executând pedeapsa în locul ei. La despărţire, cu lacrimi în ochi m-a rugat să nu o părăsesc pe mama ei şi să o ajut cu ce pot.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am întâlnit din nou, dar vrăjmaşul diavol nu a încetat războiul lui pe care l-a declarat creştinilor, şi din nou i-a învrăjbit pe cei din jurul lui Verginica, şi a fost iarăşi internată la spitalul Gheorghe Marinescu (Nr. 9) din Bucureşti, unde a fost injectată cu ser care nu mai era valabil, şi a suferit nespus de mult.

Multe scene dureroase din viaţa lui mămica Gigi am cunoscut, dar şi multe bucurii sufleteşti, când Domnul ne hrănea din cer, şi de aceea mare a fost durerea pentru toţi cei ce au cunoscut-o, când s-a mutat dintre noi la cele veşnice, rugându-ne să nu ne despărţim de învăţăturile cele sfinte cu care ne hrănea Domnul prin gura ei.

*

În 1958 aveam 17 ani, şi am mers împreună cu mama pentru prima oară la sora Verginica să ascultăm ce spune, fiindcă i se dusese vestea că în urma unui post de patruzeci de zile Dumnezeu vorbeşte prin ea. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu poate vorbi printr-o femeie simplă, aşa cum era ea, dar când am auzit-o la prima întâlnire: *«Tinerelule, crezi tu că Eu sunt Dumnezeu, Care-ţi vorbesc? De ce ai gândit că Dumnezeu nu poate vorbi printr-o femeie? Iată, acum Eu sunt îmbrăcat în lumină, port în mână toiag de foc şi cânt la poporul Meu prin acest fluieraş. Nu vrei să cânţi şi tu? M-aş arăta ca să Mă vedeţi, dar s-ar întâmpla la fel ca şi cu străjerii de la mormântul Meu»*, am crezut că Dumnezeu e cu această femeie. Cu timpul, am rărit întâlnirile cu Verginica şi mersul la biserică, şi am fost înştiinţat de creştinii care o vizitau că dacă nu-mi întrerup comportările rele, Domnul a hotărât să mă bage la curăţat. Şi aşa a fost, fiindcă la puţină vreme m-am îmbolnăvit greu. Am fost anchilozat, am stat în pat o lună de zile, după care m-am însănătoşit. A doua minune pe care am trăit-o a fost cu fratele meu cel mai mic, care a fost născut cu malformaţii, cu picioarele nedezvoltate, iar la scurtă vreme şi-a rupt şi coloana vertebrală. La cinci-şase ani se târa bietul copil pe mâini. A fost trimis la Bucureşti pentru operaţie, dar medicii spuneau că nu garantează reuşita. Atunci am plecat împreună cu părinţii şi cu fratele meu bolnav, la Maluri, la Verginica. În timpul când vorbea Dumnezeu prin ea, a luat copilul în braţe, l-a închinat, şi de atunci copilul s-a vindecat. Era de ziua sfântului Spiridon.

Am mai văzut o minune. În satul vecin, în Măneşti, era o femeie bolnavă de cancer, soţia lui Gheorghe Dimovici, care a fost vindecată de boala ei. Multe au fost minunile, dar acum mi le amintesc numai pe acestea pe care le povestesc cu frică de Dumnezeu.

Nicolae Ion, comuna Tătărani, Dâmboviţa

*

Mă numesc **Ocolescu Elvira,** locuiesc în Bucureşti, în cartierul Rahova.

În luna decembrie 1955 am cunoscut-o pe Tudorache Virginia din satul Maluri, prin care Dumnezeu vorbea cu poporul Său. Această tânără, fire blândă şi împăciuitoare, fără studii, decât cât îi trebuia să scrie şi să citească, păstoriţă de vite, orfană de tată, m-a uimit de la prima întâlnire şi a stors din ochii mei mulţime de lacrimi prin lucrarea care se făcea prin ea. Am îndrăznit să-i dau adresa mea şi să o rog să mă viziteze dacă va voi Dumnezeu. Nu am aşteptat mult, şi în anul 1956 Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea, căci din modesta mea casă Şi-a făcut sălaş pentru mai mulţi ani.

Să nu creadă cineva că este vorba de hipnoză sau spiritism. Era lucrarea Duhului Sfânt, care începea cu semnul sfintei cruci: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, copiii Mei! Am venit la voi în trup şi M-aţi răstignit. Acum vă vorbesc în Duh şi vă anunţ a doua venire a Mea. Nu vasul Meu este Dumnezeu, ci Duh de la Dumnezeu grăieşte prin el. Nu vă închinaţi vasului, ci lui Dumnezeu, Care lucrează prin el, că l-am ales din gunoi, l-am curăţit, şi acum vorbesc cu voi prin el».* Apoi lucrarea curgea ca un râu ore întregi, de nu te mai săturai chiar şi atunci când te mustra pentru păcate. Mustrările erau atât de dulci, la fel ca şi sfaturile. Nimic nu era în afară de învăţătura sfintei biserici, căci dacă ar fi împlinit poporul măcar o parte din ce se spunea, am fi fost o ţară de sfinţi. Zicea: *«Drumul spre Mine este postul, rugăciunea, milostenia, spovedania şi împărtăşania. Nu vă depărtaţi de biserică».* Dar pe de altă parte zicea: *«Vai vouă, preoţilor care fumaţi în sfântul altar sau vă căsătoriţi a doua oară!».*

Maica Verginica nu ştia niciodată ce se vorbeşte, şi când se trezea, ne întreba pe noi dacă a vorbit Domnul. În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei. Acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu ştia ce s-a vorbit. Pentru încredinţarea mai mare a noastră, această lucrare se adeverea prin fapte împlinite, şi voi enumera numai câteva. În anul 1956 o strigă pe mama mea: *„Marie, am să-ţi iau ce ai tu mai scump, dar tu să zici: «Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat». Dar să ştii că va fi numai o încercare“. „Da, Doamne, a răspuns mama mea*, *aşa voi face“.* După câteva

zile, fiica mea s-a îmbolnăvit grav, cu febră mare. Am chemat Salvarea şi i-a dat internare, cu diagnosticul poliomielită. Fiica mea avea şapte ani şi nu se ţinea pe picioare. Mama mea a căzut în genunchi la icoană, şi cu lacrimi striga: *„Ce Ţi-am făcut, Doamne, de îmi iei copilul?“.* Imediat m-am dus cu fiica mea la spital pentru internare şi, spre marea mea uimire, când a consultat-o la camera de gardă, ea stătea pe picioare, şi m-a trimis imediat cu ea acasă, sănătoasă. În tot acest timp, noi am uitat de încercarea promisă. După puţin timp, a venit maica Verginica, şi în vremea vorbirii Domnului, a strigat-o pe mama mea şi i-a zis: *„Marie, de ce strigai aşa la icoana Mea? Nu ţi-am spus că doar o să te încerc?“.*

De multe ori striga: *«Nu mai trăiţi ca şi câinii, în curvie! Faceţi legătură prin altar şi biserică».* Într-una din nopţi mă strigă pe mine în timpul grăirii cereşti şi îmi zice: *„Mergi pe strada ta, la Gheorghe, şi spune-i să se cunune, că acest om multe milostenii face, dar este necununat“.* Era cam în jurul orei cinci dimineaţa; m-am dus la acesta acasă şi l-am găsit tocmai când se îmbrăca să plece la serviciu. I-am povestit despre lucrare, şi imediat şi-a luat soţia şi a venit la casa mea. Cineva dintre noi a chemat preotul, şi până la ora nouă nunta era gata, cununându-i chiar maica Verginica.

În luna iulie apoi, de sfântul Ilie, s-a făcut o excursie la peştera Ialomicioara, la care au luat parte foarte mulţi creştini, din mai multe părţi ale ţării. Am mers şi eu cu fiica mea şi cu maica Verginica. Plecarea a fost din Moroieni, pe la ora 3 noaptea. În timpul zilei, când treceam munţii, ardea soarele atât de tare că abia mai puteam merge. Creştinii mergeau cântând pe poteci, iar mai la urmă era şi maica Verginica, însoţită de mine şi de alţi câţiva creştini. Mergea încet, că era mereu bolnavă. La un moment dat s-a oprit pe iarbă ca să se odihnească puţin, dar în acest timp a adormit şi a vorbit Domnul: *„Măi, copiii Mei, ştiţi voi cine merge înaintea voastră? Domnul Iisus Hristos, călare pe asin. Iată, Maica Mea vrea să vă răcorească. Este deasupra voastră cu o donicioară în mână. Voi cântaţi: Mântuieşte, Doamne, poporul Tău!...“.* Noi am cântat (eram circa 7-8 persoane) şi în clipa aceea am fost stropiţi cu apă aşa cum se stropeşte cu busuiocul, aceasta făcându-se numai în locul în care eram noi. Totul a durat cam zece minute, ceilalţi creştini neştiind de această minune, deoarece ei mergeau înainte cântând. Ajunşi la peştera Ialomicioara, aici s-a coborât vorbirea Domnului toată noaptea, dar dintr-o dată a strigat: *„Femeie, tu, care ai patruzeci de avorturi, mărturiseşte-ţi păcatele!“.* Şi a strigat atât de supărat încât maica Verginica a început să se zbuciume în pat, dar nimeni nu recunoştea acest mare număr de avorturi. Una dintre femei a vrut să iasă pe uşă, dar în clipa aceea şi-a fracturat piciorul. Şi a zis Domnul: *„Iată, ţi-am dat semn, pentru că ai vrut să fugi“,* iar femeia, cu lacrimi, a recunoscut totul. Nu o cunoştea nimeni, dar se ataşase pe drum, din curiozitate.

În octombrie 1960 s-a întors de la închisoare direct la mine acasă. Era arsă pe picioare cu ţigara, ca să vadă dacă simte ceva când vorbeşte. Mi-a povestit lucruri îngrozitoare pe care le-a petrecut în închisoare, mai ales că la început a fost în celulă cu nişte sectante, şi în timpul cât adormea şi vorbea Dumnezeu prin ea, acestea îi băgau în gură murdării din hârdău. Noaptea aceea a coborât Domnul şi a strigat-o pe mama mea: *„Marie, ia-ţi rămas bun de la fiica ta; Elvira, ia-ţi rămas bun de la mama ta; mieluşico, ia-ţi rămas bun de la bunica ta, că milă ca de la ea nu veţi mai vedea. Marie, nu te teme, că venirea ta la Mine va fi ca fulgerul, nu ai să simţi nimic“.* În luna februarie, sâmbătă, mama mea a făcut colivă pentru morţi, s-a spovedit şi s-a împărtăşit. A doua zi, 26 februarie 1961, mai veselă ca altădată, a mers la biserică, şi când a venit acasă şi am vrut să servim masa, mama a murit de congestie cerebrală.

Maica Verginica era din ce în ce mai căutată de miliţie. De aceea m-am hotărât să nu mai chem pe nimeni străin când are să mai vină ea la mine ca să asculte lucrări prin gura ei. Acest lucru l-am hotărât cu mama mea. Dar în luna octombrie 1960, pe când grăia Domnul la mine în casă, şi fiind sigură că nu este nimeni străin, a început Domnul să strige: *„Femeie, pentru ce te-ai despărţit de biserică? Mai bine îţi frângeai mâinile şi picioarele decât să te desparţi de biserică. Femeie, femeie, ard doisprezece fluturi în foc, şi cu tine treisprezece, femeie. Mergi la biserică şi te spovedeşte!“.* Maica Verginica a început să se zbuciume în pat şi să strige mai tare. Eu plângeam, că nu ştiam ce înseamnă acest lucru, dar lângă pat a apărut o vecină, cu numele Teodorescu Anastasia, şi pe care o adusese mama mea să asculte în ascuns, şi a început să strige cu lacrimi în ochi: *„Eu sunt, am douăsprezece avorturi şi m-am dus la adventişti“*. Dimineaţa s-a dus la biserică, s-a spovedit, şi urmează la biserica Sfânta Parascheva. Tot acestei persoane i-a zis Domnul: *„De nu vei păzi zilele sfinţilor Mei, îţi voi lua zilele înainte de vreme“.* În ziua de sfântul Spiridon această persoană a fost accidentată grav în felul următor: s-a dus la un magazin în Calea Ferentari să cumpere peşte şi, stând la rând, care era foarte mare, a trecut o maşină pe stradă, a călcat pe o piatră şi a sărit în capul acestei femei. A fost transportată la policlinică, unde i-au pus copci şi i-au dat primele îngrijiri medicale. Seara m-am dus şi eu să o văd, şi ea mi-a mărturisit plângând că în acea zi spălase rufe, şi Dumnezeu a pedepsit-o pentru aceasta.

Înainte de 1 mai a venit maica Verginica la mine, şi a zis Domnul în cuvânt: *«Copilaşii Mei, iată, ziua de 1 mai este înaintea învierii Mele* (Paştile cădeau pe 6 sau 7 mai în anul acela), *iar voi vreţi să sărbătoriţi Paştile pe ziua de 1 mai. Iată, de 1 mai voi da furtună, iar de ziua învierii Mele voi da soare; în prima zi puţin, a doua zi mai mult, iar a treia zi mai mult»*. Deşi cu două săptămâni înainte de 1 mai au fost zile însorite, în noaptea de 1 mai a venit o furtună, că toate lozincile, tablourile şi alte pavoazări au fost aruncate la pământ, iar de Paşti a fost aşa cum a zis Domnul, cald şi soare. Mai târziu a venit iar vasul Domnului la mine, şi a zis Domnul: *«Atâta pagubă le-am făcut, că dacă eram cu trupul pe pământ, Mă răstigneau din nou».*

În una din vorbiri la mine în casă Domnul a zis: *«Când acest copil va împlini douăzeci şi şapte de ani, cei care sunt pe casă să nu se coboare, căci pe unul îl voi lua, şi pe altul îl voi lăsa»*. Acest copil era nepotul meu. El a împlinit douăzeci şi şapte de ani în februarie, iar pe 4 martie a fost cutremurul.

Într-o duminică a zis Domnul: *«Mamă, mamă, plângi pe fiul tău, că nu a fost pe calea Mea, iar tu, mamă, bucură-te că fiul tău a fost pe calea Mea».* În casă eram mai multe mame, dar în duminica următoare fiul uneia dintre noi, cântăreţ la orchestra de la Operă, a ars în maşină, iar fiul lui Gheorghe Tocaş, cel care fusese cununat prin porunca lui Dumnezeu, a fost călcat de maşină.

În anul 1972, în una din nopţi, a zis Domnul: *«Măi copii, am vrut să arunc mreaja în România în această noapte, ca să pescuiesc. Dar Maica Mea plânge şi se roagă pentru prunci, să nu pescuiesc în România. Iată, am aruncat plasa în altă parte şi am scos năvodul plin cu peşti. Acum stau pe mal şi aleg peştii cei buni din cei răi. Mâine să citiţi în ziare unde am aruncat năvodul».* O, minune! Când am citit în ziare, am aflat că un puternic cutremur, cu mii de morţi, a fost în Iran şi Irak.

Într-o altă vorbire a zis Domnul: *«Elvira, iată, va veni în casa ta un bubos ca să mănânce din strachina ta. O, de ai şti tu cine este acel om plin de bube!».* Într-o sâmbătă din postul Paştelui, când am venit cu coliva de la biserică, am găsit pe piatra de la scara casei un om străin, plin de bube pe la gură, care aştepta să mănânce. Când m-a văzut, şi-a descoperit capul şi am rămas uimită. Capul lui era tăiat de deasupra frunţii până la ceafă, aşa cum tai un pepene, şi era nevindecat. L-am poftit în casă şi, împreună cu mama mea, i-am dat să mănânce. L-am întrebat de unde vine, şi mi-a spus că de departe. L-am întrebat unde se duce, şi mi-a spus că departe. L-am întrebat cum îl cheamă, şi nu mi-a răspuns. Era scurt la vorbă şi grăbit. A mâncat, dar nu a băut. Mintea mea a fost atât de întunecată că nu mi-am amintit deloc de cele spuse de Domnul, decât după plecarea lui. Oare, cine să fi fost?

Altădată eram acasă la mama Verginica, singură cu ea, şi a zis Domnul: *«Elvira, să spui copiilor Mei să nu se smintească de ce voi face Eu».* A doua zi ne-am dus amândouă în grădină să culegem porumb şi am găsit şi câteva ciuperci cu care am trimis-o pe maica Verginica acasă, iar eu am mai rămas să mai culeg câţiva porumbi. Când am intrat în casă, era în jurul orei 11, am găsit-o pe mama Verginica în faţa icoanelor, plângând cu suspine şi cerând ajutor de la Dumnezeu. M-a luat în braţe îngrozită şi mi-a zis că se dărâmă casa, că eu nu văd cum pereţii se bat între ei? Eu nu vedeam nimic din ce îmi spunea, dar plânsul ei a devenit strigăte de jale, spunând că Dumnezeu a plecat din casă. În zadar căutam să o liniştesc, căci plângea cu suspine şi era plină de sudoare. Pe la ora 15 a început un uruit, casa a început să se clatine, pereţii să se desfacă, şi mi-a spus să fug ca să nu mă găsească miliţia, fiindcă nu era voie să meargă nimeni la ea. Şi aşa a mutat Domnul pe Verginica din satul acela.

Lucrarea Domnului a fost mare, dar oamenii (noi) au stricat mult, deoarece s-au ivit neînţelegeri (eu sunt al lui Chefa, eu, al lui Pavel). Acestea au dus la dezbinare, cu toate strigătele Domnului după rătăciţi.

Cine poate să povestească puterea cuvântului sau numărul minunilor făcute de Dumnezeu prin acest vas ales? Din toate, trebuie să reţinem: post, rugăciune, mai ales la miezul nopţii, spovedit, împărtăşit, milostenie. Pentru tot ce am scris răspund în faţa lui Dumnezeu.

*

Mă numesc **Vlad Maria,** din Ucea de jos, judeţul Braşov.

În luna noiembrie 1979, după spovedania mare, săvârşită la preotul Visarion de la mănăstirea Clocociov, mă rugam mereu la Dumnezeu, dar nu ştiam ce să cer, şi ziceam: *„Primeşte-mă şi pe mine, Doamne, în grădina Ghetsimanilor!“*. De multe ori nu mai ştiam ce să cred cu adevărat, fiind asaltată de sectanţi, la serviciu, şi mai ales când vedeam că nici creştinii ortodocşi nu respectă nici unul cele cerute de această credinţă dreaptă şi sfântă, credinţa ortodoxă. Doream să găsesc undeva ceva mai select, mai înalt. Alergam pe la mănăstiri şi biserici. Dar într-o zi şoferul Neacşu Petre, prietenul nostru de familie, în urma unei călătorii în care eu cu mama mea am fost transportate de la Ucea la Sibiu, s-a reîntors în Ucea şi m-a luat şi m-a dus într-un loc minunat (în grădina lui Dumnezeu), unde am găsit nişte oameni devotaţi Lui. Aici am găsit tot ce îmi doream. Am găsit apogeul credinţei adevărate, întâlnind-o pe mămica Verginica, vasul ales de Dumnezeu pentru conducerea poporului cu adevărat creştin-ortodox pe drumul adevăratelor împliniri. Îngenunchind la picioarele acestei lucrări cereşti, am auzit cuvântul Domnului Iisus Hristos, care curgea prin gura acestui vas purtător de duh ceresc. Mama Verginica mi-a pus mâinile pe cap, dar ce am simţit în acel moment n-am mai simţit niciodată, căci Duhul lui Dumnezeu m-a curentat prin tot corpul, scurgându-Se din mâinile celei ce mă cuprindea la piept cu întreaga sa dragoste, iubire şi milă.

În vară, datorită unei boli agravate, am fost internată la spital la Bucureşti, unde ea mi-a trimis solie scrisă: *„Fericiţi cei ce au parte de prima înviere!“*. Lângă ea îmi era singurul loc de pe pământ unde mă simţeam în siguranţă, lângă Dumnezeu. Sub o protecţie divină, parcă nu mi se mai părea nimic greu în lupta cu viaţa. Plecam acasă, şi de acasă ceream mereu ajutorul, care nu întârzia să vină, fie prin vise, fie prin minuni. Astfel, într-o noapte, am visat-o venind la mine cu patru iconiţe, şi mi-a spus că sfinţii din ele îmi vor fi mereu de mare ajutor. Altă dată am visat-o cu sfântul Ioan Evanghelistul şi cu părintele Arsenie Boca; venise să mă întărească în încercările vieţii. În alt vis a venit la mine cu cei doisprezece apostoli, spunând: *„Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor şi face sfat“*.

Eu nu pot spune că după plecarea ei cu trupul ea a încetat să vină în ajutorul creştinilor care au fost hrăniţi cu cuvintele vieţii prin gura ei, căci eu când eram ameninţată de necazuri strigam la ea, şi ea mă atenţiona: *„Fii atentă cu cine stai de vorbă, că este lup în piele de oaie“*, şi de atunci niciodată n-am plecat de acasă fără să o chem în ajutorul fiecărei zile, şi îi vedeam căzând la pământ pe toţi cei ce mă duşmăneau.

În fiecare clipă simt ajutorul sfânt de la această mare trâmbiţă apocaliptică, căci o chem în rugăciune să vină să mă ajute în lupta cu sectanţii, dovedindu-mi cât de putrede sunt rădăcinile celorlalte credinţe.

În anul 1991, primăvara, am visat-o că a venit şi mi-a zis că este alături de Măicuţa Domnului în ocrotirea României şi că ea este patroana cerească a poporului creştin care s-a ridicat prin lucrarea ce a avut-o ea de la Dumnezeu şi că ea este la cârma corabiei (care s-a ridicat la cuvântul Domnului, în anul 1992, la Pucioasa) şi care se numeşte biserica Noului Ierusalim.

*

Mă numesc **Dănciucă Gheorghe,** de profesie agronom, actualmente pensionar. De când am auzit de minunea de la Maglavit prin Petrache Lupu, deşi eram un copil de numai paisprezece ani, am început să citesc sfânta Scriptură, iar după ce am văzut minunile şi am simţit mâna lui Dumnezeu, care m-a ocrotit în timpul războiului, am ajuns la concluzia că Dumnezeu niciodată n-a lipsit de pe pământ, că El este în permanenţă în mijlocul oamenilor, având un popor binecuvântat prin care a lucrat în aşa fel ca în permanenţă să menţină un echilibru al adevăratei credinţe şi o permanentă combatere a minciunii şi a duhurilor rele.

În luna octombrie, anul 1959, în casa unui creştin din Măneşti, am cunoscut-o pe proorociţa Virginia. Era culcată într-un pat. În cameră era întuneric pentru a nu se bănui că se face vreo adunare. Deasupra capului ei, la distanţă de vreo 20 de cm, se vedea o luminiţă mică de tot, cam de mărimea unui ochi de rândunică. Înfricoşat fiind de această lumină, m-am aşezat şi eu într-un colţ al camerei, ca să nu deranjez cu nimic cele treizeci-patruzeci de persoane care mai erau acolo. După miezul nopţii am auzit cuvintele: *„Pace vouă!“*. Coborâse Domnul prin Duhul Sfânt, sălăşluit în trupul ei, servindu-Se de coardele ei vocale. Am ascultat cu mare atenţie acest mesaj minunat, şi toate frazele lui cuprindeau un înalt nivel filozofic, cum pe pământ nu auzisem niciodată o aşa predică, cu atât mai mult cu cât ea nu avea şcoală, decât două clase primare. Ascultând această sfântă vorbire, m-am umplut de bucurie, dar şi de frică. După o oră şi jumătate de vorbire, a încheiat prin a spune o pildă despre un fumător oarecare, care e oprit la vama fumatului. Eu, ştiind că fumez, am înţeles că acea pildă pentru mine era spusă, şi de atunci n-am mai fumat.

Această mare proorociţă, din anul 1923, de la naşterea sa, a fost dăruită cu acest mare dar.

În vinerea Patimilor o lumină mare a coborât din cer către căsuţa ei cea mică din satul Maluri, şi în această lumină S-a văzut Domnul Iisus Hristos, Care ca un fulger cobora, şi a intrat în casa sa. Această minune se petrecea în anul 1955, anul în care sfântul Calinic de la Cernica striga din mormânt să-l scoată. Această coborâre a văzut-o Andreiana, mama ei, care atunci se afla pe afară, precum şi alte persoane care întâmplător se aflau pe afară. Atunci a fost prima dată când a coborât Domnul în vasul trupului ei.

În timpul vorbirii dumnezeieşti trupul ei nu mai simţea nici o durere dacă cineva o tăia sau o înţepa în acel timp. În anul 1956 a fost arestată şi băgată într-o celulă cu sectanţi care, nesuportând sfânta cruce şi vorbirea dumnezeiască, s-au hotărât s-o bată până o vor omorî. Pe lângă chinurile pe care le-a suferit de la cei cu care stătea în celulă, a fost supusă şi asprimii ofiţerilor de securitate din Sibiu, care, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, o frigeau cu ţigara pe mâini şi pe picioare, îi puneau bile de fier fierbinţi sub subţiori, chinuri pe care ea nu le simţea atunci când vorbea, dar le simţea după ce se trezea. I-au pus zăbală în gură ca să nu mai poată vorbi, şi tot a vorbit. În luna ianuarie au băgat-o într-un butoi cu apă, legată de mâini şi de picioare. Afară erau minus unsprezece grade, iar dimineaţa când au venit, au găsit-o vie, iar apa din butoi nu îngheţase.

Vestea despre această proorociţă a ajuns până la Gheorghe Gheorghiu-Dej, care în anul 1957 a dat dispoziţie să o aducă în faţa lui şi el a eliberat-o. După ce a fost eliberată, am participat la mai multe coborâri ale Domnului, mesaje în care Domnul ne învăţa frica de Dumnezeu şi orânduiala lăsată pe pământ prin sfinţi.

În anul 1959 am fost înştiinţat de Domnul că această proorociţă trebuie să se căsătorească, şi a fost ales tânărul Stoica Nicolae, frate cu soţia mea. Această căsătorie sfântă şi binecuvântată de Domnul s-a făcut cu scopul de a avea ea un ocrotitor pământesc, aşa cum a ocrotit şi bătrânul Iosif pe sfânta Fecioară Maria, şi, apoi, pentru a mai rezista presiunilor antichriste, care nu slăbeau să o supravegheze şi să o urmărească, astfel ea fiind ocrotită de eventualele arestări şi maltratări. Pe 31 decembrie, în noaptea spre 1 ianuarie anul 1959, a avut loc logodna în casa socrului meu, în prezenţa unui număr de vreo patruzeci de creştini. Pe la orele două noaptea casa a fost încercuită, şi proorociţa Virginia a fost arestată şi dusă la Târgovişte, băgată într-o celulă cu nişte câini lupi. Şi acolo însă a coborât Domnul, iar în timp ce era vorbirea Domnului, i-au băgat în gură sticlă pisată, au ars-o la tălpi şi pe picioare cu ţigara, ca să vadă dacă mişcă.

În luna mai, anul 1960, a avut loc căsătoria şi nunta la socrii ei, la Măneşti. Au venit creştini din toată ţara, însă toată această festivitate a fost dirijată de Însuşi Dumnezeu. Cununia s-a oficiat în biserica parohială Măneşti, preot fiind Mitrescu Ioan. Cât timp a durat sfânta slujbă a cununiei, o lumină a stat mereu asupra capului proorociţei, astfel încât, de emoţie, preotul a făcut slujba foarte greu.

Am fost anunţat de Domnul că voi fi arestat, dar nu voi face închisoare decât un an. În decembrie 1966 am fost arestat şi dus la Ploieşti. Pe la sfârşitul lunii aprilie, anul 1967, s-a auzit deasupra închisorii în care eram arestaţi glasul lui Dumnezeu, Care spunea: *„Daţi drumul copiilor Mei! Este Dumnezeu! Aveţi familii şi copii şi veţi fi judecaţi de Dumnezeu!“.* Era un glas cutremurător, care s-a repetat câteva zile, de se cutremurau şi zidurile clădirii. Acest glas a fost auzit de toţi securiştii care au fost acolo şi în împrejurimi. Am fost anchetaţi timp de şapte luni, eu şi soţul lui Verginica, pe care-l avea ca ocrotitor. Procesul a avut loc la Bucureşti, unde prin sentinţă am fost condamnat la şase ani muncă silnică, cinci ani interdicţie corecţională şi confiscarea totală a averii. Procesul a durat de la orele opt dimineaţa până după miezul nopţii. În timpul procesului mi s-a arătat proorociţa Verginica, strălucitoare, cu o cruce mare în mână, şi mi-a spus să-i spun preşedintelui tribunalului că voi face închisoare numai un an, ceea ce am şi făcut, la care toată sala a început a râde. După un an şi 18 zile am fost puşi în libertate; deci s-au împlinit cele spuse de proorociţă.

În anul 1964, în Maluri, s-a construit o casă pentru această proorociţă, casă care s-a dărâmat în anul 1972, şi, odată cu ea, mai mult de jumătate din locuinţele oamenilor au fost dărâmate de o puternică alunecare de pământ. Acesta a fost ca blestem al lui Dumnezeu, anunţat de proorociţă mai dinainte, din cauza împotrivirii pe care o manifestau locuitorii, şi a hulei împotriva acestei proorociţe a lui Dumnezeu. A scos-o Domnul de acolo mutând-o la Pucioasa, într-o casă construită în anul 1973, după care satul Maluri s-a dărâmat în proporţie de 70%. Iată numai un fragment din cele anunţate de Domnul: *«Nu îngădui la lucrarea Mea lucruri spurcate, mincinoase, false. Schimbă-ţi faptele, creştine, că dacă nu te vei schimba, voi face temelia aceasta ca un muzeu»* (mai 1968).

În anul 1978 l-a vindecat pe copilul lui Vasile Jaravete, care a fost născut infirm; a vindecat de cancer pe Maria Dimovici din Măneşti, pe Mariana Şerban de la Valea Lungă, pe Maria Cârlan din Moreni; a vindecat de epilepsie pe Didă Maria din Gheboieni. De multe ori, în cazuri de secetă prelungită, la rugăciunile ei Dumnezeu slobozea ploaie. Mulţi au fost vindecaţi. Animalele din gospodăriile creştinilor au fost vindecate de bolile lor.

Pe 14 decembrie 1980 a fost mutată de la noi, mutare care fusese anunţată de multe ori în ultimul timp, şi a fost anunţată şi mutarea mamei sale, Andreiana, la un an după plecarea ei. În anul 1987 a fost dezgropată, şi trupul ei era întreg, nimic stricat, având o culoare maronie, la fel ca sfintele moaşte din biserici, şi emanând o mireasmă nemaiîntâlnită, atât în mormânt, cât şi în tot cimitirul.

*

Mă numesc **Bănescu Emilian,** din comuna Moroieni, judeţul Dâmboviţa, creştin-ortodox, fiu duhovnicesc al sfintei noastre biserici strămoşeşti. Cred că Dumnezeu pregăteşte omul dinainte de a se naşte pentru cele ce are de întâmpinat pe calea vieţii acesteia spre mântuire.

De mic copil am fost firav la trup, şi pentru aceasta simţeam că voi fi dispreţuit de lume şi că nu mă voi putea încadra în rândul ei. Am simţit apropierea de Dumnezeu prin sora mea mai mare, Ricuţa, care era pe atunci la şcoala profesională din Mija, şi a cărei viaţă era profund marcată datorită apropierii ei de mămica noastră Verginica din satul Maluri, Pucioasa, despre care se dusese vestea că este trâmbiţă apocaliptică, prin care Domnul Iisus Hristos face pregătire poporului creştin din urmă, în vederea întâmpinării celei de a doua arătări cu slavă a Domnului şi a înfricoşatei judecăţi. Eram mic atunci, şi duhul meu tânjea să se alipească profund de această mare şi dumnezeiască lucrare.

Întâia oară, am văzut-o pe mămica Verginica la Moroieni, în casa părintească, în ziua nunţii sorei mele, Ricuţa, nuntă despre care Domnul zisese că va fi ca aceea din Cana Galileii. Atunci am auzit întâia oară cuvântul Domnului prin ea, începând astfel, ca semn de recunoaştere: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, fiilor!».* Deci mărturisesc fără rezerve că după cuvânt cunoşteam că Acela Care vorbea prin gura acestui vas ales era Domnul, Cel Care prin cuvânt a făcut cerul şi pământul. Pentru că în mulţimea care asculta erau şi inimi lipite de materie, cărora Duhul Sfânt nu le putea descoperi adevărul, căci considerau cuvântul auzit ca fiind al trupului care vorbea, Domnul adăuga de multe ori aceste cuvinte: *«Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul, şi Duhul Sfânt, nu acest trup. Acest trup, ştiţi că l-am curăţit prin boală grea şi l-am făcut curat şi de mare preţ, şi de nu veţi lua aminte la aceste cuvinte, îl voi lua de la voi şi îl veţi mai vedea la vremea de judecată, căci nu este preţuit nici de sat, nici de creştini».*

De atunci m-am alipit de acest suflet bun şi l-am iubit şi l-am preţuit mai mult decât pe părinţii mei. La Maluri, în satul ei, am mers întâia oară în anul 1968, când aveam 18 ani. Eram atunci bolnav din pricina unei eczeme şi aveam răni pe tot corpul şi pe faţă, din care cauză mă rugam lui Dumnezeu să nu am căsătorie, să nu fiu de râs pentru soţia mea. Am fost internat de multe ori la dermatologie, dar fără nici un rezultat. Bunătatea lui Dumnezeu a arătat o vedenie frumoasă lui mămica Verginica, şi ea s-a grăbit să vină la Bucureşti să mi-o spună. A văzut un lac mare şi tulbure, şi pe mine cum mă scăldam în el. Apoi a văzut un înger coborând din cer şi a dat drumul unui stăvilar şi a curs toată apa murdară, şi bazinul s-a umplut cu apă limpede, iar pe mine m-a văzut transformat într-o lebădă mare, albă, şi mă scăldam în acea apă. Mămica Verginica mă striga: *„Milică, Milică, hai la mămica!“.* Dar îngerul i-a spus: *„Lasă-l, Verginico, să se spele bine, şi apoi va veni definitiv la tine“.* Şi s-a întâmplat aşa, căci Domnul m-a curăţit prin suferinţă pentru vindecarea rănilor păcatelor mele, şi apoi m-a luat din familia părinţilor mei şi m-a unit cu familia Sa, că aşa numea Domnul familia vasului Său.

Am plecat pentru serviciul militar, şi acolo am simţit pustiul sufletesc, căci nu aveam rugăciunea de acasă şi postul rânduit de sfânta biserică, şi, peste toate, nu mai eram prezent când Domnul cobora cuvintele vieţii veşnice. Era vremea comunismului, vreme potrivnică legii lui Dumnezeu, când eram controlaţi dacă deţinem sfânta cruce, agheasmă, anafură. Domnul ne atenţiona să ţinem ascunsă taina lucrării, căci nu era vremea descoperirii.

A trecut vremea serviciului militar şi am venit la Maluri, la mămica Verginica. Era tare bolnavă, în durere şi în mare lipsă, dar mai greu de suportat era controlul miliţiei, căci deşi în constituţie era garantată practicarea religiei, pentru a distruge adevărata credinţă se supraveghea calea ce duce la Maluri sub motiv că acolo se fac adunări pentru răsturnarea regimului. Mama Verginica locuia împreună cu mama ei, Andreiana, şi cu fiica ei adoptivă, Veronica, şi sora Veronicăi, Lenuţa, care, fiind suferindă, a crescut şi ea în acea casă. Eu mă rugam lui Dumnezeu: *„Doamne, găseşte Tu un mijloc pentru a face parte din această familie şi să pot fi de folos!“*. Şi după un timp mămica Verginica mi-a spus că Domnul mă întreabă dacă eu consimt căsătoria cu această fiinţă suferindă, Lenuţa. M-am bucurat de mila Domnului şi am primit, iar preotul Leonard Ioan Popescu de la biserica Glodeni-Vale ne-a cununat, noi hotărând în faţa Domnului să trăim în curăţenie, de vreme ce locuiam în aceeaşi casă cu mămica Gigi. Aşa fiind lucrurile, locuiesc în casa în care a trăit şi de unde s-a mutat la ceruri Verginica.

Timp de şapte ani am fost martor aproape de fiecare dată când cobora Domnul şi grăia cu poporul Său, fie la Pucioasa, fie în localităţile unde eram trimişi prin cuvântul lucrării. După cum scrie în sfânta Scriptură că Domnul era Om al durerii, aşa şi mămica Verginica a fost fiica suferinţei, căci a purtat în trupul ei dureri nespuse, ca rod al păcatelor noastre, ale fiilor dăruiţi ei de Domnul. Singura bucurie a ei pe pământ a fost legătura neîntreruptă cu cerul. Fiind trează, ea în tot momentul cu ochii duhului Îl vedea pe Domnul îmbrăcat în veşmânt alb, purtând semnul cuielor din mâini şi din picioare şi cununa de spini. Se împărtăşea aproape în fiecare săptămână, după trei zile de post, iar părintele paroh era înţelegător faţă de ceilalţi credincioşi. Venea ori de câte ori îl chema şi făcea slujba de dezlegare, şi apoi o împărtăşea. În ultima vreme odihna ei era stând sprijinită de perne, şi ne ruga şi pe noi să stăm de veghe cu ea. Mulţi sfinţi veneau la ea în vedenie şi îi povesteau viaţa lor şi o înveseleau arătându-i frumuseţile raiului. Aşa petrecându-şi vremea, ne povestea viaţa ei, tristă şi simplă, şi vedeniile dumnezeieşti.

Odată, când a fost dusă la spitalul de nebuni din Plătăreşti, spunea cum a fost dusă la un loc cu cei închişi şi condamnaţi la moarte. Acolo era un lac şi trunchiuri de copaci prin apă, şi fiecare condamnat era aşezat pe o buturugă. Din apă ieşeau şerpi care-i muşcau şi, căzând în apă, se înecau. Au aşezat-o şi pe ea pe un trunchi, şi în acel moment a apărut Măicuţa Domnului zicând: *„Nu te teme, Verginica! Eu te voi ţine să nu cazi în apă“*. Şi a stat aşa multe zile, încât se mirau chinuitorii ei care, neştiind puterea Domnului, ziceau că e vrăjitoare.

Fiind vremea ateismului şi voind Domnul să ne crească în legea Sa cea sfântă ca să nu ni se pară greu şi să nu-L părăsim, la început nu a arătat calea Golgotei şi a înfrânării, ci a unit tineri prin căsătorie, şi zicea: *«Voiesc de la cei pe care Eu, Domnul, i-am unit, să fie ca nişte stâlpi de lumină pentru cei ce merg spre mântuire ca să nu piardă cărarea».* Apoi, după o vreme, fiindcă ne apropiam din ce în ce mai mult spre poarta cea strâmtă pentru a intra în patria cerească, am auzit învăţătura pentru oprirea întinării soţului cu soţia: *«A venit vremea, creştine, ca soţia ta, de acum, să-ţi fie ţie soră, ca să fiţi curaţi şi cu trupul şi cu duhul».* Cei ce au fost încredinţaţi că Domnul este Cel Care grăieşte, cu mare bucurie au primit această învăţătură pe care Duhul Sfânt o grăise şi în vremea primilor creştini prin gura sfântului apostol Pavel: *«Şi aceasta v-o spun, fraţilor, că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei să fie ca şi cum nu ar avea»* (I Corinteni, 7/29).

Întotdeauna Domnul ne-a rugat, nu a obligat pe nimeni; fiecare a împlinit după măsura dragostei sale. Pentru cei ce se îndoiau în cuvântul Său, Domnul grăia: *«Ce vei face, creştine, când Domnul Iisus Îşi va da lucrarea Sa pe faţă? Vei mai spune că nu e lucrarea lui Dumnezeu? Nu vei spune aşa, ci vei tremura de groază».*

Mămica Verginica nu voia să lipsească de la sfânta biserică nici atunci când nu mai putea merge pe picioare şi ne ruga să facem scăunel din mâinile noastre, şi aşa două persoane o transportam, căci zicea: *„Dacă mor, să mor în sfânta biserică“*. În ultimii ani ai vieţii pământeşti a avut regim alimentar foarte aspru şi mă ruga să ţin şi eu cu ea, căci vine vremea când nu vom mai mânca nici noi carne, căci Domnul, cât a fost pe pământ, nu a mâncat carne. Când locuia la Maluri, spunea Domnul aşa: *«Pentru necredinţa locuitorilor, satul acesta va rămâne pustiu».* Şi aşa s-a întâmplat, căci în anul 1972 au fost alunecări de teren, multe case s-au dărâmat, şi s-a dărâmat şi casa ei, lucrată din porunca Domnului. Atunci mulţi s-au clătinat în credinţa lor, căci nu cunoşteau cuvântul Domnului, grăit prin acest vas atunci când a anunţat dărâmarea satului, căci s-a spus atunci de la Domnul: *«Fiilor, voi dărâma acest sat pentru necredinţa lui, şi veţi vorbi apoi între voi ca şi proorocul Ieremia: Mergeţi la locul Meu din Şilo şi vedeţi ce i-am făcut»*.

În acel timp s-a întâmplat să fiu la Maluri. Era miezul nopţii şi eram îngrozit de ce vedeam; multe case plecate de la locul lor câte 50-100 metri. Oamenii au luat cu ei ce au putut, şi au plecat în pribegie pe la rude până îşi vor construi alte locuinţe. Mămica Gigi era bolnavă, pereţii camerei au crăpat, şi singura cameră în care se mai putea locui era cea a mamei Andreiana. Am mers cu toţii în acea cameră, şi la puţin timp a coborât Domnul, şi după obişnuitul început a spus: *«De ce staţi înmărmuriţi? că şi templul lui Solomon, unii l-au zidit, şi alţii l-au dărâmat. Mergeţi şi căutaţi alt loc, să mutăm lucrarea Mea».*

Am mers la Pucioasa şi am găsit o căsuţă cu o cameră şi un hol, pe care am închiriat-o. Timp de un an şi jumătate s-a construit noua locuinţă, cu multe împotriviri din partea autorităţilor. Cu mare greutate s-a transportat de

la Maluri tot ce s-a putut recupera din demolarea casei. Mai puţin ne-ar fi costat să cumpărăm cărămidă nouă, dar Domnul poruncise ca nu numai jumătăţile, ci şi sferturile de cărămidă să fie zidite în pereţii noii case. Pe fiecare cărămidă a casei din Maluri mulţi săteni dintre cei ce nu credeau în această lucrare dumnezeiască au văzut scris cu litere de foc: *„Sfinţit Domnului“*. Acum, în locul unde a fost casa a rămas troiţa cu sfânta cruce, aşezată de noi acolo din porunca Domnului.

În toate necazurile şi strâmtorările vieţii ei mama Verginica a aflat mult ajutor prin slujbele date unor preoţi bătrâni şi cu viaţa trăită în legea Domnului. Multora dintre ei Domnul le descoperea darul ce-l purta mămica Gigi, şi ei îi spuneau: *„Ce dar ai tu asupra ta! Şi cum de vii la mine?“*, iar mămica le răspundea: *„Domnul m-a trimis, căci prin rugăciunile preoţilor adevăraţi împlineşte cererile creştinilor“*.

Mămica Verginica nu se supăra niciodată din cauza suferinţei trupeşti, nici nu a cugetat vreodată, ci făcea ce stătea în puterea ei: se ungea cu sfântul mir din candelă, se stropea cu agheasmă mare şi folosea medicamentele prescrise de medici. Medicii spuneau că are inima mult mărită şi îmi şopteau mie că nu va mai trăi mult, iar mai târziu, după ce din nou îi solicitam, se minunau cum de mai trăieşte. Mulţi medici cărora Domnul le atinsese inima aveau mare milă de ea. De pildă, când se interna la spitalul din Pucioasa, doctorul Iţu Gheorghe i-a fost de mare folos. La vizită veneau şi de la securitate, agenţi îmbrăcaţi în halate albe, susţinând că sunt medici, şi o cereau la Târgovişte pentru experienţe, iar medicul, nebănuind adevărul, o dădea. Şi, de fapt, ce se întâmpla? În timpul nopţii, când ea adormea, cobora Duhul Domnului şi grăia, iar securitatea scria ce se vorbea, şi o injectau cu ser stricat şi o băteau să se trezească, dar nu se trezea până ce Domnul nu termina ce avea de grăit. La trezire simţea usturime mare în tot trupul şi striga de durere. După multe nopţi ea a întrebat pe doctorul Iţu Gheorghe ce se întâmplă de are aşa mari dureri dimineaţa. Atunci el a înţeles, şi s-a împotrivit cu tărie celor ce veneau să o ia, spunându-le că el răspunde de securitatea ei.

Prezenţa Domnului în fiinţa ei era simţită de cei ce credeau cu adevărat. De pildă eu, fiind om cu fire neputincioasă şi supus greşelii, mult am supărat pe Domnul cu viaţa mea, şi din privirea şi glasul ei simţeam că Domnul este supărat. Dojana ei răsuna în urechile mele precum glasul Domnului către Adam după ce a greşit: *«Adame, Adame, unde eşti?».* Aşa simţeam şi eu, încât mi se lua toată puterea şi înclinarea spre rele. Într-o zi nu a putut suporta greşeala mea şi mi-a zis: *„Du-te la serviciu, să nu te mai văd şi să nu mai îmi spui mamă“*. Aşa era cu dreptate, căci mai multă durere aduce Domnului greşeala celui apropiat al Său decât a celui ce nu s-a împărtăşit din darurile Lui. Am plâns cerând Domnului iertare, şi către seară m-a strigat şi mi-a spus cele de la Domnul: *„Iartă-l, Verginica! Nu vezi că stăruie lângă patul tău?“*.

Prin anii 1978-1979 a anunţat Domnul că o va ridica dintre noi. Noi nu pricepeam atunci cum va fi, căci ştiam că această lucrare va continua până la scaunul de judecată. Într-o zi mi-a spus: *„Uite, mămică, Domnul mi-a spus că mă ia la El şi a zis să-mi cânţi cântecul: Sosit-a ora despărţirii/ Sosit-a ziua să plecăm/ Şi nu ştiu când vom mai ajunge/ De-acuma să ne mai vedem/ De nu ne-om mai vedea aicea/ Ne vom vedea în cerul sfânt/ De vom avea credinţă tare/ Şi vom păzi al Său cuvânt…“.* I l-am cântat cu mare durere, neputând suporta greutatea despărţirii de ea. Apoi a chemat pe sora ei, Maria, şi pe mama lor, Andreiana, şi m-a rugat să le duc cu maşina la fotograf pentru fotografia de pe cruce. M-a surprins, pentru că a aşezat pe mama Andreiana la mijloc, şi cele două fiice într-o parte şi în cealaltă. Am comentat această aşezare, şi mi-a şoptit: *„Fii cuminte, căci aşa mi-a spus Domnul să fac“*. Şi a rânduit toate pentru înmormântare.

În ultima vreme nu-i mai folosea nici un medicament pentru eliminarea apei din trup, şi apa s-a infectat. Îi ardea întreg trupul şi se chinuia neputând nici să doarmă, nici să mănânce, şi vegheam cu rândul lângă ea, dar ca nişte neputincioşi, mai aţipeam de oboseală, şi se mâhnea mult că nu-i simţeam durerea. Cu trei zile înainte de plecare nu mai simţea durerile, dar era lucidă şi privea cu faţa lină şi zâmbitoare în sus şi ne spunea pe şoptite: *„Au venit sfinţii arhangheli să mă ia. Să nu vă fie frică, să nu plângeţi. Fiţi cuminţi“.* Apoi, cu zâmbetul unei bucurii suprafireşti, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 14 decembrie, anul 1980.

După plecarea ei cu trupul dintre noi, toate soroacele ce i s-au făcut au fost dirijate de duhul ei, căci o trimitea Domnul la sora ei, Maria, şi îi spunea ce mâncare să pregătească, ce lucruri să dăm milostenie şi cui să le dăm.

După împlinirea unui an, când s-au împlinit soroacele rânduite de sfânta biserică pentru uşurarea sufletului şi trecerea prin cele douăzeci şi patru de vămi ale văzduhului, a venit la sora ei în vis şi i-a zis: *„Surioara mea, m-a trimis Domnul înapoi la poporul meu, că atunci când mă petreceaţi la mormânt, duhul necurat juca de bucurie şi zicea că a rămas poporul singur, pe mâna lui“.* De atunci mămica Verginica îi şoptea mereu la ureche sorei sale cuvinte de la Domnul pentru corectarea vieţii noastre şi ne aducea noile învăţături şi cerinţe necesare intrării la nunta Mirelui ceresc. Mulţi creştini au judecat acest plan dumnezeiesc şi spuneau: *„Nu se poate să aibă sora lui Verginica acest dar de la Dumnezeu, că ea nu a avut postul de patruzeci de zile“.* Iar mămica ne-a spus că Domnul a păstrat-o curată cu trupul după naşterea copiilor şi a oprit-o de la carne, ceea ce ea a împlinit cu toată dragostea.

Mămica Verginica a condus în toate amănuntele viaţa surioarei sale, Maria, şi îi spunea să facă mătănii, să fie şi pentru ea, căci zicea: *„Eu, lelico, cât timp am fost în trup, am fost în suferinţă şi nu am putut să fac“*. O trimitea la preotul din sat să-l roage să spună poporului în biserică să facă semnul crucii drept, zicând: *„Decât o sută de cruci strâmbe, mai bine una dreaptă. Crucea strâmbă osândeşte, crucea dreaptă mântuieşte. Să nu mai pună*

creştinii perniţă când stau în genunchi, căci Măicuţa Domnului nu pune aşa ceva, şi are răni la genunchi, rugându-se pentru toată lumea". Aşa a condus Dumnezeu apoi pe poporul Său în restul vremii comunismului, prin cuvântul Său transmis prin gura proorociţei Virginia, scris de mâna surioarei ei.

Ca şi în toate timpurile în care Domnul a lucrat prin proorocii Săi, cei ce nu s-au încadrat cu dragoste şi nu au împlinit ceea ce Domnul le-a poruncit, zarea lor duhovnicească s-a îngustat şi n-au mai avut înţelepciunea ce vine de sus, de la Părintele Luminilor şi, fiind în întuneric, s-au întors de la porunca dată lor şi s-au unit cu faptele oamenilor necredincioşi, care mărturisesc numai cu buzele pe Dumnezeu, însă inima lor este departe. Aceştia, din neştiinţă, stau şi acum împotriva adevărului, dar Domnul va birui răul din inimile lor şi îi va schimba prin zdruncin mare dacă de bunăvoia lor nu vor, căci toţi cei care au zis Domnului: *„Da, Doamne"* prin această proorocie, sunt pecetluiţi cu pecetea Sfintei Treimi şi nu se vor putea ascunde de la faţa Domnului. Duhul lui mămica Verginica ne-a adus de la cer vestea că Domnul nu va mai lăsa nici un suflet pe mâna satanei, căci de la Domnul este suflarea de viaţă, însă va băga trupurile la suferinţă, până vor plăti tot ce au săvârşit împotriva voii Sale: *„Trupul a păcătuit, trupul să plătească"*. Acum înţelegem, cei ce am rămas credincioşi Domnului lângă această cerească lucrare, cuvântul până acum nelămurit, că această grăire va fi până la scaunul de judecată.

Multe sunt de spus despre această minune de care ne-a învrednicit Dumnezeu şi pe noi, şi de care îi va face părtaşi şi pe cei ce vor afla şi vor crede mărturisirii noastre. Mulţi dintre cei dintâi vor fi pe urmă, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

*

Mă numesc **Ioniţă Valeriu** şi locuiesc în Valea Voievozilor, strada Aleea Mănăstirii Dealu, judeţul Dâmboviţa.

De la părinţi am învăţat să iubesc pe Dumnezeu şi biserica Sa. Copil fiind, la Denia Mare din ajunul sfintelor Paşti, am sărutat icoana Mântuitorului cu spini pe cap, şi în simplitatea mea am întrebat: *„Doamne, ce vină Ţi-au găsit oamenii aceia răi, de Te-au omorât?"*. Am crescut, şi am înţeles că lumea este rea. Începusem să mă gândesc tot timpul că bine ar fi dacă aş întâlni un om care să-mi vorbească despre Dumnezeu mult mai mult decât vorbea preotul în biserică sau părinţii mei acasă; l-aş asculta pe acel om şi aş face tot ce a spus Dumnezeu. Sub influenţa acestor gânduri căutam mereu să ascult ce spun despre Dumnezeu bătrânii şi credincioşii.

Aşa, în primii mei ani de şcoală, s-a răspândit vestea printre credincioşi că undeva, în satul Maluri, pe lângă Pucioasa, este o tânără fecioară săracă şi fără tată, care, după ce a ţinut un post negru de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, a primit de la Dumnezeu darul de a avea vedenii, şi că Dumnezeu vorbeşte prin gura ei către credincioşii care merg acolo. Cu acest prilej am ajuns şi eu acolo şi am văzut-o pe această fecioară, numită Verginica, şi am crezut că Dumnezeu vorbea prin gura ei. La una din vorbirile Domnului acel glas minunat m-a chemat personal mai aproape de Verginica, dar nu cu numele meu, ci cu un nume nou: Petrică. Aveam 9-10 ani. *„Iată, te-am strigat cu nume nou, şi îţi dăruiesc doi talanţi pe care tu să-i înmulţeşti, să nu-i îngropi"*. Acest eveniment a constituit pentru mine o mare dilemă. Eu gândeam să găsesc în viaţa mea un om care a vorbit cu Dumnezeu, iar acum să ajung chiar eu să vorbesc cu Dumnezeu? Să fie acesta cuvântul lui Dumnezeu? Ce trebuia să fac acum? Aceste întrebări mi-au chinuit sufletul mult timp.

Am luat parte la multe vorbiri cereşti. Umilinţele prin care ea a trecut ne-au fost povestite în multe împrejurări de ea sau de creştinii care au fost de faţă la aceste întâmplări. Pe mulţi creştini i-am auzit spunând că în închisoarea de la Plătăreşti Dumnezeu lucra prin ea şi le vorbea celor de faţă. Ca s-o reducă la tăcere, îi puneau un căluş de fier în gură, dar n-au reuşit să oprească glasul lui Dumnezeu. Altădată i-au pus la subţiori bile de metal, fierbinţi, dar n-au putut să-i oprească vorbirea, şi nici să-i facă vreo rană. A fost aruncată într-un lac cu şerpi, ca s-o mănânce, dar pe acel lac s-a agăţat de o buturugă de lemn şi a stat pe ea o zi şi o noapte, iar şerpii veneau până aproape de ea, dar nici unul nu i-a făcut nici un rău, aşa cum odinioară leii nu i-au făcut rău proorocului Daniel. La spitalul Nr. 9 din Bucureşti i-au făcut injecţii alterate ca s-o omoare, dar injecţiile nu şi-au făcut efectul, pentru că puterea lui Dumnezeu lucra prin ea şi nu simţea nici o durere în timpul torturilor, aşa ca mulţi dintre mucenici.

Cu toate că în satele prin care a trecut ea cu această lucrare din cer se umpleau bisericile cu popor, mulţi preoţi nu au crezut-o, ba chiar au hulit-o. Dumnezeu ne îndemna prin glasul ei ca tinerii şi tinerele să meargă la mănăstire, ca toţi să citim rugăciunile din Ceaslov şi psalmii din Psaltire, dar în toate împrejurările oamenii se împărţeau în două cete: unii o ascultau şi îi urmau sfaturile, alţii, fie că o ascultau, dar nu-i urmau sfaturile, fie că n-o ascultau şi huleau. Atunci am înţeles de ce oamenii sunt atât de răi astăzi, pentru că la început au fost două popoare: unul bun, din Set, şi altul rău, din Cain. Cei buni s-au numit fiii lui Dumnezeu, iar cei răi s-au numit fiii oamenilor, adică lumea fără Dumnezeu, şi orice amestecare între aceste două popoare n-a fost pe placul lui Dumnezeu. De aceea a avut loc şi potopul. În această formă a evoluat omenirea până în zilele noastre. Acum am găsit şi răspunsul la întrebarea copilăriei mele: *„De ce au omorât oamenii cei răi pe Dumnezeu?"*. Iată că am înţeles şi mai multe, anume faptul că pentru acest mare păcat, Dumnezeu a rostit blestem pentru poporul acela *(Psalmii, 68/19-33; Ev. Matei, 21/43; Ev. Luca, 20/9-16),* iar despre taina Noului Ierusalim *(Apocalipsa, cap. 21)* am aflat că va fi în România.

Această fată, Verginica, avea un suflet atât de bun că nu se supăra pe nimeni, oricât rău i-ar fi făcut, şi era atât de blândă încât cu dreptate toţi o numeau: mama Verginica. Uneori, când îmi punea unele întrebări, mă privea atentă,

cu o privire deosebită, aşteptând răspunsul meu, şi prin această atitudine simţeam că întrebarea nu este de la ea şi înţelegeam să fiu cât mai sincer, mai ales că în multe cazuri ea nu avea de unde să ştie rostul sau sensul întrebării. În aceste situaţii îndrăzneam s-o întreb de ce îmi pune asemenea întrebări, şi îmi răspundea că Domnul a pus-o să mă întrebe. Mi-a explicat că în cazul în care intervine Domnul să-i spună ceva, o face atentă, şi apoi îi vorbeşte.

Eram în armată, în postul sfintelor Paşti, şi mă gândeam că ceilalţi creştini au posibilitatea să se împărtăşească acum, pe când eu, nu, şi o rugam în sinea mea pe mama Verginica să mă ajute şi pe mine în realizarea acestei dorinţe. Au trecut doar câteva zile de la rugăciunea mea. În unitate s-a ţinut un examen pentru gradul de caporal, la care am răspuns foarte bine, şi am căpătat pe neaşteptate o permisie de cinci zile şi am plecat acasă şi mi-am împlinit dorinţa.

După ce m-am căsătorit, mama Verginica a devenit naşa mea. La o vorbire a Domnului, găzduită în casa mea, Domnul şi Maica Domnului m-au întrebat dacă doresc să am un nume de sfânt, şi că mă lasă să-mi aleg eu acest nume. Mi-am adus repede aminte de timpul copilăriei, când Domnul m-a strigat: *„Petrică!“*, şi am răspuns: *„Doamne, Petru vreau să-mi fie numele, că tot Tu mi l-ai dat“*. I-a spus şi soţiei mele să-şi aleagă un nume, iar ea l-a ales pe Nicolae, căci o cheamă Niculina, şi Dumnezeu ne-a spus să serbăm în fiecare an această zi (3 decembrie), că e ziua în care am căpătat nume noi.

Când a venit vremea copiilor, Domnul ne-a spus că vom avea trei fii, la care să le punem numele Vasile, Grigorie şi Ioan, dar să nu mă supăr dacă printre ei va fi şi câte o fată, lucru care s-a împlinit, mai puţin cu Ioan, pentru că, după această învăţătură, am înţeles că ziua Domnului este foarte aproape, şi am hotărât mai bine să împlinim profeţia de la sfântul evanghelist Matei *(Ev. Matei, 24/19-22 şi 37-39)* şi din epistole *(I Corinteni, 7/29; II Petru, 3/13)* referitoare la curăţenia trupească.

Într-una din zile un copil de al meu a avut temperatură mare, şi am hotărât să chem Salvarea, dar mi-am adus aminte de învăţăturile Maicii Domnului, am luat sfânta agheasmă mare, am uns copilul pe tot corpul, i-am zis rugăciunea *„Tatăl nostru“,* iar după câteva minute copilul s-a însănătoşit.

Mai pot mărturisi că am cunoscut de la Domnul, prin această gură, cu mai mult de zece ani înainte de a se împlini, că Ceauşescu va pieri tragic şi că după el va veni altul, care va fi mai rău decât el, dar care va sta la conducere puţină vreme. După ce am văzut împlinindu-se în decembrie ’89 mai întâi prima parte a proorociei, aşteptăm cu încredere că se va împlini şi cealaltă parte a proorociei.

Când eram copil, am luat parte la o vorbire a Domnului prin naşa Verginica şi am văzut că Domnul a chemat-o pe Maria Dimovici din comuna Măneşti, care era bolnavă de cancer, şi a spus acestei femei să pună mâna pe această proorociţă şi a întrebat-o dacă poate crede că Dumnezeu o va face sănătoasă. *„Cred, Doamne“*, a răspuns femeia, şi din acel moment femeia s-a vindecat, şi trăieşte şi astăzi. O altă femeie vindecată de Domnul, tot de cancer, prin naşa Verginica, a fost Cârlan Maria, din oraşul Moreni. Văzând că în acest loc se petrec evenimente miraculoase, am rugat-o pe naşa Verginica să le spună pe toate la cineva, împreună cu aspecte din viaţa ei, spre a fi scrise şi ştiute în viitor, iar ea din modestie creştinească mi-a spus: *„Ai răbdare, că va veni vremea să se scrie toate acestea spre mărturie“*.

Într-un timp se discuta prin lume că unele persoane au avut diferite descoperiri, vise şi vedenii. Atunci Domnul prin naşa Verginica ne-a explicat, pentru a nu fi înşelaţi de duhuri rele, următoarele: când ne apare un sol vestitor, trebuie să ştim dacă acesta e de la Dumnezeu, şi putem să îl identificăm pe cel venit de la Dumnezeu dacă apare în lumină albă sau galben strălucitor, şi niciodată în veşmânt roşu. După aceasta, spre a ne clarifica mai bine, să cerem parola, adică: *„Binecuvintează!“*. Dacă este Unul din Sfânta Treime, va răspunde: *„Binecuvântat să fii, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!“,* iar dacă este altcineva, trimis din cer, va răspunde: *„Domnul să te binecuvinteze, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!“*. Dacă nu va fi nici unul dintre aceştia, şi este duhul rău, acela nu poate să binecuvinteze în numele lui Dumnezeu, şi va dispărea imediat. Aceasta constituie pentru noi, creştinii, un fel de parolă pentru a nu fi înşelaţi de duhuri rele.

Este adevărat că prin acest loc al lucrării lui Dumnezeu prin mama Verginica au trecut în perioada anilor 1955-1980 foarte mulţi creştini. Unii au venit din curiozitate, alţii au crezut şi au împlinit, iar alţii au hulit, dar nu e de mirare acest lucru, pentru că e normal să fie şi din aceia care să nu creadă, fiindcă nu sunt de aici, din acest popor. Ei sunt dintre fiii oamenilor, sunt din lume. De aceea striga Domnul mereu: *«Ieşiţi din lume, poporul Meu!»,* bineînţeles, cu faptele, nu cu trupul. Acelora nu le convin anumite rânduieli lăsate de Dumnezeu *(Isaia, 3/16-24; I Timotei, 2/9-10)* şi încearcă să-şi justifice necredinţa prin diferite pretexte: ba că e spiritism, ba că e prooroc mincinos, ba că e de la diavolul, ba că e sectă în sânul bisericii. Aşa era numit şi poporul Domnului când El era cu trupul pe pământ: *„secta Nazarineanului“*, şi L-au răstignit.

Dacă acum această lucrare apocaliptică a lui Dumnezeu pentru redresarea spirituală a României şi prin aceasta a întregului glob pământesc *(Isaia, 2/1-5; Daniel, 12/1-5)* mai poate fi numită sectă, aceasta nu este alta decât tot aceea a Nazarineanului *(Apocalipsa, cap.7).* Şi dacă se va mai găsi şi astăzi un Iuda, un Anna, un Caiafa şi un Pilat, lucru deloc imposibil, având aceste descoperiri din sfânta Scriptură prin mama Verginica, eu mărturisesc că de data aceasta cei care vor învinge sunt: Mielul şi *„secta“* Lui, adică cei răscumpăraţi prin sângele Lui *(Apocalipsa, cap.15).*

*

Mă numesc **Creaţa Constantin,** din comuna Măneşti, judeţul Dâmboviţa, şi mărturisesc înaintea lui Dumnezeu şi în frica de Dumnezeu toată lucrarea care s-a făcut în casă la mine prin vasul lui Dumnezeu, Virginia.

În anul 1957 vasul lui Dumnezeu, Verginica, prin porunca lui Dumnezeu a venit în casa mea, iar Domnul a vorbit prin ea şi a spus: *„Fiule Constantin, în fântâna din curtea ta a secat apa, şi văd că îţi este greu de apă. O, măi copilaşii Mei, e greu fără apă. Du-te, fiule, şi sapă numai un picuţ, căci izvorul este deasupra. Curăţeşte-o, şi va veni apă“.* După terminarea vorbirii Domnului, am intrat în fântână şi am curăţit un strat mic de pe fundul ei şi am ieşit. După o zi am trimis copilul să se uite în fântână, şi copilul a strigat: *„Tăticule, este apă în fântână!“.* M-am dus şi am scos apă limpede ca vioreaua şi am început să plâng pentru mila ce a făcut-o Dumnezeu cu mine, păcătosul.

În anul 1958 aveam un băiat care nu vorbea şi nu auzea. M-am dus cu el pe la doctori, dar în zadar; copilul era născut mut şi surd. M-am dus la casa lui sora Verginica, şi Domnul a vorbit prin cuvântul Său: *„Fiule Constantin, vrei să mergi la doctor cu copilul?“.* Iar eu I-am zis: *„Doamne, am venit la Tine. Eu cred că Tu poţi“.* Şi Domnul a spus: „*Din ceasul acesta copilul tău va vorbi şi va auzi. Prin credinţa ta s-a vindecat“.* Şi aşa a fost; băiatul meu vorbeşte şi aude. Apoi mi-a zis: *„Fiule Constantin, Mă primeşti în casă la tine să fac lucrarea Mea?“.*

După două luni Verginica a fost arestată de securitatea comunistă în timpul unei vorbiri cereşti la Întorsura Buzăului. Eu am cugetat: *„N-a mai venit Domnul cu grăirea Sa, aşa cum mi-a spus“.* După şase luni Verginica a fost eliberată, şi m-am dus la căsuţa ei, şi Domnul mi-a spus: *„Fiule Constantin, de ce te-ai îndoit că n-am mai venit cu Verginica la tine? căci cuvintele Mele nu rămân neîmplinite. Cerul şi pământul trec, dar cuvintele Mele nu vor trece“.* Atunci mi-am adus aminte de ce-mi spusese Domnul şi am plâns de bucurie, că Domnul avea să vină în casa mea din nou. Şi dacă a venit, din nou ne-a întărit pregătirea sufletească şi trupească, să nu avem beţie, duşmănie, curvie, să nu călcăm zilele de post, lunea, miercurea şi vinerea, şi să ţinem întregi cele patru posturi din an, mergând în toate serbările în sfânta biserică, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru toate bunătăţile Sale. Amin.

*

Este în firea omului, ca o lege a existenţei sale, să caute a se întoarce în grădina din care a fost alungat. De aceea am găsit cu cale să mărturisesc despre binele ce mi l-a făcut mie Domnul, apropiindu-mă pe mine, neputinciosul şi nevrednicul, de lumina vieţii, coborâtă de la Dumnezeu la acest sfârşit de întuneric.

Cu o seară înaintea întâlnirii cu cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa (anul 1986), am avut un vis: eram la biserica din Ghelari, unde, de fapt, mă aflam. Veniseră două autocare cu turişti. Aceia au coborât, ne-au îmbrăţişat şi au întins o masă mare în partea de răsărit, în curtea bisericii. La acea masă cu noi era şi Domnul Iisus Hristos. L-am rugat şi pe părintele Florea, preotul bisericii Ghelari, să stea cu noi la masă, dar ne-a refuzat spunând că e ocupat. Acesta mi-a fost visul. A doua zi au venit două autoturisme cu credincioşi. Am remarcat chipuri blânde şi naturale de creştini ortodocşi, au intrat în casă, s-au închinat la icoane sărutându-le, şi apoi au stat de vorbă cu noi. Între ei era şi o femeie în vârstă, cu un chip deosebit de blând, foarte tăcută, intervenind foarte rar în discuţie şi tresărind adesea, ca şi cum vorbele pe care le spunea le-ar fi auzit într-o şoaptă tainică. Aceea era mama Maria, sora sfintei Virginia, femeie prin care Domnul a binevoit să conducă mai departe poporul spre grădina Edenului, nu doar pe Adam şi Eva, cei proaspăt izgoniţi după facerea lor de către Dumnezeu, nu doar poporul Vechiului Testament, ci întreg poporul creştin al Noului Ierusalim (poporul Domnului). Cuvintele pe care le-am auzit din gura acestei femei erau cuvinte pline de iubire cerească, de înţelepciune şi de amărăciune. În ele regăseam Noul şi Vechiul Testament la un loc, suferinţa şi bucuria într-o suprapunere cosmică. Totul semăna cu o capodoperă nesemnată, al cărei autor genial se ascundea după cuvintele simple, atribuite unui oarecare. Cui îi puteau aparţine acele cuvinte care îndemnau la credinţă fierbinte, la respectul faţă de trăirea creştină? Acele cuvinte făceau apologia bisericii creştine mântuitoare, dar în acelaşi timp deplângeau preoţii care nu mai slujesc după dreapta rânduială. Reveneau tot timpul ca un laitmotiv cuvintele: *«Credeţi că Eu sunt Dumnezeu? Credeţi că mâinile Mele sunt străpunse de cuie şi acum? O, dacă aţi vedea genunchii Maicii Mele cum sângerează stând în faţa tronului ceresc şi rugându-L pe Tatăl să mai ţină încă puţin lumea! O, nu mai pot!».* Erau cuvinte care veneau din interiorul şi din afara acelui trup; parcă aparţineau şi nu aparţineau acelei fiinţe care, când se trezea, semăna cu un albatros aşezat pe o suprafaţă terestră. Spre sfârşitul cuvântului ceresc acea voce îl chema insistent pe părintele Florea, care refuzase să vină să asculte. De faţă, în afară de noi, era maica preoteasă, fiul părintelui Florea, cu soţia şi copiii. După consumarea acestor momente râvna noastră pentru mântuire a crescut, dar s-au înmulţit şi ispitele.

O bună bucată de timp ne-am luptat cu îndoiala în ce priveşte această lucrare, dar dragostea de Dumnezeu a biruit şi n-am mai pus sub semnul întrebării proveniența divină a acestor cuvinte, căci cunoscut este, recunoaştem capodopera după cuvinte, nu după semnătură.

În scurta noastră şedere la biserica din Ghelari-Hunedoara, timp în care am lucrat o poartă monumentală, am avut multe întâmplări miraculoase, din care relatez numai două. Odată, un călugăr pribeag (Gherasim), venind la biserica din Ghelari, a înnoptat la noi şi ne-a spus următoarea revelaţie: se făcea că sfântul Nicolae era în faţa

porţilor terminate, iar deasupra lor era scris *„România, ţară sfântă; România, ţara Noului Ierusalim“* pe fundalul tricolorului nostru. În faţa porţilor se adunaseră mulţi potrivnici care voiau să le deschidă, dar cum se atingeau de ele, se cobora foc din cer, care îi carboniza. Călugărul spunea că porţile nu se vor lucra pentru biserica din Ghelari, ci vor fi duse în alt loc. Atunci nu înţelegeam ce înseamnă această taină.

Odată a venit la noi o femeie bolnavă, care susţinea că a fost trimisă de Maica Domnului în urma unei revelaţii, spunându-i-se că la Ghelari va afla biserica cu 33 de cupole, dar am reţinut ideea, folosind-o ca temă plastică mai apoi în multe lucrări de ale mele.

Biserica ridicată din porunca lui Dumnezeu la Pucioasa are 33 de arcade-cupole, iar poarta aşezată în partea de sud este poarta lucrată la Ghelari, pecetluind intrarea pentru cei care nu se supun legământului coborât de la Dumnezeu pentru acest loc sfânt. După ce Domnul a coborât planul temeliei bisericii, şi în timp ce eu lucram la proiect, nereuşind să ajung la un rezultat satisfăcător, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât prin ucenicii lui Verginica, vieţuitori în aşezământul de la Pucioasa, şi mi-a spus să-mi amintesc de o revelaţie privind o biserică cu 33 de cupole, şi astfel Domnul Şi-a împlinit planul construcţiei bisericii.

În ce priveşte configuraţia plastică şi simbolică a celor ce se împlinesc în acest loc, impresia mea (neavizată din punct de vedere teologic) este că spaţiul supus dezbaterii reprezintă prototipul unui spaţiu edenic în care pomul vieţii (izvorul vieţii) reprezintă cuvintele coborâte de la Dumnezeu, iar tipul de existenţă pe care ni-l cere Dumnezeu este condiţia obligatorie pentru reîntoarcerea noastră la relaţia Adam-Eva înainte de săvârşirea păcatului. Acelaşi tip de armonie se poate remarca şi în cadrul creaţiei lui Constantin Brâncuşi.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt am mărturisit acestea eu, robul lui Dumnezeu, **Zidaru Marian,** din mila lui Dumnezeu sculptor şi arhitect al acestui loc. Amin.

*

Mă numesc **Victoria Zidaru** şi voi încerca să mărturisesc cum a început legătura mea cu această lucrare sfântă.

Eram la Ghelari, lucram o poartă monumentală de şase metri, cu Marian şi cu un grup de ucenici, poartă care a fost revelată de Dumnezeu atât lui Marian, cât şi altor persoane care au întărit convingerea că lucrarea noastră este comandată, am putea spune, de cer. Însăşi abandonarea Bucureştiului şi venirea noastră la Ghelari a fost parcă ajutată şi cerută din cer, căci nici unul din noi nu s-a împotrivit, nu ne-a venit greu şi nu am regretat, şi am urmat acest îndemn parcă ajutaţi şi mângâiaţi de o putere divină.

Încă de când eram în Bucureşti auzisem că în România se petrece un miracol, că undeva vorbeşte Dumnezeu şi comunică oamenilor învăţături şi taine. Această veste a trezit în noi o mare dragoste şi aşteptare. Parcă ştiam că trebuie să ne întâlnim cu această formă de manifestare a Domnului. N-a trecut mult, şi la trei săptămâni de la venirea noastră la Ghelari purtătorii de Dumnezeu şi vasul lui Dumnezeu, care atunci era mama Maria, au venit, şi Domnul ne-a strigat şi ne-a vorbit. Am simţit din primul moment, prin fiorul inimii, că este Dumnezeu. Pacea şi dragostea care m-au cuprins atunci nu le-am mai simţit aşa până atunci. Era ca şi cum s-a deschis un nou canal de înţelegere şi cunoaştere, s-a produs o contopire, o unire, o cununie tainică pe care n-o pot explica. Am cunoscut că este Domnul şi L-am urmat din ce în ce, mirată şi copleşită de măreţia Lui. Cu cât a trecut timpul şi ni s-au descoperit mai multe, cu atât m-am simţit mai datoare faţă de El. Ce s-a întâmplat cu noi atunci, a fost ca un dar, darul de a-L putea iubi şi urma pe Domnul. De atunci viaţa noastră a fost un şir de minuni pe care Domnul le-a făcut cu noi, dar şi de probe şi ispite în acelaşi timp, foarte grele şi complexe, dar pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu şi intervenţia vizibilă a Lui, le-am trecut.

Această şedere a noastră la Ghelari o numim ca pe o şcolarizare, ca pe un exerciţiu de lucru de la Duhul Sfânt. Acolo am învăţat să desluşim cum lucrează Duhul Sfânt asupra sufletului omenesc, dialogul lui Dumnezeu cu omul prin Duhul Sfânt sau, mai exact, cum Se poate recunoaşte Duhul lui Dumnezeu de duhul satanei. Am simţit că prin ucenicii lui mama Verginica Dumnezeu a trecut la o formă mai complexă de manifestare, mai elevată şi mai simbolică, ideile fiind destul de greu de înţeles dacă nu ai o practică de viaţă creştină, o conduită cerută de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt ceresc, conform canoanelor bisericii ortodoxe. Şederea noastră la Ghelari a fost de trei ani încheiaţi: 22 iulie l987 – 22 iulie l990, dată când a murit părintele Florea, eveniment după care a trebuit să părăsim locul, fiind expulzaţi de către oficialităţi, pe baza unor înscenări. Am înţeles mai târziu că acesta a fost planul lui Dumnezeu, căci noi eram chemaţi spre locul sfânt al lui Dumnezeu, unde trebuia construită prima piatră a noului aşezământ românesc, Biserica Noului Ierusalim sau, mai exact, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, după cum o numeşte Domnul. Imediat ce am ajuns din nou în Bucureşti, am înţeles că am fost aduşi de Dumnezeu pentru a pune umărul nostru la ridicarea acestei minuni, şi aşa am făcut. Nu ne-a fost uşor la început, dar minunile s-au ţinut lanţ, şi fiecare cuvânt al lui Dumnezeu se împlinea numaidecât, iar sfânta Virginia ne însoţea pretutindeni cu ocrotirea ei vizibilă. Am văzut marea desfăcându-se şi apele retrăgându-se pentru a trece, căci cum aş putea să numesc altfel toate cele care s-au lucrat, cum toate uşile se deschideau, toate se finalizau, după cuvântul rostit din cer.

Închei mărturisirea mea, deşi toate pe care ni le-a făcut cunoscute nouă Domnul prin această lucrare sfântă ar putea fi subiectul unei cărţi cereşti, cu precizarea că numai atunci o revelaţie este adevărată, când ea se împlineşte sau când este confirmată şi din altă sursă.

Când erau gata planurile bisericii şi când deja începuse construcţia, pe la sfârşitul lui septembrie, anul 1991, un oarecare creştin ne-a adus la atelierul din Bucureşti desenul unei revelaţii care reprezenta muntele Sionului ceresc, desen făcut de un oarecare creştin Radu, în urma revelaţiei ce o avusese în data de 7 septembrie un creştin pe care noi nici astăzi nu-l cunoaştem, deşi este din Bucureşti. Desenul este aproape identic, aproape cu aceeaşi structură de construcţie ca şi biserica Noului Ierusalim, ridicată la Pucioasa. Apoi cuvântul coborât de Domnul a fost că biserica se va ridica în trei luni, şi aşa a fost; că vom aduce prin minune poarta de la Ghelari, şi aşa a fost; că nu va fi foarte uşor înţeleasă această coborâre dumnezeiască, această vorbire în Duh a Domnului, şi aşa a fost.

*

Mă numesc **Sandu Dan,** din Drăgăneşti, Teleorman. Am 25 de ani şi sunt ucenic sculptor al lui Marian.

Aşa cum se ştie că Evangheliile n-au consemnat toate faptele şi minunile Mântuitorului şi, cu siguranţă, vieţile sfinţilor nu cuprind întreaga trăire şi sfinţire a sfinţilor respectivi, tot aşa şi cei ce scriu despre ceea ce a fost şi este mama Verginica, nu pot consemna decât o parte din lucrarea dumnezeiască ce a locuit în vasul ei de lut. Voi încerca şi eu să constitui aceste câteva rânduri într-o picătură de apă, alături de celelalte picături, încât să formeze acea ploaie binefăcătoare.

Fiind o fire meditativă şi contemplativă prin însuşi harul dat de Dumnezeu de a picta şi a reprezenta prin artă ceea ce El binevoieşte, de multe ori reflectam asupra unor lucruri care pentru vremea aceea mi se păreau închise şi poate inexistente, în afară de a fi reprezentate artistic. Gândeam fără să vreau la un loc special, la un fel de paradis în care oamenii să nu mai trăiască animaţi de dorinţe reduse la plăceri trecătoare, ci să trăiască într-o armonie deplină prin iubirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Visuri de copil? Nu. Pentru că în anul 1987, fiind la biserica Ghelari ca sculptor ucenic la lucrarea porţii pentru decorarea intrării principale, i-am cunoscut pe cei ce erau urmaşi ai proorociţei Verginica. Întocmai cum apostolii duceau vestea învierii lui Iisus Hristos, aşa şi aceşti ucenici vesteau acolo unde erau trimişi de Însuşi Dumnezeu. Am rămas uimit. Nu-mi venea a crede că există posibilitatea acelui paradis, devenită dintr-o dată virtual palpabilă şi vizibilă. Am crezut şi eu cuvintelor cereşti, şi m-am făcut urmaş acestor urmaşi întru înviere.

Eram încă în strâmtorarea ateist-comunistă, de înăbuşire a oricărei deliberări spirituale. De aceea Dumnezeu lucra, dar lucra cu greu, astfel încât să ne ferească de mâinile care deja erau întinse să ne înşface. Posibilitatea acelui paradis de care am vorbit mi-a fost întărită de poveţele pe care le vesteau aceşti oameni: feciorie, nemâncare de carne, oprire de la orice băutură alcoolică, în afara vinului curat, din struguri, Împărtăşanie cât mai des, condiţii mai mult sau mai puţin cunoscute de mine în acea vreme, condiţii în totalitate conforme cu trăirea bisericii ortodoxe întru adevărul ei, unele din ele proprii doar monahismului şi care acum puteau fi îndeplinite şi de cei ce voiau să se apropie de trăirea lui Iisus Hristos.

După căderea cortinei comuniste, în vara anului 1990 a trebuit să părăsesc cetatea din Ghelari şi să-L urmez pe Dumnezeu în chiar locul izvorului cuvântului Său din localitatea Pucioasa. Mergeam apoi des la cimitirul bisericii din sat, la mormântul sfintei Virginia. Aprindeam lumânări şi mă rugam ei pentru ajutor să pot urma această lucrare cerească. De fiecare dată mireasma sfântă persista deasupra pietrei care-i acoperă trupul. Într-o seară, când m-am dus la mormânt împreună cu un creştin din această comunitate, am auzit împreună cu el glasul ei spunându-ne: *„Voi veniţi aici la mine, şi eu sunt mereu la voi“*, întocmai cum îngerul Domnului le-a spus mironosiţelor: *„Ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?“*. Am înţeles cu toţii că ea este ocrotitoarea şi păzitoarea îndeaproape a noastră, a celor ce suntem stătători şi veghetori peste acest aşezământ sfânt. Cu siguranţă, sunt multe simţirile şi trăirile care ar trebui consemnate, cuvintele coborâte din cer care ne înştiinţează tot ceea ce avem de făcut, căci Dumnezeu rosteşte cuvântul, şi apoi îl împlineşte.

O altă latură pe care aş vrea să o consemnez este activitatea artistic-religioasă pe care o desfăşor în locaşul Domnului. Îmi amintesc de vremea când aspiram spre dezvoltarea cunoştinţelor mele prin urmarea Academiei de Arte Frumoase din Bucureşti. Dar Dumnezeu m-a oprit. Mulţi, poate majoritatea, nu înţeleg lucrările lui Dumnezeu. Cu toate că mi-a fost greu, pentru că deja mă vedeam la capăt de drum, realizat ca sculptor cu oarecare greutate profesională, m-am conformat cuvintelor lui Dumnezeu şi am renunţat, preferând să văd ulterior urmările acestei opriri pe care mulţi ar critica-o şi ar spune că Dumnezeu nu opreşte de la drumul de a cunoaşte, de a te realiza profesional. Aşa este, dar când este în pericol însăşi mântuirea sufletului, Dumnezeu poate interveni. Ulterior El m-a înştiinţat că, dacă plecam la facultate, cu timpul m-aş fi depărtat, dând de gustul succesului lumii moderne. Acum am văzut urmarea, căci odată cu porunca zidirii bisericii, turnul de mărturie al acestei lucrări de mântuire, Dumnezeu a spus că eu voi realiza pictura îngerească a acestei biserici. Aşadar, am fost păstrat spre a sluji după cuvântul Domnului. Nu sunt un caz izolat, pentru că toţi cei ce suntem vieţuitorii acestui sfânt aşezământ am fost opriţi de la îndeletnicirile pe care le aveam odinioară, ca să-I urmăm întocmai Lui, aşa cum pe vremea trupului Său chema pe viitorii apostoli, unora spunându-le: *„Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor, iar tu vino după Mine“*.

În afara lucrului pe care l-am închinat Domnului (pictura bisericii după planul dat de El), pictez şi sculptez cruci. Tot din porunca Domnului am realizat şi icoana sfintei proorociţe Virginia, în mai multe ipostasuri. În acest locaş, precum şi în locurile în care se mai află ele, aceste icoane se constituie în prezenţe vii, cei ce le deţin putând mărturisi ajutorul şi mângâierea în tot lucrul, fiind icoane făcătoare de minuni.

Poate că această mărturisire, poate că şi celelalte vor stârni păreri pro sau contra. Rămâne de văzut cine va vorbi şi pentru Dumnezeu. Pictura poate fi şi ea considerată ca nefiind canonică, deoarece întâlnim sfinţii reprezentaţi ca îngeri, heruvimi, serafimi. Prin cuvântul ceresc avem lămurirea că este un lucru nou. Dacă în acatiste sfinţii sunt numiţi îngeri sau heruvimi, ce rău este să-i reprezentăm în stare cerească? În rest, chipurile lor respectă stilul curat bizantin, ca de altfel întreaga pictură. Literatura, muzica, au o libertate de exprimare mult mai largă decât arta vizionar-religioasă. Se pot aduce noutăţi iconografice fără a demitiza, ci, dimpotrivă, făcând o redimensionare a artei bizantine, la cuvântul lui Dumnezeu.

*

Mânată de iubirea după Dumnezeu, îmi găseam liniştea sufletului în citirea cărţilor sfinte. Mângâierea mea cea mai mare a fost sfânta Scriptură. Ore întregi citeam şi rămâneam uimită văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu în mijlocul oamenilor dintotdeauna. Am văzut cât de mult a iubit Dumnezeu pe om, încât Se cobora la el cu sfaturi şi porunci dumnezeieşti, care se înnoiau mereu, de la începutul veacurilor şi până astăzi. A folosit Dumnezeu vase alese, pe care le-a curăţat, şi apoi le-a folosit ca să înveţe prin ele poporul şi să-l călăuzească pe calea vieţii. De multe ori mă gândeam ce bine ar fi ca Dumnezeu să mai coboare astăzi ca şi atunci cuvânt ceresc! poate am fi mai buni şi mai credincioşi, dar îmi aminteam de Evanghelia cu bogatul nemilostiv şi cu săracul Lazăr, cum Dumnezeu a spus: *«Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei. Dacă pe ei nu-i vor asculta, nici de ar învia un mort nu se vor îndrepta».* Am înţeles că şi atunci nu de toţi oamenii erau crezuţi proorocii, dar Dumnezeu, cum a lucrat în toate vremurile, ascuns, şi a ţinut cuvintele Sale divine pentru cei pe care El i-a văzut că vor să-L urmeze şi să-L asculte, aşa a lucrat şi astăzi, căci spre uimirea mea şi, totodată, spre bucuria mea, Domnul mi-a descoperit şi mie că şi astăzi lucrează pe pământ în chip tainic, că şi astăzi are, ca pe vremea sfântului Ilie, suflete şi inimi care nu şi-au plecat genunchii şi inima în faţa stăpânitorilor necredincioşi ai vremii. Şi astfel, prin rânduială divină am cunoscut vasul ales din vremea de sfârşit, care se numeşte proorociţa Virginia. Pot spune că nu a fost numai prooroc, ci mai mult decât prooroc, deoarece ea fost purtătoarea Duhului lui Dumnezeu vreme de 25 de ani (1955-1980). Am cunoscut-o în anul 1979, în casa unor creştini din Răcăciuni, judeţul Bacău. Am rămas pătrunsă de puterea Duhului Sfânt, Care sălăşluia în ea, de blândeţea şi bunătatea care o caracteriza, şi mai ales de umilinţa ei. În acea zi Domnul a coborât în ea prin cuvânt. În timpul vorbirii cobora peste ea un somn divin, iar Domnul prin gura ei vorbea cu noi. Când vorbirea era pe sfârşite, Domnul spunea: *„Treziţi trâmbiţa Mea!“*. Atunci cineva o mişca, şi ea se ridica şi întreba: *„A vorbit Domnul?“*. Orice lucrare începea aşa: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă!»* şi se termina cu cuvinte de binecuvântare: *«Harul şi pacea Mea să fie peste voi toţi, amin».* Erau cuvintele Domnului Iisus Hristos, pline de învăţătură sfântă. În ziua când am cunoscut-o era 10 august 1979, ziua mea de naştere. Dumnezeu a făcut lucrarea cuvântului pentru noi, cei care nu mai luasem parte niciodată la aşa ceva. Domnul l-a strigat pe tatăl meu şi pe mine şi a zis: *„Fiul Meu, Gavrilă, ai o fiică; vrei să Mi-o dai Mie? Vrei, tată?“*. Pe moment tata a rămas uimit; nu ştia ce să răspundă. După câteva clipe a zis: *„Doamne, cum vrei Tu“*. De atunci am înţeles că Domnul mă iubeşte şi că vrea să-I urmez.

În mine s-a petrecut o schimbare totală. Gândul meu era numai la mama Verginica. Aş fi vrut să stau numai cu ea. Veneam uneori la Pucioasa să ascultăm cuvintele Domnului, căci noi locuiam în Moldova. Veneam mereu, până într-o zi când Domnul ne-a chemat precum oarecând pe apostoli, şi ne-a zis: *„Lăsaţi case şi rude, ieşiţi din mijlocul lor şi urmaţi-Mi“*. Am ascultat glasul Domnului cu o încredere neclintită, şi astfel ne-am mutat la Pucioasa, peste drum de casa lui mama Verginica. Un an de zile mi-am alinat durerile sufleteşti lângă patul ei de suferinţă; i-am simţit puterea divină care radia din ea. Când durerile o înteţeau, ea lua icoana Maicii Domnului în braţe şi se ruga de alinare. Domnul spunea mereu că boala ei se datorează greşelilor creştinilor, care erau ispăşite de ea în locul nostru.

De multe ori îmi spunea lucruri pe care eu le gândeam fără ca cineva să mi le ştie şi mă îndrepta din multe greşeli convingându-mă că numai Duhul Domnului cunoaşte duhul omului. Odată mi-a spus: *„Mămică, Domnul mi-a spus că te va numi Filofteia“*. Atunci n-am înţeles taina, dar după cinci ani această profeţie s-a împlinit. M-am dus la mănăstire şi am fost călugărită. Numele meu de botez este Gabriela. Maica stareţă a avut în casă o monahie care murise, Gabriela, şi a zis că nu-mi va schimba numele şi mă va numi tot Gabriela, în amintirea răposatei. Înaintea slujbei de călugărie a venit părintele exarh şi ne-a întrebat ce nume vom avea. Eu i-am spus: *„Gabriela“*. A zis de ce tot acesta şi nu altul, şi am răspuns că maica stareţă aşa vrea, şi nu vreau să o supăr. Nu a mai spus nimic, însă în seara călugăriei când m-a tuns, m-a strigat cu numele Filofteia-Gabriela. Am rămas surprinsă, că nimeni nu ştia taina aceasta. Mi-am adus aminte de cuvintele spuse de mama Verginica pe când nici vorbă nu era să plec la mănăstire.

De multe ori mama Verginica stătea de vorbă cu noi şi pentru câteva clipe era ca şi răpită, şi apoi spunea ce a văzut. Multe vedenii ne povestea. Unele se împlineau mai repede; altele, mai târziu, iar altele se împlinesc în vremea de astăzi. Despărţirea ei de noi a fost ca o sabie care a rupt sufletele noastre, dar Domnul ne spusese de multe ori că va vorbi prin rămurele. Nu înţelegeam, dar astăzi totul este desluşit.

După plecarea ei darul s-a mutat la sora ei, Maria, o fiinţă tot atât de bună şi de dulce ca şi ea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, coborât prin sora ei, Maria, eu am mers la mănăstirea Ţigăneşti în ianuarie 1984, unde am stat 4 ani, dar unde n-am mai putut duce viaţa cu care mă învăţasem acasă, în post şi rugăciune, după canoanele călugăreşti, fiind obligată să mănânc carne şi să nu mai respect posturile cum le ţineam acasă, după cuvântul Domnului. Plângeam şi mă rugam la Dumnezeu şi la Mama Verginica să-mi uşureze durerea sufletului şi să nu mă lase să fiu doborâtă de ispite. Nu m-am gândit nici o clipă să mă întorc înapoi acasă, şi astfel am mers apoi la mănăstirea Ciorogârla, dar şi aici am luat-o de la capăt cu ispitele şi mi-am zis: *„Dumnezeu, pe cine iubeşte mustră şi pedepseşte“,* şi, ştiind că din porunca lui Dumnezeu am apucat pe această cale sfântă, am ales din nou supunerea şi răbdarea. După trei ani la mănăstirea Ciorogârla, tot prin porunca lui Dumnezeu prin această lucrare cerească am fost trimisă ca ajutor preasfinţitului Irineu de la Cluj.

Am crezut şi voi crede în această lucrare sfântă, orice împotrivire aş întâmpina. Noi, cei ce am cunoscut-o pe mama Verginica, mărturisim că ea a fost vasul prin care Dumnezeu vrea să-Şi trezească poporul cel de la sfârşit; mărturisim că este trâmbiţă apocaliptică prin care Dumnezeu va încununa pe cei ce Îi urmează cu sfinţenie şi cu credinţă sfaturile şi poruncile Sale. Pentru noi mama Verginica este scut şi apărare, este mijlocitoarea noastră în faţa Preasfintei Treimi. Ea este venerată de noi ca sfântă şi o vom sărbători cu sfinţenie în fiecare an în ziua mutării ei întru cele cereşti. Amin.

Monahia **Belinschi Gabriela**

*

Sunt din Moldova, judeţul Bacău, din părinţi creştin-ortodocşi, care m-au învăţat din copilărie iubirea de Dumnezeu, de biserică şi de sfinţii care ne-au lăsat de-a lungul vremii leagănul credinţei ortodoxe, singura cale care poate asigura prin adevărata ei trăire mântuirea sufletului. Din cei şase copii, câţi eram la părinţi, pe mine mă stăpânea o mai mare iubire de Dumnezeu. Am simţit această stare încă din copilărie, şi de aceea în tot timpul vieţii mele n-am putut avea nimic mai drag ca pe Dumnezeu şi toate frumuseţile care înseamnă Dumnezeu în înţelesul lor.

Când aveam treisprezece ani, a murit mama, şi de atunci am simţit mai mare iubire de Dumnezeu, de a-L avea în suflet pe Domnul, singurul Care poate toate întru toţi. Îmi ziceam mereu: *„Doamne, să fii numai Tu în gândurile mele, în inima mea, în voinţa mea, ca pe toate să le săvârşesc în voinţa Ta şi nu a mea“.*

La vârsta de 21 de ani am cunoscut un tânăr de 23 de ani, un suflet care mi s-a părut dezlipit de el însuşi mai mult decât mine, mai contopit cu cele frumoase care sunt întru Dumnezeu, şi mi-am zis: *„Doamne, eu Ţi-am făgăduit viaţa mea, dar dacă este voia Ta, voiesc să am pe cale acest tovarăş, că eu sunt mică şi slabă şi nu pot singură pe drumul vieţii“*. Am simţit că Dumnezeu a venit în calea mea cu acest sprijin şi ne-am unit prin taina cununiei. Mai târziu am trăit o mare suferinţă şi cu inima şi cu trupul, căci gândul de a avea un copil era de la noi şi nu de la Dumnezeu, dar copilul n-a trăit, iar eu am plătit cu suferinţă grea, căzând în mâna medicilor vreme de trei ani, aşa cum este scris: *«Cel ce păcătuieşte, să cadă în mâna doctorului».* Am plătit cu lacrimi de căinţă şi cu mare suferinţă trupească ascultarea glasului inimii noastre, ca apoi să ne întoarcem spre făgăduinţele făcute Domnului, spre făgăduinţa curăţeniei trupeşti.

După multă vreme de suferinţă, în spital am avut un vis peste care n-am putut trece cu uşurinţă: stăteam cu capul în ţărână pe un câmp arat şi mă rugam plângând şi zicând: *„Doamne, iartă-mi tot ce ai să-mi ierţi“*. Un glas care venea din cer a spus: *„Da, dar să te atingă soarele pe creştet“*. M-am ridicat să mă uit, dar soarele asfinţise. M-am aşezat din nou plângând şi cerând la Domnul să asculte ruga mea. Apoi am auzit un vuiet uşor. Soarele se întorsese de la asfinţit şi s-a apropiat până deasupra capului meu şi m-a atins. Am simţit cum a intrat în fiinţa mea o căldură care-mi copleşise trupul firav de la suferinţă. Apoi mi-am revenit uşor şi am zis: *„Doamne, eşti atât de mare, atât de bun! Cu ce Îţi voi putea întoarce bunătatea? O, cât de datoare Îţi sunt!“.* Dumnezeu ne dăduse iertarea, iar viaţa noastră devenise ca viaţa a doi copii care ascultau de Tatăl Cel din ceruri şi care caută cu umilinţă pe urmele poruncilor Mântuitorului Hristos.

În anul 1979, printr-o descoperire cerească am venit la Pucioasa. Aici am aflat-o pe fiinţa cea bună şi umilă prin care vorbea Dumnezeu. Am cercetat cu umilinţă şi nu cu ispitire, ca să înţeleg dacă totul este înrădăcinat în sfânta biserică şi în toate tainele ei cele sfinte. Am găsit în jurul acestei fiinţe un popor trăitor după adevărul ortodoxiei, şi mare mirare m-a cuprins constatând că viaţa celor mai mulţi care urmau această revelaţie de proorocie, era aşa cum se cere să fie în mănăstirile noastre, şi unde, de fapt, nu se mai ţin întru totul poruncile sfinţeniei. Mi s-a cutremurat cu totul fiinţa când am văzut ce are Dumnezeu pe pământul român, şi noi nu ştiam. Dragostea lor ne înconjurase. Viaţa lor şi trăirea lor în post, în rugăciuni şi în curăţenie, era ce iubeam noi. Găsisem aici pe fraţii lui Iisus Hristos, aşa cum este scris: *«Mama şi fraţii Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu».* Desfăşurarea trăirii lor alături cu această revelaţie continuă era păstrată în mare taină, înţelegând atunci urmărirea şi prigoanele suferite de

ei din partea stăpânilor lumii, care nu-L puteau iubi pe Dumnezeu şi pe fiii lui Dumnezeu, cei după adevărul trăirii de creştin.

În ziua aceea, 1 mai, anul 1979, mama Verginica a fost sub supunerea Duhului Sfânt, şi Dumnezeu a vorbit prin ea şi ne-a spus: *«Pace vouă, celor nou-veniţi! Pace ţie, Moldovă aşteptată de cer! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, nu în trup, ci în Duh. Coborâtu-M-am să-l pregătesc pe cel din vremea aceasta. [...] Ieşiţi din bloc, copiii Mei, căci blocurile se vor face una cu pământul, că sunt lucrate duminica. Veniţi la Mine! Iată masa Mea! Veniţi aproape de trâmbiţa Mea, că voi avea mare nevoie de voi în zilele ce vin. Cel ce lasă pentru Mine părinţi şi fraţi, neam şi ţarini, acela întreit va lua de la Mine. Veniţi lângă acest izvor ceresc, şi veţi fi numiţi pruncii Mei. O, Moldovă aşteptată de cer, iată ziua legământului Meu cu tine. Mihaela, vei sta aproape de Verginica până la sfârşit. Iubire pentru iubire, căci aşa este la Dumnezeu. [...] România este ţara Ierusalimului cel nou ales. În anul 1990 voi ieşi deasupra cu această fântână de miere şi voi slăbi pe antichrist».* Vorbirea Domnului a continuat aproape două ore. Taine nemaiauzite, taine pecetluite, care stau să vină spre împlinire, aşa cum scrie în Scripturi.

Ne-am hrănit vreme de un an din cuvântul lui Dumnezeu, care curgea prin gura lui mama Verginica. Inima mea nu mai ştia altceva decât să stea zi şi noapte alături de acest vas sfânt în care Dumnezeu Cuvântul Se deşerta şi vorbea poporului creştin tainele pentru sfârşitul necredinţei de pe pământ. Era neînchipuit de bolnavă, dar nu aveam curajul să cred că ea va pleca vreodată dintre noi, mai ales că Domnul în toate vorbirile ne spunea: *«Această profeţie nu se va sfârşi până la sfârşitul vremurilor».* Nu puteam crede că va fi luată dintre noi nici atunci când Domnul spunea: *«Voi ridica din mijlocul poporului creştin acest vas şi îl voi duce la cer şi voi vorbi prin rămurele şi voi fi cu voi până la sfârşit».*

În luna septembrie, anul 1980, am primit poruncă de la Domnul să-i cos lui mămica Verginica o cămaşă albă pentru ca să fie îmbrăcată cu ea în ziua când va fi luată la cer şi să-i fac un cântec de plecare. Această ascultare am făcut-o plângând şi cu mare cutremurare. După trei luni, în ziua de 14 decembrie, mama Verginica a fost luată de Domnul. În clipa aceea, stând lângă ea pe pat, am luat-o în braţe, strângând-o şi mângâindu-i fruntea ca să-i alin ceasul cel greu al despărţirii de noi, iar ultimele ei cuvinte acestea au fost: *„Fiţi cuminţi, fiţi cuminţi, fiţi cuminţi, copiii mei!“.*

Mergeam apoi zi de zi la crucea mormântului ei şi vegheam cu toţii să nu se stingă lumina candelei de la cruce, căci aşa rămăsese poruncă de la Dumnezeu. Marea noastră durere era ca aceea a ucenicilor Domnului sau a Maicii Domnului, ştiind că această lucrare a fost însuşi cuvântul Domnului Iisus Hristos în Duh.

Cuvintele acestei lucrări dumnezeieşti pot fi numite Evanghelia Duhului Sfânt, căci ele sunt cuvintele Fiului lui Dumnezeu, Care S-a coborât în Duh, după cum a rostit făgăduinţa atunci când S-a înălţat la Tatăl. Bucuria nu ne-a părăsit de tot, căci mulţi creştini îşi vesteau unul altuia arătarea ei în vedenie sau în vis, cu aceleaşi fel de învăţături şi de mângâieri cereşti.

Prea puţin timp a trecut până când sora lui Verginica, Maria, a primit peste ea darul aceluiaşi fel de lucrare cerească. Avea acelaşi fel de umilinţă, de vas slab întru care Se poate desăvârşi Cel tare, aşa cum este scris: *«Domnul a ales pe cei de neam prost, pe cei slabi, ca să plece creştetul celor tari».*

N-am avut niciodată gândul să mă îndoiesc întru această lucrare, de vreme ce nu pot niciodată uita minunea săvârşită de Domnul la venirea noastră aici pentru întâia oară, minune cu care Domnul ne-a arătat puterea acestei lucrări cereşti. Venisem cu un copil al fratelui meu, bolnav de epilepsie, cu care fusese la slujbele mănăstirilor, după ce renunţase la ajutorul medicilor. Mama Verginica l-a luat în braţe, i-a făcut semnul crucii pe creştet şi l-a uns cu ulei din candelă. Din clipa aceea copilul n-a mai fost bolnav niciodată. Domnul pusese deoparte această vindecare, pentru întărirea paşilor noştri alături cu această putere lucrătoare de semne şi minuni pentru credinţa oamenilor.

În anul 1991 am primit poruncă cerească să ridicăm biserică de mărturie, care va mărturisi prin lucrarea ei şi prin forma ei toate tainele care au fost profeţite prin această lucrare cerească. Dumnezeu a fost cu noi prin cuvânt în toată vremea lucrului bisericii, aşa cum prin cuvânt a fost în vremea lui Noe, care a lucrat corabia salvării făpturii lui Dumnezeu. Toate cuvintele care au venit din cer şi care erau auzite de noi, se scriau şi se împlineau, şi totul s-a lucrat cu minuni văzute, cu puteri neînchipuite de noi, aşa cum toţi cei ce au văzut pot mărturisi. Cei doi artişti sculptori, Victoria şi Marian Zidaru, care au pus pentru Domnul tot rodul muncii lor, au făcut să avem cu ce împlini ridicarea bisericii revelate de cer, căci nici o lucrare nu s-a lucrat până nu venea mai întâi cuvântul. Toţi cei care au lucrat au văzut că toate s-au lucrat prin cuvânt, şi toţi au respectat întru totul legea sfinţeniei, care a fost rânduită de Domnul ca să fie trăită în acest aşezământ sfânt, lege care va străjui intrarea acestui aşternut dumnezeiesc. Aşa a spus Domnul: *«Legea pentru acest aşezământ să fie săpată în piatră şi să fie aşezată la poarta de strajă a ieslei cuvântului Duhului Sfânt».* **Tărcuţă Mihaela**

*

Mă numesc **Stoica Nicolae,** din Măneşti, Dâmboviţa, născut din părinţi creştin-ortodocşi, la 9 octombrie 1938.

În vara anului 1959 am aflat că la Maluri, lângă Pucioasa, o fecioară vorbeşte oamenilor despre Dumnezeu. De curiozitate am fost şi eu acolo cu doi consăteni: Creaţa Tică şi Ţurlui Toma. A făcut Dumnezeu lucrarea cuvântului Său. Dumnezeu vorbea prin gura acestei fecioare, şi am rămas uimit de tot ce auzeam.

Începusem să vin mereu. Mă minuna accentul care se punea pentru întărirea credinţei şi pentru sfârşitul lumii păcătoase. Aşteptam cu nerăbdare fiecare vorbire a Domnului, fiindcă eram încredinţat din ce în ce mai mult că Dumnezeu este Cel Care vorbeşte. Lucram la mină şi plecam de unul singur să ascult cuvintele lui Dumnezeu.

În noiembrie 1959, într-una din vorbiri la care am luat parte la ceas târziu de noapte, Dumnezeu mi-a spus că voi fi însoţitorul legitim şi duhovnicesc al acestei fecioare. N-am mai mers la serviciu la mină. Am rămas acasă la ea, la Maluri, iar în vara anului 1960, după sfintele Paşti, am făcut cununia în biserica din Măneşti. Aveam atunci 22 de ani, iar ea avea 37 de ani. Am însoţit-o de atunci prin toate locurile pe unde Dumnezeu a vorbit oamenilor şi am fost întreţinătorul ei material. După ce am lăsat serviciul, mi-am luat căruţă cu cai şi făceam diverse prestaţii prin satele vecine, iar până în colectivizare luam roade şi din pământul pe care l-am avut la Măneşti. Muncile prin gospodărie, tăiatul şi aranjatul lemnelor, curăţenia şi ordinea în curte şi în grădină, adusul apei le făceam întotdeauna cu toată mulţumirea inimii. Din anul 1960 şi până în 1966 n-am cârtit niciodată la nici un drum; îmi era teamă să-L supăr pe Dumnezeu şi mă duceam fără şovăire cu această fiinţă peste tot pe unde avea Dumnezeu de lucrat.

În 22 decembrie 1966 am fost arestat şi dus la arestul securităţii din Ploieşti. Am fost anchetat, interogat şi învinuit că împreună cu această fecioară adunăm popor mult, pe care-l instigăm la ură împotriva legilor ţării, împotriva comunismului. Dar eu n-am făcut niciodată politică, şi degeaba le-am explicat că Dumnezeu este Cel Care grăieşte prin această gură, prin această fiinţă pe care eu o ocrotesc şi o însoţesc pentru îndreptarea în bine a oamenilor, pentru ca oamenii să iubească biserica şi pe Dumnezeu. Dar ei m-au acuzat politic. Ancheta a durat şase luni. Împreună cu mine au mai fost arestaţi şi anchetaţi şase creştini, consideraţi complotişti împotriva regimului comunist, împotriva ordinii bisericii, deşi eram nelipsiţi de la biserică.

În vara anului 1967 am fost condamnat la şase ani închisoare. De la Ploieşti am fost transferat la Aiud, dar, după cuvântul Domnului, n-am stat condamnat decât un an. În toată perioada anchetării se auzea glas din cer: *„Daţi drumul, daţi drumul copiilor Mei!“*. Acest glas era auzit de tot personalul de anchetă.

După eliberare am venit înapoi la Maluri, unde mi-am continuat misiunea alături de lucrarea lui Dumnezeu şi am continuat însoţirea acestei fecioare, ca şi până atunci. Toate drumurile noastre erau presărate cu miresme deosebite pe care nu le-am mai mirosit de atunci niciodată. Îmi amintesc cum mulţi creştini veneau necăjiţi, bolnavi, iar Dumnezeu, prin gura şi prin mâna fecioarei Verginica, îi mângâia şi îi vindeca de orice boală, îi binecuvânta, îi încuraja şi îi sfătuia. În acest timp am luat parte la construirea casei de la Maluri. Am făcut cărămidă, am zidit-o şi am terminat locuinţa.

După inundaţiile din 1970 am mutat căsuţa de la Maluri şi am participat la construirea casei de la Pucioasa, unde am cărat materialul recuperabil de la Maluri, iar în 1973 am terminat şi această construcţie.

Lucrarea vorbirii Domnului nu s-a întrerupt niciodată. Când aveam trimitere pe la creştini, lăsam lucrul şi plecam să însoţesc vasul Domnului. Întotdeauna am considerat această fiinţă ca pe un vas ales de Dumnezeu, ca pe o trâmbiţă a lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu anunţa sfârşitul tuturor fărădelegilor. Era o fiinţă blândă, curată şi sfântă. N-am îndrăznit niciodată să mă gândesc la ea cu gânduri lumeşti, căci aveam mult respect şi multă dragoste pentru ea, fiindu-mi ca o mamă cerească. M-am purtat cu ea ca o slugă umilă a Domnului. A fost şi a rămas fecioară, dar, tot din porunca Domnului am ţinut tainic această făgăduinţă, căci lumea înţelegea că ea s-a căsătorit; altfel, Domnul nu mai putea ţine acoperită această lucrare pentru ca să ajungă cu ea până astăzi. Fiinţa aceasta dumnezeiască nu părea că este de pe pământ, dar lumea nu înţelegea această taină.

Nici după eliberarea mea din închisoare securitatea nu m-a slobozit de urmărire. Mereu am fost hărţuit şi ameninţat. Când ea a fost cercetată medical constatându-i-se fecioria, atunci securitatea a făcut presiuni asupra mea să nu-i mai duc în eroare şi să mă despart de ea. Până la urmă, în octombrie 1973 m-am despărţit de ea, sub ameninţarea securităţii că voi fi din nou arestat, bătut şi maltratat. Securitatea regimului comunist îmi inspira teamă şi teroare. Slăbisem cu curajul. De frică, am plecat şi mi-am luat serviciu. Nu aveam de ales. Am cunoscut apoi o femeie, de la care am doi copii, şi în starea aceasta mă găsesc şi acum.

Verginica rămăsese sub ocrotirea creştinilor, care şi ei veneau numai pe ascuns, ca la un izvor dumnezeiesc, căci vânzătorii se înteţiseră, iar prigoana şi pânda securităţii comuniste nu înceta. Eu, dacă am plecat, n-a fost moment să fiu fericit. Inima mea stă încordată în toată vremea, gândindu-mă la toate proorociile care au fost rostite de Domnul prin această trâmbiţă cerească şi care toate s-au împlinit, se împlinesc şi se vor împlini despre România.

Sunt martorul atâtor proorocii, atâtor taine cereşti, rostite de Dumnezeu, şi mă tem şi să mă gândesc la greul răspuns pe care-l am de dat în faţa Sfintei Treimi, în faţa sfintei Virginia, care este în cer, care a purtat pe pământ numele meu şi de care sunt legat prin legământ ceresc. Nădăjduiesc că bunul Dumnezeu mă va scula şi pe mine dintre morţii acestei lumi şi mă va scutura şi mă va spăla, pentru rugăciunile acestei sfinte, ca să fiu găsit veghind la vremea împlinirilor cele mari, care se vor arăta peste România, ţară aleasă de Dumnezeu.

Mă doare perioada trăită departe de Dumnezeu, dar rog cerul să-şi aducă aminte de mine atunci când va fi reînvierea adevăratelor legi ale lui Dumnezeu, date oamenilor de-a lungul veacurilor, dar neîmplinite întocmai cum s-au dat, până astăzi. Sunt şi, deşi m-am abătut, mă consider însoţitorul legitim şi duhovnicesc al fecioarei Verginica. A sosit vremea să spun această mare taină tuturor. O fac cu frică de Dumnezeu şi cu umilinţă, ca unul care am fost martor al acestei lucrări dumnezeieşti prin Verginica.

*

Înalt Preafericite Părinte Patriarh,

Subsemnatul preot pensionat **Traian C. Bucurescu,** cu domiciliul în parohia Valea Voievozilor, comuna Răzvad, judeţul Dâmboviţa, cu smerenie şi fiască ascultare vă încuviinţez următoarele:

Mi-am desfăşurat activitatea apostolică în Ardeal, ca preot misionar, şi apoi în satul Gorgota, judeţul Dâmboviţa, de unde m-am transferat în parohia Valea Voievozilor. Între timp, în parohia respectivă au provenit din diferite judeţe ale ţării douăzeci şi patru de familii de creştini ortodocşi, care au sprijinit biserica din punct de vedere spiritual şi material.

Datorită dragostei şi râvnei lor deosebite faţă de credinţa strămoşească, au devenit suspecţi în faţa organelor de securitate, care-i urmăreau la locurile de muncă şi chiar în parohie, cerându-mi personal informaţii despre activitatea lor. Pun mărturie că aceste familii m-au sprijinit printre primii enoriaşi ai bisericii parohiale în întrega activitate pastorală şi gospodărească. Împreună am dus lupta contra prozelitismului sectar, în susţinerea adevărului, propovăduind învăţătura sfintei Scripturi şi a sfintei Tradiţii, cât şi învăţăturile sfinţilor noştri părinţi, participând ei permanent la sfintele slujbe. De asemenea, aceştia respectă cu stricteţe zilele de post şi posturile de peste an, spovedindu-se şi împărtăşindu-se cât mai des. Mulţi din fiii şi fiicele lor au îmbrăţişat viaţa monahicească, vieţuind în mănăstirile ţării. Având la bază sfânta Scriptură şi îndemnurile sfântului apostol Pavel, ei încearcă să facă trecerea de la omul pământesc la omul spiritual, duhovnicesc, printr-o trăire ascetică, spre deosebire de restul lumii.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, ceea ce mă determină să fac această mărturisire este că aceşti credincioşi, pentru ceea ce sunt şi săvârşesc ei, se văd bănuiţi şi huiduiţi de însăşi autoritatea superioară bisericească: arhierei, preoţi şi credincioşi, acuzându-i de erezie.

M-a surprins şi am fost profund dezamăgit când am ascultat pastorala de Crăciun, să-mi fie iertat de Î.P.S. Arhiepiscop Dr. Vasile Costin al Târgovişte şi Muscelului. Pe lângă urările adresate preoţilor şi credincioşilor, a amintit de faptul că există unele poziţii faţă de credinţa ortodoxă, aluzie făcându-se la adepţii Noului Ierusalim de la Pucioasa, considerându-i eretici. Această afirmaţie i-a nemulţumit pe credincioşii din biserici, care sunt legaţi duhovniceşte de starea Noului Ierusalim, motiv pentru care au solicitat părăsirea în bloc a sfântului lăcaş. Cazuri similare s-au petrecut în mai multe localităţi din Episcopia Târgovişte. Or, aceste familii trăiesc şi cred într-o revelaţie care, în fine, este un act care vizează un scop anume: *„salvarea omului“,* şi această salvare este cu putinţă atunci când omul se depăşeşte pe sine prin răstignirea patimilor.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, mi-am îngăduit să vă fac această smerită şi umilită mărturisire ca unul care timp de paisprezece ani am fost păstorul acestor enoriaşi devotaţi, cunoscându-le îndeaproape calităţile lor creştineşti, care evidenţiază adevărata ortodoxie, având speranţa că Preafericirea Voastră veţi analiza împreună cu Sfântul Sinod al B.O.R. situaţia acestor credincioşi fideli ai bisericii strămoşeşti, având convingerea că Dumnezeu Îşi va desăvârşi opera de salvare a omului.

Cu smerită plecăciune, vă sărut dreapta, preot Traian Bucurescu

*

Preafericite Părinte Patriarh, onorat Sinod permanent,

În urmă cu opt ani, ca vieţuitor la sfânta Mănăstire Sinaia, am luat cunoştinţă despre un fenomen religios, care există şi astăzi la Pucioasa (lângă Târgovişte), unde unei persoane modeste i se comunică mesaje din altă lume.

Având fii şi fiice duhovniceşti din judeţul Dâmboviţa, am fost invitat să merg şi eu acolo. M-am dus şi am văzut. Lucrurile erau frumoase, în concordanţă cu revelaţia dumnezeiască cuprinsă în sfânta Scriptură şi în sfânta Tradiţie. La început m-am îndoit temându-mă ca nu cumva să fie vreo rătăcire de la dreapta noastră credinţă. După un timp de cercetare, realizând că nu-i nimic care să contrazică învăţătura bisericii dreptmăritoare a răsăritului, am rămas ataşat de acel loc.

Din conţinutul mesajelor şi din comportamentul persoanelor ce vieţuiesc acolo şi al celorlalţi care cunosc fenomenul, nu am observat nimic primejdios pentru biserică. Ceea ce ar fi, poate, şocant, este faptul că există în acel loc un şir de profeţii transmise printr-o persoană.

Prin aceste revelaţii se împărtăşeşte îndemnul de a spori duhovniceşte prin post, rugăciune şi lupta cea bună: *«Nimeni nu mai iubeşte rugăciunea cea roditoare, căci ca să rodească, rugăciunea trebuie să fie aşezată lângă post»* sau *«Azi nu se mai împotriveşte nimeni până la sânge de dragul lui Hristos»*. Se dau şi învăţături privind blestemarea diavolului, preamărirea Sfintei Treimi şi închinarea corectă şi dreaptă cu semnul sfintei cruci. De exemplu: *«Soiul acesta de duh rău, în vremea aceasta, nu iese decât cu credinţă nemaiauzită, lucrată lângă post şi rugăciune vie, după duh şi adevăr».* Este evidentă şi importantă deprinderea cu virtutea iubirii de Dumnezeu: *«Să învăţăm iubirea de Dumnezeu pe tot sufletul pe care-l găsim pe cale».* De asemenea, se pune accent pe asceză: renunţarea la carne, la băuturi alcoolice, afară de vin, mâncarea fără ulei, luni, miercuri şi vineri; păstrarea pe cât e cu putinţă a

curăţeniei trupeşti, chiar şi de cei ce sunt căsătoriţi. Iată mesaje în acest sens: *«Uită bietul creştin că Dumnezeu nu sălăşlueşte în trupul supus păcatului şi că Duhul Domnului fuge şi Se dă deoparte de cei fără de lege»* sau *«Acesta este lucrul nostru: să-L aşezăm în om pe Hristos, să alcătuim omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos».*

Adeseori sunt repetate mustrări privind încălcarea sfintelor canoane şi emiterea cu prea mare uşurinţă a dispenselor şi pogorămintelor în biserică, Dumnezeu dorind de la noi respectarea riguroasă a legii canonice şi a rânduielilor străvechi, aşezate de sfinţii apostoli şi de sfinţii părinţi. Iată dojana: *«Acum tot trupul bisericii e numai răni, şi rănile sunt vechi şi nevindecate»* sau *«Nu mai este trăire sfântă în cei ce învaţă dreptatea şi calea cea cu lumină».*

Se cere, totodată, necesitatea imperioasă a spovedaniei şi a sfintei Împărtăşanii, cât mai des posibil, precum şi intensificarea eforturilor ascetice. E lăudată măreţia celui care *«îşi împlineşte virtuţile cu socoteală dreaptă şi cu umilinţă de duh»* şi este reliefată relaţia intimă şi iubitoare cu Dumnezeu: *«A-L cunoaşte pe Dumnezeu nu este altceva decât a trăi Dumnezeu în tine în toată lărgimea şi după adevăr».*

Se fac referiri sentenţioase, privitoare la spălarea şi curăţirea pământului, pentru a se risipi *«întunericul acestei vremi».* Iată, de pildă: *«A venit vremea să dăm la o parte neghina, de grâu»,* căci *«Dumnezeul răbdării Se îmbracă în veşmântul dreptăţii şi în haina puterii, ca să dea la o parte cele şubrede şi să ridice pe vechile ruine întărituri tari şi vii».*

Ceea ce, de asemenea, pare exotic este faptul că se vorbeşte elogios despre România, menită a fi *«salvarea popoarelor», «aleasa Mea din zilele acestea», «Cetatea strălucirilor», «Canaan din vremea aceasta».* Se spune că: *«Domnul este în lucru peste România să facă din ea Sion ceresc şi Ierusalim nou şi s-o ridice deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ».* Este vorba de un plan expres al lui Dumnezeu cu această ţară despre care El Însuşi spune: *«De la naştere am ales-o şi am binecuvântat-o să fie aleasa Mea şi să vin să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută în zilele ce vin. Dumnezeu este şi lucrează, şi nimic nu se lucrează în afara planurilor Sale».* Şi mai grăieşte: *«Vreau s-o ridic din ţărână pe cea iubită, vreau să scot răul din ea şi să Mă slăvesc în ea, ca să vadă popoarele pe cea iubită, pe cea oropsită».*

În urmă cu vreo doi ani s-a dat un mesaj în care a fost poruncă de a se construi un *«templu»* cu 12 porţi şi 33 de turle pe locul unde curg profeţiile. Cerându-mi-se acest lucru, direct şi personal m-am implicat în această ctitorie, ştiind bine că aceasta ar putea să-mi pricinuiască necazuri.

Ceea ce se întâmplă la Pucioasa nu este chiar atât de simplu ca să spui că ai pus capăt şi ai terminat. Iată de ce:

1. Din punct de vedere istoric, lucrarea există din anul 1955. N-am iniţiat-o eu, şi nici nu pot eu să-i opresc cursul istoric, fiindcă va continua, cu siguranţă, şi fără mine.

2. Cât priveşte fenomenul, nu l-am inventat eu. Mă depăşeşte, şi tocmai de aceea nu pot să mă pronunţ şi să-l calific ca fiind de la cel rău. Îmi este frică. Nu am temeiuri spre a proceda în acest sens, mai ales că de opt ani am văzut multe minuni săvârşindu-se acolo, iar unele mesaje erau însoţite de mireasmă de trandafir. Şi eu însumi, ca om care cu greu poate să accepte taine şi descoperiri, m-am îndoit. Dar am primit mai multe mustrări, din care unele sună astfel: *«Copilul Meu, ţine-te cu viaţa ta aşa cum a fost viaţa apostolilor Mei, care au urmat Mie prin veacuri. Ţine-te de cele scrise în cartea Mea dacă ţi-e greu să crezi în lucrarea cuvântului Meu. Luptă-te şi mai mult ca până acum, căci Eu ţi-am spus ţie demult, şi aşa am spus: cel ce aşteaptă să vadă minuni ca să creadă, acela întârzie vremea minunilor şi nu o apropie, căci îndoiala înjumătăţeşte biruinţa».*

Eu doresc să fiu înţeles şi ajutat cu iubire frăţească şi în spirit realist. Nu pot desfiinţa ceea ce n-am fabricat eu. Nu-mi pot asuma o asemenea sarcină, dar pot să mă retrag, ceea ce am şi făcut, după cum am promis Preafericitului Părinte Patriarh în ianuarie a.c. *(1992, n.r.)* .

Eu am declarat de două ori în scris (în 29 iunie şi 25 septembrie 1992) că nu mai fac act de prezenţă la acest fenomen religios, îngrijorat de a nu produce scandal şi sminteală în biserică, *„mama duhovnicească a neamului nostru“.* Nu înţeleg de ce persistă încă dubiile privind ortodoxia credinţei mele. Sunt fidel legământului luat la hirotonia mea. Mărturisesc sincer că nu ştiu să fi scornit o nouă învăţătură sau să fi ştirbit tezaurul doctrinar al trupului tainic al lui Hristos. Nu recunosc că aş fi eretic sau schismatic, cum îmi spun unii cu neruşinată îndrăzneală. Sunt un ierarh ortodox, care respectă întru totul învăţătura, canoanele şi cultul nostru liturgic. Martori îmi sunt preoţii şi credincioşii din Arhiepiscopia Clujului, pe care-i păstoresc cu iubire, de doi ani.

Fenomenul religios de la Pucioasa nu-l văd prezentând un pericol fatal. Dacă este înşelăciune se va spulbera, fără îndoială, de la sine. Iar dacă ne frământă şi ne tulbură cumplit, cine ne împiedică să-l analizăm cu răbdare, prudenţă şi râvnă mistuitoare de a apăra integritatea vistieriei de har, credinţă şi doctrină a Bisericii Ortodoxe?

Declar încă o dată că sunt credincios comuniunii noastre sinodale, deplin conştient că trebuie să păzim *«unitatea Duhului, întru legătura păcii»* (Efeseni, 4/3).

Ceea ce am auzit şi am văzut cu ochii mei, aceea vă mărturisesc!

† Irineu Bistriţeanul
Episcop-vicar

P.S. Acest act de mărturisire a fost prezentat şi Adunării noastre Eparhiale, întrunită la Cluj-Napoca pentru lucrările anuale din 26 noiembrie 1992.

*

În anul 1986 am cunoscut lucrarea dumnezeiască de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu peste oameni. Eram atunci un creştin ca oricare alţii. Mergeam la biserici şi la mănăstiri, fiind din fire mai retras. Chiar din copilărie îmi căutam liniştea sufletească şi îmi doream o viaţă mai altfel decât în cotidianul lumii, o viaţă cu trăire creştinească. Aceasta m-a făcut să mă apropii de viaţa bisericească, de slujbele sfinte, de pătrunderea mai în adânc a tainelor pe care le are în ascunsul ei trăirea ortodoxă şi tradiţiile ei şi pe care o oferă celor ce cu credinţă şi cu inimă curată o caută. Aşa am cunoscut nişte creştini de la care am învăţat acest fel de trăire în învăţătura bisericii şi a comunităţii formată şi condusă de Dumnezeu prin sfânta Virginia. Apropiindu-mă şi pătrunzând mai adânc în tainele acestei lucrări dumnezeieşti, am înţeles, de fapt, scopul pe care-l are Dumnezeu, de a-Şi crea un popor curat şi sfânt şi credincios făgăduinţelor lăsate de El, pentru că trăirea ortodoxă creştinească în biserică nu este decât făţărnicie. Aceasta înţelegând, am căutat cu inima şi mai curată ca să fiu cuprins în acest popor ales şi format de cuvântul lui Dumnezeu vreme îndelungată şi să urmez învăţăturile de mântuire care vin din cuvântul lui Dumnezeu.

Prin cuvânt şi chemare cerească am venit apoi la Pucioasa, supunându-mă lui Dumnezeu Cuvântul. Am venit în luna mai, anul 1990.

Mă obişnuisem să merg zilnic la mormântul sfintei Virginia, ca să aprind lumânări şi candela. În una din zile, fiind cu încă un frate din comunitate la mormânt, am auzit glas din mormânt spunându-ne: *„Voi veniţi aici la mine, iar eu sunt acolo cu voi“,* înţelegând astfel coborârea ei prin cuvânt, alături de cuvântul Domnului, care se lasă auzit din cer în acest loc.

Am văzut cum a crescut Dumnezeu prin cuvânt, uşorul cu uşorul acest popor, şi cum l-a condus pe calea sfinţeniei, spre desăvârşire, prin învăţături, începând de la cel mai neînsemnat amănunt de comportare creştină şi de trăire sfântă. Aşa am ajuns să înţeleg ce va să zică trăire de fire duhovnicească în trup.

Sunt în acest loc şi numai acum am înţeles de ce a vrut Dumnezeu să-Şi pună acest loc deoparte, pentru că nicăieri pe pământ nu mai are Dumnezeu loc curat şi neamestecat.

De ce a vrut Dumnezeu atât de amănunţit să-Şi pregătească acest popor în sfinţenie? Pentru ca să împlinească prin el profeţiile cele pentru sfârşitul fărădelegii de pe pământ şi pentru arătarea în chip văzut a împărăţiei noi şi veşnice, de tinereţe fără de bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, aşa cum uneori ne spune Domnul, din cer, despre pilda dată de poporul român. Şi aşa cum în nici o vreme nu a fost ca Dumnezeu să lase pământul fără cuvânt dumnezeiesc, fără cuvânt proorocesc, mai mult acum, când greutatea veacului întrece orice măsură, când fel de fel de aşa-zişi prooroci s-au erijat în a cunoaşte şi a vesti despre viitorul lumii, mai mult acum Dumnezeu nu-l lasă pe poporul Său pe care l-a ales în vremea aceasta şi pe care l-a curăţat de fărădelegea lumii şi l-a făcut să fie nu numai cu vorba, ci şi cu împlinirea creştin adevărat. Dumnezeu nu l-a lăsat şi nu-l lasă pe poporul Său fără cuvântul Său cu care-l călăuzeşte spre starea edenică.

Mărturisesc încă o dată că glasul Domnului se aude grăind deasupra aşezământului sfânt, unde noi acum locuim în număr de paisprezece. Chiar eu sunt unul din cei care scriu cuvântul auzit, şi am de la Domnul misiunea să citesc apoi cuvântul Său poporului creştin, hrănit cu această mană cerească. Încă mărturisesc că împlinesc aici tot ce-mi spune Dumnezeu să împlinesc, şi nu mă îndoiesc în tot ceea ce îmi cere Dumnezeu să împlinesc. Sunt unul dintre cei trei slujitori aleşi şi unşi de Dumnezeu, în chip providenţial şi cu totul depăşind legile firescului, martor al acestei taine fiind arhiereul Irineu, cel împreună credincios cu noi cu mult înainte de a cunoaşte eu această lucrare cerească.

Cuvântul lui Dumnezeu înnoieşte şi sfinţeşte şi zideşte după a Sa pronie şi bunăvoire, iar noi suntem împlinitori.

Ferice celor ce vor crede ca şi mine în această lucrare dumnezeiască, coborâtă între oameni şi pentru oameni, întru lucrarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin. **Nedelcu Nicolae**

*

Fost-a anul 1955 an al binecuvântării neamului românesc, căci în acest an a început lucrarea cuvântului lui Dumnezeu prin vasul Său cel ales, fecioara Virginia din Pucioasa, satul Maluri. La acest început de lucrare dumnezeiască au fost martori şi părinţii mei, Ilie şi Avida Bunea, de la care ştiu următoarele: când a început Dumnezeu să vorbească oamenilor prin sfânta Virginia, se adunau din toate părţile oameni cu sutele, iar în fruntea lor era preotul satului din acea vreme, Mirică Ilie. Dumnezeu le spunea oamenilor păcatele pe care nu le mărturiseau la spovedanie, şi de aceea oamenii au început să vorbească de rău vasul lui Dumnezeu. Unul din cei ce s-au ridicat cu înverşunare împotriva trâmbiţei Domnului, a fost chiar preotul Mirică, de pe urma căruia Verginica a suferit mult de la autorităţile atee ale vremii. Părinţii mei, fiind implicaţi direct între cei credincioşi lucrării cuvântului lui Dumnezeu, au fost şi ei părtaşi prigoanei care s-a declanşat, suferind percheziţii, ridicarea cărţilor de rugăciune şi punerea sub urmărire, cu privire la strângerea dintre creştini. Nefiind primiţi să-şi boteze un copil la biserica din sat, au plecat cu copilul într-o parohie vecină, iar când preotul satului a intervenit să oprească botezul, copilul era deja scufundat în apa botezului.

Era în anul 1956, când avea loc o mare adunare creştinească în casa părinţilor mei. La un moment dat mama Verginica a spus tuturor să se încheie adunarea, că a venit clipa să moară Bălaşa. Maica Bălaşa era bunica mea. Întrebată de creştini de unde ştie că moare Bălaşa, mama Verginica a răspuns că vede pe îngeraşul Domnului ţinându-i candela aprinsă. După plecarea creştinilor, la o jumătate de oră, bunica mea a strigat: *„Daţi-mi lumânările, că eu plec!“.* Ceea ce a spus mama Verginica, s-a împlinit.

Aşa cum am spus, oamenii, fiind necredincioşi, s-au ridicat cu ură şi cu răutate împotriva lucrării lui Dumnezeu şi a vasului Său, Verginica, s-au ridicat împotriva creştinilor care formau atunci acest popor. Dintre cei mai înverşunaţi prigonitori în sat, au fost: Ilie Gheorghe, Ciobănoiu Gheorghe şi Cercel Vasile. Apoi Dumnezeu a hotărât să-i dea un însoţitor lui Verginica, precum odinioară Fecioarei Maria. Şi aşa, tânărul Stoica Nicolae din Măneşti a fost cel care a acoperit-o pe ea prin căsătorie legitimă, liniştind autorităţile care urmăriseră până atunci lucrarea lui Dumnezeu.

După un timp, părinţii mei nu au mai participat la coborârea cuvântului lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a chemat din nou la credinţă în lucrarea Sa, prin durere, prin moartea unei fiice a lor. În acea mare durere au ajuns cu pomelnic de rugăciune pentru parastase la preasfinţitul părinte Evloghie Oţa, la Bucureşti. Acest arhiereu al lui Hristos era văzător cu duhul; era slujitor al Bisericii Ortodoxe pe stil vechi. Aflând că părinţii mei sunt din Pucioasa, i-a întrebat aşa: *„Fraţilor, cine este această fecioară, Virginia, la voi în sat? căci mare dar şi mare lucrare are Dumnezeu peste ea!“.* După terminarea celor patruzeci de liturghii săvârşite de părintele arhiereu Evloghie, Verginica a trimis mamei mele o foaie scrisă din partea lui Dumnezeu, prin care Domnul grăia aşa: *„Iată, voi aţi avut un copil aruncat în fundul unei prăpăstii, dar vă aduc de ştire că l-am scos, pentru rugăciunile lui Evloghie, slujitorul Meu“.* Atunci părinţii mei au mers la sora Verginica şi i-au spus că au fost, într-adevăr, la Bucureşti, la acest părinte Evloghie, pentru rugăciuni.

Din cauza necredinţei oamenilor din sat, Dumnezeu a profeţit prin sfânta Virginia dărâmarea satului Maluri, lucru care s-a şi întâmplat în toamna anului 1972. După dărâmarea satului Dumnezeu Şi-a mutat templul coborârii Sale în Pucioasa. Apoi, pentru ca venirea creştinilor la coborârea cuvântului lui Dumnezeu să fie acoperită, Dumnezeu a adus în apropierea templului coborârii Sale câteva familii de creştini din alte părţi ale ţării, şi care şi-au făcut case în jur. Îmi amintesc, eram copil de 11 ani. Când am plecat la şcoală am lăsat satul cum îl ştiam, iar când m-am întors acasă – căci şcoala începuse să se crape şi ne-a trimis acasă – nu am mai văzut casele pe uliţele din sat.

În anul 1976, unul din copiii înfiaţi de mama Verginica a venit la părinţii mei cu un medalion-iconiţă, ca să cumpere ceva cu el. Acest medalion a rămas mulţi ani într-un cui, lângă icoane. Eu mergeam la biserică ordonat, şi am început să văd la biserică noi creştini. Turma lui Hristos începuse să se mărească prin cei nou-veniţi, despre care mai apoi am aflat că sunt copiii Domnului, ce şi-au făcut case alături de casa mamei Verginica.

S-a întâmplat ca în anul 1983 eu, **Bunea Ilie,** fiul, să fiu cercetat de Dumnezeu prin boală. Atunci am înţeles că aceasta era chemarea mea la mântuire, am înţeles cuvântul Scripturii care spune: *«Nu poţi să slujeşti la doi domni».* Trebuia să aleg: calea lui Dumnezeu sau calea pierzării.

Era duminică. Mă pregăteam să merg la sfânta biserică şi, fără să vreau, ochii mi-au fost conduşi pe medalionul de lângă icoană. L-am luat din perete şi l-am pus la gât. Alegerea era făcută. De atunci viaţa mea s-a schimbat. De atunci am început să fiu apropiat de copiii lui Dumnezeu, urmaşi ai sfintei Virginia, de la care am început să învăţ multe lucruri mântuitoare de suflet, cu mult mai mult decât am învăţat la părinţi, şi chiar la biserică, la preot. Primele învăţături pe care le-am primit de la ucenicii lui mama Verginica au fost să fac sfânta cruce dreaptă, să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc cât mai des, să nu lipsesc de la sfânta biserică. Întrebat dacă port la gât sfânta cruce, le-am arătat acea iconiţă pe care o aveam, şi ei mi-au spus că avea şi mama Verginica una asemănătoare, pe care ea a purtat-o. Atunci am înţeles. Ea, mama Verginica, este cea care m-a adus la calea mântuirii şi a lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Acest medalion-icoană era al ei. Aceasta a fost puterea care m-a chemat. Ea, mama Verginica, este puternică în cer, alături de Domnul Iisus Hristos. Puterea lui Dumnezeu era şi lucra prin orice lucru pe care ea l-a purtat sau l-a folosit.

Mulţi dintre cei care au fost fii ai poporului condus de sfânta Virginia, după plecarea ei la Domnul nu au mai mers pe calea şi pe drumul pe care a mers ea. Unii dintre aceştia, văzându-mă pe mine venit nou alături de ei, încercau să mă abată ca să nu cred tot ce îmi spuneau cei credincioşi, şi îmi ziceau: *„Nu e chiar aşa“*. Dar pentru mine un lucru era sigur: această lucrare este lucrarea lui Dumnezeu, şi mama Verginica a fost şi este vasul lui Dumnezeu, a fost şi este trâmbiţa lui Dumnezeu, din care Domnul a sunat pentru a-Şi chema făptura Sa la mântuire.

După plecarea sfintei Virginia, prin sora ei Şi-a continuat Dumnezeu lucrarea. Într-o zi, pe când Domnul Îşi cobora cuvântul Său, a dat loc cuvântului sfintei Virginia, care a spus, printre altele, şi despre mine că am mers la mormântul ei şi am rugat-o să-mi vină în ajutor, şi a repetat exact cuvânt cu cuvânt, aşa cum a fost rugăciunea mea cât am stat cuprins cu braţele de crucea de la mormântul ei. Din nou sfânta Virginia mă încredinţase că mi-a venit în ajutor.

Era în anul 1987 când s-au sărbătorit şapte ani de la plecarea ei la cer şi când i-am dezvelit mormântul. Am fost martor la mireasma care a umplut cimitirul în clipa când am mişcat placa spre a o ridica, dar mai mare minune

a fost atunci când am ridicat capacul sicriului. Ea, mama Verginica, era întreagă. Degeaba spun cei necredincioşi că nu este adevărat. Degeaba spune chiar preotul satului, Popescu Leonard, că nu este adevărat. El n-a voit nici să se uite în mormânt. Noi l-am chemat, l-am rugat, dar el n-a voit să se uite. Eu am fost a doua persoană care am coborât să o văd. Este adevărat, ea nu putrezise, ci se stafidise, iar pielea căpătase culoarea maronie şi se uscase pe oase.

Dovada sfinţeniei sale o avem din timpul vieţii ei, căci Dumnezeu a folosit-o ca trâmbiţă a Sa. Nu oamenii o pot numi pe ea sfântă, ci numai Duhul Domnului, Care sălăşluieşte în creştin, căci Duhul lui Dumnezeu mărturiseşte prin ucenici sfinţenia ei.

În anul 1989, după începutul postului Naşterii Domnului, la sfârşitul lunii noiembrie, Dumnezeu a coborât cuvânt prin care ne-a spus aşa: *«Voi, fiilor, să nu vă temeţi. Vor veni peste voi oamenii legii, căci s-au hotărât să-Mi împrăştie pe cei ce au rămas. Vor veni şi vor intra peste voi, ca să vă bage la întuneric. Fiţi cuminţi, că în momentul când ei vor călca aici, Eu, Domnul, voi întoarce armele împotriva lor, iar pe voi vă voi elibera şi veţi mărturisi lucrarea Mea».* Acest cuvânt s-a împlinit în ziua de 16 decembrie 1989. Au venit pe motivul că eu am modificat proiectul casei şi că am făcut biserică din ea, şi aşa au controlat toate ungherele locuinţei. Din nou Dumnezeu ne-a venit în ajutor, căci în momentul în care aceştia îmi controlau casa, la Timişoara începuse revoluţia. Cuvântul Domnului s-a împlinit, căci armele lor s-au întors împotriva lor.

Începând din anul 1990 Domnul a început să-Şi slobozească glasul Său deasupra ogrăzii locuinţei mele. Eram deja o comunitate formată din paisprezece ucenici, chemaţi prin cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lucra, şi aşa ne-a anunţat în anul 1991 că vom zidi chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Alături de noi, în această coborâre de cuvânt îl aveam pe părintele Irineu de la Mănăstirea Sinaia, care, devenind arhiereu, după cum Domnul a proorocit, a făcut, după poruncă dumnezeiască şi în taină dumnezeiască, împreună cu noi, rugăciunea de sfinţire a punerii pietrei de temelie, iar după ce în lunile septembrie, octombrie şi noiembrie a fost săvârşită construirea acestui locaş, s-a aşezat în ziua de 12 decembrie praznicul de târnosire a sfântului locaş.

Cuvântul lui Dumnezeu coboară mereu şi îşi desăvârşeşte planul său. Sunt proprietarul pământesc al acestui loc ales, dar, duhovniceşte vorbind, proprietar este Dumnezeu şi cuvântul lui Dumnezeu, care a făcut din acest aşezământ izvor al râului vieţii şi grădină de Eden. Mărturisesc că nu mă îndoiesc întru cuvântul lui Dumnezeu ca să împlinesc tot ce-mi cere să împlinesc cu umilinţă şi cu frică înaintea Lui.

Îi lăsăm pe oameni sub acoperământul cuvântului lui Dumnezeu, pe care noi, acum, îl scoatem la lumină.

25 martie 1995

Aici se încheie partea introductivă a cărţii Cuvântul lui Dumnezeu, editată în anul 2006

Cuvânt înainte

Continuând șirul scrisorilor venite din cer, care s-a înființat în cartea cea de aproape două mii de pagini, această carte-soră găzduiește cuvinte venite din cer și culese între anii 2005-2015 de cei stătători ai Mănăstirii Noul Ierusalim.

Parcurgând aceste texte cititorul s-ar putea lăsa cuprins de prezența lui Dumnezeu astăzi. Într-adevăr, Dumnezeu este prezent și are un cuvânt de spus, este prezent la tumultul popoarelor lumii, simte mișcarea plăcilor tectonice pe care persoanele cu importanță din România o impulsionează și, ca un veghetor, anunță mai înainte pericolele în fața cărora mulți dintre noi am prefera să închidem ochii. Dincolo de lucrurile care ni se vând la televizor, putem să luăm aminte la curăția sau necurăția inimii celor care ne-au condus și ne conduc și azi în diverse funcții cu greutate ale țării. Nu naționalismul, ci patriotismul este iubit de Dumnezeu.

Ca o trăsătură generală, această carte cuprinde cuvinte călăuzitoare mai în detaliu a unui popor care s-a predat cât a putut de mult sau de puțin dorinței lui Dumnezeu formulată în acel Paști al anului 1955, când pe acest pământ român s-a auzit rostit prima dată cuvânt din cer prin vasul Domnului sfânta Virginia. Acesta este numit de El *„poporul Meu de la izvor”*, față de care sunt rânduite din cer anumite reguli de comportament și atitudine fiască față de Dumnezeu, un adevărat cod al bunelor maniere, pe care fiecare este informal invitat să-l urmeze acasă cu multă înțelepciune, și nu cu râvna lui Petru, după promisiunea lăsată de Domnul în Noul Testament: *„În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt”.* Se poate înțelege din aceste cuvinte dorința lui Dumnezeu de a avea din loc în loc *„oaze de Nou Ierusalim”*, iar pentru aceasta cartea de față poate fi un ghid de orientare, pentru care cititorul nu trebuie decât să se lase cuprins de duhul cărții mai întâi.

Pentru cei ce le împlinesc și pentru cei ce împlinesc mai puțin, sau deloc, aceste cuvinte ne fac să ne (re) cunoaștem pe noi înșine.

MĂRTURISIRILE CREŞTINILOR LA 10 MAI 2015

Mă numesc **Băjan Gheorghe Pantelimon,** am 37 de ani, stătător al sfintei mânăstiri de Nou Ierusalim, sunt creștin ortodox și fiu al celei mai mari lucrări de mântuire a omenirii, coborâte pe pământul românesc, și chiar aici la Pucioasa în anul 1955, când Iisus Hristos Și-a pregătit un vas ales în persoana sfintei mare proorocițe Virginia prin care a grăit vreme de 25 de ani, după care Și-a continuat firul prin sora sfintei Virginia, Maria, iar odată cu ridicarea sfântului locaș de Nou Ierusalim Domnul grăiește de deasupra acestui așezământ și Își continuă lucrarea cea minunată de redresare și regenerare a omenirii spre calea de început a raiului, unde este viață fără de moarte, unde Dumnezeu vorbea omului.

Am avut parte de la părinți, bunici și străbunici de o învățătură sfântă, mergând cu ei la sfânta biserică duminică de duminică și în toate sărbătorile, spovedindu-mă și împărtășindu-mă în toate posturile de peste an. Când am ajuns la vârsta înțelegerii mi-am dat seama de unde vine această putere de împlinire a credinței creștin ortodoxe în familia mea. Aceasta era rodul acestei mari lucrări dumnezeiești a lui Iisus Hristos prin sfânta și marea proorociță Virginia, străbunicii mei cunoscând această lucrare prin anii 1956-1957, iar bunicul meu în 1959.

Am avut marele privilegiu de a fi purtat pe brațe spre apele botezului chiar de sfânta și marea proorociță Virginia, ea fiindu-mi naşă de botez. Acest lucru nu mă face decât să-mi statornicesc mai bine credința, nădejdea și dragostea, cu care mă simt mult dator.

Bunicul meu, păstorul Daniel, cum i se adresa Domnul în cuvântul coborât din cer, prin însăși viața și credința lui statornică și puternică mi-a înrădăcinat în suflet o credință tare pentru această lucrare de cuvânt, și nu numai mie, ci la toți frații mei după trup, căci chiar dacă ei nu împlinesc prin trăirea lor cerințele de azi ale Domnului, credința că această lucrare este dumnezeiască este vie, și în sufletul lor. Pot să spun despre bunicul, adică păstorul Daniel, și să fac o comparație a credinței lui, asemănând-o cu credința lui Avraam. Adevărul și continuitatea acestei mărețe lucrări dumnezeiești până în prezent și viitor ne-a confirmat-o și întărit-o el și ne-o întărește și mai mult acum, de când a plecat la cele veșnice, la toți câți l-am cunoscut.

Mă învăluie o credință tare și o dragoste mare față de marea bunătate a lui Dumnezeu, pe care o revarsă peste noi, dragoste care mi s-a întărit și mi s-a așezat și mai mult de când am venit în obștea mânăstirii de Nou Ierusalim, luând parte la toate activitățile acestei lucrări dumnezeiești, ajutând cu duhul, cu sufletul și cu trupul.

„Iată ce este bun şi ce este frumos, decât numai a locui fraţii împreună!”. Această mare binecuvântare, pe care a rostit-o Dumnezeu cu câteva mii de ani în urmă prin gura proorocului David, face ca lepădarea de sine, fără de care nu ne putem mântui, să fie mai de folos în mijlocul fraților. De această binecuvântare m-am învrednicit și eu, și Îi mulțumesc Domnului și apoi fraților mei creștini.

Această măreață lucrare de întoarcere a omului în stare de Eden, care nu îndeamnă decât spre cele veșnice și nepieritoare, care continuă din anul 1955 și până azi, cred și mărturisesc cu toată puterea că este lucrarea Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt. Amin.

*

Ioniţă Silvania Minodora, din Valea Voievozilor, Dâmboviţa şi am 40 de ani. M-am născut când Domnul împlinea douăzeci de ani de când a coborât darul Său peste mama Verginica, timp în care s-au alăturat multe suflete dornice de a fi după adevăr creştini ortodocşi, cale care duce la mântuirea sufletului. Prin răspândirea mesajelor coborâte din cer prin mama Verginica, din creştin în creştin la apropiaţi, apoi prin sate, aşa au aflat şi bunicii mei. Încă de la început s-au alăturat şi bunicii împreună cu părinţii mei, când încă părinţii nu erau căsătoriţi, şi s-au alăturat ţinând pasul cu cerinţele Domnului. Părinţii s-au căsătorit, iar mama Verginica a fost naşa care i-a cununat, şi apoi ne-a botezat, pe mine şi pe fraţii mei, dându-ne nume de la Domnul. Am început să cresc, să înţeleg unele lucruri, să iau seama în jur şi să simt bucurie în mediul creştin, în care am fost crescută. Îmi amintesc când eram mică ziua când mama ne-a pregătit şi ne-a spus: *„Mergem la naşa; să staţi cuminţi lângă mine!”*.

Din cauza opresiunilor comuniste se ajungea cu greu la mama Verginica. Era mereu trădată. Dureros! Trădarea de cele mai multe ori se făcea de cei apropiaţi, care voiau după un timp să ia calea lumii largi, iar mama Verginica era mereu urmărită, persecutată, ameninţată. Pe drum până la Pucioasa cântam cântări bisericeşti: *„Sfinte Dum-*

nezeule”, „Cuvine-se cu adevărat”, şi apoi o luam de la capăt, pentru ca Dumnezeu să fie cu noi să ne acopere de urmăritori. Camera mamei Verginica era pentru noi ca o sfântă biserică. Am ajuns, am făcut trei metanii în faţa icoanelor, am sărutat icoana Maicii Domnului şi a sfântului Nicolae şi o sfântă cruce cu Domnul pe ea, apoi am sărutat mâna mamei Verginica. Ea s-a întors cu faţa spre mine şi m-a privit lung. Atunci am văzut că avea un ochi acoperit de albeaţă şi am simţit milă şi duioşie faţă de năşica mea. Am simţit-o tristă. În mintea mea de copil era că o doare ochişorul. Am cerut mamei să mergem afară şi am întrebat-o nerăbdătoare ce are năşica la ochişor? O doare? *„Nu o doare”*, a fost răspunsul mamei. *„Ochişorul l-a dat Domnului, şi prin el vede pe Domnul, iar Domnul Se uită la noi prin el”.*

În casa mamei Verginica mergeam mai des apoi. Se adunau creştinii, citeau din sfânta Scriptură și din mesajele din cer, citeau rugăciuni: cele şapte laude, acatiste, paraclise, psaltire, apoi cântau cântece de slavă lui Dumnezeu. Mama Verginica îi povăţuia spre mai multă dragoste de Dumnezeu pe cei veniți, mai multă lepădare de cele trecătoare. Unii creştini plecau cum au venit, nu puneau peste ei nimic, pentru că nu aveau în ei gândul mântuirii.

La înmormântarea mamei Verginica aveam cinci ani şi jumătate. Am dus o coroană de flori împreună cu Cecilia, nepoata mamei Verginica, de aceeaşi vârstă cu mine. Era frig, și îmi înghețase mâna pe coroană, degetul mare nu-l mai simțeam. Tot drumul am simţit o mireasmă puternică de flori. Acasă am spus mamei, iar ea mi-a spus: *„În plină iarnă când totul e îngheţat, nu are cum să mai aibă putere atât de mare florile de la coroana pe care ai dus-o tu. Mireasma pe care ai simţit-o vine de la partea nevăzută, care a venit s-o întâmpine şi s-o ducă pe naşa în slava nevăzutelor, că ea a fost un vas plăcut lui Dumnezeu”.* Aşa a fost. Mai târziu a spus Domnul că au venit îngeraşii s-o conducă la cer şi au împodobit rochiţa Verginicăi, punându-i fiecare o floare.

De ce era tristă și îndurerată mama Verginica, mi-am dat seama doar atunci când am văzut cât de greu este să stai între Dumnezeu şi om, atunci când știi cum trebuie să fie omul în faţa lui Dumnezeu, iar omul mereu se alege pe sine, vrând mereu ca Dumnezeu să-l iubească aşa cum este. Chiar nefăcând mai nimic din voia lui Dumnezeu, omul crede că face mult şi că Dumnezeu îl iubeşte, dar Dumnezeu suferă de la fiecare şi lucrează la facerea omului prin prooroci, prin semne, iar dacă nu se poate, atunci când Domnul nu vrea pieirea omului, apelează la durere peste om, suferinţă în trup. Aşa și eu, de câte ori fac o boacănă spun în gând: *„mamă Verginica, te-am făcut să te ruşinezi cu mine în cer şi pe pământ, te rog să mă ierţi şi să mă ajuţi să fiu a ta până la sfârşit”*, şi inima mea se întăreşte mai mult în a face voia lui Dumnezeu.

Au urmat cei zece ani prin Lelica Maria, sora mamei Verginica. Aceşti ani au fost de pregătire a poporului pentru o treaptă mai înaltă a trăirii de creştin. Creştinii se adunau la praznicele sfinţilor, care se ţineau în casele lor. Coborârea cuvântului se întâmpla mai mult noaptea, când creştinii adunaţi la praznic ascultau până aproape de mijitul zorilor poveţele care veneau prin cuvânt, şi care erau însoţite de mireasmă cerească. Unele mesaje erau pregătitoare, de renunţare la rău, la pofte, de a întări dragostea de cele nepieritoare. Aceşti ani au fost numiţi de Domnul *„punte de trecere”*. A fost nevoie de acest timp pentru a se naşte din nou un popor, care să trăiască într-un gând şi în aceeaşi inimă, unit cu Domnul, un popor care să fie cărămidă vie la cetatea cea nouă de Nou Ierusalim, începătură nouă.

Alte mesaje de la Domnul spuneau despre apropiatul viitor al României. Atunci când nimeni nu credea că mai e de aşteptat ceva pentru o schimbare în România Domnul spunea: *„Fiilor, fiilor, strigătul Meu va ieşi la suprafaţă, va fi auzit de toată România, veţi vedea cu ochii că-şi face loc să iasă la lumină. Iese Dumnezeu să lucreze lucrarea Sa. O, cât v-am condus neştiuţi de nimeni!”* (7/30 ianuarie 1989). Sau *„vine peste România ceva. Fiţi precauţi că nu pentru voi dau dureri”* (9/22 aprilie 1989). S-au făcut multe alte profeţii. Unele s-au împlinit, iar altele urmează să se împlinească atunci când va fi vremea.

Toate acestea şi multe alte stări duhovniceşti mi-au întărit dorul şi dragostea de Dumnezeu, dorinţa de a sta cu Dumnezeu și de a rămâne pe această cale. După revoluția din 1989, Domnul cu poporul cel mai împlinitor a ridicat mănăstirea Noului Ierusalim și a aşezat preoție nouă, prin care Domnul a ieşit la lumină cu lucrul Său cel înnoit.

La ridicarea mănăstirii a lucrat şi tatăl meu, Valerică. Venea seara acasă şi ne povestea cât de minunat lucrează Dumnezeu, pentru că fiecare zi era însoțită de mult cuvânt ceresc, care-i călăuzea cele ce aveau de făcut, de la cel mai mic lucru, până la lucruri mari și cu greu de împlinit la vremea aceea. Au urmat apoi încercări, presiuni din partea mai-marilor bisericii (B.O.R.), din partea autorităților, defăimări din partea creștinilor răzvrătiți și a lumii, dar la Dumnezeu totul era cu putință, se lucra cu tărie multă, și chiar minunile lucrau acolo unde omul nu mai putea. Multe lucruri minunate care erau întrezărite de străbuni prin darul proorociei, acum au început să se arate la vedere. Aceste împliniri ne-au aprins dorul și dragostea, ne-au deschis ochii să vedem această măreție a lui Dumnezeu și să urmăm această viață nouă.

Eram cu toată familia gata pentru a face orice pentru slava lui Dumnezeu, care ieșea la iveală ca o poveste frumoasă. Această poveste cerească, tatăl meu dorea s-o îmbrățișeze cât mai mulți din creștinii care au ales să se întoarcă la starea lumească, lovind aceștia în urmă pentru a putea acoperi căderea lor în fața lumii. Așa a luat el legătura cu mai mulți creștini răzvrătiți, călcând cuvântul Domnului, care spunea mereu să nu stăm în sfat cu cei

răzvrătiți, să nu ne oprim în ceata lor, că ei ne murdăresc urechea și ne fac asemenea lor. Așa tata a devenit împărțit cu inima, credincioșia lui a devenit din ce în ce mai puțină. Și cum Dumnezeu probează credincioșia omului prin semenul său, tatălui meu i se părea că toate sunt dinadins făcute asupra lui, iar în loc de smerenie, cum ne-au lăsat predanii prin viețile lor sfinții părinți ai bisericii noastre ortodoxe, el a îmbrățișat răceala, orgoliul, răutatea. Crezând că este nedreptățit, a întors spatele lui Dumnezeu. Tata a devenit ceea ce nu-mi imaginam, un împotrivitor care caută să tragă pe mulți acum de pe această cale, lovind în lucrul Domnului, care merge înainte, uitând că noi ca oameni nu trebuie să ne amestecăm în lucrul Domnului oricât de drepți și de deștepți ne-am crede, căci ne va durea amarnic atunci când vom vedea cu cine am luptat.

Am ales să rămân cu inima durută lângă Domnul. N-am putut să cred că după așa unitate între noi, se poate face apoi o așa întorsătură a lucrurilor. Am plecat la viața de obște, gândindu-mă că pentru mine nu este altă cale, din pricina amprentei lui Dumnezeu pe inima mea din frumoasele trăiri cerești pe care le-am petrecut atâția ani.

Nu este om care să fi luptat cu Dumnezeu, și pe care Domnul să nu-l biruiască, cum spune Scriptura: *«Cine este cel care pune pronia sub obroc prin cuvinte fără înțelepciune?»* (Iov, cap. 38/2). *«Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic se va da oare bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu va răspunde ceva? Poți tu cu adevărat să găsești cusur judecății Mele? Și Mă vei osândi pe Mine ca să-ți faci dreptate? Este brațul tău ca brațul lui Dumnezeu? Și glasul tău este, oare, tunet, precum este glasul Lui?»* (spicuiri Iov, cap. 40). Nu putem noi, oameni mărginiți, să punem stavilă râului lui Dumnezeu, care este din veac proorocit să fie la sfârșit de timp pe pământ. *«Și mi-a arătat apoi râul și apa vieții, limpede cum e cristalul, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului...».*

Multe din mesajele Domnului sunt spre întâmpinarea și ridicarea celor căzuți. Domnul, ca un Părinte ceresc Care are atâția fii, și împlinitori și neîmplinitori, arată răul, cauza și efectul, cum și binele, și îl îndeamnă pe om spre pocăință, lăsând ca fiecare să vină cu inima înfrântă și să spună: *„Am greșit, Doamne, Ție și lucrării Tale!”.*

Nu poate nimeni să spună după adevăr că acest rău de cuvânt aparține omului, ci numai din răutate, ca să-și acopere statul său în necredință. În acest rău de cuvânt sunt despecetluite multe din tainele Sfintei Scripturi, și care nu s-au suit la mintea omului. Dacă pătrundem în adânc acest rău de cuvânt vedem adâncimea și înălțimea, măreția și slava, tăria și ascuțimea, pacea și iubirea, durerea și mângâierea, lucrarea și împlinirea lui Dumnezeu peste toată făptura. Mai precis: frământare de facere din nou a omului, și a toate cele căzute de la locul lor, până și a cetei de îngeri căzuți prin neascultarea omului cel întâi zidit.

Acum coborârile de cuvânt vin cu putere multă: mesaje pentru înnoirea omului; de renunțare la cel mai fin simțământ al inimii, care duce la păcat; pregătirea pentru un veac nou, pentru o stare îngerească; o vreme când omul trebuie să se întoarcă acasă, în starea de Eden, să se hrănească cu hrană vie, hrană curată, să îmbrace îmbrăcăminte ca strămunii care-și acopereau goliciunea, o vreme în care să se desăvârșească Apocalipsa, cer nou şi pământ nou, cetate de nou Ierusalim, iar Dumnezeu să fie în mijlocul cetăţii călăuzindu-l pe om. Şi toate acestea scrise se întâmplă azi, când se împlinesc şaizeci de ani de coborâre de cuvânt; azi, după ce atâţia ani comunismul a căutat să şteargă numele lui Dumnezeu din mintea şi din inima omului; azi, când după atâţia ani democraţia a învăţat pe om să-şi fie propriul dumnezeu, azi, când fiecare are direcția sa și nu există nici o unitate între oameni. Singurul liant al unității, singura liniște a sufletului prin atâta vacarm al lumii de azi, este Dumnezeu Cuvântul.

Aşa-ntr-o linişte şi-un har Tu ai să vii Iisuse iar,
Când nimeni nu s-o aştepta, atunci va fi venirea Ta.

O, Doamne-acum Te rog să-mi ţii fiinţa cu vegherea-încinsă,
Ca-n orice strajă-ar fi să vii, să-mi afli candela aprinsă.
Amin.

*

Mă numesc **Chivu Emanuel,** provin din Proviţa de Jos, judeţul Prahova, am 38 de ani. Am mers la biserică de mic copil, căci aşa au obişnuit părinţii. Nu înţelegeam de unde ştiu părinţii mei atâtea despre împlinirea vieţii de creştin, lucruri pe care eu le vedeam la ei: rugăciune, post, ţinerea cu stricteţe a zilelor de sărbătoare şi a duminicii, aşa cum cei ce merg la biserică nu împlinesc toţi. Am înţeles aceasta abia în 1991 când tatăl meu mi-a povestit mai cu amănuntul despre taina cuvântului lui Dumnezeu de la Pucioasa, taină începută în satul Maluri în anul 1955 prin fecioara Virginia. Abia după 1989, când se putea vorbi fără teamă de a fi urmăriţi cum au fost până atunci, părinţii mei şi alţi creştini de la Proviţa mi-au mărturisit ceea ce ei cunoscuseră şi trăiseră, unii din ei aproape chiar de la începutul coborârii cuvântului în anul 1955. Atunci am aflat de fecioara Verginica, de sora ei, Maria, pe care şi eu am cunoscută în anul 1988 în casa creştinilor din Proviţa.

În anul 1994 am venit prima dată la Pucioasa şi am văzut adunat la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului poporul care credea în Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce mi-a întărit credinţa că în cuvânt este Dumnezeu, a fost faptul că am văzut mulţi tineri, şi fete şi băieţi, care doreau să trăiască o viaţă curată, după cuvântul Domnului. Eram la şcolă, la liceu, şi nu vedeam pe nicăieri ca tinerii să se ajute unii pe alţii pentru această stare de sfântă feciorie.

În anul 1995 mănăstirea Noului Ierusalim a editat prima carte, pecetluind 40 de ani de coborâre a Cuvântului lui Dumnezeu în România. Astfel am putut afla şi mai întreg cursul istoriei tainei cuvântului lui Dumnezeu, şi am ales să trăiesc viaţa după învăţătura cărții Domnului.

Ceea ce Dumnezeu profeţise prin cuvânt de-a lungul anilor, acum devenea faptă împlinită. A spus Domnul despre căderea comunismului, despre cuvântul Lui, că va fi ştiut de toţi şi că se va face carte, şi aşa a fost. A spus Domnul încă din anul 1966: *«Împleteşte cununa frate cu frate şi nu te supune morţii, nu te pierde vremii acesteia, că vine ce n-ai văzut de când te-ai născut, vine facerea pământului şi a raiului şi a Noului Ierusalim, adică sunt făcute, dar nu sunt încă pe pământ. Veniţi-vă în fire, că nu e nimeni pe lume să oprească lucrul de la Mine, dar vine Domnul pe altă parte şi tipăreşte o altă carte şi nu eşti lipsit de fericire».*

După zidirea mănăstirii Noului Ierusalim a spus Domnul că în jurul acestei mănăstiri va zidi un şirag de mărgăritare. Acum, după douăzeci şi ceva de ani, când acest cuvânt s-a făcut faptă, aceste mărgăritare sunt cuvânt împlinit, împodobind frumos meleagurile din jurul mănăstirii. Enumăr câteva dintre ele: Căsuţa din deal, Casa întâlnirii, Grădina întâlnirii, Foişorul întâlnirii, Cortul alb, sub care Domnul Se întâlneşte în cuvânt la sărbători cu creștinii.

Acum această taină a cuvântului lui Dumnezeu în România are atâtea mărturii şi mărturisitori, când Dumnezeu-Cuvântul a împlinit 60 de ani de istorie pe vatra neamului român, şi aş aduce aminte aici pentru toţi cei care s-ar grăbi să-şi spună părerea asupra acestei taine, aş aminti din Sfânta Scriptură cuvântul spus de fariseul Gamaliel în sinedriul iudeilor despre lucrarea apostolilor după Cincizecime: *«Feriţi-vă de oamenii aceştia şi lăsaţi-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu nu veţi putea să-i nimiciţi, ca nu cumva să vă aflaţi şi luptători împotriva lui Dumnezeu».* Şi iată, Domnul nu poate fi oprit din cuvânt.

Doresc ca Domnul să pătrundă în suflete şi să ajute pe mulți să înţeleagă ceea ce nu pot înţelege acum.

*

Mă numesc **Ivan Mitrodora**, sunt din Bucureşti, am 39 de ani. Părinţii mei sunt martori ai acestei lucrări dumnezeieşti începută în anul 1955. Verginica, trâmbiţa aleasă de Dumnezeu pentru vestirea cuvântului lui Dumnezeu peste pământ, a fost o fiinţă simplă cu o fire blândă, cu o nobleţe sufletească aparte. Creştini veniţi din multe regiuni ale ţării se adunau în taină pentru a lua parte la coborârea cuvântului, când mama Gigi, cum îi spuneau creştinii, adormea, iar Domnul grăia cuvântul Său prin glasul ei. Trecând prin multe strâmtorări în vremea cea roşie, lucrarea Domnului a mers cu greu înainte, pentru că erau urmăriţi de securitate creştinii. De multe ori a poposit Domnul cu lucrarea Sa şi la noi acasă, la București, căci mama Gigi ne era naşă de botez, mie şi fraţilor mei, şi se mai acoperea cumva adunarea creştinilor, socotindu-se ca în familie strângerea lor.

Tatăl meu ne povestea un vis zguduitor ca să ne întărească în adevărul acestei lucrări. Domnul este tot o slavă între cele ce se văd şi cele ce nu se văd când vine cu cuvântul Său. *Ca prin minune perdeaua lumii văzute s-a dat la o parte şi s-a lăsat descoperită slava Noului Ierusalim, o cetate măreaţă, înveşmântată în lumină, cu porţi de aur, cu străzi strălucitoare, cu cântări îngereşti. Lumea nu avea cum să intre acolo, ci numai cei pregătiţi cu hăinuţa cea nouă. De undeva din faţă un glas de copil striga:* „Hai, tăticule, hai, că se închid porţile!" *şi el mergea încet înainte. Din urmă se auzeau glasurile celor cu care a lucrat la serviciu:* „Nea Ivane, ai ştiut de această taină măreaţă şi nu ne-ai spus şi nouă!" *şi aruncau cu pietre în urma lui; iar porţile se închideau una câte una.*

Dorul lui Dumnezeu pentru o viaţă nouă, cu adevărat creştinească, încununa fiecare coborâre a cuvântului, prin care Domnul, pe de o parte se apleca la nivelul de înţelegere al creştinului, dar pe de altă parte învăţătura duhovnicească se făcea ca un munte înalt, pe ale cărui culmi strălucea sfinţenia, trecerea din trup în duh.

După ce sfânta Virginia a fost luată de Domnul la cer, lucrarea se continuă prin sora ei, mama Lelica. A fost o perioadă de zece ani de răscruce pentru creştini pentru a se alege nu pentru o viaţă vremelnică, ci pentru lumină, pentru care Domnul atât de mult a stăruit cu cuvântul Său. Mila s-a sădit în sufletul meu ca să îmbrăţişez mai mult pe Dumnezeu cu viaţa mea, căci luând parte la coborârea Domnului prin mama Lelica vedeam atât lacrima Domnului pentru creştinii care n-au stat cu credincioşie şi cu iubire statornică numai pentru El, cât şi mângâierea pentru cei ce pot să-şi lase părinţi şi fraţi pentru a fi alături de crucea Domnului cea grea de acum, la sfârşit de timp.

Un alt punct de mers înainte pe acest munte de taină a fost marcat de Dumnezeu prin împlinirea cuvântului de a se zidi mănăstirea Noului Ierusalim, în timp de trei luni, în anul 1991. La poartă stă de strajă hrisovul care arăta cum trebuie să fie vieţuirea celor ce vor să facă parte din această cetate: sfinţenia trupului, hrană curată, port creştinesc. După o perioadă de patruzeci de ani de la începutul acestei lucrări apare prima carte, care cuprinde în ea cuvintele Domnului, adunate de la creştinii care le-au scris şi le-au păstrat cu multă credincioşie până la zi. Mulţi chemaţi, puţini se aleg pentru a continua pe mai departe cu aşa viaţă cu urcuş, căci neîmplinirile vieţii creştine i-au făcut pe unii să se retragă, pe alţii să vândă sau să trădeze pe ceilalţi fraţi, aşa cum am văzut că s-a petrecut.

Slava Noului Ierusalim a ieşit la lumină, căci peste tot pământul s-a vestit cuvântul Domnului, prin ziare,

televizor, expoziţii, acţiuni profetice. Am luat parte la mai multe ocazii de vestire spre oameni a cuvântului lui Dumnezeu, prin sărbători creştineşti, organizate pentru a le deschide oamenilor o cale spre cer, o viaţă detaşată de cotidianul lumii. Din loc în loc s-au făcut obşti pentru a putea creştinii adunaţi să poată împlini mai desăvârşit cuvântul Lui de a se ieşi din lume, de a avea mâini curate, pentru a putea să fie de folos mai adevărat cu viaţa şi cu trăirea cea lăuntrică. În 1996, alături de sora mea Minodora am intrat în viaţa de obşte, unde am căutat să adâncesc în mine dorul şi ascultarea de Dumnezeu. Cuvântul Domnului a lucrat minunat peste sufletul meu cum ploaia cade peste ogor şi face să răsară din el sămânţa cea bună care a fost pusă la încolţit, aşa s-a înfiripat în mine căutarea după cele din cer şi dăruirea.

Peste încă zece ani, anul 2006, îşi face apariţia la tipar o a doua carte, când se împlineau cincizeci de ani de coborâre a cuvântului. O adevărată operă a Duhului Sfânt, plină de cuvinte de învăţătură, de mustrare a greşelilor, de proorocie privind România, neamul acesta ales încă de la început pentru a avea loc pe vatra lui coborârea cuvântului Domnului, sau cuvinte adresate bisericii române, sau celor din fruntea ţării, şi către fiecare suflet care ştie sau nu de prezenţa lui Dumnezeu tot timpul între cer și pământ. Acum, când se împlinesc şaizeci de ani de cuvânt, o altă carte se va deschide, o adevărată comoară de suflet, o mână întinsă peste marea lumii de azi.

Urmez cu credincioşie această şcoală a Duhului Sfânt, în care avem tot timpul de învăţat, de curăţat, de albit la fiinţa noastră. Într-un cuvânt al Domnului, la sărbătoarea sfintei Parascheva din anul 2012, Dumnezeu Tatăl rostește acest cuvânt: *«Când omul se va schimba în umilinţă ca şi Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărţit de Noi, şi Ne va vedea, și va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost și sunt și vor fi, și care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump».* Amin.

Această măreață lucrare de mântuire a neamului omenesc, în care suntem cuprinși, poartă greutatea atâtor lovituri și piedici, care au dat să-i slăbească mersul înainte. Durerea despărțirilor de cei cu care am ținut pasul mult timp, fiind ei cu viața mărturisitori ai lui Dumnezeu, a fost purtată de toți cei rămași în staul, căci unii frați s-au tras în lături din pricina nemulțumirii, a orgoliului, a neîmplinirilor la zi a cuvântului ce ne creștea trăirea duhovnicească, și s-au făcut ei defăimători, împotrivitori. Lucrarea lor dezbinatoare a dat să clatine pe tot poporul, să-i strice credința și viața cea curată, spre care Domnul ne-a călăuzit. Aceștia au murdărit cu cuvinte dușmănoase fața acestei lucrări în fața lumii prin intermediul internetului, dar credința și iubirea de Dumnezeu, care arde în inima fiecărui creștin alăturat acestei lucrări, nu s-au putut stinge, iar Dumnezeu este slavă și lumină și adevăr pe acest pământ românesc, și în marea Lui bunătate îi așteaptă și îi cheamă pe toți spre pocăință.

*

Mă numesc **Valentin Grigore**, locuiesc în orașul Târgoviște, sunt de meserie lucrător de tineret și formator în educația non-formală, iar ca activitate complementară președinte al unei societăți de astronomie. Provin din familie de creștini ortodocși. Am cunoscut de la părinți lucrarea de coborâre a Cuvântului lui Dumnezeu prin sfânta Virginia, vasul ales de Dumnezeu pentru a vorbi cu oamenii în aceste timpuri supuse unor schimbări profunde la nivel global, multe dintre ele menite a-l îndepărta pe om de Dumnezeu. Am cunoscut și lucrarea continuată prin sora sfintei Virginia după mutarea ei la cer, precum și ceea ce a urmat după anul 1992.

Vârsta adolescenței și a tinereții mi-am petrecut-o în directă legătură cu această lucrare. Am cunoscut-o personal pe sfânta Virginia și am fost martor de câteva ori la lucrarea prin care Dumnezeu a vorbit cu creștinii prin această ființă blândă, dar profund îndurerată, atât din punct de vedere a suferinței trupești, pe care a avut-o accentuată și din cauza prigoanelor suferite în închisoare de la exponenții aparatului represiv comunist, cât și o suferință sufletească legată de neîmplinirile poporului creștin. Sfânta Virginia era o ființă cu suflet mare, curată, așa cum sunt românii simpli de la țară, care trăiesc în permanentă comuniune cu Dumnezeu, nu doar în zile de duminică sau sărbători importante. Bunătatea și graiul ei blând, pe mine m-au copleșit, dar am rămas marcat și de atitudinea ei fermă atunci când era vorba de respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

În anii mei de școală am avut un accident nefericit, foarte grav. Mi-am rupt mâna dreaptă, iar situația a fost de așa natură încât după o îndelungată suferință în spitalul din Târgoviște, apoi la cel din Pucioasa, a existat pericolul real de a-mi pierde mâna din cauza unei infecții puternice ajunsă aproape la os. În una din seri, când ajunsesem într-o situație extrem de complicată, m-a vizitat la spital sfânta Virginia, care a căutat să-mi aline suferința. M-a uns cu mir sfințit atât pe mână cât și pe frunte și mi-a spus că mă voi face bine și că pe fruntea mea a văzut o cruce luminoasă după ce m-a uns cu mir. Acest cuvânt s-a împlinit a doua zi, când doctorii au fost mirați că peste noapte infecția s-a localizat și am putut fi operat.

Îmi afirm cu toată puterea credința neclintită în această lucrare cerească și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit-o. Sunt foarte multe profeții făcute de Dumnezeu prin această lucrare de cuvânt, atât în perioada de dinainte de 1989, cât și după aceea, care pot confirma că s-au împlinit, iar altele urmează a se împlini la timpul lor. Consider că noi românii, și oamenii în general, nu trebuie să ne temem să credem că Dumnezeu lucrează în acest chip minunat în zilele noastre, ci să ne temem de necredință.

*

Mă numesc **Negoescu Ionuț Adrian,** am 39 de ani și sunt dâmbovițean. Am aflat de această lucrare de coborâre a acestui cuvânt ceresc la sărbătoarea Bobotezei din 1997. Atunci am ascultat pentru prima oară citirea cuvântului sărbătorii și am auzit primele cântece creștine. Noi, generația tânără de atunci, nu mai cunoșteam autenticul românesc, fiind influențați de muzica occidentală. Primul cântec *„Deșteaptă-te, creștine!”*, mi-a deschis inima spre a cunoște și eu voia lui Dumnezeu, cum se spunea în cântec: *„...Lăsați-vă de jocuri, de chef, de lăutari!...”*, ca și apostolul care spune primilor convertiți: să se ferească de idoli, de animale sugrumate și desfrânare. Acest început de împliniri puse în lucru te obligau sau să mergi mai departe, împlinind apoi roadele Duhului, sau să renunți. Oricare dintre creștini simt aceste lupte și totul se rezolvă prin înmulțirea iubirii noastre de Dumnezeu, cât reușim de mult să lepădăm sinele.

Am văzut poporul Domnului în ziua de Florii 1997 la dezlegarea blestemului pus de sfântul Nifon peste cetatea Târgoviștei, la poarta Bucureștilor când cuvântul Domnului a triumfat peste oraș rostind împăcarea cea de după 490 de ani. Aflând atunci multe de la creștinii vârstnici, precum și de la cei tineri, cum eram și eu ca la 20 de ani, mă întăream în convingerea schimbării vieții mele, ceea ce a și urmat apoi.

Dacă mulți te-au cunoscut prieten cu lumea, tot atât de mulți te vor prigoni când te-ai împrietenit cu Dumnezeu. Cu toții am lăsat în urmă multe și le-am luat pe cele ce are Dumnezeu de adus la vedere pe pământ din planurile Sale de Nou Ierusalim, unde am putut fi și eu prezent pentru multele lucrări ale așezământului nou și care azi stau ca mărturie a multor profeții din vorbirea Domnului de prin anii vechi, ceea ce era greu și de auzit pe timpul comunismului, cum ar fi: *„...Această lucrare va fi dată la televizor...”.* La televizor erau pe atunci doar două ore, și nimănui nu-i venea să creadă așa ceva. Greu de crezut, că fiind multe ale Domnului de făcut mulți din creștini nu puteau lua și ei parte la ele, deoarece nu au dat atenție multă la cele ce Domnul a oprit, cum ar fi: mâncatul de carne. Amestecul prea mult cu lumea la serviciu i-a lăsat pe mulți cu gust amar, iar noi, cei ce am luat jugul cel ușor al Domnului, aproape că *„nu ne-am udat nici pe picioare”* fiindcă eram ocrotiți și binecuvântați la toate câte s-au înfăptuit. La o strigare prin cetăți a sfintei Virginia spunea Domnul despre venirea celor din Sodoma și Gomora la această lucrare, cum Duhul Domnului a spus prin prooroci: *„M-am lăsat găsit de un popor ce nu întreba de Mine”*.

Dureros să vezi mulți fii din această lucrare plecând în Sodoma, și venind să ajute pe Domnul cei din Gomora patimilor, așa cum și în inima mea s-a descoperit o cale dulce a împărăției cerurilor, ceea ce aș dori la mulți să li se întâmple, dar totul numai în chipul inimii curate și neispititoare.

Ne bucurăm că lucrarea coborârii de cuvânt a lui Dumnezeu merge spre țelul ei, iar noi să punem umărul, căci Domnul a făcut chemarea fiecăruia dintre noi. Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

*

Mă numesc **Torcică Steliana,** născută în comuna Moroieni, sunt călugăriță, am 63 de ani. Am primit educaţia şi învăţătura creştină de la bunica şi părinţii mei, fiind creştini ataşaţi cu tot sufletul de biserică, de poruncile dumnezeieşti şi de această coborâre dumnezeiască, despre care vreau să mărturisesc.

În casa noastră se vorbea adesea despre o fecioară cu numele Verginica din satul Maluri, de lângă Pucioasa, prin gura căreia vorbeşte Domnul. Aveam 14 ani când am păşit spre Maluri cu creştini care luaseră parte la această coborâre. Această fiinţă era plăcută, blândă, dulce la cuvânt şi miloasă ca şi Domnul. Lângă ea te simţeai în siguranţă, sub o protecţie divină, de care nu te-ai mai fi despărţit. Am luat parte la multe coborâri ale cuvântului lui Dumnezeu, prin care Domnul ne învăţa cum să stăm în biserică, să nu ieşim afară în timpul Sfintei Liturghii, să fim cu luare aminte la toată slujba dumnezeiască, să luăm anafură şi să avem grijă să nu dăm pe jos că este mare păcat, şi câte poveţe şi lucruri ne spunea! Am luat parte la una din coborârile dumnezeieşti unde Domnul spunea că a sosit vremea să nu mai căutăm însurat şi măritat, şi mulţi tineri şi tinere să meargă la călugărie. Am fost şi eu numită, şi în anul 1971 am păşit în Mănăstirea Nămăieşti în ziua sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena, pe care Domnul mi i-a dat ca ocrotitori ai vieţii mele. Această proorocie s-a împlinit, că începând din anul 1970 multe fete şi feciori din poporul hrănit cu cuvântul Domnului au îmbrăţişat viaţa monahală. De ziua Măicuţei Domnului tot în acelaşi an a venit la mănăstire şi Mariana Costache, acum maica Varvara, şi Domnul a spus că noi vom fi surori de cruce şi nu ne vom mai despărţi. Pot spune că s-a împlinit cuvântul Domnului întocmai, că după atâţia ani şi încercări fel de fel, tot împreună suntem, din mila Lui cea mare.

Vreau să amintesc cum Domnul ne-a strâns și a spus în cuvânt că mănăstirea Nămăieşti va ajunge peşteră de tâlhari, şi ne întrebam cum va fi aceasta. Și așa a fost, că în mănăstire a pătruns lume de tot felul, şi maicile au început încetul cu încetul să guste din plăcerile lumeşti, uitând de votul călugăresc. A mai spus Domnul tot la Nămăieşti despre o măicuţă, Olimpiada, că moartă va ieşi pe poarta mănăstirii, dar nu vie. Mulţi creştini s-au smintit şi au spus că a minţit Domnul. Această măicuţă a plecat spre lume şi s-a măritat, deci pentru Domnul ea murise duhovniceşte cu sufletul, iar nu cu trupul aşa cum mulţi aşteptau.

Dar câte şi câte împliniri văzute şi nevăzute s-au adeverit, că n-ar încăpea să le scrii pe toate. În tot timpul

Domnul ne-a purtat de grijă prin cuvânt şi ne spunea să nu mâncăm din prinoasele puse la slujire, că sunt făcute farmece pentru noi de o măicuţă, Cornelia, căreia îi părea rău că maica stareţă, Onufria, avea atâtea fete la stăreţie.

Ne-a mai spus Domnul prin cuvânt despre o femeie credincioasă care venise la Mănăstire să stea mai mult pentru slujbe şi chiar să ajute la treburi. Stătea cu noi la masă, în aceeaşi cameră, la slujbă şi peste tot. Acea femeie era bărbat şi era informator, trimis să vadă şi să spună tot. El a plecat şi a dat mărturie frumoasă, spunând că nimic rău nu a văzut la noi, nimic în afară de biserică, ascultare, post şi rugăciune. De asemenea ne-a dezvăluit Domnul că la receptorul telefonului avem pus microfon care înregistra tot ce vorbeam.

În 1985 am plecat la Dragoslavele, reşedinţă patriarhală, la cererea patriarhului Iustin. Am stat până în 1996 cu maica Varvara pe vremea patriarhului Teoctist, când ne-au fost încercate credinţa şi statornicia, fiind puse să ne lepădăm de Cuvântul lui Dumnezeu şi de tot şi toţi de la Pucioasa. Primiseră reclamaţii de la anumiţi preoţi că noi facem parte dintr-o sectă periculoasă şi suntem ca o molimă, de la care mulţi se molipsesc. Nu ştiu nici astăzi cât am fost ascultate cu tot ce am spus, pentru că sentinţa a fost rostită: *„Imediat să părăsiţi locul şi să vă duceţi la ăia să aibă grijă de voi!”.* După multe ameninţări şi vorbe urâte am plecat cu nădejdea în Dumnezeu că El ne-a călăuzit şi ne va călăuzi paşii şi viaţa şi toată fiinţa noastră, stând la pieptul Lui milos.

Am încercat în mărturisirea mea să desluşim taina acestei coborâri, că suntem creştini ortodocşi, şi nicidecum sectă. Am mărturisit despre viaţa mamei noastre Verginica, pentru că aşa o numeam noi, despre tot ce a suferit de la lume, de la securitate, în închisori de nenumărate ori. Acest izvor de cuvânt este adevărat, şi Dumnezeu coboară cuvântul Său pe vatra românească, care va dăinui pe veci de veci, după cum Domnul anunţă în cuvântul Său. Amin.

*

Slavă Ţie, Doamne, că minunate sunt lucrările Tale pe pământul alegerii Tale!

Simt datoria de a mărturisi faţă de Dumnezeu şi de fraţii cu care împreună locuiesc, şi faţă de tot neamul omenesc de pe pământ și din cer, că din mila lui Dumnezeu cunosc acest izvor de cuvânt al Său peste pământ încă înainte de a mă naşte, fiindcă se hrăneau cu el părinţii mei, dar n-am fost forţat să aleg, dându-mi libertatea de a alege viitorul meu pe mai departe, fie de partea lui Dumnezeu şi a bucuriei Lui cu cei care vor sta lângă El şi vor asculta de cuvântul Său până la capăt, fie de partea lumii şi a celor ce vor veni peste ea ca răsplată a neascultării ei de Dumnezeu.

Copil fiind, ascultam cu mult nesaţ mărturisirile creştinilor bătrâni din această lucrare petrecută lângă sfânta Virginia. Împliniri şi făgăduinţe ale Domnului, transmise lor prin sfânta Virginia, chiar şi suferinţele şi bucuriile ei petrecute împreună cu Domnul pe această cale, îmi umpleau inimioara de dor şi de milă de Dumnezeu, că mult suferă El în oameni şi între oameni pe pământ! Crescând mare şi mergând printre oameni am văzut cât este omul de slab faţă de păcat, şi mi se umplea inima atunci de jale pentru ei, făcându-mă mai responsabil faţă de Dumnezeu şi de cuvântul Său, care ne ţinea de mânuţă dojenindu-ne de fiecare dată când aveam câte o abatere sau neascultare faţă de cuvântul Său. Văzând Dumnezeu că inima mea îşi strânge dorinţe de care Lui nu-I plăceau, iar mie îmi dăunau, a făcut milă cu mine şi m-a alăturat lângă cei cu care El Se sprijină acum pe pământ cu lucrul Său pentru înnoirea omului şi a toată facerea Sa, lucrând de pe pământul pe care El l-a ales pentru împlinirea făgăduinţelor rostite încă de la facerea lumii şi până în zilele noastre. **Groşescu Mihail,** Pucioasa, jud. Dâmbovița și am 30 de ani.

*

Am cunoscut această lucrare la vârsta de 8 ani prin unchiul meu, care a venit la tatăl meu şi l-a rugat să se ducă cu el la Micşuneşti că acolo a venit o fecioară cu care vorbeşte Dumnezeu. Tatăl meu nu a crezut, nu-şi putea închipui cum poate vorbi Dumnezeu cu nişte păcătoşi. După ceva timp sora Verginica a venit la unchiul meu acasă şi ne-a chemat şi pe noi. Ajunşi acolo i-am găsit la masă. S-a bucurat mult când ne-a văzut. În timp ce vorbea cu noi a adormit şi deodată auzim: *«Pace vouă, copilaşii Mei!».* Toţi au încremenit de spaimă. Era ceva cutremurător. Şi Domnul a continuat: *«Să fiţi cuminţi! Eu, Domnul Iisus Hristos, am coborât prin acest vas neputincios»* (nu de mult timp ea venise din închisoare). În timp ce vorbea Domnul prin Verginica ea transpira şi toată transpiraţia era înmiresmată, mirosea cum miros toate florile la un loc. Această mireasmă rămânea trei, patru zile în casă. Ricuţa, o soră creştină care o însoţea, avea grijă să-i şteargă transpiraţia cu batista. Când s-a trezit toţi plângeam, iar ea a întrebat pe Ricuţa de ce plângem, şi i-a spus că a vorbit Domnul cu noi, căci ea nu ştia. Îi mângâia pe toţi şi se mira. Pe urmă ne-a povestit cum au chinuit-o în închisoare. Când vorbea Domnul cu ea în închisoare i-au dat să bea sticlă pisată, i-au băgat spurcăciune în gură, în ideea să nu mai vorbească. Unui paznic i s-a făcut milă de ea şi a spălat-o, dar l-au văzut şi l-au omorât.

Plângea şi ne spunea cum au bătut-o în tren, au dat-o jos cu forţa şi i-au rupt dinţii din gură. Eram la Bucureşti şi a venit la mine, că devenisem rude de gradul 1. Eu nu puteam călători pentru că eram urmărită de securitate. Era foarte bolnavă, tot corpul era zdrobit. Când se cobora cuvântul zicea Domnul: *«Treziţi vasul că o arde Duhul cu puterea Lui».*

Domnul ne spunea să fim atenţi la intrare şi la ieşire că suntem urmăriţi. Ne spunea cum sunt îmbrăcaţi urmăritorii, cu pardesiu bej, cu pălărie şi mapă în mână. Ducându-mă la pâine am văzut o persoană îmbrăcată aşa cum ni s-a spus; s-a oprit, m-a privit şi a plecat mai departe, iar după ce ne-am îndepărtat unul de celălalt mi-am întors privirea, şi el la fel. Deci eram urmărită. Când s-a coborât cuvântul, Domnul a spus că am fost urmărită.

Multe ne-a învăţat şi ne-a spus Domnul.

Domnul m-a vindecat de o boală grea. Cum aş putea să nu cred? Amin. **Ivan Maria** din Snagov, jud. Ilfov.

*

Ceea ce am văzut şi ştiu, aceea mărturisesc şi scriu: M-am născut şi am crescut în spiritul creştin ortodox, din părinţi care au cunoscut această lucrare dumnezeiască şi vasele prin care Dumnezeu S-a slăvit. Precum un ghiocel străbate gerul şi gheaţa pentru a ieşi la lumină şi îşi arată frumuseţea sa, aşa s-a ivit în vreme de strâmtorare şi prigoană atee lucrarea celei de-a şasea trâmbiţe apocaliptice prin sfânta Virginia.

Aveam nouă ani, când în casa unui creştin din sat am văzut-o pe sfânta Virginia, chip şi icoană a celei ce a fost şi este trâmbiţa lui Dumnezeu, şi care vorbea cu creştinii, dându-le poveţe sfinte şi mângâindu-i pe cei mici plină de bunătate, blândeţe şi smerenie sfântă. După anul 1980, anul mutării sfintei Virginia la Domnul am cunoscut şi pe mama Lelica, cum îi spuneau creştinii sorei sfintei Virginia, prin care Dumnezeu a continuat lucrarea Sa la fel de plină de bunătate şi blândeţe în cuvânt, vas prin care Dumnezeu lucra şi transmitea binecuvântare, învăţătură sau mustrare pentru creştini şi pentru ţară.

Dumnezeu, Sfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, lucra şi Se identifica pe Sine, împreună cu Maica Domnului şi sfinţii cerului. Se începea vorbirea Domnului cu *„Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi!”* de trei ori. Erau şi multe profeţii. În timpul lucrării cuvântului era cântată România, coroana română şi se cânta: *„O, Doamne Sfinte, Ceresc Părinte, susţine cu a Ta mână, coroana română!”*. S-a împlinit, că regele Mihai avea să vină în țară, chiar dacă nu pe un tron pământesc. Se profeția căderea regimului comunist, a fiarei roșii. Erau îndemnuri pentru a urma calea bisericii și viața sfântă cu toată trăirea ei creștină. Era vreme grea, cu prigoane din partea autorităților, și vânzare din partea celor fricoși și slabi în credință. Ceea ce Dumnezeu zidea și lucra cu trudă, se ridicau iude sau trădători și dărâmau truda și osteneala lucrului Domnului. Atmosfera de catacombă era la fiecare pas, uneori creștinii așteptau vorbirea Domnului de la 9-12 noaptea până la 5 dimineaţa. Se lucra mult duhovniceşte, se cântau cântări și se slăvea numele Domnului, chiar dacă era strâmtorare de multe ori și în inimi. Frica de Dumnezeu însă a biruit frica de oameni. După anul 1990 avea să se mai împlinească o profeţie: în mijlocul României, la Pucioasa se ridica cetatea Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu, Muntele Domnului, care se înalţă şi se slăveşte prin lumina cuvântului lui Dumnezeu, care, iată, lucrează de peste şaizeci de ani pe această vatră plină de istorie şi jertfă sfântă. Domnul Însuşi trâmbiţează şi intră în cetate cu sfinţii Săi *„călare pe cai albi”* şi Se vesteşte pe Sine cu putere multă, şi numele Lui este *Cuvântul lui Dumnezeu.* Aşa cred eu, **Nicolae Gheorghe**, comuna Căprioru, jud. Dâmbovița, vârsta 45 de ani.

*

Mă numesc **Gabriela Drăghici** și sunt din Pietrari, Dâmbovița. Părinții mei au fost buni creștini și au făcut parte din gruparea Oastea Domnului. Din copilărie mergeam în fiecare duminică la biserică cu părinții și frații mei. Astfel pot să spun că de mică m-am apropiat de Domnul și L-am purtat în suflet mereu. Tot în acea vreme tatăl meu a cunoscut coborârea Domnului prin fecioara Verginica și mergea de multe ori împreună cu mătușile mele sau alți creștini în diferite locuri de întâlnire, însă cu multă atenție, căci erau urmăriți de securitate.

Eu l-am cunoscut mai întâi pe nenea Mișu (Dănciucă Gheorghe) care era păstor pentru creştini şi venea adeseori la noi în casă și ne citea din Cuvântul Domnului coborât în acea perioadă. Îl ascultam ore în șir cu sufletul tremurând, căci Domnul ne dezvăluia o altă viață, viața în Hristos. Atunci am învățat rânduielile vieții de creștin cu privire la rugăciune, post, statornicie, port creștinesc.

Mai târziu am cunoscut-o și pe fecioara Verginica și am luat parte la o coborâre a Domnului prin ea. Mi-a rămas în suflet marea ei blândețe și bunătate. Atunci am fost întrebată pentru întâia oară dacă eu cred că acest Cuvânt este de la Dumnezeu. Am răspuns afirmativ cu toată convingerea, căci așa am simțit.

Aveam 14 ani. Au urmat apoi anii de școală, serviciu în mijlocul lumii, departe de casă, perioadă în care am împlinit cât am putut, mai mult în taină, fiind căsătorită și având și un copil. În această perioadă am fost prezentă în casa părinților mei la câteva coborâri de Cuvânt prin mama Lelica, sora sfintei Verginica. Din acestea îmi amintesc cum Maica Domnului spunea să ne luptăm, ca nici un sufletel care a fost mângâiat de Domnul să nu intre la judecată, și Îl ruga pe Domnul ca omul să primească suferințe în trup aici pe pământ pentru păcatele lui, ca sufletul să-i fie salvat.

După anii ’90 și după ce s-a construit mănăstirea Noul Ierusalim am început să mă apropii tot mai mult cu viața de creștinii cei noi ai acestei taine și să împlinesc cerințele acestei vieți. Fiind totuși departe ne întâlneam mai

rar, și astfel aveam multe nelămuriri cu privire la noul mod de viață. Mult m-am bucurat când în vara anului 1995, venind la părinți am găsit prima carte editată de mănăstirea Noul Ierusalim *„Cuvântul lui Dumnezeu”* în România. Timp de 2 ani am citit-o de mai multe ori și pot să spun că mi-a schimbat complet modul de gândire și viața.

Prin acest râu de Cuvânt Domnul vine și ne desluşeşte toată Scriptura, începând de la Creație și până la venirea Sa pe nori în chip văzut. El ne descoperă taine neștiute de îngeri și de sfinți, și mai ales legate de România, că strălucirea care o așteaptă pe ea a fost proorocită în toate timpurile de toți proorocii. România, spune Domnul, este Canaanul în care va trăi și va intra tot neamul cel ales al Noului Ierusalim și care va triumfa peste toate popoarele. Cel mai important pentru noi este faptul că Domnul ne învață pas cu pas cu multă iubire sfințenia vieții şi a hranei, a faptei și a trăirii sfinte ca la început *„când cerul și pământul lucrau împreună învăluind în legea sfințeniei făptura cea dintâi”*.

Încet, încet am revenit acasă lângă tatăl meu și mi-am așezat viața după aceste proaspete învățături. Mai târziu s-au apropiat și frații mei cu mare convingere că aici este Lucrarea lui Dumnezeu şi cuvântul Său.

Aș dori să spun o întâmplare petrecută în familia mea. Fiica mea, fiind într-o vizită la bunicii din partea tatălui a avut o discuție în contradictoriu cu privire la această Lucrare de Cuvânt, despre care bunicul, bazându-se pe spusele preoților din acea zonă, a afirmat că nu îl va convinge ea că aici este Dumnezeu. După câțiva ani bunicul a murit. La scurtă vreme acesta a venit în vis la fiica mea și i-a povestit cât a fost de chinuit în iad datorită necredinței pe care a avut-o în legătură cu această lucrare de cuvânt din cer și că *„toți cei care nu cred în acest Cuvânt și în cei de la mănăstirea Noul Ierusalim ajung pe talpa iadului”*.

Timpul curge, și odată cu el și Cuvântul lui Dumnezeu se așterne tainic peste lume. Se împlinesc 60 de ani de când Dumnezeu vorbește cu omul, chemându-l să se întoarcă Acasă.

Noi am rămas aici cu viața și statornicia și dorim să rămânem până la capăt.

*

Mă numesc **Ursu Valentina Veronica,** am 50 de ani. M-am născut dintr-o familie creștină, care a cunoscut-o pe sfânta Virginia și care a auzit cuvântul Domnului transmis prin ea. Unele din mărturisirile părinților mei îmi sunt încă vii în amintire, cum ar fi cea a mamei mele, care-mi spunea că încă din anul 1957 asculta cuvântul Domnului și se ducea pe ascuns la întâlnirile cu creștinii. Îndemnat de fratele lui mai mare, tata a transportat creștinii cu căruța în mai multe localități unde Domnul avea lucrare. Ajutându-i pe aceștia, s-a apropiat cu sufletul de ei și și-a dorit și el o familie creștină.

Îmi amintesc că la o coborâre de cuvânt al Domnului în casă la noi, părinții mei au vrut să pregătească pentru masă carne de porumbel. Între timp Domnul a intervenit în cuvânt și a spus că e păcat să mâncăm carne de porumbel. De atunci noi n-am mai mâncat așa ceva. Tata mi-a mai spus că sfânta Virginia era des urmărită și controlată de securitate, iar la unul din controale alături de mai mulți creștini a fost găsit și el în casa ei. A fost dus la beciul securității din Târgoviște, a fost anchetat și amenințat o noapte întreagă ca să spună ce a auzit de la Verginica, iar el a păstrat taina cuvântului și se prefăcea că nu știe să răspundă la întrebările lor.

Odată am fost cu părinții mei la unul din mai multele spitale în care a fost internată forțat sfânta Virginia și nu ne-a dat voie să vorbim cu ea. Am privit-o cu durere printre gratii.

Mama citea din viețile sfinților și din Sfânta Scriptură și îmi spunea că la sfârșitul lumii se va coborî Noul Ierusalim din cer pe pământ cum spune la Apocalipsă, iar eu am fost marcată de această profeție și așteptam împlinirea ei. Am fost alături de Domnul și de cuvântul Lui prin sfânta Virginia, și apoi prin sora ei, mama Lelica, până la vârsta adolescenței când, influențată de școală și de duhul lumii, am slăbit viața cu Dumnezeu și m-am distanțat de lucrarea și de poporul Lui. Totuși, la un moment dat am vrut să merg la mănăstire, căci de mică îmi doream să fiu măicuță, dar m-am răzgândit, fiindcă nu am găsit ce căutam.

Plecând pe drumul meu, asemenea multor copii din poporul Domnului am ales lumea, păstrând în adâncul sufletului meu teama că nu e bine ce fac. Cunoscând atâtea învățături de la Domnul și din Sfânta Scriptură, conștiința mă mustra și trăiam cu nădejdea că într-o zi îmi voi schimba viața, deși atunci nu aveam putere s-o fac. Cu toate acestea în tot timpul am simțit ocrotirea Domnului, Care m-a ferit de multe rele.

Îmi dădea târcoale teama că vine sfârșitul lumii și că Domnul urma să coboare Noul Ierusalim din cer pe pământ, iar eu eram departe de poporul Lui. Multe nopți la rând am visat că se arăta pe cer o cruce mare, luminoasă și că pe ea era scris cu litere de foc: *„sfârşitul lumii”*. După câțiva ani am aflat de la părinții mei că la Pucioasa se zidește biserica Noului Ierusalim după simbolul din Apocalipsă. De când am aflat n-am mai avut liniște până n-am ajuns acolo. În anul 1995 am ajuns la poarta mănăstirii, unde m-am întâlnit cu creștinii și am vorbit cu ei despre viața de nou Ierusalim. Am fost impresionată și am văzut că Domnul cere o schimbare radicală, mai mult decât știam eu. Dumnezeu Își pregătea astfel un popor curat, aparte. Văzându-i pe unii din vechii creștini mi-am amintit de sfânta Virginia, *„mama Gigi”* cum îi spuneam noi când eram copii, căci se simțea în vorba ei multă bunătate, blândețe și iubire și-ți mergeau la suflet cuvintele ei, Îl simțeai pe

Dumnezeu. Același lucru l-am simțit și la urmașii ei, rămurelele prin care Domnul Și-a continuat lucrarea. A venit sfârșitul lumii, sfârșitul lumii din viața mea, fiindcă m-am hotărât să mă întorc definitiv la Domnul.

De-a lungul anilor am văzut împlinirea multor profeții ale Domnului, cum ar fi și construirea *„șiragului de mărgăritare”* la care din mila Domnului am participat și eu și am văzut cu ochii mei cum în lucrul nostru se împlineau cuvintele Psalmului 70, care spun: *„Intra-voi întru puterea Domnului”*. În lucrul nostru de zi cu zi se vede deslușit lucrarea lui Dumnezeu cu omul și împlinirea Scripturii: *„Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El Se va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei”.*

*

Mă numesc **Macovei Georgeta,** din localitatea Liteni, jud. Suceava şi locuiesc împreună cu sora mea Maria şi familia ei. Din părinţi am fost călăuzită spre o viaţă creştină de preotul pr. Costache, şi apoi de pr. Ioan, care a primit darul de prooroc după un post de 40 de zile. De la ei am învăţat iubirea şi ascultarea de Dumnezeu şi am păstrat tainele credinţei strămoşeşti. Cu mulţi ani în urmă părinţii mei au fost martori la una din proorocirile pr. Ioan, care ne-a mărturisit că la rădăcina unui cireş din satul Muncel, jud. Iaşi (unde locuia el cu mai mulţi creştini), se ascunde o taină, o nouă Evanghelie, şi că în România va veni Domnul cu judecata făpturii. A mai spus că această profeţie se va împlini atunci când cireşul se va usca. O creştină care era de faţă la această proorocire s-a îndoit de spusele pr. Ioan. El i-a simţit gândurile, şi ca să-i dovedească adevărul i-a cerut să aşeze piciorul ei pe piciorul lui. Atunci femeia a auzit cântări îngereşti şi s-a înspăimântat, cerându-şi iertare pentru necredinţa ei.

De-a lungul anilor s-au uscat una câte una crengile cireşului, iar spre anii 1997-1998 au mai rămas doar două crengi verzi în cireş, iar noi eram curioşi să vedem ce se va întâmpla când se va usca și ce va fi descoperit atunci.

În anul 1998 ne-am întâlnit cu fam. Marian şi Victoria Zidaru la înmormântarea tatălui ei din satul Liteni. De la ei am aflat că la Pucioasa, jud. Dâmboviţa, coboară Cuvântul lui Dumnezeu încă din anul 1955. Tot ei ne-au relatat mai multe despre istoricul acestui Râu de cuvânt, cum Dumnezeu la început S-a folosit de o fecioară (Sf. Virginia) vreme de 25 de ani, care a fost şi este trâmbiţa lui Dumnezeu, apoi prin sora ei Maria (Mama Lelica, cum a numit-o poporul). Tot la cuvântul lui Dumnezeu s-a zidit în anul 1991 Mănăstirea Noul Ierusalim, prin care Domnul Și-a continuat lucrarea cuvântului peste cei stătători ai acestei Mănăstiri. Am primit de la Marian şi Victoria cartea *Cuvântul lui Dumnezeu*, apărută în anul 1995, când s-au împlinit 40 de ani de coborâre a Cuvântului. Am rămas profund mișcaţi sufletește şi cu multă luare aminte la tot ce se petrece în ţara noastră, România, şi am aflat în ea lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Chiar a doua zi după întâlnirea cu fam. Zidaru am primit vestea că cireşul cel cu taina s-a uscat şi a fost tăiat. Atunci am înţeles cu adevărat că s-a împlinit profeţia pr. Ioan şi că noua Evanghelie este chiar Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a fost nevoie de alte dovezi pentru a crede în această slăvită lucrare a lui Dumnezeu în România, la Pucioasa.

Citeam cu nerăbdare să aflăm mai multe din cele ce Domnul povăţuia şi învăţa pe poporul Său. În anul 2000, de Rusalii, am venit pentru prima dată la Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti la Pucioasa. Am trăit clipe şi am simţit emoţii care nu se pot deslușI în cuvinte. Am simţit că Dumnezeu este cu noi, cu poporul român. De atunci am rămas ataşaţi din toată inima şi cu toată credinţa şi dragostea de această lucrare Dumnezeiască şi am dorit din tot sufletul să facem parte din poporul Domnului. Când iubeşti şi crezi, nu este greu să împlineşti ceea ce Dumnezeu aşteaptă de la tine şi de la poporul Său.

Mulţumim lui Dumnezeu că ne-a făcut parte şi chemare şi ne-a ales să-I fim alături până la venirea Lui cu toţi sfinţii Săi. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

*

Mă numesc **Popescu Florin,** am 45 de ani, și am fost miluit cu această mană cerească, Cuvântul lui Dumnezeu, în 2001. Aveam 31 de ani și familie: soția și trei copii. În timpul liber, în afara serviciului, sâmbăta și duminica eu cântam la nunți și la petreceri cu formația, câștigând un ban mai cu ușurință, că în lume nu te ajungi niciodată oricâți bani ai avea. Când am primit cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* și m-am lăsat cuprins de ea, viața a început să mi se schimbe, iar harul lui Dumnezeu m-a făcut să mă întorc la 180 de grade. Slavă Domnului că nici familia nu s-a împotrivit cu nimic schimbărilor care s-au petrecut cu noi. Am lăsat zarva lumească deoparte și am început să cântăm Domnului, Celui Care ne-a răscumpărat din gheenă, lumea cea fără de Dumnezeu. Mi-am înnoit formația cu cei din casa mea, și împreună cântăm cerului și Domnului, Măicuței Lui și-ntreg Ierusalimului Nou. Din anul 2007 ne-am mutat din Prahova în Dâmbovița, mai aproape de această lucrare dumnezeiască. Suntem nelipsiți de la sărbătorile creștinești care au loc în Grădina Întâlnirii pe colina cea din deal, grădină care face parte din așezământul Mănăstirii Noul Ierusalim.

Nimic nu e mai frumos ca și viața cu Hristos

Sub umbrela Lui cerească, limba dulce românească.
Unde crezi că mai găsești nuntă sfântă ca-n povești
Ca-n Sionul românesc, muntele dumnezeiesc?

Nu sta rece, măi române, lasă-L pe Hristos în tine
Deschide-ți inima, frate, când Domnul la ușă-ți bate.

*

Mă numesc **Elena Sârbu**, sunt din Proviţa, jud Prahova. Am cunoscut-o pe sfânta Virginia în anul 1955, după postul sf. Paşti. Era foarte slăbită, dar împărţea numai blândeţe şi bunătate. La 10 ani, cât aveam atunci, inima mea s-a lipit de această făptură dumnezeiască ca de mama mea, şi de atunci i-am spus mămica Verginica. Când adormea, Domnul revărsa prin gura ei cuvântul Său dumnezeiesc care îmi aprindea inima de dor şi încredere. Nu mai ţineam seama că eram urmăriţi de securitate, că era noapte sau zi, sau că traversam păduri. Eram încredinţaţi că Domnul este cu paza peste noi, aşa cum ne spunea. Dar mulţi au trădat lucrarea Domnului, iar mămica Verginica a fost dusă prin închisori şi case de nebuni. Era aşa plăpândă că mă miram cum poate duce neputința. Când adormea nu simţea nimic, dar când se trezea o copleşeau durerile provocate de bătăile la care o supuneau securiştii şi doctorii în vremea cât Domnul vorbea prin ea cu ei. Tatăl meu a fost închis cu lotul păstorului Dănciucă Gheorghe (păstorul Daniel), iar fratele meu a murit în închisoare tot pentru credință. Prin sfânta Virginia, telefonul Domnului, cum o mai numea Domnul, am aflat de chinurile fratelui meu din timpul detenţiei. Chiar fratele meu ne-a spus prin firul coborârii Domnului cum a fost bătut peste gură cu bocancii până i-au rupt gura şi dinţii, cum tot trupul i se umpluse de o eczemă pe care o avea încă de acasă, şi cum după 4 ani de închisoare din cei 8 cât primise şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Aşa ne-a descoperit Domnul ceea ce n-am putut afla de la cei ce l-au închis. Când mămica mea era pe patul de moarte a făcut Domnul coborâre de cuvânt la noi. Aşa am aflat că fratele meu, Ionel, i-a adus mamei mele o coroniţă de flori din rai, spunându-i că e făcută din lacrimile ei vărsate pentru el, de când a fost închis. Când m-am măritat, Domnul mi-a spus prin gura sfintei Virginia: *«Îţi dau un păgân să Mi-l aduci creştin»*, şi cu ajutorul Domnului soţul a crezut şi crede, străduindu-ne şi astăzi să facem voia Domnului.

Mărturisesc că niciodată nu m-am îndoit de Cuvântul lui Dumnezeu prin sfânta Virginia şi *„prin rămurele”*, cum ne spunea demult Domnul aici, la Pucioasa, și-I mulţumesc Bunului Dumnezeu că Și-a făcut milă cu noi şi ne-a cules dintre oameni să-L cunoaştem şi să-I mărturisim lucrarea de mântuire a neamului omenesc.

Nu mi-ar ajunge sute de pagini să scriu la câte minuni am fost martoră, câte cuvinte şi taine ni s-au descoperit şi câte am învăţat, pentru că în casa noastră s-au făcut multe coborâri de cuvânt prin sfânta Virginia. Multe cuvinte s-au împlinit, altele urmează să se împlinească, dar de om depinde, să-şi schimbe viaţa. Domnul plânge şi azi şi aşteaptă ca omul să-I aline durerea. Cine citeşte Cuvântul cu inima curată nu are cum să nu-i ia foc inima de iubire şi dor dumnezeiesc. Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Amin.

*

Am simţit nevoia să-mi alătur mărturisirea mea celorlalţi fraţi şi surori, nu pentru vreo minune sau vreo vedenie avută în viaţa mea, că nu am avut parte de aşa ceva, ci pentru că Dumnezeu trebuie mărturisit şi binecuvântat de toată făptura, şi mai ales de cei ce stau în curţile Lui, aşa cum spune Domnul prin gura proorocului David: *„Cei ce staţi în curţile Domnului, lăudaţi pe Domnul!”*.

Cea mai mare minune petrecută în viaţa mea este aceea de a fi cunoscut această lucrare de salvare a omului. Povestea de iubire dintre Dumnezeu şi mine, căci El m-a iubit mai înainte de a-L cunoaşte şi de a-L iubi eu, începe mai conştient şi mai aprins într-o seară de iarnă, când mama ne-a strâns, pe mine şi pe sora mea, să ne spună ceva măreț. Era vorba despre o fericire a ei, pe care nu o mai putea ascunde de noi, aceea că Dumnezeu vorbeşte în România pe limba poporului român. Și nu era vorba de câteva fraze sau paragrafe, ci de un întreg râu de cuvânt coborât din cer, din Dumnezeu. Am crezut din primele clipe, fără să-mi pun vreo întrebare ispititoare. Mare mi-a fost uimirea când, citind din această bogăţie de învăţătură mântuitoare, am aflat că Dumnezeu plânge. Plânge în cer împreună cu îngerii şi sfinţii după omul pe care l-a pierdut încă de acum 7500 de ani, şi pe care vrea să-l întoarcă la starea de rai, din care a căzut. De atunci inima mea s-a aprins de un foc dureros şi n-am putut să mai uit vreodată ce am aflat în acea seară.

Cu timpul am început să înţeleg că întoarcerea omului la starea de rai, pe care a pierdut-o prin neascultare de Dumnezeu, se face în chip adevărat şi practic, prin renunţarea la plăcerile şi obiceiurile rele care-l fac pe om să se despartă de Dumnezeu pentru ele. Aceasta cade destul de direct pentru omul de pe pământ obişnuit cu confortul acestei lumi, dar Dumnezeu nu doreşte privarea omului de bucurii şi de fericire, ci, din contra, îi doreşte o fericire durabilă, veşnică alături de El, căci numai lângă El este adevărata fericire.

După o perioadă de aşezare sufletească şi trupească în poveţele şi chiar poruncile date de Dumnezeu prin

această coborâre de cuvânt, am aflat de sărbătorile creştineşti organizate în grădinile mănăstirii Noului Ierusalim de la Pucioasa. Aici am văzut împlinirea a ceea ce aflasem în cuvântul lui Dumnezeu, modelul de viaţă edenică în ceea ce priveşte portul, hrana, comportamentul, şi nu în ultimul rând puritatea simţurilor, care este temelia aşezământului şi stării de nou Ierusaalim. M-am găsit fără să-mi dau seama în faţa unei dorinţe aprinse, aceea de a face parte din poporul strâns de Dumnezeu în jurul acestui aşezământ pentru a-L ajuta la împlinirea planului de mântuire al omenirii, de la începutul şi până la sfârşitul făpturii, dorinţă care era contrară cu planurile pe care mi le făcusem pentru o carieră în arhitectură. Însă Dumnezeu ştie mai bine ce-i este omului de folos şi îi îndreaptă simţirea şi paşii acolo unde poate fi cel mai folositor şi pentru el, şi pentru cei din jur, numai să se lase omul moale în mâna Lui, şi prin urmare aceasta s-a împlinit.

În ce priveşte misiunea acestei lucrări cred şi mărturisesc că aceasta este a doua venire a Domnului la sfârşit de timp pentru pregătirea omului întru întâmpinarea cea mare, unirea cerului cu pământul. O durere mare care naşte mirare este aceea că în această vorbire a Domnului cu omul se arată nesfârşita smerenie a Lui, prin care El cere ajutor omului pentru împlinirea planurilor cele de la sfârşit de timp, El, Stăpânul cerului şi al pământului. La început omul a fost făcut din pământ şi a fost uşor de lucrat, dar acum, la sfârşit de timp, omul trebuie făcut din om, iar aceasta este cutremurător de greu, datorită învârtoşării omului. Domnul aceasta face: frământă prin cuvânt fiinţa omului pentru a-l aduce la potenţialul dumnezeiesc pe care l-a avut la început, dar pe care nu l-a pierdut, ci l-a acoperit cu nepăsare şi răceală. Adevărul şi scopul acestei lucrări se poate verifica prin cei ce cred şi împlinesc întocmai cerinţele Domnului, căci scris este: *„După roadele lor îi veţi cunoaşte”.*

Nimic rău, nimic mai mult, nimic nelalocul lui nu aduce această lucrare, ba, din contra, aduce o completare şi aprofundare a ceea ce au adus Domnul şi sfinţii Săi, dar pe care fiecare dintre noi le-am ignorat sau nu ne-au interesat, sau, mai rău, nu am vrut să le împlinim.

Niciodată în istoria lui Dumnezeu cu oamenii nu s-a întâmplat ca Dumnezeu să-Şi dezvăluie simţirile şi gândurile ca unor prieteni, aşa cum o face acum prin această vorbire. Aceasta ne-ar îndemna să ne deschidem şi noi inimile şi să ne apropiem mai mult de El, răspunzând bunătăţii şi milei Lui cu care ne vorbeşte. Iar faptul că Dumnezeu a ales România ca locaş al tronului slavei Sale, de unde vor lua lumină toate popoarele în vremea aceasta de întuneric, precum a rostit Domnul prin această profeţie, m-a făcut să mă întăresc în credinţa că cele ce au fost rostite se vor împlini întocmai, neţinând seama de starea de acum a ţării, pe care Domnul o tot strigă să se întoarcă cu faţa spre El, că mult s-a depărtat ea de calea pe care au umblat strămunii ei. Acum, când Dumnezeu întinde o mână de ajutor omului prin prezenţa Lui în chip tainic printre noi în cuvânt de povaţă atât de amănunţită pentru viaţa omului, să nu-L lăsăm pe Domnul să aştepte cu mâna întinsă.

Acestea le-am mărturisit eu, robul și fiul lui Dumnezeu, în numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Am 28 de ani, sunt **Muşat Andrei Marian**. Amin.

*

În încercarea mea de a găsi răspunsuri la întrebări cum ar fi: cine suntem, de unde venim și încotro mergem, am trecut prin Yoga, radiestezie, bioenergetică, și tot felul de alte curente mai mult sau mai puțin spirituale, care în cele din urmă m-au făcut să ajung la biserică și la învățătura Sfintelor Scripturi. Căutările mele nu s-au oprit, pentru că răspunsurile pe care le căpătam de la cei câțiva preoți cu care venisem în contact la întrebările pe care mi le puneam, nu mă mulțumeau.

Fiind în Austria în interes de serviciu, la sfârșitul anilor 1997, am aflat că Dumnezeu vorbește în România la Pucioasa, și am aflat aceasta de la un viitor coleg de serviciu, Ivan Viorel, care știa de ceva vreme de această lucrare de cuvânt profetic. El mi-a dat și o carte care cuprindea mesaje ale Domnului începute din 1955 și până în 1995. Scepticismul de la început s-a spulberat imediat ce am început să citesc cartea. Nu m-am îndoit nici o clipă că aceste mesaje vin chiar din cer de la Dumnezeu. Puterea cuvintelor pe care le citeam a ajuns până la inima mea, şi atunci căutarea mea a încetat. Mi-am dorit imediat să împlinesc și eu peste viața mea cele cerute de Domnul. La întoarcerea în țară, am fost la Pucioasa, unde i-am cunoscut pe cei care trăiau în așezământul mânăstirii de Nou Ierusalim. M-am lipit cu inima de acele locuri și de cei de acolo, începând să împlinesc cele pe care Domnul le cerea lor.

Cu multă bucurie am împărtăşit existenţa acestui cuvânt familiei mele, dar ei au respins totul ca fiind neadevărat. Schimbarea din temelii a vieţii nu este lucru uşor de făcut. Mai uşor este să spui că este neadevărat acest izvor, şi apoi să-ţi vezi de viaţă. Presiunile care s-au pus asupra mea din toate părţile m-au aruncat departe de cuvântul din cer, şi apoi afară din ţară pentru mai bine de 7 ani. Deşi viaţa mea acolo era îmbelşugată material, pacea interioară se ţinea departe de mine, indiferent de cât de bine o duceam. Nu mai ştiam dacă lucrarea Domnului mai merge înainte. Abia când a apărut cuvântul pe internet am reînnodat firul, care părea că se rupsese. Şi pentru că gândul meu şi inima rămăseseră la Pucioasa, am început să împlinesc cu stricteţe ceea ce mai rămăsese de împlinit: hrana, purtarea, curăţenia trupească. A durat peste doi ani până când Domnul m-a adus înapoi cu mână tare, căci eu nu conteneam să bat în uşa care se închisese odată cu prima mea depărtare de cuvânt.

Multe lucruri răutăcioase şi neadevărate s-au spus şi încă se mai spun chiar pe internet despre aceste locuri şi despre oamenii de aici. De aici, de unde mă aflu acum, pot să spun fără rezerve că sunt neadevăruri. Eu nu văd decât un mănunchi de oameni care prin multe greutăţi şi împotriviri încearcă să ajute la înfăptuirea acestei minunate lucrări de mântuire a făpturii, pe care o lucrează Însuşi Domnul. Lăsaţi-i să lucreze şi vă va fi şi vouă bine!

Tot ceea ce am scris este ceea ce cred cu adevărat în inima mea, mărturisind cu putere că ceea ce este aici este lucrarea Domnului cea de la sfârşit de timp! Aşa să-mi ajute, Dumnezeu! **Mateescu Mihail**, inginer, 49 de ani.

*

Fac această mărturie de credinţă faţă de măreaţa milostivire a Domnului pentru mine, cel mânat ca şi samarineanca de dorul de a-L mărturisi pe Cel ce i-a spus ei toate câte făcuse. S-a lăsat descoperit şi mie, ca răspuns al unei rugăciuni personale înălţată spre El într-o clipă a vieții, când lumea începuse să mă îmbie spre cărările depărtării de Dumnezeu, și mărturisesc tresărirea pe care a avut-o sufletul meu la prima citire a Cuvântului Blândului Păstor, venit acum întru a doua Sa venire pentru a trezi inimile rătăcite acum, mai mult ca oricând de pe calea adevărului.

Recunoașterea glasului Domnului și întâlnirile mele cu cei ce au fost aleși să împlinească îndemnurile venite din cer, asemenea m-au făcut să regăsesc în poporul Cuvântului lui Dumnezeu un model autentic de trăire morală și profund creștinească, asemănătoare cu a primilor creștini, ceea ce m-a sprijinit să pot să păşesc pe drumul împlinirilor cerute de Domnul, măcar că mi se părea atunci că fiind om cu slăbiciuni nu am să pot urma poveţele Domnului, dar cu fiecare renunțare la sine, omul se curățește și cu duhul și cu trupul și Îl poate primi pe Dumnezeu, așa cum însetatul așteaptă apa.

Fiind pe deplin încredințat de adevărul coborât din cer de peste șaizeci de ani pe pământul român pentru desăvârșirea lucrării de mântuire a întregii făpturi, le spun celor care aud de glasul cuvântului lui Dumnezeu, să se cerceteze pe sine și să folosească prevederea lui Nicodim, care a ponderat împotrivirile asupra Domnului, știind bine că măcar că avem de dat răspuns pentru orice cuvânt deșert, să nu ne mai împovărăm conștiința cu împotrivire asupra Duhului Sfânt, păcat care atârnă atât de greu. O lucrare adevărată de la Dumnezeu este certificată mult mai mult prin calomniile cu care este lovită, așa cum pe parcursul istoriei biserica de catacombă a fost mereu prigonită, învinuită și împinsă spre jertfă.

Mărturisesc că fiind apropiat de poporul Noului Ierusalim, de următorii sfintei Virginia și cunoscând mai de aproape vieţuirea aleasă din curţile Domnului şi jertfa pentru împărţirea cuvântului lui Dumnezeu, nu e drept să socotim noi o lucrare până nu-i vedem și rodul, căci după cuvântul Scripturii nu poate pomul rău să aducă roade bune, nici pomul bun să aducă roade rele, ci fiecare dintru ale sale rodește. **Boariu George Claudiu,** am 30 de ani**.**

*

S-a întâmplat cu mine ca în pilda Sfintei Scripturi cea referitoare la slăbănogul ce aştepta vindecare de la Dumnezeu prin înger. Aproape 40 de ani am aşteptat şi eu ajutor de la om, dar nimeni nu s-a oferit să mă ia de mână şi să mă scufunde în apa vindecării, a curăţirii de păcate, a învierii. Când Bunul Dumnezeu îi întinde omului mâna ca să vină de la întuneric la lumină, îi dă Har, care cuprinde în el tot ce are Dumnezeu mai bun în cer, și nu-i cere omului decât pocăinţă, adică lepădare de tot ce are mai rău în el.

Într-o clipă a trebuit să iau hotărârea, să aleg între viaţă şi moarte, ca să nu păţesc ruşinea fecioarelor celor neînţelepte, care nu au fost primite în sala nunţii Mirelui. Am lepădat dintr-odată tutunul şi alcoolul, cafeaua şi mâncatul de carne, păcatul de orice fel, pe toate le-am extirpat din viaţa mea ca pe o tumoare canceroasă care îţi pune viaţa în pericol.

Dorul după Dumnezeu se manifesta în sufletul meu ca un foc lăuntric, ce mă făcea să-L caut cu ardoare pe Hristos Mântuitorul prin tot locul unde mi se spunea: *„Vino la noi, aici este Dumnezeu!”* dar tot acel foc mi-a dat puterea să-L implor pe Făcătorul a toate să nu mă lase, ci să mă gonească de acolo de unde El nu este întreg, trup şi cuvânt mângâietor, dătător de înviere, de naştere din nou. Aşa am părăsit pe rând, yoga, radiestezia, fiii luminii, baptiştii, penticostalii şi adventiştii, şi m-am sălăşluit cu toată fiinţa în ortodoxie, biserica cea cu numele de dreapta credinţă. Mi-am făcut rost de duhovnic prin diferite mânăstiri şi începusem să cred că stau bine cu Dumnezeu, dar planul de sus nu s-a potrivit cu cel de jos. Aşa se face că în toamna anului 1995 am primit printr-o cunoştinţă un dar de la Dumnezeu, cartea *Cuvântul lui Dumnezeu,* care m-a scos din amorţire, din starea de automulţumire în care mă afundasem. Am citit cu nesaţ ca un însetat cuvintele coborâte din cer şi tipărite în cartea ce cuprindea grăirea lui Dumnezeu cu omul în cei 40 de ani scurşi de la întâia Lui glăsuire, cea prin sfânta Virginia, trâmbiţa lui Dumnezeu, din ziua Învierii din anul 1955.

Şapte duhovnici am avut prin diferite mânăstiri şi toţi m-au lepădat ca pe un eretic atunci când le-am mărturisit credinţa mea în Cuvântul lui Dumnezeu din România, prin care se împlinesc proorociile cele de la Isaia, Daniel, David, Ioan Evanghelistul şi alţii, referitoare la cea de-a doua venire a Domnului pe pământ cu numele Său cel nou,

„Cuvântul lui Dumnezeu” proorocit în cartea apocalipsei. Şi ca să se arate încă o dată adevărul cuprins în proverbul românesc: *„Cine se aseamănă se adună”*, am făcut ceea ce am simţit că trebuie să fac. Am părăsit cu bună înţelegere între părţi tată şi mamă, femeie şi copii, fraţi şi prieteni, case şi ţarini şi m-am alipit de cei care la rândul lor au făcut aşa având încredinţarea că am ales bine, fiindcă aşa ne-a povăţuit Domnul cu 2000 de ani în urmă, și fiindcă așa au făcut și ucenicii Domnului atunci.

Aşa să-i ajute Bunul Dumnezeu pe toţi cei care se hotărăsc să iasă din întuneric la lumină, căci secerătorii sunt puţini, iar secerişul este mult, şi aşteaptă să fie cules.

Tudor Mircea, din Craiova, muzician, 64 de ani.

*

Mărturisesc, cu nădejde de folos pentru cei ce vor citi aceste rânduri, felul cum am cunoscut și m-am alipit eu de lucrarea lui Dumnezeu de la Pucioasa.

În anul 1997, fiind în biserica Sfântul Nicolae-Ceaușu Radu, părintele Ștefan a pomenit în predica sa despre o lucrare dumnezeiască, mesaje primite din cer, prin care Domnul îndeamnă poporul român să-și schimbe viața, părăsind păcatul și năravurile lumești, spre a dobândi împărăția lui Dumnezeu.

Cum după o viață înglodată în păcate intrasem pe calea bisericii, am simțit dorința arzătoare de a cunoaște această lucrare, locul și oamenii care o slujesc.

Având binecuvântarea părintelui duhovnic, fiind spovedită și împărtășită, împreună cu alte două creștine am ajuns la mănăstirea de la Pucioasa în seara zilei de 27 iunie 1997 și ne-am oprit la poartă. Străjerii sfintei mănăstiri ne-au primit, ne-au făcut cunoscută rânduiala acestui loc și ne-au îngăduit să rămânem peste noapte acolo la poartă. În timpul privegherii de noapte, îngânând rugăciuni și privind pe fereastră, am văzut cerul deschizându-se ca o filă de carte și din înălțime s-a coborât fulgerător o săgeată de foc, care a pătruns prin cupola bisericii. Mi-am simțit sufletul la gât, gata să iasă. O putere covârșitoare mi-a luat graiul și m-a umplut de o teamă dureroasă, că nu eram potrivită să fiu părtașă la o asemenea minune. Am izbucnit într-un plâns nepotolit până în zori. Din noaptea aceea am simțit viața mea marcată continuu de prezența lui Dumnezeu.

Întoarsă în biserica noastră, în timpul sfintei liturghii, de sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pe când se cânta rugăciunea *„Tatăl nostru”*, a dispărut totul din jurul meu și m-am trezit într-o baie de lumini cerești, și pe fondul îndepărtat al cântării bisericești am auzit un glas ca de ecou, plin de o dulceață și o tristețe nespusă, care a grăit: *„Ce slabi sunteți voi la rugăciunea Tatăl nostru!”*. Am izbucnit în plâns, atrăgând atenția întregii biserici. După sfânta liturghie am fost întrebată de părintele duhovnic și de creștini ce mi s-a întâmplat. Am mărturisit atunci tuturor vederea pe care mi-a îngăduit-o Dumnezeu ca s-o fac cunoscută și celor care vor dori să-L urmeze.

Viața mea s-a așezat apoi pe un făgaș nou, cu multe greutăți și încercări în familie, la locul de muncă și în societate. Schimbarea mea ca ținută și comportament, i-a marcat pe mulți, dar nimic nu m-a oprit din drum, nici răzvrătirea și prigonirea soțului, nici vorbele rele ale familiei mele.

Am o fetiță pe calea cu Hristos, pe care am crescut-o întru frica lui Dumnezeu. Când am cunoscut lucrarea avea cam 5 anișori și obișnuiam s-o țin lângă mine la rugăciune. Într-o noapte s-a întâmplat să zăbovească la joacă, deși începusem rugăciunea. Atunci, cu mâhnire și durere am strigat la Dumnezeu: *„Fă, Doamne, să Te cunoască și ea!”*. Urmarea a fost că la scurt timp copila s-a dat jos din pat speriată și palidă și s-a ghemuit sub scaunul meu, unde a și adormit. Când am terminat rugăciunea mi-a mărturisit că a dojenit-o Domnul din icoană, spunându-i: *„Și pentru tine M-am răstignit”*.

Cu toate greutățile prin care am trecut, atât eu cât și fiica mea cea mică, nu am părăsit calea cuvântului Domnului ci, dimpotrivă, ne-am întărit și mai mult, încât am mărturisit-o și altora din jurul nostru. Întru aceasta am simțit sprijinul puternic al cerului, prin semne și minuni doveditoare. Așa, într-o zi fiica mea a observat că icoana Maicii Domnului, primită de la Noul Ierusalim, era fierbinte, mai ales în zona inimii, în așa măsură încât ea s-a fript la deget, iar rana nu s-a vindecat până la întâlnirea cu frații de la mănăstire. Mai mult decât atât, în ce mă privește am simțit și pulsul inimii Maicii Domnului din aceeași icoană. La scurt timp după aceasta, o altă minune ne-a însuflețit credința. În ziua de Bunavestire a anului 1999 icoana Sfintei Virginia a început să lăcrimeze, ceea ce a urmat apoi și la celelalte icoane, chiar și la cele din hârtie.

Mai pot spune că n-au fost puține nopțile luminate, în care zidurile camerei dispăreau, făcând loc cerului cu toată lumina și mireasma lui. Aș putea continua cu alte fapte deosebite, dar un lucru este important: n-am fost un om merituos, ba cu totul dimpotrivă. Din iadul cel mai de jos m-a scos mâna cea mântuitoare, mai întâi spre biserica din lume, și apoi mi-a deschis urcușul spre înviere, căci am crezut și cred cu tărie că prin această lucrare Domnul nostru Iisus Hristos S-a coborât cuvânt în România, grăiește românește întru a doua Lui venire, pentru mântuirea întregului neam omenesc. **Drăgoescu Elena**, București.

*

În vara anului 1989 am cunoscut o parte din creștinii Noului Ierusalim. Parcă eram într-o lume nouă, asemănătoare cu începutul creștinismului, în primele veacuri creștine. Erau bătrâni cu cinstite cărunteți, înfrumusețate cu înțelepciune duhovnicească, și care se rugau plângând, îți vorbeau plângând despre Dumnezeu, despre suflet, despre viață. Am cunoscut tineret care trăia o altfel de viață decât știam eu până atunci, o viață în care se oglindea cumințenia, cu o năzuință detașată de lumea aceasta împătimită. Dumnezeu era nelipsit de pe buzele lor, din sufletele lor, fiind prezent în viața lor de dimineața până seara, și de seara până dimineața. Se rugau, munceau, cântau nedespărțiți de Dumnezeu. Am descoperit de ce trăiau așa de frumos. Aveau în mijlocul lor râul vieții, izvorul învățăturii din cer, glasul Domnului, Care cuvânta pe pământul român încă din anul 1955.

Era ultimul an de ateism când am cunoscut glasul Domnului și spuneau creștinii acestui popor că Dumnezeu îi anunțase despre moartea lui Ceaușescu și vărsarea de sânge care avea să fie, împlinindu-se acestea după câteva luni, în decembrie 1989.

Am cunoscut-o pe sora sfintei Virginia, Maria, vasul prin care Dumnezeu Și-a continuat coborârea cuvântului până a luat ființă Mănăstirea Noului Ierusalim.

Din copilărie în familie, bunicii prin trăirea lor ne-au inspirat trăirea legilor bisericii ortodoxe într-o anumită măsură: mergerea la biserică, ținerea posturilor de peste an, spovedania și împărtășania cu Sfintele Taine. Trăirea ortodoxiei în profunzime, abia aici am început s-o înțeleg, s-o pătrund. Cea mai mare minune mi s-a părut aceasta: nașterea din nou a omului, schimbarea vieții și statornicia până la capăt, lucrare a omului lăuntric, pentru care omul trebuie să-și pună toată voința, sârguindu-se toată viața.

Cunoscând creștinii acestui popor nou și modul lor de viață, am început să-i îndrăgesc, considerându-i o familie, familia lui Hristos, din care doream să fac și eu parte. Mi-am continuat școala. Eram la liceu numai cu trupul acolo, la școală. Gândul și sufletul îmi erau însă la acel popor, pe care-l cunoscusem. O transformare se întâmplase în mine, ceva ardea în sufletul meu după Dumnezeu. Dorul de Dumnezeu se născuse în mine. Văzusem atâția tineri cum pot să ducă o viață așa de frumoasă în comuniune cu Dumnezeu, ceea ce mă umplea de râvnă, și nimic nu mi se părea greu de împlinit din cele ce ne învăța Dumnezeu. Părinții mă voiau în rândul lumii, nu înțelegeau alegerea mea. Le-am înțeles într-un fel grija părintească, însă nu mi-am putut schimba hotărârea. În anul 1998 am plecat din Ialomița la Târgoviște un grup de fete, din care făceam parte și eu, și sora mea Lavinia, atașându-ne de această comunitate, pornind împreună pe acest drum mântuitor, fără să mă mai uit înapoi.

Astăzi facem parte din obștea de surori din Târgoviște, o anexă a Mănăstirii Noul Ierusalim, trăind după învățăturile atât de înalte, mărețe și complete, pe care nu le-am întâlnit în nici o carte de învățătură creștinească.

Am crezut și cred că Dumnezeu este Cel ce grăiește și lucrează la Pucioasa, iar celor ce nu cred, și celor ce nu mai cred, le-aș spune că și om de ar fi Cel ce grăiește și lucrează aici, tot aș crede că este de la Dumnezeu acest cuvânt, pentru că sunt prea pline de Duhul Sfânt și de sfințenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. Aici învățăm mereu, ne renaștem din propriile greșeli, lecțiile vieții înțelepțindu-ne, formându-ne pe mai departe, mergând pe urmele Mântuitorului Iisus Hristos, ale Maicii Sale, ale sfinților spre veșnicie. **Iancu Marilena**, Borănești, jud. Ialomița, am 40 de ani.

*

Mă numesc **Avram Anca Steluța,** am 22 de ani. Împreună cu mama mea am cunoscut această lucrare printr-un părinte călugăr, care slujea la o mică biserică în București.

Am crescut cu credința în această lucrare și cred în continuare cu tărie că în acest cuvânt vorbește Dumnezeu, și nu omul. Acum șapte ani, înainte de a veni în poporul Domnului, am avut un vis: Eram pe malul unei mări roșii în care înotau mulți oameni, iar eu, stând pe mal, nu aveam curajul să intru și eu în mare, iar când am ridicat privirea, în mijlocul mării stătea Domnul lângă o barcă plină cu oameni, avea brațele întinse spre mine și mi S-a adresat strigându-mă să vin spre El, iar eu am prins curaj și m-am aruncat și eu în mare alături de ceilalți oameni, iar când am ajuns la El m-a prins de mâini și m-a urcat în barcă.

Prin acest vis am înțeles că Domnul mă cheamă lângă creștini, alături de El. Eu m-am hotărât, iar El S-a îndurat de mine și m-a primit cu brațele deschise. Îi mulțumesc pentru mila Sa cea mare și mă rog Lui să ne dea statornicie până la sfârșit. Amin.

*

Mă numesc **Nicolae Sabin Pop,** născut în Cluj Napoca şi am 45 de ani.

În anul 2001 m-am alăturat cu inima şi cu trupul de poporul Domnului şi a mănăstirii Noul Ierusalim, locul coborârii cuvântului Domnului Iisus Hristos pentru pregătirea neamului omenesc întru lucrul mântuirii şi învierea morţilor.

După prima mea vizită la Pucioasa la sărbătoarea de Rusalii în anul 1999, mi-am continuat viaţa obişnuită a

unui creştin care merge săptămânal la biserică, făcându-mi planuri de viitor ca orice om din lume angrenat în viaţa socială. Dar Dumnezeu a descoperit părintelui meu duhovnic, un preot cu har şi înainte-vedere, că se apropie o zi în care va trebui să aleg între lume şi mănăstire. Cuvântul mănăstire nu avea o rezonanţă prea mare pentru mine.

La capătul unui canon de 21 de zile de post și rugăciune trasat de părintele duhovnic și cu ajutorul lui Dumnezeu am hotărât să mă rup de duhul lumii. Voia lui Dumnezeu a fost să mă deslipesc de lume și de planurile mele de viitor, trecând prin focul încercărilor cum se trece metalul prin topitoare. La mijlocul unei perioade trasate de duhovnic de șapte luni de pregătire și de curățire a duhului, a sufletului și a trupului, departe de orice trăire lumească, am primit de la Dumnezeu darul credinței în lucrarea de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu de la Pucioasa. Am primit acest dar, se pare prin duhul proorociei față către față de la un om care m-a vizitat acasă, unde am stat de vorbă duhovnicește și sufletește și care mi-a vorbit tainic din Scripturi despre drumul care mă aștepta să păşesc pe el. Din cele ce mi-a vorbit relatez câteva:

— Ești pe o listă să faci parte dintr-un grup din țara sfântă. O să-l cunoști pe PS Irineu, care are o inimă mare și caldă și că va veni vremea ca el să se întoarcă.

În acea perioadă eu nu știam nimic despre PS Irineu și nici ce înseamnă întoarcerea lui. Apoi a continuat, spunând:

— Dacă nu chivernisești propria ogradă, cum vei chivernisi biserica lui Hristos?

Redau mai jos câteva din cele ce musafirul îmi mai spunea:

- Acesta este ultimul tren și e păcat să-l pierzi.
- Lucruri minunate vor veni pe pământ, și ar fi bine să se bucure cât mai mulți de ele.
- O să te caut să mergem împreună să-l cunoști pe preasfințitul Irineu.
- Este important să biruiești până la capăt.

— Nu știu ce să înțeleg. Până la care capăt? Oare voi putea?

— Îți voi da putere așa cum și mie mi s-a dat putere.

Văzând șovăiala și ezitarea mea a spus:

— Crede-mă ce-ți spun, căci Îl am pe Dumnezeu în inimă. Îți voi da un semn, iar dacă nu vei înțelege vor striga și pietrele la tine.

Atunci nu am putut înțelege mai nimic. Doar am crezut, și un fior mă cuprinsese, căci știa și-mi spunea mult prea mult din cele ce aparțineau persoanei și vieții mele. Mi-a vorbit despre familie, despre duhovnicul meu, despre piedicile pe care o anume persoană ar da să mi le pună. Dacă a fost om de pe pământ sau sol din cer, Dumnezeu știe, atâta pot să spun acum.

Au trecut doi ani citind și împlinind cerințele Domnului privind hrana, portul creștinesc și curăția trupească, obligatorie pentru apropierea de Dumnezeu și apropierea lui Dumnezeu de noi. În acest timp mi-a venit în minte să mai fac o facultate că nu strică și m-am înscris la facultatea de teologie ca să-mi fie timpul ocupat și că s-ar putea să-mi fie de folos, când îmi aminteam de solul acela care multe mi-a spus, dar în ziua când trebuia să mă prezint, fiind admis, Dumenezeu m-a pescuit, deschizându-mi ușa poporului Său, iar eu am rămas la Pucioasa, la teologia cerească a învățăturii Cuvântului Său.

Prima proorocie s-a împlinit. Rând pe rând s-au împlinit și celelalte: îl cunoscusem pe PS Irineu, eram în țara sfântă, adică în grădina cuvântului lui Dumnezeu. Venisem ca un argat, iar Domnul m-a făcut econom al poporului Său, slujitor al celor mai mici ai Săi. Am credința că se vor împlini și celelalte proorocite spre desăvârșirea planului Tatălui ceresc cu țara și poporul român.

Nu doar credința prin propovăduire sau ca nădejde a celor viitoare putem să o mărturisim ca fii ai lui Dumnezeu Cuvântul, ci mai ales evidenta simțire a purtării Lui de grijă, simțirea cu inima a Domnului și a prezenței Lui în preajma noastră zi de zi, chiar și la cele mai mici activități sau situații pe care le întâlnim pe parcursul unei zile în obștea Noului Ierusalim. Eu, ca și ceilalți frați putem mărturisi multe stări, sau cuvinte pe care Domnul le-a luat în mijlocul nostru, iar la următoarea Lui grăire în cuvânt le-a reluat, dezvoltând sau tălmăcind vreun subiect duhovnicesc din sfânta Scriptură sau mustrând vreo greșeală, dovedindu-ne iar și iar permanenta Lui prezență în mijlocul nostru.

Fac această mărturisire de credință în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pentru ca și cei care vor citi Cuvântul Domnului să creadă că este coborât din cer, să Îl iubească și să-L urmeze pe Domnul Iisus Hristos, făcându-se ucenici cu credincioșie pentru a se învrednici de împărăția cerurilor. Amin.

*

Am cunoscut această lucrare profetică în anul 2001, alături de care am venit cu gândul de a ajuta cu ce pot mersul ei și pe cei dedicați cu totul misiunilor ei sfinte. Am început atunci să pun umărul la lucrul artistic, la făurirea de obiecte de artă sacră. Arta am studiat-o mai de mică, însă artistul Marian Zidaru m-a inițiat în atelierul său la o nouă metodologie și structură de lucru: școala lui Brâncuși, pe care eu nu o parcursesem deloc la școală. Mai târziu

am aflat că unele din temele folosite de Brâncuși au valoare profetică și că alegerea școlii lui pentru anumite reprezentări artistice și iconografice nu este întâmplătoare. La Marian Zidaru în atelier am primit și o orientare duhovnicesc-artistică asupra vederii lucrurilor și a profeției mesajelor de la Pucioasa. Marian era animat de un puternic suflu mărturisitor, pentru care el folosea tot ce avea mai bun: discursul artistic și cel verbal.

Pentru a crede că aceste cuvinte păstrate și publicate de cei de la Mănăstirea Noul Ierusalim Pucioasa sunt de la Dumnezeu, pentru mine cel mai mult a făcut tatăl meu, care efectiv m-a convins, pentru că eu eram o fire sceptică, însă el mi-a argumentat foarte firesc și convingător pentru mine adevărul.

O perioadă de timp eu și tatăl meu am mers împreună pe acest drum, alături de mama și sora mea, însă nemulțumirile lor, și apoi nemulțumirile altora, care au luat proporțiile unor bârfe, i-au făcut pe tatăl și pe sora mea nu numai să se retragă, ci și să aibă o atitudine puternic batjocoritoare asupra acestui loc de la Pucioasa și a locuitorilor lui, și mai ales asupra celor care primesc și scriu și împart cuvântul lui Dumnezeu.

Locuind și lucrând în interiorul complexului de pe lângă mănăstirea de la Pucioasa, am asistat la tot mersul lucrurilor și pot să afirm că tot ce s-a scris venind din acest loc sub pecetea *Cuvântul lui Dumnezeu* este cu adevărat de proveniență dumnezeiască și nu cuvinte făcute de oameni, iar școala Noului Ierusalim, care se desfășoară aici, este într-adevăr o școală a sfințeniei, la care chiar și cei prezenți aici se înscriu mereu cu faptele lor, sau se detașează mereu potrivit faptelor lor, după cum fiecare are mai mult sau mai puțin lepădare de sine. Nimeni nu este forțat să stea sau să plece, și asta este frumos. În viața de obște fiecare ajunge să se cunoască pe sine, să-și vadă limitele, slăbiciunile și neputințele și apoi potriva, pentru ca mersul înainte să fie pe cât se poate scutit de obositoare încordări. S-au căutat vinovați pentru nepropășirea unora, acolo unde pe drept numai omul este vinovat și răspunzător.

Pentru cei care dau să măsoare veridicitatea acestor mesaje venite din cer, cu creștinii mai de aproape sau mai de la distanță, care încearcă după puterea lor să se conformeze acestor cuvinte și le găsesc neajunsuri, rămân de referință numai creștinii statornici, cu comportament eminamente creștinesc, iar eu am avut privilegiul să întâlnesc astfel de persoane, care sunt și acum printre noi sau cele care au trecut pragul veșniciei. Ceilalți, brăzdați de căderi și de slăbiciuni, pot fi respectați măcar pentru încercarea lor de a face mai mult pentru Domnul.

Este de remarcat faptul că de când batjocura tatălui meu a noroit internetul, eu nu am auzit niciodată vreun cuvânt de rău împotriva acestuia, nu mai zic batjocoritor, de la comunitatea Noului Ierusalim de la Pucioasa sau din alte localități, unde sunt creștini cu trăire ca și aici, și tuturor le-a plăcut să-și amintească tot ce a fost nobil la cei ce au lovit în ceea ce odinioară au crezut.

Cineva spunea că o zi bună este diferită de o zi rea numai prin atitudinea pe care o ai față în față cu ea. Iar eu aș putea să spun că un creștin *„bun”* este diferit de un creștin *„rău”* numai prin atitudinea pe care eu o am față de acela. **Pestroiu Maria**, am 35 de ani, iconar.

*

Mărturisesc că sunt un mort înviat. Dumnezeu m-a adus dintr-o viață păgână la El. Lui Îi datorez totul, pentru că El a intervenit în mod miraculos în viața mea pentru a-mi arăta Calea. L-am cunoscut târziu, aveam 30 de ani. Apoi Dumnezeu a fost tot timpul lângă mine și m-a ajutat. Când am citit întâia oară din cuvântul Lui, a fost ca o regăsire, ca și ceva care-mi doream, dar nu știam.

Într-o zi m-am întâlnit cu o fostă colegă de studenție și vorbind cu ea mi-a spus că știe un părinte deosebit (părintele Ștefan) și dacă aș vrea să merg și eu la el, și am acceptat. În seara aceea am avut un vis. O cruce pictată cu Domnul Iisus Hristos răstignit venea din cer din ce în ce mai aproape de mine, venea cu repeziciune. Mă gândeam că o să mă strivească, dar s-a oprit, și eram cu fața în dreptul picioarelor Lui și am văzut că locul era murdar, vopseaua se luase, și am zis: *„Cum să sărut aici?”* și visul s-a terminat. Am rămas cu o durere că s-a sfârșit așa, iar mai târziu m-am gândit că mizeria erau păcatele mele. Mai mare cutremur însă m-a cuprins, când dimineață, mergând la biserică, am văzut această cruce stând în pridvor exact așa cum am visat. Am căzut la picioarele ei și mi-am zis că aceasta este chemarea mea, că aici trebuia să ajung.

Mai târziu, părintele, fără să-i povestesc visul, m-a rugat să repictez această cruce, (sunt artist plastic), ceea ce am și făcut cu ajutorul Domnului. Inima mi se lipise de această mică biserică ortodoxă și numai aici îmi găseam alinarea. Într-o zi am văzut cum părintele împărțea din altar niște cărți mari albe, și creștinii le luau cu multă bucurie. Îmi doream și eu, dar nu îndrăzneam, când vine o creștină și-mi dă această carte: *Cuvântul lui Dumnezeu*. Am primit-o ca pe un dar de la El. În tot ce am citit în ea, am regăsit dorul meu după o viață curată, adevărată. Nu mi s-a părut nimic neobișnuit, pentru că prin stăruință, în post și rugăciune, eu m-am apropiat de Dumnezeu și am putut să-mi schimb viața, să scap de patimi.

În mod deosebit m-a mișcat la suflet greul Domnului, crucea Sa. Din 1955, când a început această lucrare de restaurare a omului, în vremea cea grea a comunismului, Dumnezeu a răbdat nu numai slăbiciunile oamenilor (neascultare, trădare), ci și prigoană. El a răbdat, S-a umilit, dar S-a și mărturisit și Se mărturisește. În pomul bun se dă cu pietre. Așa este și cu această lucrare.

Când am păşit prima dată în locul ales de Dumnezeu de la Pucioasa-Glodeni am simţit tot cerul prezent. Mi-a venit să plâng, şi nu mă mai puteam opri. Când m-am aşezat la masă afară, lângă fântâna sfântului Andrei, mi s-a arătat Domnul Iisus Hristos întins pe masă, iar noi, creştinii, mâncam din El, şi n-am mai putut mânca şi plângeam, iar lângă mine era o creştină care mă ştia şi mă tot întreba ce am de plâng şi nu mănânc, şi atunci i s-a arătat şi ei aceeaşi imagine, şi a început şi ea să plângă.

Din pricina puţinei mele credinţe am avut multe semne şi minuni pentru încredinţare. Iată, Domnul ni se dă cuvânt nouă, oamenilor. *„Gustaţi şi vedeţi că este bun Domnul şi să nu vă fie teamă!”*.

Odată, din ruşine, nu mi-am pus baticul pe cap când mergeam la biserică în Bucureşti la spovedit. Atunci diavolul în chip nevăzut mă ţinea de mână şi mă purta fără voia mea în altă direcţie şi nu aveam putere să-mi întorc paşii. Abia după mult timp am reuşit să-mi pun baticul şi am ajuns la biserică la terminarea slujbei, iar părintele mi-a spus că nu mă mai primeşte, căci diavolul râde de mine.

O altă minune pe care nu o credeam posibilă a fost întoarcerea mamei mele la credinţă. În urma unor decese în familie mama se îmbolnăvise de o depresie severă şi a trebuit să o internez de mai multe ori în spital. Îmi era greu cu ea bolnavă şi citeam psaltirea pentru ajutor. Într-o noapte ea a vut un vis cu un om urât care a speriat-o, şi de atunci şi-a pus şi ea baticul pe cap şi nu l-a mai dat jos. Apoi a început să se roage zilnic cu paraclisul Maicii Domnului şi să ţină post. Acum ea este sănătoasă şi nu mai are nevoie de tratament antidepresiv.

Sunt artist plastic şi mărturisesc că Noul Ierusalim prin profeţiile sale a fost o sursă de inspiraţie şi pentru lucrările mele de artă şi expoziţii, pe care le-am realizat în colaborare cu Atelierul de creaţie Noul Ierusalim. Astfel de lucrări sunt tapiseriile: *„România-ţara strălucirii”, „Fereastră spre lumină”, „Scoală-te, România Mea!”, „Biruitorul”,* etc.

Cred că prin împlinirea cuvintelor Sale în curând, se va vedea că Dumnezeu este Cel ce este. El este adevărata frumuseţe, El este Creatorul, iar eu nu am cuvinte să-I mulţumesc pentru tot ce mi-a dat, dar mă umplu de aerul Său, de lumina Sa, de cerul Său, de blândeţea Sa, de dorul Lui, de tot ce este nevăzut, şi atât de încăpător în cele văzute, în locaşurile Sale. **Nicoleta Albu**, artist plastic, am 46 de ani.

*

„Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra”. *(Ioan, capitolul 8/7)*

Sunt inginer, sunt din Bucureşti, am 62 de ani. Am citit intr-un ziar local din Târgovişte un interviu al unui arhiereu, dat cu un prilej banal unei ziariste, interviu care m-a îngrijorat şi m-a îndurerat atât pe mine, cât şi pe mulţi alţi creştini care au citit interviul. Îndrăznesc să dau publicităţii această mărturisire deschisă, la care îi chem pe toţi cei ce-L iubesc pe Hristos cu iubire adevărată, mărturisire pe care-o aduc ca la scaunul de spovedanie, cu frică şi cu temere de Dumnezeu, pentru adevăr şi dreptate:

Am aflat de Pucioasa şi de construcţia mănăstirii de acolo atunci când la începutul anului 1993 am urmărit ştirile publicate în presă în legătură cu neînţelegerile din Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, legate de poziţia pe care P.S. Irineu Pop Bistriţeanul o avea faţă de biserica şi fenomenul de la Pucioasa. Îmi vine în minte momentul când după o sfântă liturghie de duminică la Biserica Mitropoliei din Bucureşti s-a anunţat printr-un arhiereu că fenomenul de la Pucioasa a fost declarat de către Sinod în unanimitate de voturi ca fiind străin de învăţătura Sfintei Biserici şi că timpul va spulbera orice amestec al celui rău în tradiţia şi învăţătura Sfintei Ortodoxii. Tot atunci s-a pomenit de faptul că acum, mai mult ca oricând, este timpul să ne ferim de tot ce seamănă a prooroc mincinos, pentru a nu ne găsi înşelaţi de cel rău.

Ca un creştin ortodox care iubesc Sfânta Biserică am luat aminte şi am ţinut minte ce s-a spus de către Biserică în legătură cu fenomenul Pucioasa, dar misterul despre Noul Ierusalim mă urmărea, şi nici măcar filmul prezentat în acea vreme la TV în legătură cu construcţia bisericii Noul Ierusalim de la Pucioasa nu a reuşit să mă liniştească, ba dimpotrivă, misterul parcă era mai profund în mintea mea, însă pentru că a trebuit să plec din ţară cu serviciul pentru o vreme, am uitat curând de povestea aceasta.

În America, pentru că acolo am plecat să lucrez pentru un timp, am avut surprize mari. Am aflat că există un loc denumit Conyers în Georgia, unde Maica Domnului îi apare unei femei prin care transmitea începând din anul 1990 mesaje pentru Statele Unite ale Americii. Avertizat fiind de la plecarea din ţară că acum este timpul proorocilor mincinoşi, am respins cu vehemenţă ideea că ar putea fi ceva adevărat acolo. Însă când din întâmplare am citit mesajele din acel loc, am început să mă gândesc în mod serios că locul trebuie mai întâi vizitat şi studiat înainte de a fi judecat. Astfel am ajuns să vizitez în iulie 1994 locul unde Dumnezeu a spus prin cuvânt că e pământ sfânt, ceea ce pe mulţi americani i-a intrigat, pentru că omul ştia că numai la Ierusalim este pământ sfânt. Însă Dumnezeu a spulberat îndoiala celor care ca şi mine gândeau aşa, spunând că *„un loc e sfânt pentru că Eu spun că este sfânt”.* Punând piciorul pe pământul din spatele casei vizionarei, în momentul când am păşit în zona încercuită care avea un anunţ: *„Vă rugăm să păstraţi liniştea. Acest pământ este sfânt”*, am simţit cum mi s-a spulberat îndoiala, deşi acel loc nu era din spaţiul ortodox, dar avea în el ceva ce mă făcea să mă simt ca în bisericile din ţară, de acasă.

Aveam aceeaşi trăire pe care o are cineva în prezenţa a ceva sfânt, cum ar fi sfintele moaşte sau icoanele făcătoare de minuni din bisericile noastre ortodoxe. Din acel moment am început să studiez cu mai multă seriozitate mesajele şi să vizitez adeseori locul unde Maica Domnului sau Domnul Iisus Hristos rosteau mesaje din ceruri pentru a-i ajuta pe oamenii de acolo şi de pretutindeni să înţeleagă că El este viu şi că vrea să-i ajute pe toţi cei ce-L caută pe El.

Studiind timp de cinci ani fenomenul apariţiilor divine în lume de-a lungul timpului, am realizat că Dumnezeu este prezent prin cuvânt ca un fir de aur care depăşeşte graniţele de timp şi spaţiu, că El vrea să ne vorbească şi să ne înveţe, să ne spună cum să facem să fim alături de El, să-L avem şi să-L vestim, aşa cum au lucrat toţi credincioşii Lui de la începutul omului şi până azi. Nu este cu neputinţă să credem că Dumnezeu ne urmăreşte de peste tot, învăţându-ne de pretutindeni. Pe când Avraam era păgân, Dumnezeu a vorbit peste el şi l-a făcut alesul Său.

Nu mi s-a părut nimic neobişnuit când doi ani mai târziu am vizitat un loc asemănător în India, la Batim, lângă Bombay, unde Maica Domnului transmitea într-un mod asemănător mesaje din cer. În tot acest timp am studiat şi alte locuri, şi mi-am hrănit sufletul cu mesaje şi cuvinte venite din cer prin oameni în timpuri trecute sau actuale, cum ar fi: Fatima din Portugalia, Garabandal din Spania, Lourdes din Franţa, Medjugorje din Iugoslavia, prin Akita în Japonia, prin preotul Don Gobbi în Italia, prin Vassula, ortodoxă originară din Alexandria Egiptului, prin Cyndi Cain, John Leary, Marvin Kucera şi Nancy Fowler în Statele Unite, şi m-am simţit întărit, pentru că toate mesajele, care erau curate şi sfinţite de cuvântul Domnului au fost ca pâinea pentru sufletul meu.

La sfârşitul anului 1996 m-am întors în ţară şi am avut dorinţa de a împărtăşi cu alţi iubitori de Hristos ceea ce aflasem în lume. Am încercat să traduc din mesajele şi informaţiile legate de apariţii divine într-o revistă de viziuni şi mesaje *„Inima Mea te aşteaptă”*. Am publicat materiale numai pe cuprinsul a două numere, pentru că lucrând la această revistă am aflat de Cuvântul lui Dumnezeu, de Pucioasa, şi am realizat că Hristos nu mai are nevoie de traducere din limbi străine în România pentru că El le vorbeşte de multă vreme românilor în româneşte.

Studiind cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* am realizat că, deşi era aceeaşi voce cu care eram familiar din lumea largă, totuşi manifestările divine cu care luasem contact până atunci erau cuvânt de la Dumnezeu, pe când la Pucioasa în Biserica Noul Ierusalim este Însuşi Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăieşte, după cum profeţeşte cartea *Apocalipsa cap. 19/13*. Abia aici am înţeles nu cu mintea, ci cu inima, ce înseamnă naşterea din nou, cea de a doua, de care ne vorbeşte Dumnezeu în Scripturi. Din momentul în care am aflat de Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa şi până acum, Cuvântul are putere în El să mă schimbe şi să mă transforme, şi parcă simt că nu-mi mai trebuie nimic, decât să mă las purtat în braţe ca un copil de Cel ce a venit în România la noi să ne arate calea pe care trebuie să meargă omul de acum ca să ajungă în *„împărăţia tinereţii fără bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte”* cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu azi.

Aducându-mi aminte de felul cum am aflat de Pucioasa şi de Noul Ierusalim aşa cum era prezentat în presă în 1993, mă gândesc la vorba care circulă printre cei ce sunt devotaţi apariţiilor Maicii Domnului de la Medjugorje şi care spun că singurul pericol de acolo este să treci pe lângă Medjugorje. Însă eu cred din toată inima că mai mult decât acolo se potriveşte la noi să spunem la toţi cei care încearcă să arunce cu noroi în locul şi în oamenii bisericii Noul Ierusalim de la Pucioasa, că singurul pericol foarte mare pentru fiecare dintre noi, şi mai ales pentru românii ortodocşi, pentru Biserica Ortodoxă din România, este să trecem pe lângă Pucioasa şi să nu băgăm în seamă Lucrarea lui Dumnezeu care se manifestă acolo, fiind în pericol să nu aflăm de vestea cea bună, de Hristos, Cel ce S-a născut trup în Betleem şi Cuvânt în România. Dacă Medjugorje a polarizat o întreagă umanitate acolo unde lucrarea cerului este în parte, după puterea omului de a se îndumnezei, oare, acolo unde se manifestă întreaga slavă a cuvântului lui Hristos, va rămâne un loc dispreţuit şi anatemizat de-a pururi? Episcopul Irineu Bistriţeanul profeţea în 22 iulie 1991: *«Dumnezeu are aici un izvor de apă vie, este poate chiar acel râu din Apocalipsă care curge din tronul Sfintei Treimi, Râul vieţii, din care acum se adapă puţini şi credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulţi».*

Din interviul despre care aminteam la început, reiese că nu este cazul arhiereului de Târgovişte, Vasile Costin, la care mă refer, şi care a trecut şi s-a oprit pe acolo, dar nu a înţeles nimic, pentru că cei ce nu mănâncă la masa Cuvântului lui Dumnezeu nu pot înţelege taina pe care ne-o descoperă Dumnezeu prin cei ce s-au făcut Lui popor de vestire şi cale de venire a Domnului cuvânt pe pământ. Numai cei ce au credinţă în Cuvânt pot vedea sfinţenia poporului ales de Dumnezeu pentru vremea de acum. Este de luat aminte că în decursul timpului i-a fost mai uşor omului plin de pete şi de pofte, plin de vicii şi de păcate trupeşti, să nu vadă nimic bun în jurul lui, căci îi este greu omului cel păcătos să se dezbrace de haina lui murdară şi plină de pete, şi îi este mai la îndemână omului de azi să-l dezbrace pe cel ce are haină albă şi curată. Însă trebuie să le spunem la toţi cei ce fac aşa, că zadarnică e încercarea lor de a arunca cu noroi în poporul pe care Domnul l-a ales şi l-a sfinţit cu multă trudă prin vremurile rele de acum, căci Cel ce vine acum mereu la noi cu Cuvântul Său de azi, îi curăţă şi-i vindecă de răni pe copiii Lui, care s-au aplecat să ducă cu stăruinţă greul vestirii Lui în lume.

Vreau să le spun la toţi cei care au dat cu pietre în lucrarea Noului Ierusalim şi în vieţuitorii lui, la toţi cei care mai dau şi acum, chiar şi la toţi cei care vor mai da în cei ce-L urmează pe Domnul pe pământ, că pietrele aruncate în cei ce sunt cale de venire a Cuvântului lui Dumnezeu la noi în acest sfârşit de veac, Îl lovesc pe Domnul Iisus

Hristos, aşa cum L-au lovit şi atunci când El Însuşi a dus crucea pe pământ.

Oare, cel care are haină de slujitor al altarului Domnului, nu ar trebui să-şi aducă aminte de cuvintele spuse de Domnul acum 2000 de ani celor ce s-au repezit cu pietre şi cu vorbe de ocară asupra păcatului din om? Dacă oamenii cei păcătoşi n-au putut să mai facă nimic şi au lăsat pietrele jos, atunci când Domnul i-a îndemnat să privească mai întâi asupra lor, şi apoi să dea curs mâniei care-i făcea orbi şi surzi, cu atât mai mult ar trebui ca cel ce se socoteşte pe sine slujitor al Domnului Hristos, să se teamă a gândi şi a face rău celor ce sunt aleşi şi crescuţi de Domnul şi de cuvântul Său. Iar cel ce nu poate vedea curăţenia şi sfinţenia celor ce-L urmează pe Hristos, ar trebui să se spele şi să se cureţe de rele, însă cu grijă şi răbdare, pentru ca nu cumva noroiul ce l-ar da jos de pe el să-l ia şi să-i împroaşte pe cei ce sunt albi şi curaţi, căci noroiul nu se poate lipi de haina poporului cel sfinţit de Cuvântul lui Dumnezeu, din care ei s-au născut şi sunt.

În timp ce mai-marii României s-au mulţumit să ajungă preşedinţi şi atât, parlamentari şi atât, în funcţii mari şi mici şi atât, şi asta prin alegerea pe care oamenii le-au făcut-o, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa trezeşte biserica, o înflăcărează, o mustră şi o învaţă, aşteptând-o să fie cu adevărat biserica cea mântuitoare între toate câte sunt biserici, oamenii bisericii tac, oamenii bisericii din România luptă împotriva învăţăturii sănătoase, de care mulţimi şi mulţimi de oameni ar putea beneficia pentru îndreptarea vieţii, pentru însănătoşirea morală şi pentru relaţiile curate între toţi oamenii. Oamenii bisericii tac, aşa încât nu se mai poate înţelege ce a voit Mântuitorul să spună atunci când a atenţionat şi a spus: *«se vor ivi prooroci mincinoşi care vor înşela până şi pe cei aleşi».*

Dar, oare, care să fie cei aleşi la care se referă Hristos? Oare, cei aleşi sunt ortodocşii de rând care au transformat ţara în piaţă şi în vopsitorie, mergând la biserică din Paşti în Crăciun, împărtăşindu-se fără pocăinţă sau deloc, aşa cum arată Dumnezeu în cuvântul Său? Oare, cei aleşi sunt toţi tinerii de origine ortodoxă care frecventează pasiuni ruşinoase fără a vrea să ştie ce este omul şi viaţa omului? Oare, cei aleşi sunt toţi cei care aleargă să câştige un ban şi încă unul, uitând pentru ce s-au născut, uitând de Dumnezeu pentru viaţa lor cea de toate zilele? Şi, în sfârşit, oare, cei aleşi sunt cei ce duc zi de zi grijile vieţii şi atât, griji pe care numai păgânii le caută, după cum a zis Însuşi Hristos? Şi dacă nu sunt toţi aceştia cei aleşi, atunci cine sunt şi ce sunt cei aleşi? Oare, n-or fi aceia cei aleşi de Dumnezeu pentru oamenii care nu au grijă de cele veşnice ? Oare n-or fi aceia prooroci trimişi de Dumnezeu ca să-i scoată pe oameni din moartea faptelor rele? Oare n-om fi noi, ortodocşii de rând, cei care nu ne lăsăm să fim văzuţi de cei aleşi de Dumnezeu ca să nu ni se descopere faptele noastre rele, ca să nu fim cumva stingheriţi de la plăcerile de zi cu zi? Oare, arhiereii şi preoţii bisericii nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa ca să vadă câtă viaţă veşnică are în el pentru toţi oamenii? Cum de nu îndeamnă ei omenirea spre acest izvor nerătăcitor de suflet, acum, când tot omul are nevoie de o cârmă dreaptă prin fii drepţi şi sfinţi cu viaţa?

Au oamenii nevoie de iubire, de adevăr, de învăţătură. Cum de nu cercetează biserica ceea ce le lipseşte oamenilor în aceste vremuri aride? Iată întrebări care şi le pun mulţi fii ai bisericii care au devenit mai vii, hrănindu-se cu această pâine, căci acest izvor de învăţătură vie nu are în el nici un fir de praf, nici o iotă străină de învăţătura evangheliei lui Hristos. Cum de tac mai-marii bisericii, când evanghelia lui Hristos renaşte prin acest Cuvânt în mijlocul nostru, al românilor, ca să încălzească credinţa în inima oamenilor?

Am constatat din interviul amintit la început neliniştea pe care o are arhiereul citat în legătură cu situaţia din jurul lui. Nu poate nimeni să hulească Lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, lucrare de Duh Sfânt în România, şi să mai aibă şi liniște în sufletul său, pentru că Domnul ne-a spus demult, de acum 2000 de ani, că totul se poate ierta prin pocăinţă şi umilinţă, în afară de hula împotriva Duhului Sfânt, care nu are iertare în veac, ci este spre osânda veşnică.

Locul cu izvorul cel dulce de cuvânt, locul care este atât de aproape, şi totuşi atât de departe de toţi cei ce singuri se rup de Domnul şi de Cuvântul Lui, acest loc este acum pentru mulţi creştini care-L caută pe Hristos cu adevărat locul de unde vine învăţătură sfântă ca să putem fi drepţi în credinţă ca Avraam, căci Bunul Păstor ne arată El Însuşi prin poporul Lui calea cea dreaptă spre ortodoxia adevărată şi trăită cu adevărat. **Viorel Ivan.**

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎNTRE ANII 1955 - 1980